

СТИВЪН КУНЦ ПОЛЕТЪТ НА ИНТРУДЪР

Част 1 от „Джейк Графтън“

Превод от английски: Маргарита Маринова, 1995

chitanka.info

ГЛАВА 1

Десният катапулт на носа се задейства и Интродърът се втурна напред по палубата с оглушителен грохот, който обгърна самолетносача и проехтя над потъналата в мрака на нощта морска шир. Крилете на самолета прорязаха въздуха и бомбардировачът се заизкачва нагоре в черната бездна на небето. Петнадесет секунди по-късно ниските облаци го погълнаха.

След няколко минути изкачване Интродър се освободи от облачната пелена. Пилотът лейтенант Джейк Графтън вдигна очи от приборите и се взря в обсипаното със звезди небе. Бледа лунна светлина очертаваше облаците, които останаха под тях.

— Виж звездите тази нощ, Морг!

Младши лейтенант Морган Макфърсън — навигатор на бомбардировача — седеше вдясно от командира на самолета с лице, притиснато към тубуса на радара — черната козирка, която предпазваше екрана от външна светлина. Той се изправи и погледна нагоре към небето.

— Аха! — съгласи се и след като намести тубуса се върна към постоянната си досадна задача да наблюдава и оптимизира радарното изображение. На 100 мили пред тях беше брегът на Северен Виетнам.

— Коригирах позицията. Избирам изходния пункт на маршрута.

Той натисна един бутон на компютъра и курсозадатчика^[1] на дисплея пред пилота се отклони на четвърт инч встрани, показвайки му курса към мястото от бреговата линия, където щяха да навлязат в Северен Виетнам. Графтън зае новия курс.

— Някога да ти е минавало през ума, че си прекалено отдаден на работата си? — попита той. — Че затъваш в рутината?

Морган Макфърсън се облегна назад и погледна нагоре, към звездите.

— Те са си все там, а ние сме тук долу — това е! По-добре да проверим апаратурата за електронни противодействия.

— Ама и ти си един романтик! — рече му Графтън и се пресегна към уреда. Дватамата започнаха да изпълняват тестпрограмата, която трябваше да потвърди изправността на електрониката. Два чифта очи следяха всяка светлинка на екрана и два чифта уши се вслушваха във всеки кодов сигнал. Ролята на апаратурата за електронни противодействия бе да открива вражеските емисии и да ги идентифицира вместо екипажа, а щом засечеше излъчвания, които определяше като опасни, компютърът започваше да генерира фалшиви цели върху екраните на противниковите радари. След като се убедиха, че всичко е в изправност, пилотите намалиха звука на апаратурата така, че да могат да го чуват в слушалките си, без да им пречи, когато говорят по СПУ-то помежду си или по радиото.

Продължиха да летят без да разговарят, всеки се вслушваше в периодическите сигнали на комунистическите радари, които търсеха цели в нощта. Всеки тип радар беше със свой характерен звук — ниските тонове принадлежаха на обзорните радари; високите — на радарите, избиращи и водещи целите; кошмарният фалцет беше на тези, които вече насочваха ракетите към избраната цел.

На петдесет мили от северновиетнамския бряг Джейк Графтън отпусна носа на Интрудъра с четири градуса и започна дългото снижение. След като тримува самолета, Джейк се зае с коланите, които го придържаха към катапултната седалка, пое си дълбоко въздух и подобно на оседлаващ коня си каубой ги затегна до дупка. Когато приключи и с това, той нареди да прочетат контролната карта.

Като не искаше да оставя нищо на случайността или лошата памет, Макфърсън започна да чете една по една всички точки от планшета. Дватамата мъже заедно проверяваха положението на съответните ръчки и копчета. Когато стигнаха до края на картата, Джейк изключи навигационните светлини и транспондера — уред, излъчващ електронна енергия, която позволяваше на американския оператор да вижда бомбардировача на екрана си като закодиран символ. Кодирани или не, Графтън нямаше никакво желание да се появява като точка на вражеските радари. Всъщност, той се надяваше да не бъде засечен изобщо — нещо, което смяташе да постигне като лети толкова ниско над земята, че отразените от самолета му радарни сигнали да се смесят с приземното ехо.

Пилотът включи микрофона си. След като чу сигнала от кодиращото устройство, Джейк каза:

— Дявол 505, изключих транспондера. След три минути пресичаме брега. — „Дявол“ бе позивната на ескадрилата А-6.

— Разбрано, 505! — му отвърнаха от командния пункт, намиращ се на двумоторния турбовитлов Е-2 Хокай, над чието тяло се въртеше огромна антена с формата на чиния. Е-2 също бе излетял от самолетоносача и в момента кръжеше над залива Тонкин.

Интрудърът започваше своя лов. Невидим в нощната тъма, използвайки самата земя като щит срещу електронните очи на врага, Джейк щеше да лети толкова ниско, колкото му позволяваха опита и нервите — а това значеше наистина много ниско.

Пилотът хвърли последен поглед на далечните звезди. Със скорост от 450 възела, металната птица се гмурна в облаците. Джейк усети, че адреналинът му се покачва. Наблюдаваше как стрелката на висотомера върви надолу и същевременно хвърляше и по някой нетърпелив поглед към радиовисотомера — един малък радар в корема на самолета, чиято задача бе да измерва разстоянието до повърхността под тях във всеки един момент. За секунда се изкуши да го изключи, защото можеха да ги засекат по неговите излъчвания, но не можеше да си позволи това — нуждаеше се от този уред. Барометричният висотомер показваше височината спрямо морското ниво, а тази вечер той трябваше да знае точно на каква височина се намира спрямо прелитания терен. Когато пресякоха 5000 фута, радиовисотомерът се включи и показанията му съвпаднаха с тези от барометричния — както и трябваше да бъде над морето. Пилотът си пое дълбоко въздух и се опита да се отпусне.

Щом достигнаха 2000 фута, той леко потегли лоста, за да намали снижението. С лявата си ръка премести ръчките за управление на двигателите напред и установи скорост 420 възела — предпочитаната от него скорост за бърснещ полет. А-6 се държеше много добре на тази скорост, независимо от допълнителното съпротивление и тегло на бомбите. Самолетът щеше да прелети достатъчно бързо над вражеските стрелци, които нямаше да са в състояние да го проследят, дори и да имаха късмета да забележат малката тъмна точка в нощното небе.

Джейк Графтън снижи бомбардировача на 400 фута над водата. Сърцето му биеше до пръсване. Вече се намираха под облаците. Летяха сред абсолютна тъмнина. В празното пространство между небето и морето не проблясваше никаква светлинка. Единствено червените лампички на уредите — червени, за да не пречат на нощното виждане на екипажа — свидетелстваха за това, че светът продължаваше и извън пилотската кабина.

Джейк се взря в тъмата пред себе си, опитвайки се да различи издайническата бяла ивица на пясъка, показващ къде точно се намира виетнамския бряг дори и в най-черните нощи като тази. Още не сме стигнали, каза си той. Струйки пот се стичаха по врата и лицето му, влизаха му в очите. Разтърси рязко глава, без да изпуска от поглед червените светлилки на приборите пред себе си. Морето бе непосредствено под тях — невидимо, готово да погълне в безмерната си паст разсеялия се, макар и за секунда, пилот.

Ето го най-после, вляво от тях — брегът! Белотата му се набиваше в очите. Отпусни се... Отпусни се и се концентрирай! Бледата брегова ивица се мярна под тях.

— Брегът! — каза Джейк на навигатора.

Макфърсън засече времето с бордния хронометър и задейства предавателя с крак.

— Тук Дявол 505. Навлизаме във вражеска територия! Дявол 505, пресичане на брега!

Отговори им един дружелюбен глас на американец:

— 505, тук Блек Ийгъл! Прието, навлизате във вражеска територия. Успех!

Последва тишина. Следващата връзка с командния пункт щеше да бъде на връщане, чак когато напуснат вражеската територия. Графтън и Макфърсън добре съзнаваха, че от сега нататък поемат изцяло отговорността за изпълнението на задачата, понеже радарът на Хокая не можеше да определи местонахождението им без вторичната информация от транспондера.

Отразената от оризовите полета бледа лунна светлина показваше разкъсване в облаците пред тях. Един път и метеоролозите да познаят, помисли си Джейк. С ъгълчето на окоето си пилотът забеляза отделни проблясъци, накъсващи тъмнината отдолу.

— Обстрелват ни с леки оръжия, Морг!

— Щом казваш, моето момче! — Навигаторът дори и не вдигна поглед от радара. С лявата си ръка той плъзна компютърния прицел по екрана, а с дясната продължи да донастройва радара.

— Компютърът работи отлично, но е малко... — промърмори той по СПУ-то.

Джейк се опита да не обръща внимание на светлините от изстрелите. В Северен Виетнам всеки селянин, та дори и децата, имаха пушки, с които стреляха безразборно към небето по цяла нощ, при най-малкия шум от реактивен двигател. Изобщо не виждаха целта си, но се надяваха, че някъде там горе куршумите им ще срещнат американски самолет. „Страшен пропаганден ход! — помисли си Джейк. — Така всеки вярва, че участва лично в борбата с врага.“ Появиха се и примигващите светлини на картечни откоси. Нито едно от тези леки оръжия не можеше да изстрелва трасиращи куршуми, така че смъртоносните парченца олово бяха едновременно навсякъде и никъде.

През разкъсаните облаци все по-често се появяваха петна, осветени от бледата лунна светлина. Това позволи на Джейк да се снижи на 300 фута, без да увеличава риска от сблъсък със земята. Чувстваше се много по-сигурен, когато трябваше да разчита на собственото си зрение, отколкото да лети по прибори. При визуален полет той следваше инстинктите си, докато при полета по прибори трябваше да разчита на показанията на електрониката.

Вдясно от него зенитни оръдия откриха огън. Трасиращите снаряди се издигаха към тях като на забавен кадър. Няколко секунди в ушите му звуча цвърченето на радар за насочване на артилерийската стрелба.

В следващия миг пред тях изникна огнена стена от трасиращи снаряди.

— За Бога, Морг! — прошепна Джейк на навигатора. За момент се отвори процеп в завесата от трасиращи снаряди. Джейк отпусна крило и прекара самолета си през него. Макфърсън изобщо не вдигна поглед от екрана.

— Виждаш ли вече завоя на реката? — запита пилотът, когато зенитният огън остана зад гърба им.

— Аха. Тъкмо го хванах. Още три минути в тази посока. — Макфърсън протегна ръка и армира системата за бомбометане. Още

веднъж се убеди, че всички бутони на таблото са в изходна позиция. Дванадесетте 500-паундови бомби бяха готови за пуск.

— Системата е готова! — докладва той на командира си. От този момент Джейк можеше да хвърли бомбите само с натискане на червения бутон върху лоста за управление.

Все нови и нови зенитни снаряди се стрелваха нагоре като изригващ вулкан. Тези от тях, които бяха встрани от Дявол 505 изглеждаха така, сякаш променят посоката си и завиват далеч зад тях — оптическа илюзия, създавана от голямата скорост на самолета — 700 фута в секунда. Без да обръща внимание на стрелбата от страни и отзад, пилотът се съсредоточи изцяло върху залповете пред себе си. Сред този огнен ад отделните изстрели и картечни откоси под тях просто се губеха.

От радиото прозвуча глас:

— Дявол 508 вече е над вражеска територия!

Ето го и Каубоят, помисли си Джейк. Каубоят, старши лейтенант Ърл Паркър, беше пилотът на другия А-6, излетял малко след техния Интрудър. Подобно на тях с Макфърсън, сега Каубоят и навигаторът му се носеха над земята с товар от бомби към цел, която не си струваше смъртния риск — рече си Графтън, докато маневрираше между снарядите и навлизаше все по-навътре в Северен Виетнам.

— Две мили до завоя! — напомни му навигаторът.

Пронизителен писък раздра слуха им. Върху таблото започна да мига лампа „ракета“, точно на два фута от лицето на пилота. Този път Макфърсън вдигна поглед. Двамата мъже внимателно огледаха небето. Единственият шанс, който имаха, бе да открият ракетата визуално и да се опитат да я избегнат.

— Ето я! На два часа! — На Джейк страшно му се припика. Двамата не изпуснаха от очи белия пламък на ракетата, докато Графтън натискаше бутона за изстрелване на диполните отражатели върху десния РУД. Всяко натискане изхвърляше навън облак от метални лентички, които разсейваха радарните сигнали, образувайки фалшива цел върху екрана на противника. Пилотът леко тикна лоста напред и снижи самолета на 200 фута, след което натисна бутона още четири пъти в бърза серия.

Предупредителната лампа престана да проблясва и отново настана зловеща тишина.

— Мисля, че ни изгуби — облекчението в гласа на Макфърсън бе очевидно. — Сега започва голямата веселба! — сухо допълни той.

Графтън не каза нищо. Летяха ниско над оризовите полета. Навигаторът наблюдава още известно време останалата на няколко хиляди фута над тях противникова ракета, движеща се със скорост три пъти по-голяма от тази на звука, после отново насочи вниманието си към радара.

— Върти наляво! — каза той на пилота.

Джейк отпусна лявото крило и леко потегли лоста. Остави самолета да набере 300 фута. Лунната светлина се отразяваше в реката под тях.

— Виждаш ли вече целта?

— Само секунда, човече! — Тишина.

— Изправи! — Джейк хоризонтира крилата.

— Целта е пред мен. Вкарвам я в компютъра. Започваме атаката. — Навигаторът натисна един бутон и компютърът веднага разчете траекторията. В долния край на дисплея с червени букви се изписа думата „атака“ и картината на екрана се усложни. Появиха се символи, указващи точното време до изстрелването на бомбите, относителната позиция на целта, отнасянето и курса към мястото на пуска.

Джейк бутна ръчките докрай напред и набра 500 фута. Фугасните бомби тип „82“ трябваше да падат най-малко 500 фута, за да се задействат детонаторите. Освен това имаха метални крилца, които се разгъваха веднага след освобождаването, за да ги забавят и така да дадат достатъчно време на самолета да отлети и избегне шрапнелите.

Стрелката на скоростомера потрепваше на 480 възела. Лостът оживя в ръцете на пилота. И най-малкото му помръдване караше самолета да подскача. Вниманието на Джейк се разделяше между приборите, директора на компютъра и появяващите се от време на време жълти и червени трасираци снаряди. Чувстваше се особено жизнен, владееше абсолютно машината. Можеше да обхване всичко с един поглед: всяка стрелка, всяка лампа на таблото пред него, всеки взрив в нощта. С периферното си зрение дори видя Макфърсън да включва активния режим на радарния прицел.

— Захват! — докладва навигаторът развълнувано. Проклетият радар често ги бе заблуждавал. Макфърсън просто се залепи за екрана

му — за него в момента не съществуваше нищо друго, освен зелената мигаща светлинка.

— Проклет да съм, ако не ги спипахме!

И той е напрегнат, помисли си Джейк. Сега, когато имаха захват, компютърът получаваше възможно най-точната информация за азимута и ъгъла на отклонение.

През тази октомврийска нощ на 1972 година Дявол 505 се приближаваше към целта — „вероятно струпване на камиони“ — кодова фраза за миниатюрен триъгълник върху картите на неznайни началници, които си мислеха, че виетнамците са успели да скрият там няколко камиона от зоркото око на въздушното разузнаване. Камиони или не, целта си беше само парче от гората.

Сега обаче хвърлянето на бомбите бе единственото, което вълнуваше Джейк Графтън. Животът му се бе концентрирал в този единствен момент — нямаше нито минало, нито бъдеще. Всичко зависеше от това, доколко добре щеше да доведе своя Дявол 505 до онази точка в пространството, в която компютърът щеше да задейства освобождаването на бомбите.

Скоростта им бе 490 възела. Маркерът на пуска неумолимо пълзеше към долния край на дисплея. В момента, когато той изчезна от екрана, бомбите полетяха надолу. Двамата мъже усетиха няколко поредни разтърсвания — физическо напомняне за това, че всъщност току-що бяха натиснали спусъка. Когато и последната бомба замина към целта, лампата „атака“ угасна и едва тогава Графтън сви рязко вляво и погледна навън. Снаряди и проблясъци на автоматични оръжия раздираха нощта.

— Погледни назад! — нареди той на навигатора, докато изпълняваше завоя.

Морган Макфърсън се взря над лявото рамо на командира към скритата в мрака цел, която току-що бяха атакували. Видя как бомбите избухнаха в бели смъртоносни клади — дванадесет за две трети от секундата. В огледалото за задно виждане Джейк също проследи взривяването им, след което изправи в източна посока. Освободени от тежестта на 500-паундовите бомби, двата реактивни двигателя засилиха самолета до 500 възела, или почти 600 мили в час.

— Армирай Рокаите, Морг!

Навигаторът нагласи системата за ръчно пускане на четирите касетъчни бомби тип „Рокай“, все още висящи под крилата на самолета.

— Системата готова! — каза той на Графтън и отново долепи лице към тубуса на радара, за да огледа терена пред тях.

Графтън продължи да държи двигателите на максимална мощност и започна да търси в тъмнината пред тях противникова зенитна батарея, която да унищожи с чакащите реда си „Рокай“. Трябваше да е някоя близо до пътната им линия, при това стреляща встрани от тях, за да могат да я приблизят незабелязано. Тази част от полета Джейк наричаше „лов на гърмящи змии“.

Някъде долу под тях един северновиетнамски селянин чу бучене на приближаващи реактивни двигатели. Лекият отначало шум ставаше все по-силен и когато достигна до кресчендо, той опря в рамото си стара пушка, насочи дулото ѝ към небето под ъгъл от 45 градуса и натисна спусъка.

Куршумът направи малка дупка в долния преден край на плексигласовия фанар от дясната страна на кабината. Премина през кислородната маска на Морган Макфърсън, рикошира от челюстта му и попадна право в гърлото, където продупчи ларинкса, засегна леко сънната артерия и като излезе от другата страна на врата му, странично се заби в седалката на пилота. Инстинктивно Морган включи с крак микрофона на СПУ-то, след което изхриптя и се хвана за гърлото.

Джейк Графтън погледна към навигатора. Бликащата между пръстите на Макфърсън кръв изглеждаше черна на светлината на червените лампички в кабината.

— Морг?

Макфърсън започна да се дави. Очите му изскочиха от орбитите си и той се втренчи в пилота. Веждите му се събраха в една линия. Плю кръв и изгъркори:

— Джейк! — Отново се закашля, микрофонът предаваше всеки звук.

Джейк откъсна поглед от Макфърсън и започна да мисли трескаво, вторачен в командното табло пред себе си. Какво се бе случило? Без да забележи, той бе дръпнал лоста назад и сега самолетът се носеше на 700 фута над равната като тепсия делта — ярка точка на

екраните на всички противникови радари. Графтън заби лоста напред и каза:

— Не се опитвай да говориш, Морг! Ще те спася! — Той хоризонтира на 300 фута над земята, отново скрит от приземното ехо.

Исусе! Исусе Христе! Нещо е пробил фанара — парче шрапнел или пък случаен куршум!

Макфърсън прошепна:

— Джейк... — Пръстите на ранения стиснаха ръката на Графтън, след което немощно се отпуснаха. После той отново се опита да сграбчи Джейк, но явно силите бързо го напуснаха. Падна напред. Главата му остана да лежи опряна в тубуса на радара. Спасителната му жилетка бе цялата в кръв. Без да изпуска лоста за управление от лявата си ръка, Джейк се опита да откачи кислородната маска на Морган. Изпод уплътнението избликна още кръв. Черни петна имаше и по ръкава на летателния му костюм, там, където Макфърсън го бе уловил.

Вражеските зенитки отново побесняха — оранжеви 37-милиметрови снаряди се разлетяха нагоре. Стреляха главно вдясно, така че Джейк Графтън отклони леко самолета, за да прелети точно над изстрелите. Плавно набра височина и когато оръдията минаха под него натисна диво гашетката за пуск. Една, две, три, четири: „Рокай“-те полетяха надолу една след друга, с разлика частица от секундата.

— Да ви го начукам, ебалници мръсни! — изкреця истерично той.

Отново погледна Макфърсън — ръцете му висяха безпомощно надолу към пода на кабината. От гърлото му още бликаше кръв.

С ръка върху лоста за управление Джейк изправи ранения назад и задейства обтегача на раменните колани. Опита се да напипа дупката от куршума с пръсти, но с ръкавицата не можеше да усети нищо, така че побърза да я свали, обаче дори и с голи ръце не можа да открие раната.

Хвърли поглед към приборите. Твърде много отклоняваше вниманието си, а това бе грешка, която можеше да струва живота и на двамата. Самолетът не можеше да се управлява сам, а там долу ги чакаше сигурна смърт. Вдигни лявото крило, оправи носа, изкачи се до 500 фута и после се заеми с ранения! Отново напипа пулсиращата кръв на врата на Макфърсън. Намери дупката, запуши я с пръсти и пак се върна към пилотирането. Прекалено високо сме! Стрелба отпред!

Тримувай! За миг премести лявата си ръка от лоста върху ръчките и ги бутна напред, въпреки че те бяха вече на ограничителите. Кръвта от гърлото на Макфърсън започна да избликва все по-нарядко. Реши, че високото налягане вътре може да повлияе добре на раната, но еуфорията му бързо премина. Как щеше да приземи самолета с една ръка?

Главата му се извъртя към изпадналия в безсъзнание до него мъж. Направи му впечатление колко отпуснато тялото на ранения реагираше на клатенето на самолета от голямата скорост, с която летяха. Джейк притисна още по-силно пръсти върху дупката, докато ръката не го заболя поради неестественото ѝ положение и налягането.

Сети се за превключвателя за постоянна връзка по СПУ-то, който му позволяваше да не натиска бутона за връзка всеки път, когато искаше да говори с навигатора. Пусна за миг лоста и светкавично го включи:

— Хей, Морган! Дръж се, приятелю! Ще се справиш! Ще те откарам у дома! Не се предавай, Морг!

Вече не усещаше нито пулс, нито кръвотечение. Неохотно махна пръстите си от раната, изтри ги в панталона си и отново хвана лоста. Намери бутона за радиовръзка и изчака бипването на кодиращото устройство.

— Блек Ийгъл, тук 505, на приемане!

— 505, тук Блек Ийгъл, казвай!

— Навигаторът ми е ранен. Обявявам извънредно положение. Искам аварийно кацане. Повтарям, навигаторът ми е прострелян. — Гласът му бе силен и спокоен — нещо, което го изненада, като се имаше предвид колко несигурен и безпомощен се чувстваше всъщност.

— Разбрано, 505! Ще предадем! — Радиото замлъкна отново.

Докато чакаше отговор, Джейк заговори на Макфърсън.

— Не ми прави такъв номер, копеле такова! Никога не си се предавал лесно, Морг! Не го прави и сега!

Още зенитки се включиха в стрелбата. Несъзнателно Джейк се опита пак да премести ръчките напред, за да увеличи скоростта. Вече летяха с 505 възела. Може би трябваше да хвърли част от горивото — имаше още 10 000 паунда. Не, дори и с по-малко гориво самолетът нямаше да се ускори повече — вече беше изстискал всичко от него.

Пък и гориво можеше да му е необходимо, за да стигнат до Да Нанг, в случай че корабът не ги приемеше веднага.

Най-после белият пясък на брега проблясна под тях. Графтън включи транспондера и постави аварийния код.

— Дявол 505 пресече брега.

Макфърсън не се и помръдваше.

— Тук Блек Ийгъл, Дявол 505! Уейгън Трейн знае за проблема ви. Имате ли други поражения?

„Уейгън Трейн“ беше позивната на кораба. Джейк Графтън погледна командното табло, после хвърли поглед към Морган Макфърсън.

— Не, само един тежко ранен.

— Разбрано. Следим ви на радара. Курсът към кораба е 130 градуса. Включете код 1-6-0-0.

— Разбрано.

Графтън пое зададения курс и включи ТАКАН-а — радионавигационната апаратура, която щеше да ги направлява към самолетносача. След мързеливи раздвижвания, стрелката се закова на 132 градуса; Джейк направи необходимата корекция, набра 5000 фута и продължи на максимален режим. През това време той постави указания код на транспондера. Най-накрая и далекомерът отработи сигнала, показвайки 95 мили до кораба.

Облачната пелена над тях скриваше луната и звездите. Заобиколен от безкрайния бял пух Джейк се чувстваше като последния човек на земята. От време на време поглеждаше към Макфърсън — главата му се полюляваше безжизнено напред-назад в такт с движението на самолета. Графтън стисна ръката на помощника си с всичка сила, но не получи отговор. Въпреки това не го пусна, надявайки се, че Макфърсън все пак усеща присъствието на приятел. Опита се да говори по СПУ-то, но откри, че от устата му излиза само един грачещ звук.

Новината за проблема на Дявол 505 застигна капитана на Шило на мостика. Капитан Робърт Бома служеше вече 27 години в Американския Флот. На ревера му бе окачена пилотска значка. Висок, слаб, с посивяла коса, той бе свикнал да спи само по три часа дневно,

като винаги, когато можеше, дремваше по малко. Когато имаше дори и един самолет във въздуха, капитанът неизменно седеше в специалното кресло горе на мостика.

— Какво е разстоянието до Да Нанг? — попита той вахтения офицер, докато обмисляше всички възможни варианти. Да Нанг беше най-близката приятелска база.

— Почти 200 мили, сър.

— Ще ги приемем на борда! — Капитанът се наведе и включи микрофона за вътрешна връзка.

— Говори капитанът! Разчистете полосата за кацане. Подгответе палубата. Имаме аварийна ситуация.

За секунди палубата се превърна в организиран хаос. Зареждането с гориво и боеприпаси беше преустановено и буксировчиците се заеха да преместят самолетите напред към носа, за да освободят полосата за кацане. Пет минути след като заповедта бе издадена, полосата за кацане бе чиста и корабът бе обърнат срещу вятъра. Дежурният спасителен хеликоптер, Ангела, започна да кръжи до десния борд. Хората от екипа за разчистване, облечени в азбестови костюми, запалиха двигателя на палубната пожарна кола и заеха местата си. На палубата се качиха един лекар и няколко санитарии и застанаха до острова.

Съквартиратът на Графтън, Сами Ландийн, пушеше пура в стаята за предполетна подготовка на ескадрила А-6, когато чу от говорителя над бюрото на дежурния офицер вестта за аварийното положение. Шкиперът на ескадрилата, капитан Франк Кампарели, остави настрана вестника, който четеше и се вслуша в предаваното съобщение. Ландийн махна пурата от устата си и се вторачи в металната кутия.

— Сам, иди на платформата на РК-то и поддържай връзка чрез радиото! — Кампарели погледна към дежурния офицер. — Харгис, отивам до центъра. Намери заместник-командира и му кажи да поеме нещата тук.

Капитан Кампарели излезе от стаята и тръгна към Центъра за контрол на въздушния трафик. Сами Ландийн го последва на път за

платформата на ръководител кацането. Пурата му остана да пуши на пода, където я бе изпуснал.

— Много зле ли е ранен навигаторът? — попита по вътрешния телефон старши ръководител полетите диспечера на атаката. В съседната зала офицерът, който наблюдаваше как малката зелена точка се приближава към центъра на екрана, веднага включи с крак микрофона.

— Дявол 505, тук Уейгън Трейн! Доложете състоянието и сериозността на раната на навигатора!

Гласът на Джейк Графтън проехтя по радиото в командната зала.

— „Атака“, тук 505. Мисля, че навигаторът ми е прострелян в гърлото. Трудно е да преценя. В момента е в безсъзнание. Искam разрешение за кацане!

— Дявол 505, „Атака“. Имаш Чарли! — „Чарли“ бе кодовото название на командата за кацане.

— Разбрано!

— 505, преминете на подхода — бутон номер 3 — и поставете код 0-3-0-0!

— Разбрано, кодът поставен.

На екрана на съседния пулт с промяната на кода метката на самолета промени формата си. Пилотът се обади на новата честота и получи указания за кацане от диспечера.

Шефът се извърна към току-що влезлия шкипер на А-6.

— Франк, май едно от момчетата ти е ударено доста зле! Ще пристигнат след шест-седем минути.

Капитан Кампарели кимна и седна на свободния стол до него. Единственото осветление в залата идваше от затъмнени червени лампи. До стената отсреща висеше плексигласовият планшет, висок седем и широк двадесет фута, върху който се отбелязваше статута на всеки боен полет — бомбардировачите във въздуха, както и тези, които очакваха заповед за излитане. Четирима матроси със слушалки на ушите стояха зад прозрачната дъска и записваха с жълт пастел отзад-напред постоянно променящите се, новопостъпващи данни. Зад тях имаше черно перде, благодарение на което хората изглеждаха почти невидими и блестящите жълти букви сякаш сами се появяваха и изчезваха.

Капитан Кампарели се вторачи в планшета. На него пишеше: „505, Графтън, 9.0“. Той се замисли. Графтън и Макфърсън. Морган беше женен за онази чернокоса стюардеса от Юнайтед. Имаше двегодишен син. За Бога, рече си Кампарели, дано не ми се налага да ѝ пиша, че вече е вдовица!

— Как е този Графтън? — попита шефът.

— Това е първото му назначение, има вече две плавания по тези места. Стабилен е — каза Кампарели и прибави: — Добре лети.

Но шефът вече се бе обърнал настрани, зает да решава кой ще може да излети след кацането на Графтън.

Франк Кампарели си пое дълбоко въздух и опита да се отпусне. Вече 20 години животът му се състоеше от бързи самолети, бурни нощи и кандилкащи се палуби. Беше почти на „ти“ с ненадейната смърт и дори бе намерил начин да се справя с кошмара — с отворени очи, глух за дрезгавите гласове край себе си, той започна да се моли.

Брулесият вятър развяваше косата и дрехите на застаналия на сигналната платформа Сами Ландийн. Фигурата му самотно стърчеше върху издадената площадка точно до полосата за кацане. Забеляза спасителния хеликоптер, Ангела, да лети в кръг на височина 300–400 фута до десния борд. Сами погледна назад към фосфоресциращата диря на кораба и проблясващите светлини на полюшващия се върху водата на една миля встрани есминец, чиято задача бе в случай на нужда да прибере катапултиралите на финала екипажи, ако спасителният вертолет не ги откриеше, а от миноносеца успееша да ги видят. Твърде несигурно бе това „ако“. Светлини на няколко мили от двете страни показваха, че там има още два ескортни кораба.

— Ето ти едно радио, Ландийн. — Дежурният ръководител кацания тази вечер, лейтенант Сони Боб Бетълс, му подаде приличащия на телефон предавател и се обърна към телефонния оператор, наричан на авиационен жаргон „говорителя“.

— Къде е той? — попита Бетълс.

„Говорителят“ се наведе към огромния микрофон, окачен на гърдите му:

— На 12 мили отгук, сър! Височина 1200 фута.

— Коя честота?

— Трети бутон.

РК-то се наведе и започна да върти копчето на големия предавател, сложен върху специална поставка на една височина с горния ръб на палубата. Двамата с Ландийн си поставиха слушалките на ушите и чуха гласа на диспечера, насочващ приближаващия се самолет.

— 505, колесника след осмата миля.

— Разбрано. — Джейк звучеше уморено.

Дежурният ръководител кацане бе пилот на А-7, но като повечето офицери, които имаха такава квалификация, той бе в състояние да командва изпълняващия кацане пилот до опирането на палубата, независимо от типа самолет. Той правеше това разчитайки само на очите си и на опита, натрупан от над десет хиляди реални захода и поне още толкова симулирани на брега. В краката му лежеше пулт с най-различни сензори, но рядко му оставаше време да го поглежда.

— Кой пилотира 505, Сам?

— Графтън.

— С Макфърсън ли лети?

— Да.

Сони Боб кимна. Чува Графтън да обявява спускане на колесника. Дявол 505 получи указания за снижаване по глисадата.

— 505, докладвай положението на директорите!

— Нагоре и вдясно!

— Правилно!

Компютърът на борда на кораба засече А-6 и подаде съответната информация за глисада и курс на дисплея в пилотската кабина. Но оттук нататък Джейк трябваше сам да следва командите на директорите и да приземи самолета на ръка — една от най-сложните задачи в авиацията, която изискваше огромно самообладание.

Долу, на платформата, Бетълс и Ландийн продължаваха да се взират в тъмнината. Ръководител кацанията предаде по радиото:

— Светлините!

Джейк Графтън бе забравил да включи маяците на самолета, след като бе пресякъл брега на връщане. Сега той ги включи и бомбардировачът му стана видим за очите на колегите му. Ландийн си помисли, че щом като беше забравил това, Джейк може и да е обезточил системата за бомбопускане.

— Провери си главния превключвател! — каза той на Графтън. В отговор получи две прещраквания в микрофона — Графтън бе прекалено зает, за да говори.

— Палубата е чиста! — извика телефонният оператор.

— Разбрано! — отвърна Бетълс. Полосата за кацане бе свободна и арестерът бе настроен за теглото на А-6.

Интрудърът се колебаеше по глисадата, отклони се и вляво от осевата линия. РК-то отново включи микрофона си.

— Готови сме за посрещането ви. 505! Оправи си посоката!

А-6 се върна към оста, където трябваше да бъде.

— Успокой се, продължавай така! Как се чувстваш?

— Окей. — Гласът на пилота звучеше много, много уморено.

— Леко с газта! Докладвай топката! — Последната команда бе от особена важност — пилотът трябваше да докладва, че наблюдава оптичката система за кацане, разположена отляво до полосата. „Топката“ всъщност бяха две зелени светлини, с една жълта между тях, чиято задача беше да ориентират пилота за позицията му спрямо глисадата. Ако държеше жълтата между зелените до приземяването, той щеше да закачи третото от четирите въжета опънати напречно на палубата.

— Топка за Интрудър, гориво 6.0!

Долу в командната зала матросите зад планшета изтриха последните данни за Дявол 505 и написаха „6.0“ до името на пилота. Оставаха му шест хиляди паунда гориво. Капитан Кампарели и старши ръководител полетите погледнаха към монитора, който предаваше картина от камерата, разположена под палубата и насочена нагоре, по глисадата, и зачакаха.

От площадката си на палубата РК-то виждаше как светлините на приближаващия бомбардировач стават все по-ярки и по-ярки. В командния център и в залите за предполетна подготовка очите на всички се впиха в мониторите с малкото кръстче, представляващо зададената траектория на полета и едва доловимите светлини на захождащия самолет.

Ландийн чу двигателите. Свистенето постепенно се усили и той започна да различава промяната в шума, когато пилотът преместваше ръчките, за да поддържа глисадата. Бетълс извика:

— Слизаш под глисада! — Двигателите засвистяха по-остро.

— Още малко газ! — Този път вече изреваха. — Много, много! Излизаш отгоре! — Бученето намаля, после звукът пак набра сила, когато Джейк увеличи режима, за да стабилизира снижението.

А-6 приближи кърмата със страхотен тътен. Бетълс се намираще на 6 фута встрани от зоната за кацане и независимо от тридесетте възела вятър, които го биеха в гърба, той се концентрира изцяло върху приближаващия Интрудър. Разбра, че самолетът е с 3 фута отгоре, още преди да чуе намаляването на режима на двигателите и да види носа на А-6 леко да се отпуска надолу. Изкрещя в микрофона: „Гангаж!“

Интрудърът профуча покрай него — гигантска птица, търсеца палубата с куката и колесника си. От края на крилото до главата на РК-то за момент останаха по-малко от петнадесет фута. Бетълс по-скоро усети, отколкото видя Джейк да потегля назад лоста, в отговор на неговата команда. А-6 се стовари на палубата и закачи с куката си второто въже, което плесна като камшик. Бомбардировачът продължи напред по палубата. Горещината и звуковата вълна на работещите на излетен режим двигатели погълнаха двамата незащитени мъже. Ландийн, който се бе втурнал нагоре по палубата веднага, щом видя, че куката закача въжето, едва не загуби равновесие.

Опитът и рефлексите на Джейк Графтън го накараха в момента, в който колесникът му докосна палубата, да бутне ръчките докрай напред и да прибере въздушните спирачки, за да се подсигури, в случай че не успееше да закачи въже и се наложеше да простартира. Когато усети, че скоростта му намалява, той върна РУД-овете на малък газ, изключи светлините и прибра задкрилките. А-6 спря и леко се върна назад.

Пилотът натисна копчето за вдигане на куката на опашката и задейства спирачките. Интрудърът закова на място, този път окончателно.

Джейк видя, че откъм острова към него се втурнаха няколко души. Изключи десния двигател и вдигна фанара. Санитар в бяла престилка се изкачи по стълбата откъм страната на навигатора и се присегна към Макфърсън. Вдигна главата му, погледна врата и посочи към лампата над рамката на фанара. Пилотът я включи и запримигва на ослепителната бяла светлина, която изведнъж заля кабината.

Гъстата алена кръв беше навсякъде. Макфърсън бе направо залян. Пултовете от неговата страна — също. Дясната ръка на Графтън

също бе омацана в червено, както и ръкохватката на лоста и изобщо всичко, което бе пипал. Кабината приличаше на касапница.

Още хора се надвесиха над тях, обезопасиха катапултната седалка и се заеха да разкопчават предпазните колани, придържащи Макфърсън към седалката, за да освободят тялото му от тях. Вдигнаха го от мястото му и го подадоха на очакващите долу санитарии.

Опитвайки се да запази самообладание. Джейк стъгна крилето и изключи уредите. Изведнъж си даде сметка, че Сами стои на стълбичката от неговата страна. Ландийн се пресегна вътре, дръпна стоянъчната спирачка и изключи левия двигател. Графтън откачи кислородната си маска и свали шлема си. Погледът му беше закован върху носилката с Морган Макфърсън, докато тя не изчезна в острова през голямата метална врата.

Над кабината се възцари тишина. Вятърът изсуши потта по лицето и косата на Джейк. Стана му студено. Отново се взря в кръвта по ръката си, по лоста, кръв навсякъде около него. Часовникът върху командното табло бе едно от малкото неща, останали чисти. Пилотът погледна приятеля си в очите.

— Сами... — Почувства как нещо горещо напирва в гърлото му и повърна в шлема си.

[1] За всички термини виж бележките в края на книгата. ↑

ГЛАВА 2

Рано следващият следобед Джейк Графтън се отправи назад към кърмата, проправяйки си път между самолетите в хангара и механиците, които се суетяха около тях. Разузнавателните РА-5 Виджилънт, изстребителите Ф-4 Фантом, бомбардировачи А-7 Корсар и А-6 Интрудър, няколко хеликоптера — всичките бяха подредени така, че да се използва максимално всеки фут пространство. Тук, в хангара, се извършваха поправки и рутинни прегледи на самолетите — нещо, което не можеше да се направи горе на палубата сред дъжд и вятър. Тук също така бяха и самолетите, които очакваха да им бъдат донесени със специален кораб или транспортния самолет необходимите части. Хангарът заемаше акър и половина от площта на кораба и обикновено бе привлекателно място за Джейк, но днес това не беше така.

Когато стигна до края, той мина през отворените огнеустойчиви врати на Отделението за поправка на двигатели и влезе вътре. Млади мъже, облечени в обичайните дрехи — избелели дънки и ризи, покрити с петна от масло, грес и хидравлична течност — работеха по реактивни двигатели, поставени върху високи до кръста стойки. От джобовете им се подаваха мръсни парцали и най-различни отвертки и ключове. Преди да дойдат тук те сигурно бяха прекарвали дългите летни вечери в Щатите облечени горе-долу по същия начин, записани около своите Шевролети и Фордове.

Джейк се приближи към началника на работилницата — слаб мъж на средна възраст.

— Шефе, да ти се намира някой непотребен гаечен ключ или друго желязо, което да ми дадете?

Мъжът огледа застаналия пред него пилот, облечен в униформа цвят каки. Джейк Графтън бе висок около шест фута и тежеше 175 паунда. На гърдите си, отляво, носеше пилотска значка, а отдясно — емблема на ескадрилата А-6. Две умни сиви очи гледаха събеседника си над нос, който бе един размер по-голям за това лице. Кафявата коса

показваше първите признаци на оплешивяване. Офицерът носеше под мишница навитата си на руло летателна униформа.

— Разбира се, мистър Графтън. — Началникът порови в метална кутия до едно отрупано с чертежи и бланки бюро. Избра две странни на вид парчета стомана, които общо тежаха около шест паунда, и ги подаде на пилота.

— Благодаря, старши!

Джейк мина през цялата работилница и накрая излезе на откритата палуба в най-задната част на кораба, която представляваше нещо като широка веранда издигаща се на 15 фута над водата. За покрив служеше летателната палуба. Обикновено тук механиците изпитваха ремонтираните двигатели, преди да ги поставят на самолетите или пък морските пехотинци се упражняваха в стрелба по консервни кутии, но днес бе пусто.

Джейк разви горната част на летателния костюм, сложи желязото в един от дълбоките джобове и внимателно затвори ципа. Дрехата бе покрита с петна от засъхнала кръв. Ръждивокафява на цвят, тя бе най-много по десния ръкав на ризата. Джейк хвърли униформата си през перилата зад борда в пяната, стремглаво втурнала се към хоризонта. Зелената дреха за момент остана на повърхността, след което бавно започна да потъва надолу, към дъното на океана. Щяха да минат няколко години, преди платът да се разпадне напълно, а за стоманата бе необходимо цяло хилядолетие, за да се предаде накрая на извечното море. Но водата щеше да победи. Това бе сигурно.

Дори и след като дрехата остана на няколкостотин ярда назад, Джейк продължи като омагьосан да съзерцава бушуващата от четирите огромни корабни витла водна стихия. Бялата, с лек нюанс на зелено, пяна се подновяваше отново и отново — неуморим участник във вечния кръговрат. Като се изключат стоманата и кървавата дреха, които бавно потъваха надолу, никаква следа от човешко присъствие нямаше да остане тук, след като корабът отплуваше.

Може би и моят живот ще свърши по тези места, помисли си Графтън, ще пукна привързан в кабината на свален самолет или удавен след катапултиране в нощта. Видя се в мислите си заобиколен от акули. Привлечени от мириса на кръв или отчаяните опити на човека да се задържи върху повърхността на водата, сивите им туловища щяха да изплуват от тъмнината, за да разкъсат на парчета обречения

нещастник. Опита се да си представи какво ще е усещането, когато зъбите им се забият в плътта му. Направи гримаса на отвращение и се обърна.

Каютата на капитан Кампарели се намираше в тих коридор две нива под хангара. Джейк се увери, че ризата му е прибрана в панталона, след което почука и влезе вътре.

Кампарели седеше зад бюрото си. Старши-лейтенант Каубой Паркър, заместникът по планирането на ескадрилата, се бе разположил на койката, а началник-щабът, капитан Харви Уилсън, бе окупира дивана. Папките на Кампарели бяха наредени върху хладилника, разположен точно до бюрото. Останалата мебелировка на каютата се състоеше от ниска масичка пред дивана и един шкаф зад преградата в ъгъла.

Като командир на ескадрилата А-6, Франк Кампарели беше отговорен за шестнадесет самолета, четиридесет офицера и триста и шейсет души персонал. Този пост бе получил след двадесет години служба и го смяташе за върха на военната си кариера. Тъкмо беше започнал да свиква всички тези хора да се обръщат към него с „Шкипер“. Зад гърба му го наричаха „татенцето“. Така казваха на всеки втори началник във флота, но тази вечер Кампарели имаше чувството, че напълно заслужава да бъде наричан по този начин. Нисък и мускулист, той имаше навика винаги, когато изпаднеше в дълбока размисъл, да поглажда късо постриганата си коса. Днес пръстите му не спираха да се движат нагоре-надолу по темето му.

Един от проблемите на Кампарели бе, че имаше няколко началника. Прекият му шеф по линия на бойното използване бе командирът на авиоотряда, който се състоеше от осемте ескадрили, разположени на борда на кораба. По административните въпроси Кампарели беше подчинен на един адмирал в Щатите, който бе началник на всички А-6 ескадрили, разпределени към Тихоокеанския флот. И накрая, понеже ескадрилата се намираше на борда на кораб от военноморския Флот, капитанът на кораба — Бома, имаше право на тежката дума по всички въпроси — били те оперативни или административни. Кампарели трябваше да е изкусен политик, за да оцелее в това псевдо-византийско общество, допълнително усложнено

от силните личности, които го съставляваха, и понякога препокриващите се оперативни и административни проблеми. Често търпението и изобретателността му бяха сериозно предизвиквани, но обикновено успяваше да излезе с чест от всяка по-заплетена ситуация.

— Седни, Джейк! — Кампарели посочи към койката и Графтън седна до Каубоя.

— Искаме още веднаж да ни разкажеш за полета, след което ще ти зададем няколко въпроса. Каубоят трябва да приготви рапорта за смърт на член от екипажа, а началник-щабът ще води разследването. Чели сме писмения ти доклад. — Шкиперът кимна с глава към листата на бюрото.

Джейк повтори основните моменти от доклада си. Останалите слушаха внимателно, като от време на време го прекъсваха с някой въпрос. Каубой Паркър си водеше бележки в един жълт тефтер. Като отговорник за планирането в ескадрилата, той трябваше да следи дали всичко се върши по „правилата“, да следи изготвянето на наряда за полети и да се грижи всички пилоти да се добре обучени. Беше учител, треньор и, ако бе необходимо, надзирател. Понеже често трябваше да си дава мнението по различни въпроси, бе винаги сред тези, които трябваше да се занимават и с най-малките неприятности. Въпреки голямата си власт, Паркър бе обичан от по-младите офицери, заради професионализма си, както и заради готовността от време навреме да участва в някоя забавна шега. Тази вечер, както обикновено, лицето му не издаваше за какво мисли.

Харви Уилсън, началник-щабът, не записа почти нищо в тефтера си, въпреки че беше председател на комисията по разследването на случая. Той имаше коремче и малки черни очички, които почти не се забелязваха върху месестото му лице. Графтън знаеше, че Уилсън разчита подчинените му да направят пълните проучвания и въз основа на тях да изготвят доклад, който той щеше да подпише, след като нареди да го поправят и препишат няколко пъти. Щеше да замести Кампарели, когато той излезеше в пенсия след година. Джейк искрено се надяваше, че ще е напуснал ескадрилата, преди да се наложи Уилсън да поведе хората в бой. Дори бе писал до „Личен състав“ във Вашингтон, за да е сигурен, че ще стане точно така.

Франк Кампарели, от друга страна, бе отличен командир. Той изслуша разказа на Джейк, без да сваля от него проникателните си

сини очи, които сякаш забелязваха всичко. Накрая Кампарели се облегна назад и вдигна крака върху кошчето за боклук.

— Звучи ми като трагедия, която е нямало как да бъде избегната. Най-добрите резултати бихме постигнали, ако винаги използваме самолетите си за това, за което са били създадени — нощни полети на пределно малка височина. Целта се поразява най-добре при минимална височина. Грешките при определяне на траекторията с радара, компютъра и инерциалната система водят до по-голяма вероятност за пропускане на целта, когато разстоянието, от което се освобождават бомбите, е голямо — мисля, че това на всички ви е пределно ясно. Ако сме горе на високо, примерно на 5–10 хиляди фута, само ракетите биха ни създали достатъчно проблеми. На 10 хиляди фута по теорията на вероятностите няма да ни стигнат бомбите, като се има предвид разсейването около целта. Не — заключи той, — трябва да се лети ниско и нощем. При това положение от време на време е възможно да ни застигне случаен куршум, който да направи големи поразии и дори да ни коства загубата на самолет. — Погледна към Графтън. — Или пък човешки живот.

— Ако противникът стане достатъчно добър при стрелба по нисколетящи цели, ще трябва да ги объркаме, като част от хората ни летят ниско, а други — високо — предложи началник-щабът.

Шкиперът не обърна внимание на забележката. Джейк се запита по какъв начин наличието на високо летящи самолети би намалило заплахата, ако виетнамците така или иначе се научеха да свалят нисколетящите. Според него тия отдолу щяха да си имат проблеми, независимо колко още бяха над тях в небето. Но Графтън бе само лейтенант, така че си замълча.

Капитанът го попита:

— В рапорта си пишеш, че ракетата, която са изстреляли срещу вас, отначало е летяла хоризонтално, а е загубила захват, когато сте се спуснали на 200 фута?

— Да, сър, точно така.

— 200 фута е дяволски ниско! — изръмжа началник-щабът. — Само да хлъцнеш на тая височина и можеш да ритнеш бакъра!

— Може и така да е — каза шкиперът и отново се зачете в рапорта. Джейк едва успя да се въздържи да не каже на Уилсън, че когато лети над Северен Виетнам изобщо не му е до хълцане. Погледна

към Каубоя. Изражението му бе непроницаемо както винаги. Ако човек не го познаваше, би помислил, че неговият коефициент на интелигентност не е по-висок от възрастта му. Джейк се обърна към шкипера, като обаче с ъгълчетата на очите си не изпуснаше началник-щаба от поглед. Нежеланието на Уилсън да лети нощем бе предмет на одумки и подигравки сред по-младите офицери. Зад гърба му го наричаха „Заека“. Такива като Макфърсън си отиват завинаги, а тъпанари като Уилсън продължават да си живуркат. По дяволите, Морг, защо трябваше да ти се случи точно на теб?

— Това, което ме притеснява, е следното — каза шкиперът. — Дали северновиетнамците получават от Съветите толкова добра техника, че да ни ловят с радарите си дори и в приземното ехо? Или пък ракетите им са съоръжени и с топлинни глави? Ако е така, тия ракети ще ни следват вече и надолу, а това би било повече от неприятно!

— Нито достатъчно височина, нито достатъчно късмет! — отбеляза Каубоят, като вдигна поглед от бележника си.

Шкиперът захапа молива и концентрира вниманието си върху Каубоя.

— Паркър, кажи на оръжейниците да започнат да слагат от инфрачервените капани заедно с диполните отражатели. Примерно на четвъртата и дванайстата позиция. Това ще ни осигури по два капана за всяка двойка ракети. В случай че те наистина използват топлинни глави, ще можем да ги парираме. — Каубоят си записа. — Освен това искам да не включваш Джейк в наряда за тази вечер. — Каубоят стрелна Графтън с очи.

— Добре, приятели, това е всичко. Искам да поговоря с Джейк насаме. — Началник-щабът и Каубоя излязоха. Кампарели изчака стъпките им да заглъхнат в коридора, след което проговори:

— Мисля, че знаеш как се чувствам. Отвратително е, че загубихме Морган!

— Да, сър, така е.

— Искам да напишеш писмо до жена му. След няколко дни ще го изпратя, заедно с моето. Така ще ѝ дадем малко време да преодолее първия шок.

— Добре.

— Имаш ли да ми казваш нещо за инцидента, което не си искал да включваш в официалния рапорт?

Джейк не можа да скрие изненадата си.

— Не, сър!

— Ако има такова нещо, най-добре да го знам отсега. Трябва да съм наясно какво, по дяволите, става на тези самолети! Шестнайсет самолета и осемнайсет екипажа са ми на главата. Изобщо не ми е приятно да губя който и да е от тези хора или машини!

Джейк преглътна.

— Капитане, всичко вървеше като по масло. От наша страна нямаше никаква грешка. Просто в случая жълтите извадиха късмет.

Кампарели си запали цигара. Ниско постриганата му коса бе започнала да посивява. Хиляди тънки бръчици тръгнаха от ъгълчетата на очите му. Като на повечето пилоти, и неговото лице бе почерняло от слънцето, но ръцете му, обикновено закривани от ръкавите на летателния костюм, бяха много бели. По средата на челото му се виждаше голям белег — спомен от младостта, когато веднаж бе приземил по корем един А-1 Скайрейдър и си беше разбил главата в прицела.

— Никакви грешки, значи? Докторът ми каза, че си стискал Макфърсън за врата толкова силно, че си повредил тъканта. А в това време си летял над върховете на дървета, пилотирайки с лявата ръка. Басирам се, че този твой полет е бил като пускане със скоростно влакче в някой увеселителен парк. — Той издуха дим в лицето на Графтън. — Единственият начин, по който е можело да спреш кръвта, е бил да напъхаш пръст в дупката от куршума и да запушиш артерията. Но в този случай Макфърсън щеше да умре от липса на кислород в мозъка.

Кампарели се наведе напред в креслото и като опря лакти на коленете си, погледна Графтън в очите.

— Знам, че не би могъл да си наясно доколко сериозно е ранен, но докато си си играел на доктор е можело да се плеснеш долу и тогава и ти и Макфърсън щяхте да си имате по една от онези малки ливадки с каменни оградки и много цветя. Естествено, самите вас там нямаше да ви има, защото труповете ви щяха да се разпилеят из оризищата в радиус от половин миля! Намеренията ти са били благородни, обаче моята работа е да ти кажа, че здравия разум и правилната преценка на

ситуацията са единственото, което може да те опази жив до момента, в който ти дойде времето да си умреш в леглото като останалите хора по тая земя. И дори и това не е много сигурно!

Кампарели забарабани с пръсти по масата. Заговори тихо:

— Късмет просто не съществува. Ако се смяташ за късметлия и се надяваш на това, за да оцелееш, дните ти са преброени. — Говореше на себе си. — Най-големите късметлии вече са мъртви. Мислеха си, че са заобиколени с нещо като златен ореол, магически щит, през който не може да проникне нищо! — Погледна към Графтън. — И всички вече са мъртви! — Произнесе последното изречение много бавно, като подчертаваше всяка дума.

— Знам, сър, прав сте, но това, което ме притеснява — уважението на Джейк към Кампарели се бореше с надигания се в душата му гняв, свързан със смъртта на Макфърсън, — е, че продължаваме да даваме безсмислени жертви. Самолетите ни се съсипват, а хората ни умират заради някакви маловажни цели. „Вероятно струпване на камиони“! За Бога! Един човешки живот в замяна на някакви стари, потрошени камиони! Ако изобщо са били там, което не е много сигурно! Не може да няма по-важни обекти за нападение от някакви скапани камиони! Не може ли да бомбардираме нещо в тая страна, което да е от съществено значение?

„Татенцето“ се облегна назад.

— Никой на кораба няма думата при определянето на целите. В тази война политиците и генералите са хората, които определят кой е следващият обект за нападение. Това е въпрос на политика. — Произнесе думата „политика“ като пастор, който е бил принуден да използва някаква мръсна псувня. Махна с ръка — жестът означаваше, че няма намерение повече да коментира темата за целите и хората, отговорни за тяхното избиране. — Не те искам във въздуха, ако не си в идеална форма. Не мога да си позволя да загубя още хора или пък самолет. Ти си отговорен само за живота на своя навигатор и твоя собствен, но аз трябва да треперя за 18 екипажа. Разбра ли ме?

— Да, сър!

Кампарели заговори бързо:

— Никой от хората ми не трябва да се мисли за тръгналия да си отмъщава Джон Уейн!

Джейк Графтън не каза нищо.

— Добре, сега върви да спиш! Вечерта си свободен и напиши онова писмо. Няма да ти е лесно, но така ще успееш по-безболезнено да оставиш случилото се зад гърба си.

— Да, сър. — Джейк нерешително се изправи на крака. Шкиперът извади кутия Кока-кола от хладилника си.

— Благодаря, шкипер!

— Ако се оставиш да те убият, синко, лично ще се изпикая на гроба ти!

— Разбирам.

Кампарели разсеяно кимна и отвори колата си.

— Наспи се хубаво, Джейк!

Докато крачеше към стаята си Графтън реши, че Франк Кампарели все пак е мъж на място. Можеше да накара човек да тръгне към ада и да е щастлив, че се е запътил натам.

Джейк и Сами пиеха. Малко по-рано намина лекарят на ескадрилата и им остави две бутилки 12-годишен бърбън. Никога не пропускаше да донесе подобно лекарство на върнали се от някой особено мъчителен полет пилоти.

— Наистина много съжалявам за Макфърсън! — каза той, докато подаваше бутилките. После прибави — Но все пак, такива неща се случват!

В този момент Графтън го мразеше.

— Ами да, това си е нормално за хора с нашата професия, нали?

Джейк видя, че сарказмът му е попаднал право в целта. Бяха започнали да наричат доктора Лудия Джак Краставото Магаре, след като наскоро се бе върнал от Южен Виетнам, където прихвана някаква тропическа болест, от която се възпали кожата на ръцете му. Всичките му пациенти се надяваха, че не е нещо заразно.

— Не го взимай толкова навътре! Наистина съжалявам! — Лекарят се огледа наоколо. По стените на малката стаичка на куки висяха омачкани летателни костюми, в ъглите се търкаляха униформени обувки, а по двете бюра бяха разхвърляни множество листове хартия. Прехвърлил тридесетте, с внушителното си коремче докторът изглеждаше някак не на място сред обкръжението от пилоти.

Преди да си тръгне Джак поспря и каза:

— Ако искаш да си поговорим или пък да дойдеш при мен...

Графтън остави думите му без отговор.

Сега двамата пилоти сериозно се бяха заели с бутилките. Вече приключваха с донесените от лекаря, Джейк допиваше поредния бърбън, докато Ландийн, който трябваше да лети след около десет часа, посръбваше от една кутия кола. Ландийн държеше бутилките си в сейфа, предоставен му от военноморския флот за съхранение на секретни документи. За разлика от шкипера, те нямаха хладилник, така че пиеха без лед. След първата чаша Джейк дори бе престанал да разрежда алкохола с вода.

Графтън наблюдаваше как приятелят му отпива от кутията кола. Ландийн беше висок около шест фута и четири инча — близо до горната граница за пилотите — и имаше голяма физическа мощ, съчетана с плавни, бързи движения. В колежа минаваше за луда глава. В малката каюта изглеждаше огромен. Освен летенето, той отговаряше и за секция „Личен състав“ на ескадрилата — един старшина с петима писари. Единственото задължение на административен началник, което даваше вид, че му допада, бе раздаването на награди на изявилите се пилоти. Пишеше почетните грамоти и препоръките за медали, след което ги предаваше за одобрение и придвижване нагоре по етапен ред на началник-щаба Харви Уилсън. На бюрото си Ландийн държеше един речник, с който винаги се консултиреше, докато изготвяше препоръките за награждавания. С удоволствие четеше някои от по-добрите си чернови на Джейк, за да му покаже, че всички военни и особено тези от флота, са „напълно изкукали“.

— Какво направихте над целта? — попита Сами, понеже вече беше чул, че Морган е ранен на връщане.

— Ами, знаеш как е нощем. Нямаше вторични експлозии. Но Морг бе определил точно мястото с радара и всички системи го потвърдиха. Ако не сме улучили, не е било поради грешка от наша страна. Е, ние се целехме по няколко акра гора, която висшестоящите глупаци бяха решили, че е най-подходящото място за бомбардировка, но какво от това...

— План „Клечки за зъби“ — рече Сами. — Когато направим от всичките им дървета клечки за зъби, те ще трябва да се предадат!

— По дяволите, не може ли да обстрелваме нещо наистина съществено! В Северен Виетнам не може да няма цел, която да си

заслужава риска! Морган умря, а нямаме нищо, което да доказва, че не е било напразно — дори вторична експлозия! — Джейк си наля още бърбън в чашата. — А шкиперът каза, че не можело да се направи нищо по въпроса!

Изправи се и закрачи напред-назад из малката каюта. Знаеше, че целите, които трябва да се атакуват, се спускат всекидневно отгоре и че по-нататък те се разпределят между различните ескадрили. Това беше работа на Отдела за Бойно планиране, който преценяваше как да извърши подялбата на целите в зависимост от възможностите и броя на самолетите с които разполагаше в момента всяка ескадрила. Различните цели се завеждаха под съответен входящ номер. Така изготвеният списък се предаваше на плановиците на ескадрилите, които, след консултация с щабния офицер или командира на ескадрилата, определяха съответните екипажи. Нарядът за полетите се отпечатваше и пускаше под вратата на каютата на всеки пилот най-малко три, но за предпочитане четири часа преди първия полет за деня. След като се видеха в наряда, пилотите на А-6 и техните навигатори отиваха в Центъра за разузнавателна информация, където срещу кодовия номер получаваха снимки, карти на местността и евентуално радарни изображения на целта. Тази информация се подготвяше предварително от професионалните разузнавачи на ескадрилата, които не летяха, но бяха специалисти в набирането и подготовката на секретни материали. Като използваха всички данни, които можеха да получат, навигаторите планираха предстоящия полет, като обикновено пилотите също бяха там, за да следят подготовката. Най-често навигаторите избираха маршрути, които да избягват по-сериозните концентрации на зенитни средства на противника, набелязваха навигационни ориентири, измерваха разстоянията и изчисляваха времето за всяка отсечка от маршрута. Тяхна работа бе също така да свалят от картите всички необходими им данни, за да ги вкарат после в бордния компютър. Докато пилотите нарязваха и сгъваха по подходящ начин полетната карта, която щяха да вземат със себе си в кабината на самолета, навигаторите им, като използваха всичките си придобити умения след многобройните часове практика, нахвърляха скица на целта, както би се видяла върху екрана на радара. И понеже бомбардировачът щеше да се приближава към набелязаната цел с 500 възела, или над 800 фута в секунда, навигаторът имаше на

разположение не повече от няколко секунди, за да определи точното място за атака измежду хилядите наземни обекти, които отразяваха радарната енергия и се появяваха върху екрана. Една грешка и бомбите щяха да попаднат не там, закъдето са предвидени, което щеше да означава, че полетът е бил абсолютно без резултат.

Макфърсън бе истински магьосник на радара, припомни си Джейк. Беше притежавал забележителния талант да избира от обърканото изображение на обектите под тях точната сграда или ориентир, който им трябваше. „Не бомбардировката е проблемът, мислеше си Джейк, а незначителността на избраните обекти!“

— Е, поне няма да продължи така още дълго време! — намеси се в мислите му Сами.

— Какво имаш предвид?

— Още ли не си чул? Кисинджър обяви, че скоро ще има мир. Каза го снощи по новините. Войната почти свършва.

Джейк се почувства така, сякаш някой го е ударил с все сила в стомаха.

— О, по дяволите — каза Сами. — Ти и Морган летяхте, когато го предаваха. Никой ли не ти каза?

— Не — прошепна той.

— За Бога, човече, много съжалявам! Наистина съжалявам!

ГЛАВА 3

И двете лампи „Пожар“ блестяха в ослепително червено. Самолетът бе извън контрол. Манометрите на хидравликата все още показваха достатъчно налягане, но носът своенравно играеше нагоре-надолу и машината се отклони вляво. Той бутна лоста докрай вдясно, но левият крен се увеличи.

Погледна към Морган. Главата му липсваше. От края на врата като фонтанчета нагоре избликваха струи кръв. Плексигласът на дясната част на фанара липсваше и вятърът бушуваше из кабината. Командният лост бе в изправност, но самолетът отказваше да му се подчини. Тялото му се блъскаше напред-назад под напора на вятъра и претоварването. Висотомерът бясно се развърташе и той се пресегна към ръчката за катапултиране между краката си. Нямах я! Ръцете му се протегнаха нагоре към дублиращата ръчка над главата му, но и тя не си беше на мястото! Не можеше да откъсне очи от лудото препускане на стрелките на висотомера. Полудял от бученето на ураганния вятър, той изкрещя.

Писькът му го събуди. Тъмнината и паниката си бяха съвсем истински. Неспособен да определи къде се намира, той започна да се бори с чаршафите. Юмрукът му се удари в стената и болката го отрезви. Напипа бутона за нощната лампа и го натисна.

Изрита чаршафите настрани и стъпи на пода. По челото му бе избила пот. С трепереща ръка си запали цигара. Три часа сутринта. Сами Ландийн летеше някъде над Северен Виетнам. Морган Макфърсън беше в специален чувал в корабната морга.

Прекалено много бърбън пи снощи. Главата му пулсираше, а ръцете му още трепереха. Надигна се и затършува в аптекката за аспириин. Намокри една кърпа и отново си легна с хладната тъкан на челото. Остави лампата светната — имаше нужда от светлина.

Концентрира се върху шумовете на порещия вълните кораб. Скърцане на метал придружаваше леките полюшвания на огромното туловище на плъзгащия се по водната повърхност в приспивен ритъм

самолетоносач. Чуваха се и човешки гласове, боботене на машини. От работилницата под каютата му долитаха ударите на чук. Джейк прокле наум механика с чука, чието място не бе сред фините прибори, а долу в трюма, при котлите.

Но мислите му неизменно, с почти маниакално постоянство, се връщаха към полета. „Куршумът, който уби Морг, можеше да поразии мен. Два инча по-надолу и щеше да мине под брадичката му и да ме уцели в ухото. Пук! Дори нямаше да го усетя. Просто едно леко пукване и после — нищо.“

Беззвучният вик отново отекна в главата му. Усети как вътрешностите му се раздвижват. Спри. Спри! Продължавай да мислиш за това и скоро и ти, като Макфърсън ще си само парче охладено месо! Изтърколи се от кревата, грабна една хавлия и тръгна надолу по коридора към душовете. Пестяха водата, защото напоследък си имаха проблеми с изпарителите; на вратата висеше бележка, че душовете могат да се ползват само между 6 и 7 сутринта и 18 и 19 часа вечерта. Джейк не обърна внимание на разписанието. Опита кранчетата, видя, че работят и остана под течащата вода цели 10 минути. По дяволите Военноморските сили! Да го нашибам на тоя задник, дето не може да накара скапаните изпарители да работят нормално!

Облече чиста униформа цвят каки. Преди да нахлузи панталоните прокара юмрук от вътрешната страна на колосаните крачоли, за да ги разчекне. Мина покрай каюткомпанията на ескадрилата, реши, че не е в настроение за срещи с хора и продължи напред към хангара. Борд 505 стоеше близо до асансьор номер 2. Върху опряна на тялото стойка двама механици сменяха пробития плексиглас на фанара. Единият, младши сержант, когото Джейк познаваше по лице, се извърна към него.

— Жалко за мистър Макфърсън!

Да, много жалко!

— Няма и следа от друг куршум по целия самолет, мистър Графтън! Половин час го оглеждахме внимателно, за да проверим дали не са ви уцелили и някъде другаде.

Пилотът само кимна и продължи по пътя си. Излезе на една от издадените платформи по средата на левия борд.

Единствената светлина тук идваше от отворения люк на хангара. Два големи шпила стояха готови за привързване, когато корабът пристанеше на ляв борд. Джейк се настани върху единия от тях. На няколко мили в далечината проблясваха светлините на есминец или фрегата. Вятърът носеше тръпчивия мирис на море. След около половин час се върна обратно вътре и изкачи стълбите към ниво 0–3, намиращо се между хангарите и палубата. Вместо соления дъх на въздуха отвън, тук го посрещна миризмата на боя и смазочно масло. Прекоси лабиринта от коридори и намери каютата на младшите офицери, в която бе живял Макфърсън.

Вратата зееше отворена. На пода от едната страна на помещението за осем души бяха сложени два сиви стоманени сандъка, в които Малкия Оги Одегард и навигаторът му, Джо Кенфилд, прибираха някакви дрехи и лични вещи.

— Как е? — промърмори Джейк и седна на койката срещу пилота.

— Прибираме нещата на Морг. Гадна работа — каза Малкия Оги. — Целият му багаж трябва да е готов, за да може да го пратят на жена му, когато стигнем Филипините след три дни. — Такова бе винаги задължението на съквартирантите на убитите или изчезналите. Именно поради тази причина двама души от един екипаж не можеха да живеят заедно, в една стая. Кенфилд седна зад бюрото на Макфърсън и започна да се рови из писмата, списанията и всичките малки сувенири, които Морг бе събрал за последните шест месеца. Прякорът на Кенфилд бе Големият Оги, защото бе с два инча по-висок от своя дребен командир, с когото страшно си приличаха, въпреки че пилотът беше бял, а навигаторът му — черен.

— Морг беше невероятно чиста душа, Джейк. Няма нито едно порно списание или писмо от някое старо гадже! Човече, тоя, дете ще събира моя багаж, ще се надърви още докато ми чете писмата! — Той отвори поредния плик, увери се, че писмото е от жената на Морган, върна го в плика и го прибави към купа, който щяха да слагат в стоманените сандъци.

— Тая почтеност на Морг оказваше добро влияние върху моите поразклатени морални принципи! Той беше свестен човек! — каза Джейк.

— Наистина ще ни липсва! — Малкият Оги погледна Графтън изпод вежди. — Ами ти как си, приятелю?

— Добре съм. Шкиперът ми даде свободна вечер, но утре пак съм в наряда.

— Още няколко дни и тръгваме за Субик Бей — напомни им Големият.

— Единственото, което ще правя, е да лежа край басейна и да пия джин с тоник! — обеща си Малкият Оги.

— По това време на годината може и да вали като из ведро! — Джейк продължи да наблюдава работата на двамата. Малкият Оги старателно сгъваше униформите, бельото и цивилните дрехи на Морг, преди да ги сложи в сандъците. Когато вещите му бяха прибрани, а личната кореспонденция — прегледана, Морган Макфърсън вече щеше да е официално погребан за хората от ескадрилата. Но щеше ли и Джейк да го забрави толкова лесно?

— Ей, момчета, мислите ли, че войната скоро ще свърши?

— Имаш предвид изявлението на Кисинджър, че мирът скоро ще дойде? — намръщи се Малкият Оги.

— Аха. — Гласът на Графтън звучеше толкова меко и тихо, че Големият го изгледа сериозно.

— Няма да свърши, докато не бъде подписано мирно споразумение и жълтите не пуснат военнопленниците да се приберат у дома — каза Малкият.

— Няма да стане много скоро.

— Така ли мислиш?

— Ами, дрънкат за това вече три години. По дяволите, цяла година им отне да решат каква трябва да бъде формата на масата за преговори! С този темп мирният договор ще бъде подписан чак към края на века!

Големият каза:

— Морган няма да е последният загинал в тая война, Джейк! Не се самообвинявай! Още много мъже ще умрат!

Джейк се изправи да си върви.

— Пази се! — рече му Малкият Оги.

— Няма да летиш поне още 24 часа. Върви пийни нещо! — посъветва го Големият.

— Вече го направих.

— Ами направи го още веднаж!

Отново в каютата си, Джейк съблече униформата и свали една от вратичките на вградения гардероб, който по този начин се превръщаше в писалище. В нишата имаше разни листа и книги. Тя служеше също и за класьор за секретни документи. Пресегна се и запали флуоресцентната лампа, която осветяваше малкото бюро, но оставяше другата част от каютата в сянка. Приглушената светлина придаваше на стаята особен уют, който изглеждаше абсолютно невъзможен за такъв огромен военен кораб, чиито 95 000 тона побираха в себе си екипаж от пет хиляди души. Джейк изключи останалите лампи, за да потърси успокоение и забрава в уютния полумрак.

Какво ли можеше да пише на Шарън Макфърсън? Скъпа Шарън, съжалявам, че убих съпруга ти. Как изобщо да изрази с думи състоянието си? Нейният свят е разбит на парченца, а той, виждате ли, „съжалявал“! Ръцете му продължаваха да треперят. Реакция след шока, реши той. Взе един лист и го сложи върху разперените си пръсти. Хартията вибрираше. И тя, както всичко друго в неговия живот — целите за бомбардиране, случилото се с Морган — бе извън неговия контрол. Вторачи се в сенките из стаята. Припомни си какво изразяваше лицето на Морган, как се опитваше да заговори, кръвта. Кръв имаше навсякъде. Човешкото тяло съдържа толкова много кръв! Може би и хората, които двамата с Макфърсън бяха убили, бяха кървили така. А може би бяха умрели на място от взривната вълна. Това той никога нямаше да узнае.

Задъвка края на молива — главата му бе точно толкова празна, колкото и белият лист хартия пред него. Какво се казва на една вдовица и майка? Скъпа Шарън, атакувахме абсолютно безсмислена, незначителна цел и сега трупът на съпруга ти лежи в хладилника на моргата. Много съжалявам, че е мъртъв: съжалявам, о, толкова съжалявам, но това няма да го върне обратно, а ние двамата с теб и неговото момченце трябва да продължим да живеем въпреки всичко. Какво се казва на вдовицата на човек, спасил живота ти?

По онова време и двамата още бяха много млади и самолетносачът бе далеч напред в бъдещето им. Този ден бяха приключили обучението си и рамо до рамо бяха прекосили паркинга

на път към новия хангар, новата им флотска ескадрила. По някакво стечение на обстоятелствата бяха определени да летят заедно.

Полетът без инструктор все още беше ново преживяване за тях. Едва бяха започнали да се опознават — точно като двама младоженци по време на меден месец. Меденият им месец завърши тази нощ.

Летяха на юг, успоредно на брега на Вашингтон, на 20 мили навътре в морето. Слънцето бавно угасваше на западния хоризонт. Небето вдясно от тях полака-лека се предаваше на нощта, преливайки от жълто към оранжево и червено. Вляво дебелият облачна пелена отразяваше постоянно намаляващата дневна светлина. Сините и морави отрязъци небе, които се виждаха между облаците, бавно потъмняваха до черно.

Минаха устието на река Колумбия и продължиха още 80 мили на юг. Джейк дръпна ръчките и започна да снижава. Когато стигнаха 5000 фута, Морган даде знак за завой и пилотът зави на изток, към брега, като продължаваше да се спуска надолу.

На 1000 фута премина хоризонтално и установи скорост 360 възела. Гмурнаха се под облаците. Вече беше напълно тъмно. Джейк включи режима за следене на релефа на своя радар и завъртя задатчика за височина на 1000 фута. Върху дисплея се появи графично изображение на релефа, генерирано от компютъра, който ползваше данните от радара. Картината представляваше поредица от криви, маркирани по отдалечение. Първата от тях, в долния край на дисплея, бе пресечена с вертикална, разграфена за височината линия. Така се създаваше илюзия за обемност на изображението. Задачата на пилота бе така да управлява самолета, че да държи директора на компютъра върху избраната чрез задатчика вертикална метка. По този начин самолетът щеше да лети по траектория отстояща на 1000 фута от релефа във всеки момент и нито фут по-ниско.

Преди да влязат много навътре над сушата, попаднаха в облаци. Проблясващите светлини на крилата на самолета се отразяваха в облачната пелена и като просветваха в кабината, разсейваха вниманието на пилота. Той ги изключи. Морган Макфърсън бе притиснал лице към тубуса на своя радар и вероятно изобщо не си даваше сметка, че са навлезли в дебел облачен слой. Учебната програма гласеше, че точно този маршрут през планините край брега не бива да се изпълнява, ако няма условия за визуален полет. Графтън

го знаеше, но въпреки това реши да продължи напред. Страхът можеше да бъде преодолян само очи в очи с опасността.

Няколко минути по-късно самолетът вече следваше извивките на някаква долина и Джейк обилно се потеше. Концентрира вниманието си върху дисплея. Всяка секунда картината на дисплея се променяше и той трябваше своевременно да преценява тенденцията в промяната на планинския терен, да съобразява своите команди с нея, като заедно с това извършва и необходимите корекции по курс. Изкуството в случая бе да избере точната скорост на промяна на траекторията. Стичащата се по челото му пот попадеше право в очите. Без да вдига глава от радара, Макфърсън информираше Графтън за това, какво вижда.

— В долината сме... чисто е пет мили напред, отстрани има планински вериги... долината завива надясно... след две мили направи десен завой... височината ни е добра... започни десен завой... увеличи наклона... добре... сега право нагоре...

Прелетяха над масив, за да навлязат след пет минути в следващата долина, която се разширяваше към пустинята. Отначало завоите бяха много резки, и на пилотът не му се слизаше много надолу, но след като долината се разшири, той снижи така, че директорът застана на зададената височина и радиовисотомерът отчете 1000 фута.

— Добре... планините се отдалечават... дръж този курс... теренът изглежда чист...

Завиха към едно езеро отстоящо на около 70 мили разстояние. На половината път до там Макфърсън вдигна глава от радара и започна да вкарва координатите на следващия им завой в компютъра.

След страхотната концентрация през последните 15 минути, пилотът несъзнателно се отпусна, пое си дълбоко въздух и провери двигателите и горивото, докато Макфърсън работеше с компютъра и сверяваше данните с тези от коленния си планшет. Доволен от това, че всичко бе наред, навигаторът отново се върна към радара си и диво изкрещя:

— Тегли!

Сега вече и Джейк погледна към дисплея си. Бяха мъртъвци. Директорът бе заковал в горната част на дисплея и почти бяха застъпили поредната хоризонтална крива. Веднага бутна напред ръчките и дръпна назад лоста. Хвърли поглед към радиовисотомера. Стрелката подминаваше 200 фута. Отиваме си!

Сирената за опасно сближение със земята се включи. Стрелката падна под 100 фута. Лостът бе докрай назад.

Това значи било умирачката!

Стрелката на висотомера падна на 50 фута, задържа се за момент там и започна да се покачва. Джейк отново обърна очи към дисплея си. Двайсет градуса тангаж. Продължи да държи лоста назад. Стрелката на висотомера тръгна по посока на часовника. Не можеше да отпусне лоста. Тангажът растеше 40... 50... 60... 70 градуса.

При 80 градуса усети свиването тресене и чак тогава върна лоста в неутрално положение.

200 възела и скоростта продължаваше да пада. Вече бяха на 9000 фута.

Вторачи се в инструментите. Трябваше да направи нещо! Изкачваха се почти вертикално и скоростта непрекъснато падаше!

— Давай, Джейк! — долетя до него спокойният глас на Морган.

Пилотът наклони самолета на 90 градуса и започна да отпуска носа към хоризонта. Бавно, много бавно носът тръгна надолу и скоростта отново започна да се покачва. Когато носът се изравни с хоризонта, Джейк изправи крилата.

Намираха се на 13 000 фута. Целият трепереше и не можеше да се овладее. Какво бе направил? За малко да убие и двамата!

Морган явно усети в какво състояние се намира колегата му. Включиха на автопилот и докато самолетът бавно кръжеше, а Джейк продължаваше да трепери, Морган му говореше и говореше. Никога не успя да си спомни какво точно му бе казал тогава. Макфърсън говореше само за да може Джейк да чува успокояващия тон на гласа му. Не спря да приказва, докато пилотът не преодоля паниката си. Когато накрая се приземиха, Морган нито веднъж не спомена случилото се, не докладва на никого за едва разминалата им се катастрофа. Просто на паркинга откъм стисна ръката на Джейк и му се усмихна за довиждане.

Тогава той бе спасил живота и на двама им!

А сега бе мъртъв. Две години и хиляди прелетяни мили по-късно той вече не беше между живите.

Джейк започна да пише. След три неуспешни опита, най-накрая докара нещо, което ставаше за писмо. Не че беше много хубаво, но не

можеше да измисли нищо по-добро от това. След още две чернови вече подготви писмото, което щеше да подпише с чиста съвест.

Скъпа Шарън,

Сигурно вече си уведомена, че Морган загина при боен полет. Той бе убит при една нощна бомбардировка над Северен Виетнам и изпълни по възможно най-добрия начин своя граждански дълг. Този факт няма да запълни огромната празнина след неговата смърт, но затова образът му ще блести още по-ярко и завинаги в моята памет. Летях с Морган повече от две години. Прекарали сме заедно във въздуха над 600 часа. Познавах го толкова добре, колкото изобщо е възможно да познаваш друг човек. И двамата обичахме да летим и тази наша обща любов още по-силно скрепяваше приятелството ни. Точно защото го познавах така добре знам за огромната обич, която той хранеше към теб и Боби. Разбирам също и неизмеримата трагедия, която смъртта му представлява за теб. Съчувствам ти с цялата си душа,

Джейк.

Какво щеше да си помисли тя, когато прочетеше писмото му? Дали ще го запази, за да го препрочита в бъдеще, когато реши да възкреси миналото? Дали 10 или 20 години по-късно, през някой прохладен пролетен ден, докато почиства тавана, ще намери тази забравена реликва от отдавна минали дни? Тогава хартията му ще е пожълтяла от времето. Сигурно ще си припомни мига, в който го е получила, как е изглеждало тогава то — писмото, сложило край на младежките ѝ мечти, убити в една далечна страна в името на отдавна забравена кауза. Може би ще го покаже на сина си, когато той попита за своя баща...

Джейк се вторачи в огледалото над мивката. Къде ли ще е самият той след 20 години? Дали няма да е мъртъв като Макфърсън и безименните жертви от неговите бомби? Или пък ще продава

осигуровки и изплаща ипотеки — все занимания, които уж изпълват живота на човека, а всъщност го лишават от смисъл!

Изгаси лампата и си легна. Беше смъртно уморен, а не можеше да заспи. Припомни си снощния полет от началото до края. Трябва да е имало нещо, което би могъл да направи по друг начин. Но куршумът бе дошъл направо от нищото, нямаше как да го избегне. Сега Морган бе мъртъв и то за какво? Искаше му се да накара копелетата, виновни за това, да си платят. Спомни си атаката на зенитната батарея с „Рокаите“. Господи, беше върховно! Хвърли четирите касетъчни бомби точно на момента. Жалко, че неговият А-6 нямаше оръдие като А-7 Корсар. Ех, да имаше оръдие! Щеше само да отпусне носа, да се прицели на милиметър под целта, да натисне спусъка и да разходи оръдейните си откоси сред гадните жълти копелдаци. Както лежеше, почти физически усети отката от стрелбата. Изживяването беше толкова истинско, че той се стресна и се хвърли към ключа на лампата.

Щом светлината заля пространството, паниката изчезна, за да остане само реалността на малката му каюта. Джейк намери бутилката на Ландийн, седна на стола пред бюрото си и отпи яка глътка алкохол. Припомни си думите на Кампарели:

„Не искам никой от пилотите ми да се мисли за отмъстител от рода на Джон Уейн“. Но е почти непосилно да не жадуваш отмъщение! Око за око, зъб за зъб, мъртвец за мъртвец...

Той е мъртъв и нищо не може да го върне обратно. Умря, докато бомбардираше една шибана горичка, по време на една шибана локална война, която дори нямаме дупе да спечелим, а сега ще получи само знаме на ковчега си. Господи, толкова безсмислена е смъртта му, какво повече от покривало може да иска човек! Поне да бе загинал, бомбардирайки някакъв особено значим обект! За да река гордо, за да рече Шарън убедено, за да рече след години и малкия Боби нафукано: „Той умря за... Баща ми допринесе за края на войната като... Загина в името на...“ Какво? На нищо. За Бога, това, което искам, е смъртта на Морг поне да има някакъв смисъл! Някакво разумно обяснение.

Мога да направя така, че смъртта му да придобие смисъл. В някоя тъмна нощ да се промъкна на север и да бомбардирам цел, която да си струва керосина и бомбите. Да им разкажа играта на скапаните виетнамци!

Джейк се бе изправил и сега кръстосваше напред-назад из стаята. Наистина можеше да се получи, каза си той. Да. Никой, освен навигаторът ми не знае къде точно отиваме, след като пресечем брега. Американците не могат да ни проследят с радара, а жълтите си нямат и понятие накъде сме се запътили. Можем да отидем където си щем и да атакуваме каквото си поискаме!

Беше лудост да мисли за това! Една подобна каскада, Джейк, и те изправят пред военен съд... ще те разпънат на кръст!

Хич не се и надявай! И тогава какво? Макфърсън е мъртъв. Трябва ми цел, с която наистина да им пусна кръвчица. Както постъпиха те с Морган. И с Шарън! И с мен...

Отново си легна, остави лампата да свети и се концентрира върху скърцанията и стенанията на борещия се с морските вълни кораб.

Дълго време само лежеше и се вслушваше в заобикалящите го шумове.

ГЛАВА 4

Беше гадна тропическа вечер. Малко след залез-слънце дъждът отново бе започнал да вали. На мостика на „Шило“ вахтеният отбеляза часа в бордния журнал. След няколко минути той нареди да се пуснат чистачките на стъклото и потърси с поглед ескадрения миноносец, който трябваше да е някъде пред самолетоносача. Само преди секунда го бе забелязал. Провери екрана на радара. Беше си точно на мястото — на 5000 ярда пред кораба. „Искам да бъда информиран, ако «Фенън» се отклони от позицията си“, каза той на помощника си, след което се свърза с Информационния Център долу и повтори нареждането си на дежурния, заобиколен с радари, които оглеждаха цялото морско и въздушно пространство около кораба. Дори на мостика влагата бе голяма. Сто процентовата влажност не позволяваше на потта да се изпарява, така че мократа коса, риза и бельо придаваха на всеки от екипажа особена, индивидуална миризма.

Вахтеният отиде до лявото крило на мостика и погледна към мократа от дъжда палуба за излитане и кацане. На мъждукащата червена светлина самолетите изглеждаха така, сякаш се бяха сгушили един до друг, а стърчащите им нагоре крила напомняха вдигнати за молитва ръце. Тропическият дъжд бе полезен за самолетите, защото измиваше мръсотията и солените пръски по тях. Барабаненето на дъжда по стоманения покрив на мостика и равномерния шум от движещите се чистачки накараха дежурния да се почувства много самотен в нощта.

След два дни този курс щеше да достигне своя край. Тогава щяха да напуснат позиция Янки и да се упътят към удоволствията, които предлагаше залива Субик, намиращ се на 36 часа път, от другата страна на Южно Китайско море. Тогава покритите с джунгли планини, които обграждаха „дома“ на Американския военноморски Флот в Южния Пасифик щяха да се вдигнат от дъното на океана, за да разчупят монотонния им хоризонт на съществуване. Чакаха ги пет безгрижни дни и нощи на абсолютна свобода. За някои от тях, разбира

се, тази седмица щеше да означава тежък, уморителен труд, но дори и те можеха да разчитат на поне една свободна вечер на брега.

Американската военноморска база на залива Субик и военното летище Куби до нея, или иначе казано Филипините, не бяха сред рекламираните в туристическите справочници места, но от друга страна, сушата си бе суша. Е, суша беше докато от портите на небето не започнеше да се излива тропически дъжд, но дори и тогава всеки моряк би рекъл, че във всички случаи калта е за предпочитане пред солената вода.

Когато пуснатите в отпуск моряци се уморяха да пият по баровете или да играят голф под лъчите на изпепеляващото слънце или да обикалят из магазините, можеха да прекосят моста на река Благоуханна, която всъщност си беше отводнителен канал, и да се потопят в екзотичните забавления, предлагани от Олонгапо Сити. Към 150 000 души се бореха да оцелеят в този претъпкан град с кални, рядко павирани улици. Повечето от жителите на По Сити си изкарваха прехраната, като прибираха доларите на пристигналите янки — жадни, закопнели за секс американски войници, освободени за малко от задълженията, наложени им от Родината, Господ и Американската армия. Истински калейдоскоп от чувствени наслади, градът предлагаше евтин алкохол, възкисела бира и множество дребни мургави момичета с едва загатнато окосмяване, които бяха готови да изпълнят всяка приумица на мъжкото въображение за съответната цена. А за безкрайна радост на винаги готовите за сексуални подвизи американци, тази цена винаги бе смешно ниска. Тази вечер, на два дни път от пристанището, лекарите и военните в болничните отделения залагаха петдоларови банкноти за това колко хора щяха да пипнат гонорея през почивните дни. Горе, в кабинета на капитана, един писар тъкмо довършваше рапорта за броя на смъртните случаи от свръхдоза наркотик след последния пристанищен престой. Долу, в камбуза, нощната смяна, приготвяща хиляда и петстотинте хляба и петте хиляди понички, необходими за изхранването на екипажа през следващия ден, изчисляваше разстоянието до залива Субик в понички и самуни. От кила до сигналния мостик, всички мъже на борда чакаха с нетърпение няколкото дни на брега, когато корабът им щеше да се полюшва, привързан към кея за самолетоносачи на базата Куби.

В Отдела за планиране на бойните операции, точно под полетната палуба, седяха хората, отговорни за бойните действия на кораба, пиеха кафе, пушеха цигари и разглеждаха разпънатата на масата пред тях карта на военната зона. Върху картата лежеше и метеорологична справка за следващите дни, с която се консултираха преди да вземат всяко решение. Над залива Тонкин, където в момента корабът се намираше, както и над цял Северен Виетнам, бе надвиснала плътна облачна пелена, която се простираше и над остров Хейнан и северните участъци на Южен Виетнам. След няколко въпроса към синоптиците, мъжете изготвиха плана за полети за дванадесетте часа, започващи от полунощ, след което бързо го разпечатаха и разпространиха из кораба.

Щяха да плават на юг. Точно в полунощ трябваше да почнат да излитат бомбардировачите А-6, за да нападнат предварително набелязаните обекти на север. Електронните им очи можеха да проникнат през облаците, дъжда и тъмнината. Фантомите имаха за задача да ги прикриват, а самолетите за управление и ранно предупреждение Е-2 трябваше да летят над облачната пелена и да се постараят морето и небето да останат чисти от противникови самолети и кораби. На сутринта всичко, което можеше да лети и да пренася бомби, щеше да тръгне на юг за съвместни действия със самолетите насочвачи на предната линия. „Не ми е приятно, че момчетата на север трябва да вземат един почивен ден, но не виждам никакъв друг начин“, каза началник-щабът на подчинените си.

В отговор на новия боен план, корабният навигатор изчисли курса към позицията за начало на полетите и го предаде на вахтения офицер, който веднага информира есминците за новата посока и необходимите маневри, като внимателно провери точното им местоположение спрямо самолетоносача, преди да нареди започването на завоя. Той наблюдава известно време как кормчията завърта кормилото, след което се концентрира върху екрана на радара, за да е сигурен, че никой от ескадрените миноносци няма да се навре в тях, докато правеха завоя. Огромният самолетоносач бавно се завъртя на няколко градуса. Дъждовната вода от траверса се стече към отворите за оттичане, след което с плясък скочи от височина 60 фута в океана под тях.

Някой го разтърси здраво. Той се сепна и изплува от дълбините на съня.

— Събуди се, Джейк! Време е за полет! — Ландийн го разтърси още веднаж, за да е сигурен, че се е събудил напълно.

Джейк наблюдаваше от кревата си как съквартирантът му си насапунисва лицето. Чувстваше се напълно отпуснат.

— Колко време съм спал?

— Най-малко 14 часа. Все едно беше упоен! — Ландийн си тананикаше нещо и се бръснеше. — След пет минути трябва да се явиш за инструктаж — излиташ с първата вълна в полунощ. Ти ще си с танкер.

— Какво е времето?

— Големи вълни. Могат да потопят и Ноевия ковчег! Страхотно временце, няма що! — Ландийн продължи да си тананика.

Джейк погледна часовника си — 10 и 25. С нежелание изрита настрани чаршафите и седна. Целият бе потен. Протегна се и се прозина.

— Твоето тананикане наистина действа вдъхновяващо! Коя е тази песен?

— Не знам. Измислям си.

Джейк навлече новия си огнеустойчив летателен костюм в маслинено зелено. Докато завързваше връзките на ботите със стоманена подметка, той попита:

— Сами, ако можеше да бомбардираш която си искаш цел от Северен Виетнам, какво щеше да избереш?

— Защо искаш да знаеш?

— Кой е най-важният им обект?

— Гробът на Хо Ши Мин.

— Сериозно те питам.

— Ами и аз сериозно ти отговарям. Няма нищо, което да си заслужава да бъде разрушено. Ако имаха, отдавна да сме го сравнили със земята.

— Глупости! Знаеш, че не е вярно!

Сами изплакна бръснача си и си избърса лицето.

— Трябва да е в Ханой. Ако изобщо имат нещо ценно, то трябва да се намира в Ханой, за да могат да го защитават. А единственото,

което сме бомбардирани там, са били мостове и гари. И някое и друго предприятие.

Двамата мъже отвориха сейфове си, извадиха от там по един револвер и го пъкнаха отпред в джобовете на костюмите си. Широките им гащеризони провиснаха надолу. Заклучиха сейфове, изгасиха осветлението и превъртяха ключа от външната страна на вратата на каютата си.

— Не можеш сам да решаваеш какво да бомбардираш, Джейк, и ти прекрасно го знаеш! — каза Сами, докато вървяха към каюткомпанията на ескадрилата.

— Аха.

— Не си прави планове без кръчмаря!

— Естествено, Сам. Познаваш ме!

Джейк спря за момент в една от лавките, която беше на път, за да си налее чаша кафе и да си направи сандвич с ростбийф, останал от вечерята, която той бе проспал. Разяза питката хляб и пъкна месото по средата. Междувременно инструктажът вече беше започнал. Графтън се настани в едно от големите кресла до Дърфи Рейзър, новия му навигатор. Рейзър си записваше някои данни от инструктажа, който се предаваше върху монитора на телевизора, сложен високо в един ъгъл. Едно и също предаване течеше във всички стаи, където в момента се бяха събрали различните екипажи. Един от офицерите на въздушното разузнаване на ескадрила А-6, Ейб Стайгър, водеше инструктажа за първата вълна. Джейк си ядеше сандвича, докато Дърфи си взимаше бележки.

— Много жалко за Морган — прошепна Дърфи, без да сваля очи от монитора. Джейк изръмжа в отговор и продължи да се храни. Ами да, жалко наистина! Морган презираше Дърфи. Като поразмисли, Графтън реши, че също не го харесва особено. Наблюдаваше го как си записва необходимата информация. Рейзър бе почти напълно плешив и, като един вид компенсация, имаше огромни, рунтави мустаци, които не преставаше да гали с пръсти.

Сами Ландийн и Марти Грийв щяха да летят с първия бомбардировач, докато Каубой Паркър и Майлс Рокуел трябваше да пилотират втория. Малкият и Големият Оги щяха да са с резервния танкер: трябваше да са готови да излетят и да поемат зарежданията вместо Графтън, в случай че той имаше технически проблеми. Всички

мъже в стаята бяха седнали удобно, дори повечето бяха вдигнали крака върху страничните облегалки на столовете пред тях. Едва ли можеше да се види по-спокойна, отпусната група хора. От опит знаеха, че най-добрият начин да се справят с надигащата се нервна възбуда преди излитането бе да си наложат максимално спокойствие. И понеже доловимата от другите нервност беше заразна, неписаното правило гласеше, че всички трябва да се постараят да изглеждат напълно отпуснати и хладнокръвни.

Когато Ейб Стайгър свърши с изброяването на набелязаните за вечерта цели, камерата се прехвърли върху Облака, дежурния синоптик. Всички очи се фокусираха във върха на показалката му.

— Няма да е много хубаво времето тази нощ, господа! Навсякъде над залива Тонкин, остров Хейнан и по-голямата част от Северен Виетнам е облачно и вали. Облачната покривка се простира и навътре, над сушата, чак до планинската верига, разделяща Виетнам от Лаос и Камбоджа. Горната граница на облаците трябва да е на 18 000 фута. Духа североизточен вятър със скорост от 12 до 15 възела. От югоизток вълнението достига 6–8 бала. След малко ще ви покажа картата на високите ветрове. Предвиждаме усилване на вятъра и вълнението, както и непрестанни валежи през следващите 12 часа. Обаче от юг, на петдесетина мили от Да Нанг, облачността започва да се разкъсва. По-късно през деня, след изгряването на слънцето, хората там долу ще могат да се радват на сравнително приятен ден, с разкъсана облачност и чести валежи. — На екрана се появиха карти на ветровете и температурите във височина и Облака продължи нататък.

Джейк затвори очи за момент. Усещаше полюшването на движещия се кораб. Отзад, на опашката, 550 фута зад центъра на тежестта на кораба, то сигурно бе много по-ясно изразено. Тази нощ кацанията щяха да бъдат извънредно трудни!

„А сега да чуем пак мистър Стайгър, който представя нов участник в състезанието за измисляне на име на Безсрамната Бейби“. Стайгър отново се появи на екрана, като целия го запълни с големите си уши, очила и зъби. Държеше в ръцете си една неприлично надарена. 6-инчова кукла. Камерата се фокусира върху фигурата, която Стайгър бе прихванал с два пръста през кръста.

— Новото предложение идва от Трета зала — обясни той, докато камерата показваше куклата, наречена Безсрамната Бейби. — Май че

го изпраща Съни Боб Бетълс. „Бръснатата Пеги — великолепно котенце на Олангапо“. — Някой в студиото изръкопляска и екранът се изключи.

— Този Стайгър има най-мръсното подсъзнание от целия кораб! — заяви на глас Рейзър, без да се обръща конкретно към никого. Беше обществена тайна, че Стайгър рядко получаваше предложения за състезанието и повечето имена измисляше самият той.

— Не е вярно! — отвърна Джейк. — Просто се опитва да остане нормален. — Знаеше, че за Стайгър дните, когато не получише писмо от жена си, бяха един малък ад — при това ад, който му се случваше твърде често. Поредната любовна история, на която войната щеше да види сметката рано или късно.

— Няма голям късмет с тая работа! — каза Рейзър. — Между другото, изглеждаш ужасно! Добре ли си? — попита той, като поглаждаше мустаците си с ръка. Хвърли към Графтън един кос поглед. Сигурно проверява дали нещо в мен не издава приближаващата нервна криза, реши Джейк.

— Направо съм като нов! — отвърна пилотът с презрение в гласа и стана, за да провери кутията си за писма — малка преграда с неговото име наред многото други такива на рафтовете на някогашната библиотека, точно под монитора. Имаше писмо от родителите му и едно от Линда, приятелката му. Опита се да си спомни кога му бе писала за последен път; за няколко месеца посланията ѝ бяха намалели чувствително като бройка. Мушна плика в джоба за цигари на ръкава на пилотския си костюм, като реши, че ще го чете по-късно. Понякога най-трудното нещо при полет с танкер бе да останеш буден.

Един старшина от техническия отдел донесе бордните журнали и ги остави върху бюрото в задната част на стаята. Джейк намери своя. Изчете всички откази, вписани за последните десет полета. Сериозните повреди, заплашващи сигурността на самолета, трябваше да бъдат отстранени преди следващото излитане. Върху по-малките откази се работеше при възможност. Самолет с много на брой малки откази можеше да се окаже огромно главоболие. Понеже ескадрилата разполагаше само с шест танкера, като всеки от годните летеше поне три пъти дневно, списъкът с „дребните неволи“ винаги беше доста дълъг. Графтън го прегледа много внимателно, подписа се за самолета

и върна папката с метални корици обратно при другите. След като си наля още кафе, Джейк седна в един тих ъгъл и прочете писмото от родителите си. В предната част на каютата двата екипажа на бомбардировачите за тази вечер внимателно изучаваха планираните атаки и повтаряха действията при извънредни ситуации.

Един по един мъжете излизаха от помещението и след посещение в „бойлерното“ отиваха в гардеробната, където се намираха летателните им принадлежности: противопретоварващ костюм, сбруя за парашута, спасителна жилетка с прикачена лодка и торба с шлем, кислородна маска, коленен планшет и свитък с аеронавигационна информация за Югоизточна Азия. Много от пилотите и навигаторите носеха и кобури. Когато Джейк стигна гардеробната, повечето от останалите летци вече бяха там. Отвори личния си гардероб и извади противопретоварващия костюм. Както той, така и спасителната му жилетка бяха покрити с петна от засъхнала кръв. Беше забравил за нея. Вторачи се в дрехата. Петната бяха тъмно кафяви, ръждиви на цвят — нямаха нищо общо с яркочервената течност със сладникав мирис, избликнала от врата на Морган Макфърсън. Хвърли костюма и се завтече да повърне кафето и сандвича с месо, който току-що бе изял. Когато отново се почувства добре, Джейк се върна в гардеробната. Сами Ландийн стържеше засъхналата по дрехата кръв с джобното си ножче. — Можеш да върнеш този костюм след полета и да получиш нов от склада — каза той.

Рейзър видя посивялото лице на Джейк и попита със съмнение в гласа: — Сигурен ли си, че си в състояние да летиш?

— Да! — отвърна пилотът, грабна костюма си от ръцете на Ландийн и започна да го навлича.

— Може и да си мислиш, че си готов, обаче не забравяй, че с теб в самолета ще има още един човек, и този човек ще съм аз!

— Слушай, копеле такова — изръмжа през зъби Ландийн, — ако те е шубе да летиш тая вечер, защо просто не си го признаеш?

В този момент към тях се приближи Каубоя и се втренчи в Джейк, който тъкмо навличаше сбруята, нещо като жилетка, към която се прикачваха парашута и предпазните колани. Изчака Джейк да му обърне внимание и го попита: — Готов ли си за полета? — Графтън кимна. — Тогава излиташ.

Това бе последното му решение, което не можеше да се оспорва. След като каза тежката си дума, Каубоя се обърна и си тръгна.

— Просто така ли? — запита Дърфи Рейзър отдалечаващия се гръб на Каубоя, като подръпваше нервно единия си мустак. — Просто така ме караш да рискувам живота си с Желязната Ръка? — Прехвърли се върху другия си мустак. — Може би е по-добре да върви да го прегледа Лудия Джек!

Каубоят спря, обърна се и изгледа студено навигатора.

— Той ще лети. С теб, Дърфи! А сега млъквай и се облечи!

— Не ти си командирът, Каубой! Става въпрос за моя живот, по дяволите! С какво право ти ще ми нареждаш с кого да летя? — Каубоят не му обърна повече внимание и се върна при гардероба си. Големият Оги се изхили.

— С правото на по-старши, Рейзър! Пък и той е заместник по планирането ако не си спомняш! Или тези тънкости в етикета не ви ги преподаваха в Кану-университета?

— Ако имаш предвид Военноморската Академия, то трябва да ти кажа, гадно запасняшко лайно такова, че... — Рейзър го сочеше ядосано с пръст.

— Чакайте малко, момчета! — намеси се Малкият. — Рейзър просто иска да ни каже колко точно цветенца да пратим за погребението му, в случай че тази нощ вземе, че пукне!

Големият веднага се включи:

— Ако курът ти е голям колкото устата, Рейзър, най-добре веднага го заведи под входящ номер и си го прибери на сигурно в сейфа!

Тексаският провлачен изговор на Каубоя прекъсна размяната на остроумия.

— Я млъквайте, господа, и се изнасяйте нагоре! Веднага!

Рейзър тръшна вратата на гардероба си и завъртя шифрованата ключалка. На вратата спря за момент.

— Ако ще трябва да плувам тая нощ, Паркър, лично ще ти напъхам в задника един от тези огромни ботуши дето сега са ми на краката, разбра ли ме? И няма да ми пука изобщо дали междуременно не са те повишили в чин адмирал! — Показа на Малкия и Големия Оги среден пръст и затръшна вратата след себе си.

— Ето ти начин да си излекуваш хемороидите, Каубой! — изсмя се Големият Оги.

— И така Каубоят ще стане истински задник! — обясни Малкият на своя навигатор.

— Това ми било бойно другарство! Така ли се поддържа висок дух!

Малкият и Големият Оги заключиха гардеробите си и последваха Рейзър към палубата за излитане, като продължаваха да си разменят остроумия. Преди да излезе, Паркър намигна на Джейк и му пожела успех с вдигнат нагоре палец. Графтън промуши колана на пистолета си през гайките на сбруята, за да е сигурен, че няма да се изхлузи в случай на катапултиране, след което намъкна спасителната си жилетка. Тази обемиста дреха съдържаше 15 паунда приспособления за оцеляване и надуваем пояс. Внимателно прегледа връвчиците на капсулите с въглероден двуокис.

Ландийн изчака да остане насаме с Джейк и когато това стана, отиде при него, хванал пилотския си шлем в ръка.

— Да внимаваш тази вечер, чу ли! Не позволявай на копелета като Рейзър да те тормозят! — приятелски блъсна Джейк по рамото и се усмихна. — Просто гледай да не губиш кураж и си отваряй очите на четири!

— Добре, Сами!

Джейк Графтън излезе на полетната палуба. Червената светлина заливаше самолетите и работещите по тях мъже. Вятърът духаше пръски дъжд в лицата на хората и брулеше повесените от бомбодържателите червени предупредителни флагчета. Намери самолета си, 522, да стои на два фута от катапулта. Просто трябваше да го пусне напред и совалката на катапулта щеше да захване предния му колесник. Рейзър вече бе в кабината. Джейк направи предполетната обиколка на самолета с фенерче в ръка, на чиято бяла светлина веднага щеше да забележи евентуалните изтичания на червената хидравлична течност, в случай че имаше такива. Обърна особено внимание на намиращото се на 15 фута от опашката, под тялото, устройство за прехвърляне на гориво. Точно по това се отличаваше танкерът КА-6Д от бомбардировачите А-6. Той бе предназначен за пренасяне на гориво във въздуха и не бе съоръжен с два радара, компютър и инерциална навигационна система като А-6. Вместо бомби, самолетът можеше да

носи пет подвесни резервоара с гориво, от по 2000 паунда, които, заедно с централния в тялото събираха общо 26 000 паунда или 13 тона. Това си беше товар!

Като се увери, че всичко е наред, Джейк изкачи стълбичката от лявата страна на кабината и провери състоянието на катапултната си седалка. Махна и петте предпазни щифта и седна. Механикът-отговорник на самолета, 19-годишен младеж от Оклахома, по-известен като Бубата, се покачи по стълбата и се наведе напред, за да помогне на Джейк да си сложи предпазните колани. Ако го попитаха, Бубата щеше да заяви, че гледа на този самолет като на своя собственост. Той беше отговорен за неговата подготовка за полет, за ремонта му след акция, за рутинните прегледи и преместването му от едно на друго място на кораба. „Дявол 522“ бе нещо като негова любовница, и в знак на уважение към чувствата му, членовете на ескадрилата бяха написали с черна боя върху корпуса на самолета името и военния му чин — Редник Д. Е. Шътс.

— Страхотна нощ за летене, мистър Графтън!

— Може би щях да се съглася с теб, Буба, но по случайност не се мисля за летяща риба!

— Чакате ли вече почивката в пристанището след няколко дни?

— Естествено, ами ти?

— И аз. Не мога вече да си трая маркуча в дъжда. Толкова чекии съм си правил под душа, че вече щом завали се одървям!

Пилотът се ухили.

— Само гледай някой път да не паднеш и да се повредиш! Между другото, да си чул нещо за баща си? — Наскоро бащата на Мегът бе получил инфаркт, но въпреки че той веднага поиска извънреден отпуск по семейни причини, решението се бавеше.

— Още не, сър! Ако докато стигнем до Куби не получа никаква вест от семейството си, ще трябва да им се обадя.

— Говори по този въпрос с мистър Ландийн — той може да ти уреди да използваш служебна телефонна линия. Няма да ти струва нищо.

— Добре, мистър Графтън! Ще ви послушам. — Въпреки че вече нямаше никаква работа при самолета, Бубата продължаваше да стои на стълбата. — Всички ние много съжаляваме за случилото се с мистър Макфърсън! Той беше добър човек и първокласен летец!

Джейк погледна момчето. На светлината на червените прожектори, мокрото му от дъжда лице издаваше истинско съпричастие. Самият той никога не беше седял на катапулта, не беше виждал нито ракети, нито разриви от зенитни снаряди, но уважаваше хората, за които това бе всекидневие. Заслужаваха ли обаче те подобно отношение? Е, Макфърсън със сигурност го бе заслужавал!

— На всички ни ще ни липсва! — отвърна пилотът.

— Желая ви приятен полет!

Мегът слезе на палубата и отвън натисна копчето за спускане на фанара. Дъждът престана да мокри летците вътре. Рейзър седеше с облегната назад глава и притворени очи — очевидно се опитваше да си възвърне душевното равновесие. Джейк сложи пилотския шлем върху коленете си и се загледа в черната празнина отвъд борда на кораба. Мразеше нощните катапултирания. Толкова много неща можеха да се случат докато излиташе — при това все неприятни! Хиляди неотложни проблеми можеха да се появят, докато пилотът се опитваше да се справи със самолета след отлепването и да го задържи на 60 фута над водата. Джейк си припомни най-вероятните особени случаи, както и как трябваше да действа, ако се наложеше. Лявата му ръка се премести от ръчките на двигателите към лоста за управление на колесника. Ако някой от двигателите откажеше или светнеше лампа „Пожар“, се прибира колесника. Пръстите му напипаха копчето за аварийно изхвърляне на товара. Натискаш и задържаш една секунда. Така ще се освободят всичките пет резервоара. С десет хиляди паунда по-лек, самолетът може би щеше да може да лети само с един работещ двигател. Погледът му се стрелна към запасния авиохоризонт. На всяка цена трябва да поддържа осем градуса тангаж. Съвсем малко по-надолу, и ще се забият във водата; леко нагоре, и ще загубят скорост и пак ще се окажат насред морето. Провери приборите — скоростомер, барометричен висотомер, указател на ъгъла на атака, радиовисотомер, авиохоризонт. Тези прибори щяха да им помогнат да оцелеят. Ако някой от тях в един момент откажеше, той трябваше да го забележи веднага и да престане да се съобразява с него.

Усети стомахът му да се свива и напълно автоматично се пресегна между краката си към резервната ръчка за катапултиране. Може и да не му се удадеше да стигне до основната над главата.

Всяка отлитаща секунда беше само подготовка за момента на катапултирането, когато щяха да се вдигнат над тъмния океан със скорост 15 възела по-голяма от скоростта на сриването и общо тегло на самолета близо до абсолютния максимум. В машина, която просто си беше един хитър сбор от сложни агрегати, които често отказваха да работят, животът му зависеше от способността за бърза и правилна преценка, от уменията да борави с лоста, от бързината на рефлексите му, от знанията и опита, които бе натрупал. Всяка грешка щеше да бъде жестоко наказана. Пък и мъжът до него също щеше да плати с живота си.

Ами ако откажат генераторите? Пресегна се назад в ляво, за да провери ръчката за извеждане на аварийната турбина. Едно подръпване и задвижваният от вятъра генератор щеше да се появи от вътрешността на крилото и да започне да захранва бордовите инструменти и аварийните светлини в кабината. Затвори очи и започна да докосва и мислено да назовава поред всички ръчки, превключватели и копчета около себе си. Познаваше кабината по-добре от собствената си кола — по-добре от каквото и да било друго на този свят. Погледна надолу към катапулта, както бе правил безброй пъти подред. Отвъд борда се намираше крайт на света. Беше заточен на остров от червена светлина, разположен наред черния безкрай. Съществуваше само това място, в тази минута — тук и сега.

Дъждът барабанеше по фанара на кабината. Мъжете на палубата неподвижно очакваха сигнала за запуск на двигателите. Приличаха на работни добичета — унили и примирени с нещастната си участ. Корабът започна да се обръща срещу вятъра и моряците се приведоха под неговия напор. Височината на самолета над палубата и поддаването на гумите за високо налягане увеличаваха ефекта от завоя. Корабът пореше мощно надигащите се срещу него морски вълни.

Пилотът отново погледна към Рейзър. Той не бе променил позицията си, но сега лицето му изглеждаше по-отпуснато. Дали вече бе преодолял съмненията си в уменията на Джейк или просто продължаваше с автогенната тренировка отпреди старта? Нямах да е толкова спокоен, ако знаеше как се чувства стомахът ми в момента, помисли си Графтън. Как издържат тези навигатори? Как го постигаше Морган? Работата им бе да се возят до ада и обратно, като междуременно нямаха никакъв реален контрол върху съдбата си.

Качваха се, сядаха отдясно на пилота и толкова — ден след ден... Мъжете вдясно от пилота, които до съвършенство умееха да си служат с различните системи и да потискат естествените реакции на своя организъм бяха професионалисти и с право се гордееха с уменията си. Като повечето пилоти, които безкрайно уважаваха способностите на офицерите, с които летяха, Джейк не можеше да не се възхищава от граничещите им с невероятното сили. Никога не му бе хрумвало да пита някой навигатор защо е избрал именно тази професия. Все едно да зададе същия въпрос на себе си. За него мотивацията бе също толкова тайнствена и необяснима като любовта, вярата или верността.

Високоговорителите на палубата прогърмяха. Най-послед дойде очакваният миг. Графтън и Дърфи си сложиха шлемовете. Стартъорът се приготви за поредицата от сигнали преди старта. Когато и двата двигателя излязоха на малък газ и всички системи започнаха да функционират нормално, Джейк и Рейзър включиха червените си фенери с формата на Г. Графтън прикачи своя към предницата на спасителната си жилетка. Почука запасния авиохоризонт. Рейзър разбра и кимна. Навигаторът щеше да държи фенера си насочен към този уред през няколкото критични момента веднага след излитането. Така, дори и двата генератора да откажеха, пилотът въпреки всичко би могъл да вижда тангажа. През следващите тридесет секунди този уред, с диаметър само три инча — щеше да дава жизненоважна информация дори и без електроенергия. Това време трябваше да им стигне. Щяха да са или спасени или мъртви много преди той да откаже. Джейк разгъна крилата и спусна задкрилките.

Палубният диспечер даде знак на Джейк да тръгне напред. Пилотът освободи стоянъчната спирачка и се отправи към очакващия го катапулт. Самолетът се разтреса при вклиняването на металните части. Графтън бутна ръчките напред до упорите и разклати лоста за управление, за да провери кормилата, като наблюдаваше за правилното им отклонение в огледалата за задно виждане. Пъхна лявата си ръка зад ръчките и обхвана с пръсти катапултната дръжка. Така щеше да предотврати евентуалното нежелано изместване на ръчките по време на катапултирането. Последен поглед към таблото с приборите и подръпване на лоста. Температурата на газовете беше нормална, управлението — свободно и леко, всичко бе така, както трябваше да бъде.

Самолетът потрепери като държана на каиш ловджийска хрътка. Сърцето на Джейк биеше лудо, слепоочията му пулсираха.

— Готов ли си? — попита той Рейзър.

— Винаги готов! Да тръгваме!

Джейк облегна глава назад и натисна с левия си палец намирация се върху катапултната дръжка бутон за включване на фаровете. Погледна в огледалото за задно виждане и се убеди, че светлината на върха на опашката е включена. Дежурният на катапулта отдаде чест, след което описа във въздуха кръг с жълтата си палка, докосна палубата с нея и после веднага я вдигна към хоризонта, за да посочи надолу, по катапулта.

Скоро... следващата секунда... сега!

Катапултът се задейства.

ГЛАВА 5

Висотомерът показваше изкачване. 10 000, 11 000, 12 000... Все още бяха в облаци.

— Май този път метеоролозите не познаха горната граница, — отбеляза Рейзър. Извади пакетче дъвка от джоба на левия си ръкав и предложи на Джейк: — Искаш ли? — Явно сцената в съблекалнята бе вече в историята.

— А-ха, обели ми я.

Набираха височина около кораба, в кръг с радиус пет мили.

— Докъде ли стига това? — каза Рейзър.

— Сигурно до луната. Може би дори до средата на пътя за Марс.

Джейк премина в хоризонтален полет на 20 000 фута и продължи да кръжи около самолетоносача.

— По-добре им се обади — каза той на навигатора.

Рейзър притисна кислородната маска към лицето си:

— Танкер-контрол, тук Дявол 522.

— Кажете 522.

— Все още сме в мътилката на база плюс дванайсет. — При некодирани радиоразговори височината беше сума от докладваната и базата — число, което се знаеше предварително — тази нощ осем плюс. — Плътна е от долу до горе. Искате ли да видим на колко е горната граница?

Отдолу мълчаха няколко секунди. Накрая отговорът дойде:

— Качете се на база плюс двайсет и две.

— Разбрано. — Джейк премести РУД-овете напред и потегли лоста. Стрелката на висотомера тръгна нагоре. Рейзър продължи да мляска. — На изтребителчетата няма да им е много забавно долу, на Блек Рок, ако ще трябва да зареждат — изкоментира той по СПУ-то. Зареждането във въздуха беше прецизна маневра, за която бе необходима добра видимост, особено нощем. Самолетът, нуждаещ се от гориво, биваше извеждан в близост до танкера от диспечера, но трябваше да установи сам визуален контакт с танкера и да изпълни

сближаване. След като двата самолета са вече в двойка те можеха да летят в облаци, но не и да осъществят безопасно сближение. Тази нощ небето като че ли беше само от облаци. Но на 27 000 фута летците видяха луната, а на 28 000 изскочиха над пелената. Джейк набра още 500 фута над неравните краища, преди да хоризонтира. На бледата лунна светлина облациите приличаха на бали памук.

— Танкер-контрол, 522. Горната граница е на база плюс двайсет.

— Разбрано. Двама клиенти се отправят към вас. Молят за по три на всеки.

Джейк прещрака два пъти с микрофона в потвърждение и остави самолета да се качи на 30 000 фута, където хоризонтира, установи скорост 250 възела и включи автопилота. Системата изпълняваше идеално завоя със зададения наклон от 12 градуса. След малко той видя, как първият Фантом изскочи от облациите — мигаща червена светлинка в тъмнината. Изстребителят летеше с противоположен курс, но ги видя и сви рязко за да ги пресрещне. Джейк включи системата за прехвърляне на гориво и постави брояча на три хиляди паунда. Изкара дрога — кошница с диаметър 26 инча, която приличаше на перце за бадминтон — на 50-футовия му шланг. След като целия се разви, системата стана готова за трансфер. Прехвърлянето на гориво щеше да спре автоматично след преминаването на тон и половина керосин.

Водачът умело се приближаваше под ъгъл от 45 градуса; вторият F-4 беше на няколко мили зад него, със същия курс. И двамата стесняваха завоя за да стигнат Джейк по-бързо.

— Идват — каза той.

След по-малко от минута първият Фантом се пристрои до лявото крило на танкера. Джейк видя как от дясната страна на кабината се показва сондата за получаване на гориво и се заключи под ъгъл 45 градуса. Той описа кръг с червеното си фенерче и получи в отговор две примигвания от задната кабина. Веднага след това изстребителят се дръпна и изчезна назад. Джейк изключи автопилота, тъй като иначе се получаваше нежелано раздрусване в момента, в който зареждащият самолет вкарваше сондата си в дрога и насочи цялото си внимание към поддържането на постоянен наклон. Пилотът на изстребителя успя да вкара сондата си в дрога още при първия опит. Когато дрогът се придвижи с шест фута към танкера, на таблото за зареждане на А-6 проблясна зелена светлина и броячът започна да отчита прехвърлянето

на горивото на всеки 100 паунда. Джейк видя как вторият изстребител се плъзна отляво и застана до крилото му. На светлината от маяците на танкера смътно се очерта носът на самолета с рисунка на ухилена акула с жълто око. Навигаторът доложи на кораба, че танкерът е „Окей“, т.е. че може да прехвърля гориво, и резервният танкер няма да е необходим. Когато първият самолет приключи, Рейзър нагласи брояча отново и Графтън даде сигнал с фенера си. Вторият Фантом се придвижи зад Интрудъра, докато първият се изравни с дясното му крило. Този път на пилота му бяха необходими два опита, за да уцели дрога. Маневрата изискваше внимателно и точно боравене с ръчките и лоста, особено когато самолетите летяха в турбуленция. Веднаж един отчаян пилот се бе оплакал по този повод: „Все едно да се опиташ да напъхаш банан в задника на дива котка!“

Когато пое зададеното гориво, вторият самолет се придвижи напред, към дясното крило на водача. Рейзър се убеди лично, че двата самолета не са зад танкера в случай че дрогът се откъсне от шланга, докато си го прибираха обратно — нещо, което не бе особено вероятно. Когато уредите отчетоха, че дрогът е върнат в изходна позиция, навигаторът отново сигнализира на водещия Фантом. В отговор получи няколко примигвания с червената светлина. Двата изстребителя се обърнаха и поеха курс към своята зона на 150 мили северозападно от кораба. Те бяха патрулната двойка и имаха за задача да откриват и свалят всеки неидентифициран самолет, идващ от Северен Виетнам.

Рейзър ги проследи с поглед, докато се стопиха в обляното в лунна светлина небе. Включи микрофона и доложи на кораба, че зареждането е завършено. От там му отговориха: — Обиколете кораба на 40 мили и проверете колко е плътна облачната покривка.

Джейк изправи от наклон и се спусна точно над облаците. Въпреки че бе намалил до най-икономичната скорост, 220 възела, на двамата им се струваше, че се носят с бясна скорост заради върховете на облаците, които профучаваха непосредствено под тях. От време на време се бухваха в някой сребрист хълм, за да изскочат след миг от другата му страна. На тази височина, пет мили и половина над океана, полетът беше изключително гладък — имаха чувството, че машината им виси неподвижно в пространството, докато земята се върти бясно под тях.

След като направиха кръг от 40 мили, те докладваха, че плътната облачна покривка не свършва дотам и отново се върнаха в зоната с радиус 5 мили. Започна голямата скука. С включен автопилот, за екипажа не оставаше друго, освен да следят горивото, работата на двигателите и да наблюдават нощното небе за други самолети. Убеден, че всичко е наред, Джейк свали ръкавиците си и ги напъха в тясната пролука между лявата страна на приборното табло и страничното стъкло на фанара. След това извади писмото на приятелката си от джоба на ръкава и го зачете на червената светлина, идваща от фенерчето на дъгата на фанара.

С всеки нов ред униинето му растеше все повече и повече. На първата страница тя му припомняше хубавите им моменти заедно. На втората му казваше, че ще се омъжва за друг. Третата и последна страница съдържаха списък от причини, поради които връзката им била обречена. Прочете бавно писмото още веднъж, върна го в плика и го прибра пак в джоба. След първото му плаване, когато ескадрилата бе прелетяла от кораба до остров Уитби, тя бе дошла да го посрещне. Беше го наблюдавала неподвижно докато излезе от кабината и пресече стоянките към нея. Изчака го да приближи достатъчно и чак тогава разтвори ръце за прегръдка. Другите жени веднага се бяха втурнали към мъжете си. Още тогава трябваше да се досети какво ще стане!

Последният път, когато бяха заедно, онази неделя в Сан Франциско, те се разходиха от Рибарския пристан до коринтските колони на Двореца за изящно изкуство. Возиха се на лифта, слушаха кънтри певци, гледаха реещите се в небето птици, докато слънцето къпеше в последни отблясъци пастелните тонове на града. Тогава тя му беше казала: — Мястото ти не е в армията! За Бога, Джейк, та ти отбиваш встрани от шосето, за да съзерцаваш внезапно появилата се дъга! Защо искаш да си част от тази система? Толкова много от познатите ни летци загинаха при катастрофи! При всяка наша среща все се питам дали ще те видя някога пак! — Защо не се беше досетил тогава?

Радиото изпука. Танкер-контролът им нареди да продължат на северозапад, за да заредят отново патрулната двойка. Изтребителите имаха достатъчно гориво, но винаги гледаха да разполагат с повече, в

случай че врагът ги атакуваше изневиделица. Този път танкерът се приближи към изстребителите. Когато всеки от самолетите получи по още 2500 паунда, зареждачът се върна в орбитата с радиус от пет мили и отново започна да кръжи със скорост 220 възела. Включиха второто радио — лукс, който бомбардировачите не притежаваха — на честотата на атаката и най-после чуха Каубоя Паркър, после и Сами Ландийн да обявяват напускане на вражеската територия. Сега пред всички тях стоеше предизвикателството да кацнат успешно върху палубата на самолетоносача.

Минутите течаха много бавно. Въпреки че преди полета бе спал цели 14 часа, Графтън трябваше да се занимава с нещо, за да се държи буден. След като провери височината в кабината, той свали маската и пилотския шлем и ги положи върху коленете си. Шумът бе силен, но не непоносим. Извади от джоба на спасителната си жилетка една пластмасова бутилка и изля част от водата в гърба си. Това му помогна да се събуди. Отпи глътка вода — беше топла и миришеше на пластмаса. Изсипа си малко върху главата и си изми лицето. После пак си намокри косата и започна енергично да разтрива темето. Капки вода започнаха да се стичат по челото и носа. Една малка струя се плъзна във врата и надолу по гърба му. Завинти капачката на бутилката и я прибра, след което отново си сложи шлема и кислородната маска.

— 522, там ли сте? — Беше гласът на Ландийн.

— Потвърждавам — отвърна Джейк по радиото.

— Включи на нашата — му наредиха от другия край. Графтън завъртя превключвателя за избиране на каналите на предварително определената за тяхната ескадрила честота, изчака пет секунди и каза:

— Тук Дявол.

— Къде си, Джейк?

— Над кораба, база плюс 22.

— След малко съм при теб! — Две прещраквания.

— Включи си кодиращото устройство.

Рейзър се обади по СПУ-то, докато Джейк включваше кодиращото устройство.

— Това пък защо? — Графтън сви рамене. Нямаше представа защо Сами искаше тази среща над кораба. Може би му трябваше гориво. Или пък имаше някакъв проблем със самолета. А може би просто искаше да му се усмихне, да му помаха и двамата заедно да

полетят под луната и звездите, защото бяха приятели и защото Сами си бе такъв. Скоро щяха да разберат причината.

Пилотът провери количеството гориво, останало във всеки от външните и вътрешни резервоари. Направи това, като натискаше съответните бутони един по един и отчиташе количествата по горивомера. Нормално той показваше само сумата, и като всеки електрически или механичен прибор не бе застрахован срещу отказ. Внимателният пилот, който се надяваше да си умре в леглото, бе длъжен да провери. Изчисленията на горивото не търпяха грешки — резултатът трябваше винаги да е положителен. Бяха прехвърлили 11 000 паунда, самите те бяха използвали за излитането и набирането на височина 2000 и в момента консумираха по 4000 паунда на час на икономичен режим. След час и половина полет, изчисли Джейк, трябваше да са им останали 7000 паунда. Цифрата, която стрелката показваше, бе 7200. Приемлив резултат. Всички резервоари в крилата, както и подвесните баки, бяха вече празни. Останалото гориво се намираше в централния резервоар. До кацането му оставаха към 20–30 минути — значи трябваше да се приземи с 5000 паунда. Джейк се облегна назад.

— Какво е разстоянието до Да Нанг? — попита той Рейзър. Това бе най-близката база, където можеше да се приземи, в случай че по някаква причина не успееше да кацне на кораба. Навигаторът се консултира със записките си: — 150 — каза той на пилота.

— Най-добре да потвърдят и отдолу. — Рейзър зададе същия въпрос на диспечера, в залата за контрол на бойните действия намираща се на 30 000 фута под тях, във вътрешността на кораба. След малка пауза им отговориха, че точното разстояние до пристанището е 140 мили, и им дадоха пеленга. И двамата си записаха данните на коленните планшети.

Сами трябваше да дойде от северозапад. Джейк започна да разглежда съответния квадрант, в който трябваше да се появи издайническата мигаща червена светлина на маяците му. След помалко от минута я забеляза. С приближаването на Интрудъра, светлината стана по-ярка и Джейк зачака от бомбардировача да го забележат и тръгнат към него. Нищо подобно обаче не стана. Графтън изчака 15 секунди и се обади по радиото: — Аз съм ти на десет часа, Сами. — Сега вече другият самолет започна да завива.

Ландийн се изравни с лявото крило на танкера.

— Карай след мен, Джейк — каза той. — Аз вода! — Сега вече единственото задължение на Графтън бе да поддържа необходимата дистанция между двата самолета. Джейк прещрака микрофона и дръпна ръчките. Плъзна се назад и надолу, така че другият Интрудър да е точно пред кабината му.

— Освети ги с фенера си! — нареди той на Рейзър. Макфърсън не би имал нужда от подобно подканяне. Белият лъч заигра по бледосивата обшивка на бомбардировача. Бомбодържателите бяха празни; медните жици проблясваха на слабата светлина от фенера. Механичният детонатор на всяка бомба имаше по една задвижвана от вятъра перка, която се законтряше с медни жици, докато оръжието не бъдеше освободено. Когато бомбите се отделяха, тези жици оставаха на бомбодържателите, скоростният напор задвижваше перките за броени секунди и по този начин оръжието се армираше на безопасно разстояние от самолета. Липсата на жици на бомбардировач, завръщащ се от акция, би означавало, че бомбите не са успели да избухнат, понеже детонаторите не са били разконтрени.

Рейзър освети дясното крило, след което премести лъча назад към опашката на самолета. Точно зад основата на крилото, от дясната страна на тялото, пред хоризонталния стабилизатор, видяха пробойните — множество дребни назъбени дупчици.

— Дай светлината назад — каза Джейк. По дясната страна на цялата опашка се видяха още такива дупки. Джейк се придвижи напред така, че до бомбардировача отпред останаха само десетина фута. Усети въздушната струя на другия самолет да натиска лявото му крило надолу и веднага компенсира с десен лост.

— Сами, имаш стотина дупки от дясната си страна, под крилото, по корпуса и опашката. Прилича на шрапнели от зенитен снаряд.

— Провери тръбата на Пито! — Джейк стрелна с очи върха на опашката на бомбардировача. Тръбата, чрез която се измерваше скоростта на самолета, липсваше. Съобщи този факт на Ландийн.

— Така и предполагам — въздъхна Ландийн. — Скоростомерът отчита 110 възела. Виж и другата страна! — Джейк се премести отляво и Рейзър прегледа с фенера бомбардировача от опашката до носа. Откриха една-единствена дупка в лявата задкрилка.

— А сега вижте капаците на колесника — насочи ги Ландийн. Джейк се мушна напред така, че се озоваха точно под бомбардировача. Капаците бяха зацапани с грес и жълт уплътнител, но иначе изглеждаха недокоснати. В противен случай гумите вътре сигурно щяха да бъдат спукани. Рейзър информира екипажа на Интрудъра, че не са открили никакви други поражения. — Нямаме скоростомер, компютърът не работи, радиовисотомерът е извън строя, ТАКАН-ът прекъсва и СПУ-то отказва да бачка. Радиокompасът също. Сега ще се опитам да спусна куката — да видим дали ще стане.

Получи се и Графтън му го каза.

— Най-добре да карам с теб до долу — каза Сами.

— Добре — отвърна Джейк. Завъртя самолета наляво и остави бомбардировача да се прилепи към него. — Сега аз водя. Да минем на Подхода за да кажеш на онези долу какво ти се е случило.

— Ъъъ, докато правим това не може ли да ми дадеш малко гориво? Добре ще ми дойде. — Джейк отново провери горивомера. Нямаше да му остане никакъв резерв, а и вече беше информирал танкер-контрола на кораба, че не може да дава повече, но пък Сами не би го молил, ако наистина нямаше нужда от това. Включи захранването на системата и спусна дрога.

— Това си е чисто ходене по въже — оплака се Рейзър.

— И аз ще се наквася точно толкова, колкото и ти, в случай че оплескаме работата — каза пилотът. — Подобно нещо може да се случи и на нас! — Рейзър не каза нищо повече. След подробен разговор с ръководителя от Подхода двата Интрудъра получиха инструкции за кацането:

— Зоната ви за изчакване е на радиал 160, дистанция 24. Начало на захода — в 01.48. 522 ще снижи 506 до виждане на светлините, след което ще бъде векториран към дългата за заход и кацане.

Рейзър повтори нарежданията, получи потвърждение и погледна към Графтън.

— На 24 мили трябва да сме на 9000 фута.

— Съгласен! — Имаше специални зони за изчакване, където самолетите трябваше да останат до получаване на разрешение за кацане нощем или пък когато времето бе такова, че не позволяваше визуален полет. Най-малката разрешена височина бе 5000 фута при разстояние 20 мили от кораба. Всеки пореден самолет щеше да получи

зона 1000 фута по-високо и една миля по-далеч. Така че зоните се дефинираха на 5000 фута и 20 мили. 6000 и 21, 7000 и 22 и т.н. Височината се пропускаше, понеже тя винаги беше с 15 по-малко от дистанцията. Когато дойдеше началото на захода, пилотите трябваше да са точно в зададената точка с курс към кораба. Разрешение за заход се даваше през една минута и понеже самолетите летяха с 250 възела, до спускането на задкрилките и колесниците на разстояние 12 мили, самолетите се подреждаха в колона и кацаха на кораба през интервал от една минута. Поне теоретично трябваше да стане така, мислеше си Джейк, а що се отнася до практиката, въпреки че в повечето случаи всичко ставаше по теория, в нощ като тази нещата просто не вървяха.

Чу как другите самолети един по един се обадиха и получиха своите инструкции. На всички даваха по-малки височини и по-ранно време на заход. Този път щяха да кацат само 6 самолета — двата Фантома от патрулната двойка, двата бомбардировача А-6, един ЕА-6Б Праулър — за радиоелектронна борба и техния танкер — КА-6Д. Е-2 Хокай — летящият команден пункт също бе във въздуха, но поради сравнително малкия разход на гориво щеше да остане в небето още известно време и да се приземи със следващата група. Танкерът на Джейк щеше да кацне последен. Ако Ландийн се разбиеше в палубата или пък не успееша да го изтеглят навреме встрани, трябваше да останат във въздуха, при това без да имат достатъчно гориво. Но друг избор нямаха — все някой трябваше да помогне на Сами!

Когато Ландийн получи исканото гориво, Джейк отпусна носа на танкера, увеличи скоростта на 250 възела и дръпна ръчките на малък газ.

— Завърти си малко огледалото! — Рейзър изпълни нареждането и завъртя огледалото за задно виждане, намиращо се вдясно от крака му. Сега Джейк можеше да види самолета при крилото си само с един поглед. Пресегна се към светлинното табло и спря маяците, които се отразяваха от облаците и пречеха на Ландийн.

Прелетяха над един облак, зарязаха луната и звездите и навлязоха в тъмнината. Отначало Ландийн поддържаше дистанция от 20 фута между кабината си и върха на дясното крило на Джейк. Но когато започнаха да снижават надолу през натежалите от вода облаци, дъждовните капки замъглиха предното стъкло на бомбардировача и изкривиха отражението на бледите външни светлини на танкера. Сами

се приближи още повече — сега вече от върха на крилото на танкера го деляха само десетина фута. Ландийн започна да се поти обилно. Знаеше, че ако направи и най-малката грешка — примерно съвсем леко, ненужно наместване на лоста или ръчките — щеше или да се отклони встрани и да загуби танкера в тъмнината, или да се сблъска с него, да си откъснат взаимно крилата и заедно да се срутят в океана.

Марти Грийв информира Ландийн:

— ТАКАН-ът окончателно отказа.

Тъй като и СПУ-то не работеше като хората, навигаторът трябваше да крещи, за да надвика шума в кабината. Без ТАКАН-а — система за близка радионавигация, можеха да търсят самолетоносача само с радара. Разбира се Ландийн можеше да се остави да го векторират от кораба, но без информация за скоростта шансовете да отърват кожата си ставаха прекалено малки. След като веднъж спуснеха колесника, указателят за ъгъла на атака щеше да почне да показва достатъчно точно и Сами щеше да кара по него, но до тогава не трябваше да се отделя от Графтън, независимо какво още им сервираше съдбата.

Докато Джейк беше с тях...

— Колко гориво имаме, Марти? — попита Сами, без да изпуска танкера от очи.

— 3000 — изкреця му той в отговор. Нямахше да им е лесно. Джейк снижи на 9000 фута и полетя към зададената зона. Когато пристигнаха в зоната, Рейзър докладва на кораба:

— 522 е в зоната в тридесет и девета минута. Гориво 4.8.

Марти Грийв също доложи:

— 506 е в зоната, време тридесет и девета, гориво 2.9.

Джейк не се въздържа и се обърна към Рейзър: — Чу ли това? Ако не им бяхме дали гориво, нещастните копелета сега щяха да се чудят какво да правят и как да се спасят!

В това време в бомбардировача Марти Грийв се наведе към пилота си и отбеляза, дотолкова спокойно, доколкото можа, като се имаше предвид, че трябваше да крещи с все сила:

— Трябваше да вземем още гориво от Джейк.

— Може и някой от другите самолети да изпадне в нужда, трябва да остане и за тях. — И понеже гласът на Ландийн се накъса от

работещото с прекъсване СПУ, за да е сигурен, че Грийв го е разбрал, той прибави: — Ще се справим и така!

Навигаторът само сви вежди. Отдавна беше научил, че непоклатимата вяра в собствените сили и страхотното самочувствие са точно толкова необходими за добрия пилот, колкото и летателният му костюм. Ландийн смяташе, че ако трябва, ще прекара самолета си и през иглено ухо и бе готов да заложи живота си, че ще успее да го направи. Пилотите бяха различни хора преди да отидат във Флота. Тези от тях, които проявяваха някакви зачатъци на занижено самочувствие, веднага биваха отстранявани — с други думи, тук нямаше място за така ценената иначе скромност. Оставаха само онези, чийто топки бяха с размерите на грейпфрут и имаха мозък колкото грахово зърно или поне такова бе мнението на Марти, което той обичаше да заявява на всеослушание след няколко питиета в офицерския клуб. При все това, помисли си сега навигаторът, Ландийн имаше изумителната способност да гледа опасността право в лицето, да я преодолява и весело да продължи нататък, все едно че нищо не е било.

Тази нощ очите на навигатора постоянно се връщаха към горивомера. При първия им опит Грийв не бе успял да открие набелязаната цел. Ландийн бе настоял да се върнат и да опитат отново. И понеже той бе пилотът, сториха именно това. Но точно когато излязоха на бойния курс при втория опит, попаднаха в капана на зенитките. Ландийн започна да псува, да крещи, да заплашва навигатора си, че ако и този път не намери целта на радара, лично ще му откъсне главата. Грийв успя. След като хвърли бомбите, Ландийн се върна, за да използва Рокаите срещу струпването на противовъздушните оръдия и тогава пак се оказаха под прицел на врага. Рокаите представляваха грозд от бомбички — всеки от контейнерите тежеше 500 паунда и съдържаше почти 250 от тях; покриваха ефективно елипса, дълга 300 и широка 200 фута. Която и да е от малките бомби беше достатъчно мощна, за да поразитанк.

Бяха използвали прекалено много гориво — твърде дълго летяха с максимална скорост. Ландийн нарочно не бе докладвал на кораба, че имат нужда от презареждане — така нямаше да е нужно да обяснява, че Марти не е успял да намери целта от първия път. Пилотът просто щеше да замълчи по тоя въпрос, да цапне приятелски навигатора си по

гърба, след като се приземяха, и да обяви на всички, че Марти Грийв е най-добрият навигатор, раждал се на тоя свят. Точно в този момент, обаче, мислеше си Грийв, той бе готов да признае всички възможни грехове, с изключение на содомията, ако това можеше да им напълни резервоарите.

Докато разсъждаваше по тоя въпрос, Марти видя, че дрогата на зареждача се показва отново. Навигаторът я посочи на Ландийн, който не бе толкова горделив, че да не приеме подобен подарък и веднага дръпна самолета назад, за да започне прехвърлянето. Когато зелената светлина върху таблото на резервоарите изгасна, вече разполагаха с почти 3800 паунда гориво.

— Джейк е страхотен! — каза Грийв. Ръководителят от Подхода обяви точно време и Рейзър и Грийв свериха часовниците си до секунда. Джейк прелетя точката на зоната в 01.44 и започна плавен завой с разчет да променя курса на 90 градуса за една минута. Вдясно от тях Ландийн се придвижи нагоре и назад така, че да може да вижда червената светлина върху таблото до дясното коляно на Рейзър. Когато въздушните спирачки на крилата се отвореха, вече нямаше да може да вижда светлината. Ако пропуснеше момента, Ландийн нямаше да успее да забави самолета си до същата скорост като водача, дори и да върнеше ръчките на малък газ. От неговата гледна точка щеше да изглежда, че просто се плъзват напред пред самолета на Джейк. Тридесет секунди преди началото на захода, Грийв го предупреди да внимава:

— Всеки момент вече — изкрещя навигаторът, точно когато червената светлина в кабината на танкера изчезна от полезрението им. Ландийн изведе спирачките и дръпна ръчките назад. Джейк направи същото, но наполовина, изчака за секунда реакцията на Ландийн и после ги разтвори до край. Точно така трябваше да се прави, но малко пилоти всъщност спазваха правилника.

— 522 напуска зоната за изчакване навреме. 506 е след нас. Гориво 3.8.

— 506 напуска зоната с 3.6 — включи се и Грийв. Джейк бе запазил само толкова гориво, че да му стигне за обиколката, която щеше да му се наложи да направи, след като оставеше бомбардировача непосредствено пред полосата. Потвърдиха разрешението за захода и им дадоха необходимите промени в честотата за връзка. И от двата

самолета избраха новия канал и се записаха. На 5000 фута Джейк намали скоростта на снижение и пое курс за сближаване с правата. Все още летяха в облаци. На 4000 фута Ландийн хвърли поглед към радиовисотомера — не работеше! Черните кутии, които съдържаха електрониката за този прибор, се намираха в задната част на тялото и най-вероятно бяха засегнати от шрапнелите. Когато стигна 2000 фута Джейк намали скоростта на снижение още повече и прибра въздушните спирачки. Сами не се отделяше от него. И двамата пилоти дръпнаха ръчките докрай назад и слязоха на 1200 фута. Все още заобиколени от облаци, те приближаваха кораба със скорост от 250 възела. Намираха се на 12 мили отдалечение, когато първият Ф-4 пропусна да закачи и четирите стоманените спирачни въжета и отново излетя.

— На втори кръг, на втори кръг! — изкрещя по радиото ръководител кацането.

— Спирачки — обяви Джейк и пак отвори въздушните спирачки. — Колесник — допълни той и го спусна заедно със задкрилките. Ландийн остана плътно до него през цялата подготовка за кацане.

— Направо сме като Сините Ангели — каза той на Марти с гордост в гласа, която веднага бе доловена от навигатора. Добрият пилот — всеки един жив пилот — намираше повод за задоволство и в най-дребните неща — точно проведена среща във въздуха, успешен заход по прибори, елегантна подготовка за кацане. Тази тенденция се подхранваше напълно съзнателно от инструкторите, които обучаваха новоизлюпените на изкуството да управляваш самолет от първия ден в пилотската кабина. Марти Грийв веднъж бе присъствал на десетминутен спор за това, кой е най-добрия начин да се спре на място един самолет, след като вече се е приземил.

Постоянното друсане никак не помагаше на Ландийн да запази пространствена ориентировка. Вече изобщо нямаше представа, дали летеше с хоризонтирани крила, дали завиваше или пък се спускаше. Единствената отправна точка, с която разполагаше, беше крилото на танкера и призрачния му корпус. По предната част на фанара течаха реки от дъжд.

Екипажът на танкера нагласи второто си радио на честотата на ръководител кацането тъкмо навреме, за да чуе как Паркър Каубоя приземява успешно. Редуващите се радиочестоти имаха за цел да

намалят опасността упътванията на ръководител кацанията да бъдат разбрани погрешно от следващия пилот в редицата за кацане. Джейк чу и вторият Ф-4 да минава на втори кръг и да получава вектори за дългата страна. Всеки неуспял да кацне самолет беше упътван да лети по посоката на вятъра, след което да обърне и отново да се включи в колоната за приземяване на минимум 5 мили от палубата. В лоша нощ, когато примерно има 20 самолета за кацане, минаването на втори кръг ставаше често явление, радио-честотите се задръстваха от инструкции и дежурният долу на кораба трябваше да успее само с една дума да упъти пилотите за точното разположение на топката върху палубата. За щастие тази вечер щяха да се приземяват само няколко самолета. Джейк чу, че и ЕА-6В кацна успешно. Той намали до 116 възела. Стрелката на указателя за ъгъла на атака и темпа, с който подхождаше глисадата показваха, че се движи бързо. Реши да продължи така, за да противодейства на неочакваните падания на скоростта, причинени от друсането, докато излезе на глисада. Все още се намираха сред плътна облачна покривка.

— 522, подхождате глисадата! Започнете снижение! — Джейк намали мощността на двигателите и видя стрелката на скоростомера да пада надолу.

— 522, в момента сте точно на глисада. — Джейк изщрака с микрофона в отговор.

— 522, доложи положението на стрелките! — Джейк погледна към индикаторите на системата за заход по прибори, които му даваха информация за курс и глисада от компютъра, намиращ се на борда на кораба.

— Вдясно и в средата — отвърна той, което щеше да рече, че според уреда самолетът му се намира леко вляво от осевата линия, на глисада.

— Зарежи стрелките! Сега си малко отгоре и вдясно. Дай наляво и увеличи скоростта на снижение.

Очевидно двата сближени самолета мамеха компютъра. Джейк се концентрира върху уредите пред себе си, провери посоката, скоростта на снижение. Не преставаше да обхожда с очи различните прибори, като неизменно отчиташе получаваната информация, която трябваше да се съобрази с изискванията, налагани от чувствителния самолет, заходящ по 3.5-градусова глисада в подобно лошо време. Отне малко

от мощността на двигателите и повдигна нагоре носа на самолета, за да намали до 112 възела. После провери барометричния висотомер и го свери с радиовисотомера.

— По курс и глисада — добре. Дай вдясно два! — Графтън последва указанията. Ръководител кацанията заговори на Фантома отпред.

— Палубата се надига... давай все така... малко повече газ... не чак толкова!... На втори, на втори, на втори!

— 522, на глисадата си, малко вляво.

Джейк отпусна леко дясното крило, за да коригира. Минаваше 500-те фута. Колко дълго щеше да продължава това?

— 522, по курс и глисада — добре!

На 300 фута се измъкнаха от облаците.

— Топката! — каза Рейзър.

— 522, остава ви три-четвърти миля! 506, наблюдавате ли топката! — Марти Грийв се обади:

— 506, топка за Интрудър, гориво 3.3 — Сами Ландийн не свали очи от танкера, докато Графтън не прибра въздушните спирачки, прибави мощност и се отклони вляво. Чу своя съквартирант да докладва: — 522 се отделя! — В отговор Джейк получи нареждането да се качи на 1200 фута и да се отправи към дългата.

Ландийн погледна напред. Там бе корабът. Видя топката отляво на пистата за кацане, белите осеви светлини, и червените хоризонтални по кърмата. Последните продължаваха почти до водата и служеха за пространствен ориентир. Вместо чистачки, А-6 използваше въздух от двигателите, който издухваше дъжда от предното стъкло на фанара. Грийв вече го бе включил. Индексът показваше тенденция към увеличаване на скоростта, а топката — че са леко под глисада. Ландийн направи необходимата корекция.

— Вие ми се свят — каза той на Марти. За миг несъзнателно отклони очи от топката и погледна към авиохоризонта, за да се убеди, че крилете са хоризонтално. Имаше чувство, че завива на ляво и едва се спря да не отпусне дясното крило. Очите му показваха, че няма наклон, така че сетивата го лъжеха.

— Дръж така! — изкрещя Грийв. Ландийн пак вторачи поглед в топката и полосата за кацане. Топката играеше нагоре-надолу между двата реда светлини, в такт с поклащането на кораба. Опитва се да

потисне гаденето, което винаги придружаваше загубата на пространствена ориентировка, както и импулса да коригира при всяко поместване на светлинния индикатор. Пряко инстинкта си леко побутна напред ръчките.

— Прекалено голяма мощност — каза му от долу.

— Крилете са хоризонтирани — успокои го отново Марти. Когато попаднаха в смутната зона зад острова, Ландийн даде рязко газ и веднага отне обратно, щом излязоха от нея. Пресече рампата. Като по чудо, топката леко потъна, което значеше, че палубата се надига точно от страната, откъдето пристигаше готвещия се да кацне самолет. Основните колесници се стовариха върху стоманата, носът се вдигна нагоре и Ландийн инстинктивно избута ръчките докрай напред и прибра въздушните спирачки. Усети така желаното раздрусване, което придружаваше шеметното намаляване на скоростта. Премести ръчките на малък газ и цялото му тяло започна да се отпуска.

— Дяволите да го вземат — каза той на Марти. Всички кацания на самолетоносач си бяха просто контролирана катастрофа.

Горе, в самолета си, Джейк разбра, че Ландийн е успял да се приземи, защото не чу команда за минаване на втори кръг. Прехвърли вниманието си върху втория Фантом, чието състояние на горивото вече бе твърде критично. Беше минал на втори кръг два пъти подред. Водачът бе кацнал на втория заход. Правени за свръхзвукови полети, тези самолети имаха характеристики, които бяха резултат от много компромиси. Скоростта им на захода бе с 30 възела по-голяма от тази на А-6, а и бе много по-трудно човек да се справи с тях на финала. На малка височина и със спуснат колесник двигателите им поглъщаха лакомо горивото.

Когато Джейк излезе на правата, самотният Ф-4 докладва топката с 4000 паунда гориво.

— Защо не го изпратят в Да Нанг или не го качат горе да зареди? — попита Рейзър по СПУ-то.

— Не знам! — отвърна Графтън и пусна задкрилките и колесника. — Те знаят какво вършат. — Надявам се, прибави мислено той.

Намали скоростта и чу току-що изстреляният зареждач да иска честота за кацане.

— Сигурно има проблеми — каза Джейк на Рейзър.

Сега вече във въздуха не остана нито един танкер. Без съмнение, рече си Джейк, скоро щяха да изстрелят във въздуха резервния. Ако се забавеха прекалено, изстребителят, който се опитваше да кацне, нямаше да разполага с достатъчно гориво, за да се вдигне до височина, на която да се срещне с танкера. Сигурно пилотът му си даваше прекрасно сметка за това, но едва ли се чувстваше по-спокоен.

— На втори, на втори, на втори! — извика по радиото ръководител кацането. Отчаянието в гласа му бе съвсем ясно доловимо. — 203, престараваш се с корекциите! Прекалено гониш топката! Успокой се. — Така порицаваха съгрешилите пилоти.

— Служи си с лоста и ръчките като Паганини със своята цигулка — но я той да се беше опитал да свири в тресящ се самолет в такова време, когато дъждът поглъщаше цялата светлина.

— 522, подхождаш глисадата, започвай снижение... 522, потегли малко, на глисада! 522, доложи стрелките!

— Нагоре и вдясно.

— Потвърждавам! Карай по тях!

Джейк Графтън се концентрира върху стрелките, което означаваше, че разпределя вниманието си по равно между тях и останалите прибори — висотомер, указател на ъгъла на атака, вариометър и авиохоризонт. Да захождаш по системата бе много полесно, отколкото да се съобразяваш с топката, понеже компютърът на кораба стабилизираше електронната глисада, независимо от движението на самолетоносача по вълните.

Докато снижаваше надолу, Джейк чу пилотът на Фантома да пита дали може да зареди гориво или да тръгне за Да Нанг — най-близката база.

— Да Нанг временно е затворена поради ракетен обстрел, а танкерът вече е празен. След малко ще ти пратим горивото.

— Това „след малко“ може да се окаже прекалено късно — кисело отвърнаха от Фантома.

На 280 фута танкерът най-после се измъкна от облаците и Джейк веднага премина към визуален полет. Хвърли поглед към ъгъла на атака, топката и разположението им по оста. В това време Рейзър докладва на ръководител кацането топката. Вече бе пуснал въздуха от двигателите да издухва дъжда от предното стъкло. Когато приближи самолетоносача, Джейк започна да вижда светлината на топката, която

се движеше нагоре-надолу между двата зелени реда. Под глisaда, над глisaда, при това без Джейк да е помръдвал лоста или РУД-овете. Опитва се да не допуска разлика в отклоненията на топката спрямо ограничителите. Всяко колебание траеше 8 секунди.

Най-после пристигнаха. Сигналните лампи пробягаха под носа на самолета и топката започна да се надига, което показваше или че е намалил прекомерно ъгъла на снижение, или че палубата потъваше под тях. Джейк отне малко от мощността, премести лоста напред и после го дръпна към себе си, като заедно с това отново даде газ. Тази дяволия, наричана „пикиране към палубата“, противоречеше на всички учебници, но пък бе единственият начин да кацнеш на борда, когато си в безизходица. Основният колесник се удари с трясък в палубата. Амортизаторите на стойките се свиха до упор и носовият колесник се стовари от три фута върху стоманата. Двигателите вече бяха на излетен режим, когато отрицателното ускорение ги хвърли срещу застопорените колани.

— Дяволски високо дойде! — каза Рейзър. — Боже, мразя я тази скапана работа!

Стартърът насочи самолета към предната част на острова. Когато паркираха, един от техниците на ескадрилата разгъна стълбата на пилота, отвори фанара и се покатери нагоре. Джейк повдигна лявата страна на шлема си така, че да може да го чува.

— Ще напълним централния резервоар с гориво и пак ще ви изстреляме — изкрещя старшината, опитвайки се да надвика воя на работещите на малък газ двигатели.

— Резервният танкер е извън строя! — това е единствената годна машина.

„Извън строя“ означаваше, че самолетът имаше отказ и не можеше да излети пак, преди той да бъде отстранен. Техникът още не бе свършил, когато лилавите ризи от отделението за зареждане с гориво довякоха един маркуч и го прикачиха към танкера. Джейк изпусна свръхналягането в резервоара и вдигна палец, че е готов.

— Пак излитаме — уведоми той Рейзър по СПУ-то. — Резервният танкер се е скапал.

— Ега ти късмета! И защо така? Няма ли друг екипаж, ами пак трябва да сме ние? Извикай техника. Кажу му да прати пилотите на

резервния танкер да ни сменят! Това е работа на Каубоя — връща си го заради заяжданията в съблекалнята.

— Та той току-що се приземи. Рейзър! Млъквай вече!

— Само да се развали времето и мен веднага ме слагат да си подскачам нагоре-надолу като някое топче за пинг-понг! Все така става! Никой друг ли не иска да се позабавлява малко вместо мен? — Джейк престана да обръща внимание на навигатора си, който не млъкна, а продължи да се оплаква по СПУ-то.

Презареждането отне пет минути. През това време повреденият танкер се приземи, но Стейджкоуч 203 отново не успя да кацне и пак излетя нагоре сред водопад от искри, след като куката само остърга стоманата на палубата. Може би шефът на смяната щеше да нареди да издигнат уловката. Това съоръжение представляваше гигантска мрежа, опъната между два стълба точно пред последното спиращо въже. Ролята ѝ бе да спре опитващия да се приземи самолет с минимални поражения. Но пилотът трябваше да е опрял на палубата, преди да попадне в мрежата — иначе щеше да стане катастрофа. Може би точно в този момент шефът преценяваше плюсовете и минусите на подобно решение заедно със заместник-командира по летателната част. Джейк погледна намиращата се високо на острова кула за управление. Слава Богу, че някой друг щеше да поеме отговорността за подобна стъпка.

— Много неприятно, че стълбовете на мрежата не са си на мястото точно сега — отбеляза Рейзър. Джейк се озадачи. Явно информацията е била включена в предполетния бюлетин, но той я бе пропуснал. По дяволите! Днес нещо не бе наред с него. И на Сами даде гориво, без да уведоми за това кораба! Рейзър се оказа прав — не трябваше да лети тази нощ!

Когато зарядката приключи и фанарът бе отново затворен, танкерът получи указания да застане на стоп-линията, непосредствено до полосата. Стейджкоуч 203 отново изплува от мъглата и дъжда, но този път пилотът на изстребителя разбра, че заходът за кацане е напълно обречен, така че премина в набор още преди колесникът му да докосне палубата. Стартърът направи знак на Джейк да се приближи към катапулт номер 3. През това време екипът на катапулта свали защитния екран на совалката и го прибра. Пилотът разгъна крилата,

спусна задкрилките, провери управлението и вкара носовия колесник в совалката. 20 секунди по-късно вече набираха височина. Джейк се обади по радиото:

— 203, колко гориво имате?

— 1500 паунда — беше отговорът.

— Добре, слушайте сега! Нямаме достатъчно гориво, за да се качим горе, така че аз ще ви пресрещна, ако отново минете на втори кръг. Задръжте на 250 фута, под облаците, приберете колесника и задкрилките и аз ще ви приближа. Къде сте сега?

Пилотът на Ф-4 му даде позицията си — на дългата страна, височина 1200 фута, дистанция 7 мили. Джейк хоризонтира танкера на 1500 фута и зави обратно на движението на кораба. Заместник-командирът по летателната част се включи в радиоразговора:

— 203, ако отново не успееш да кацнеш и не се закачиш за танкера, искам да се качиш на 5000 фута право напред и да зарежете самолета. Ангелът ще ви прибере и двамата. Разбрано?

— 203, потвърждавам. — Като че изобщо имаха избор.

— И внимавайте и двамата да не се забиете във водата! — Джейк дори не си направи труда да изпука с микрофона в отговор. Нито един от тях не искаше да се самоубива. Разбира се, ако не внимаваха достатъчно, чисто и просто щяха да си заминат! От друга страна, ако двамата от Фантома трябваше да скачат в морето, рискуваха да се заплетат в парашутите си и да се удавят много преди да ги намери спасителният хеликоптер.

Джейк внимателно планира захода си. Вече два пъти бе изпортвал работата тази нощ, при това без да брои „пикирането“ към палубата. Боже, не позволявай да се очистят на танкер! Концентрира се върху проблема, който стоеше пред него. Когато пусне колесника и задкрилките, Фантомът ще намали скоростта си и танкерът ще скъси дистанцията между тях. Тогава трябва вече да са под облаците и да се намират на 250 фута. Нямаше да има достатъчно време, за да проверява непрекъснато висотомера.

— Когато слезем под 300 фута, искам да казваш височината през пет секунди — нареди той на Рейзър. Навигаторът трябваше да следи висотомера много внимателно. Дори секунда невнимание би могла да доведе до внезапно пропадане и от там — на дъното.

— Ако ме претрепеш, Графтън — заяви Рейзър, — през следващите 10 000 години в ада няма да престана да те ритам отзад! — Като не получи отговор, навигаторът прибави: — Защо, по дяволите, на времето не проявих малко повече здрав разум и не се записах в пехотата?

Джейк продължи по дългата, докато Фантомът изпълни третия завой и започна сближението с правата. Когато се убеди, че е на достатъчно разстояние от него, Джейк също направи третия и бавно започна да снижава към водата. На 500 фута отново зави и се насочи към кораба. 203 снижаваше по глисадата, оставаха му 2 мили.

Хайде, копеле такова, кацни този път!

Но Джейк знаеше, че надеждите му са безпочвени. Пилотът на изтребителя бе загубил увереност в силите си — точно като футболен отбор, изостанал от останалите с 20 точки. Трябваше му нещо, което да му върне вярата в себе си. Може би малко гориво щеше да го поуспокои. Графтън пресече 300 фута, все още бяха в облаци. На 250 фута от време на време пресичаха долния край на някой облак, но реши, че е рисковано да слиза по-ниско и остана на тази височина. Скоростта бе 275 възела, според ТАКАН-а оставаха още пет мили. В момента Ф-4 се намираще на една миля и доложи топката. Засега разчетът му излизаше точен!

Джейк слушаше включванията на ръководител кацанията, прекъсвани от периодичните доклади на Рейзър за височината. Изведнъж в тъмнината пред тях се появиха светлини.

Мили Боже!

— Тегли! — изкрещя Рейзър. Джейк дръпна към себе си лоста и бутна напред ръчките. В първия момент изненадата беше пълна. Адреналинът се втурна по вените му. Той хвърли поглед към индикатора за оставащото разстояние. Претоварването го притисна към седалката. Носът на самолета се вдигна. Не може да е самолетоносачът!

Божичко! Беше есминец от ескорта.

Дръпна назад РУД-овете и отпусна лоста. Носът се насочи към водата и двамата увиснаха на коланите си. Бяха на 1000 фута и на 2 мили от кораба. Трябваше да се спуснат долу по най-бързия начин. Джейк свали носа на 10 градуса, след което хоризонтира на 250 фута с претоварване 2 g.

— Минавай на втори кръг, на втори, на втори!

След като се убеди, че лети хоризонтално, Джейк погледна напред в дъжда. Адреналинът му продължаваше да се качва. Не виждаше нищо. Започна да го обхваща истински ужас, с който той отчаяно се опитваше да се пребори.

— Пригответи се да развиеш шланга — каза Графтън на навигатора между два доклада за височината.

Най-после видя самолетоносача — червена светлина, мъждукаща сред дъждовната завеса. Увеличи режима на двигателите. Изтребителят бе някъде отпред и се движеше с 250 възела. Графтън прибави още един-два процента. Скоростта се увеличаваше. Минаха край кораба на 250 фута с 350 възела. — Стейджкоуч 203, позицията?

— На 2 мили, точно отпред. Имам 400 паунда. — Това беше на практика нула, защото нормалната грешка на прибора бе малко по-малка. Двигателите му можеха да угаснат всяка секунда.

— Скорост?

— 250. — Джейк го видя. Обзелият го преди малко ужас изведнъж се смени с еуфория. Дръпна назад ръчките и леко отвори въздушните спирачки.

— Ще зареждаме с 300 — обяви той. След броени секунди вече бяха един до друг. Джейк задмина изтребителя отляво и стабилизира на избраната скорост, докато пилотът на Ф-4 увеличи мощността на двигателите — може би за последно, ако не получи гориво — и се залепи отзад за танкера. Вкара сондата в дрога с умело и фино движение. Когато видя да светва лампата за начало на трансфера. Графтън вдигна носа и започна да се изкачва нагоре.

— Вече получаваш гориво — каза в микрофона той. Очевидно екипажът на Фантома за момента бе загубил дар слово, защото в отговор Джейк получи само няколко прецъкрвания.

— Колко да дадем на Стейджкоуч 203? — попита кораба Рейзър.

— Дайте му 5000, така че ако не се приземи от следващия път, да има за Да Нанг! Вече е отворена. Разбра ли, 203?

— Прието! Още един заход!

Когато стигнаха 1200 фута. Джейк изпълни втория завои и поведе изтребителя за последен опит. Прехвърлянето на гориво приключи и пилотът на Фантома се обади по радиото:

— Благодаря, че ни спасихте живота, момчета! — Ф-4 спусна колесника и задкрилките си и изчезна от огледалото за задно виждане на танкера. „Успех“ — пожела им Графтън в ума си, докато наблюдаваше отдалечаването на светлините на Фантома. Вярата в себе си е толкова непостоянно нещо — човек или я има в даден момент, или не. Сега пилотът на Фантома, чието име Джейк не знаеше, вече си вярваше — това, което му се бе изплъзвало толкова пъти поред, вече не бе проблем за него — кацането бе успешно.

— Сега сме ние — почти молитвено измърмори Рейзър, след като Фантомът се приземи.

— 522, намирате се на 7-та миля! Намалете скоростта! С колко гориво разполагате?

— 3000 паунда. — Джейк премести лостовете за управление на колесника и задкрилките в долно положение, след което свали и куката.

— Колесникът спуснат, заключен, задкрилките спуснати, въздушните спирачки отворени, куката — долу — каза Джейк на Рейзър, който продължи с изчитането на останалата част от контролната карта преди кацане. Междувременно пилотът намали и стабилизира скоростта — стрелката на указателя на ъгъла на атака отиде срещу индекса.

— 522, приближаваш глисадата! — Джейк намали оборотите с няколко процента и чукна леко тримера напред.

— 522, под глисада! — По дяволите! Твърде рано бе намалил тягата! Увеличи я отново и провери стрелката за вертикалната скорост, намалявайки снижението, за да прехване глисадата. Самолетът се мяташе в турбуленцията, стрелките играеха влудяващо.

— Малко си под глисада! Докладвай стрелките!

— Долу и вдясно.

— Остави! Намираш се под глисада, точно по курса. — Джейк направо се бореше с управлението на самолета. Знаеше го, но въпреки това не можеше да направи нищо. Финесът бе недостижим. Всички опита да налучка точната мощност на двигателите или да държи лоста в идеалната позиция бяха погрешни. Корекциите му бяха прекалено големи.

— Под глисада си, на три-четвърти миля. Докладвай топката! Рейзър направи доклада:

— 522, топка за Интрудър 2.8.

— Ниско сте — обади се ръководител кацанията.

Джейк прищрака микрофона си и добави още мощност. Прекалено много.

— Излязохте отгоре; скоростта е голяма! — Джейк си даваше сметка за това. Отчаяно се опита да отнеме от тягата и вдигне носа нагоре, стараяйки се едновременно да увеличи снижението и да намали скоростта. Стана! Топката потъваше. Добави мощност, за да я фиксира. Недостатъчно! Топката слезе под зелените редове и от жълто, започна да свети в червено. Не можеха да останат толкова ниско, това означаваше удар в стоманата на рампата, черната паст на морето, готово да го погълне. Прибави мощност и вдигна носа. Прелетя рампата точно когато топката започна да се издига и намали тягата. Твърде късно! В момента, в който колесника се удари в палубата, кръгът изчезна през горния край на огледалото. Веднага блъсна РУД-а напред и прибра въздушните спирачки.

— На втори, на втори, на втори!

Рязкото дръпване този път го нямаше. Двигателите все още ускоряваха, когато самолетът се стрелна в нощта на 60 фута над водата. Джейк вдигна носа на 10 градуса и хвърли поглед към висотомера, който веднага започна да отчита изкачването.

Откри, че хаби ценни мигове, опитвайки се да разчете и анализира всички данни от приборите. Не разпределяше правилно вниманието си. Хайде, Джейк, каза си той, съсредоточи се! Още веднъж! Направи един показан заход!

Рейзър се опита да включи въздуха за обдухване на предното стъкло, но не се получи нищо. Дъждовните капки едва докосваха фанара при 300 възела, но сега, когато летяха със скорост от 120, те се стичаха почти вертикално надолу по плексигласа, предизвиквайки ефект на размазан, двоен образ.

— Включи обдухването! — нареди Джейк на Рейзър.

— Не работи! Крилете са хоризонтални! — Жълтата топка и двата зелени реда се виждаха като размазани петна през предното стъкло. Джейк се опита да надвие обхващащата го паника и да следи откъслечните команди на ръководител кацанията. Желанието му да кацне се превърна във фиксидея. Скоростта бе висока — с това бяха съгласни и индекса, и дежурния — но просто не можеше да се принуди

да намали мощността. Беше кошмарно. Сграбчи лоста, сякаш бе въпрос на живот и смърт да го надвие. Червените размазани петна на вертикалните светлини пробягаха под носа му и Джейк премести погледа си встрани, за да не загуби топката. Беше малко нагоре и тъкмо потъваше! Усети удара от опирането и носът падна надолу. С притаен дъх той блъсна ръчките напред и зачака намаляването на скоростта. Когато този път това стана, Джейк конвулсивно изпусна въздуха от дробовете си. Колко сладко бе разтърсването, когато арестерът пое милионите футове-паунди кинетична енергия! Самолетът потръпна като уловен на въдица костур, спря и тръгна леко назад.

По-късно, в тъмнината на каютата си, Джейк преживя отново цялото кацане. Направи равносметка и започна да събира остатъците от разбитото си самочувствие. Накрая реши, че може би никой няма да забележи пораженията.

Джейк Графтън и Рейзър Дърфи излязоха от асансьора на второто ниво и пилотът се отправи към тоалетната. Облекчи се, след което седна върху тоалетната чиния и запали цигара. Миришеше на урина и дезинфектанти, но цигарата имаше прекрасен вкус след всичките тези часове принудително въздържане. Джейк опря лакти на колене и подпря брадичката си с длани. Умората вече си казваше думата.

Пилотските му боти бяха почти напълно протрити. Едната от подметките му се бе разцепила отстрани. Кожата беше силно напукана. През последните пет години не ги бе лъскал нито веднъж.

Петната от кръв по гащеризона и жилетката му се бяха изтрили след носенето. Огнеустойчивият външен слой върху гащеризона бе мазен, силно изцапан и прокъсан на места, но кафявите петна бяха избледнели до такава степен, че почти не се забелязваха. Също като мъката, помисли си Джейк. С времето и тя отслабва. Затвори очи и се потопи в приятната тъмнина. След време отново ги отвори и се вторачи в ръцете си — трепереха, но той не можеше да ги успокои.

Вратата се отвори, Сами Ландийн влезе вътре и се подпря на нея.

— Пое много голям риск, като реши да заредиш онова приятелче, Желязна Ръка.

— Аха. — Джейк не преставаше да се взира в избелелите кафяви петна — единственото, което бе останало от Морган Макфърсън. — Много ли е ядосан шкипера?

— Не. Пуши си пурата, както обикновено. Екипажът на изтребителя разправя наляво и надясно в дежурната стая какъв герой си. Споменават нещо за това, как си им отървал задниците, но, от друга страна, всичките тези изтребители са малко откачени и много-много не може да им се вярва.

Джейк дръпна дълбоко от цигарата.

— Боже, как си се забавляваме сега — каза той, като си мислеше за Морган. — Какво стана на твоя полет все пак?

— Налетяхме на артилерийска засада и едва не пукнахме на място. Още не ми е ясно как така не ни довършиха! После трябваше да намерим целта без компютър.

— Успяхте ли?

— Ами откъде да знам! Нямахме вторични експлозии. Най-вероятно сме сгрешили мястото поне с една миля. Сигурно в този момент комунистите се оплакват на някой полуграмотен журналист, че американските войнолюбци са разрушили поредната църква.

— Струпване на камиони?

— Предполагаемо.

— И заслужава ли си човек да умира заради това?

— В цял Индокитай няма обект, който да си струва да пукнеш, човече, и ти го знаеш! Но тази нощ онези с дръпнатите очички ни обстрелваха така, сякаш се опитвахме да уцелим гробницата на Хо Ши Мин. На бас, че и около Кремъл няма толкова оръдия! Излязохме големи късметлии. — Той поклати глава. — Наистина имахме луд късмет! Обаче, когато пуснах Рокаите над артилерийската засада, имаше три вторични експлозии. — Ландийн се ухили. — Поне не сме летели напразно!

Джейк се поотмести, за да пусне угарката в тоалетната чиния. — Защо не излетя резервният танкер?

— Не си ли чул? Един от техниците бил всмукан във въздухозаборника.

— Боже мили! Какъв начин да умреш.

— Най-интересното е, че човекът си е жив! Старшината го видял да се упътва натам, усетил какво ще стане и се хвърлил напред точно навреме, за да го хване за краката, малко преди да влезе целия. Нещастникът бил вече вътре чак до колената. Бая е уплашен! Загубил шлема, фенера и очилата си в двигателя. 150 000 долара от парите на данъкоплатците отидоха на кино.

— И кой е късметлията?

— Бубата. В момента е на легло в лазарета.

— Бубата ли! Горкото момче! — Джейк се изправи, стиснал пилотския си шлем в ръка. — Ще отида да го видя.

— Като свършиш, най-добре се съблечи и върви при момчетата в дежурната стая. Пилотът на изстребителя си умира да те разцелува и да те запознае с девствената си сестричка!

Джейк откри Бубата в едно от отделенията. До кревата му стоеше Лудият Джак.

— Още е в шок — каза докторът. — Освен това е пооглушал, но след няколко дни ще се оправи. Не се застоявай. — Като видя петната и мръсотията по гащеризона на Графтън, той прибави: — И не пипай нищо наоколо!

Джейк хвърли шлема си до леглото и се разположи на единствения стол. Лицето на Бубата бе по-бяло от чаршафите. Пилотът се наведе напред и заговори с все сила:

— Способен си на всичко, за да получиш малко отпуска, а приятелче? — Тъглчетата на устните на момчето се раздвижиха. — Чувам, че си имал среща с Всевишния!

Бубата нервно кимна и облиза устни.

— Смулна ме все едно че съм листо или нещо подобно, мистър Графтън! В един момент просто си ходех, а в следващия вече бях вътре с главата напред! Мислех, че това е края.

— Ами ти наистина си бил на ръба, доколкото разбрах!

Очите на момчето бяха влажни от сълзи.

— По дяволите, мистър Графтън, много се уплаших! Беше тъмно, шумът беше непоносим, не виждах нищо и усещах как компресорът ме всмуква навътре! Знаех, че онези лопатки са там и се въртят в очакване да ме накълцат на кайма, но не можех да ги видя. — За момент той се вторачи в стената, опитвайки се да преглътне сълзите си. — Мисля, че се подмокрих, но не казвайте за това на никого.

— Няма, обещавам! Знам какво значи да те е страх. Двамата с Макфърсън сме изпитвали това чувство хиляди пъти. — Джейк приближи устни към ухото на Бубата и прошепна високо — Който не се е напикавал от страх, просто не е живял. Номерът е да не покажеш, че те е страх, да потиснеш чувството дълбоко в себе си. — Изправи се да си ходи. — Само гледай да не ти се случва скоро пак да бъдеш засмукан! — В отговор момчето му се усмихна едва-едва.

Джейк отвори вратата на дежурната стая на ескадрилата — вътре бе претъпкано. Ландийн бе казал истината. Летците от Стейджкоуч 203 му бяха повече от благодарни. Пилотът на изстребителя удари приятелски Джейк по гърба и му стисна ръката няколко пъти. Имаше тъмни, добре поддържани мустаци, на фона на които зъбите му изпъкваха с порцеланова белота, когато се засмееше.

— Горещичко беше, а, Графтън! Задължен съм ти безкрайно и смятам да ти го покажа, когато излезем в отпуска след няколко дни!

Това беше някак прекалено.

— Не съм направил нищо, което и ти не би сторил за мен, ако беше на моето място!

Пилотът, чието име според значката му бе Джо Брет, пусна ръката на Джейк.

— Ще ми се да вярвам, че е така, Графтън! Но наистина смятам да те напия с любимото ти пиене!

Наоколо се водеха десетки разговори на висок глас, а междувременно шкиперът и Каубоя се съвещаваха тихичко в предната част на стаята. Дружните смехове и заяждания бяха жизнено необходими на летците за завръщането им към нормалния живот. В този момент в залата влезе, облечен в бял пуловер, дежурният ръководител кацане. В ръката си държеше малката зелена тетрадка, в която стенографираше набързо детайлите на всеки заход.

— Графтън, ти постави своеобразен рекорд тази вечер — два захода за тройка и един за двойка. Последното ти кацане бе едно от най-лошите, които съм виждал от доста време!

Всички замлъкнаха. Половината от тях гледаха ръководител кацането, а останалите притеснено се взираха в Джейк. Двойка означаваше почти катастрофа, а тройка беше малко по-добре.

Ръководител полетите продължи:

— Знаеш не по-зле от мен, че когато имаш работа с играеща палуба, трябва да си извънредно внимателен. При първото си кацане леко пикира; престара се, когато мина на втори кръг, а при последния си заход направо се гмурна надолу. Можеше да счупиш колесниците или пък чисто и просто да размажеш самолета върху палубата! Някоя прекрасна нощ ще изкараш стойките през крилата.

Дърфи не смяташе да слуша спокойно това конско:

— Слушай, копеле гадно, много добре ме чу, когато ти казах, че системата за обдухване не работи. Джейк не виждаше нищо!

Ръководител полетите се обърна към него:

— А да ви е хрумвало, умници такива, че можете да продължите напред и да си проверите бушона, докато летите по дългата? Провери ли го?

Рейзър почервения и се наведе към другия:

— А ти защо не ни показва червена светлина за минаване на втори, заднико? — Ръководител кацането не му отговори. Вместо това се концентрира върху пилота.

— Още едно такова кацане и лично ще се погрижа да ти е последното поне що се отнася до този кораб! — И като се извърна, той тръгна към вратата. Джейк се чувстваше така, сякаш бе влязъл чисто гол в някоя църква. Сви рамене и огледа притеснените физиономии на околните.

— По дяволите, бях на ръба на отчаянието.

Джо Брет отново го сграбчи за ръката. В този момент прогърмя гласът на шкипера: — Джейк, върви да спиш! След 4 часа имаме инструктаж.

Без да каже и дума повече, пилотът се обърна и тръгна към каютата си.

Но капитан Кампарели още не бе свършил. Повика с пръст ръководител кацането и той послушно се приближи към стола на шкипера.

— Чуй ме добре, господинчо — каза Кампарели, — твоята работа е да командваш кацанията! Ако още веднаж се държиш по този начин с някой от пилотите ми, ще направя всичко, което ми е по силите, да ти видя сметката! Разбра ли?

— Тъй вярно, сър, но...

— Аз съм човекът в тази ескадрила, който решава кой ще лети и кой не! От теб искам само мнението ти, нищо друго!

— Да, сър.

— Сега се махай от очите ми! Писна ми да те гледам! — Ръководител полетите излезе и шкиперът огледа притихналата тълпа край себе си. Накрая спря погледа си върху мустакатия пилот и му се усмихна. — Да имаш сестра? — попита го той.

ГЛАВА 6

Двата Интрудъра бяха сами в кристалночистото утринно небе. Разкъсаната облачна пелена няколко мили под тях откъслечно покриваше северновиетнамския релеф. Отгоре им тропическото слънце печеше с пълна сила, нагрываше вратовете на пилотите и ги караше да се потят силно в зелените им гащеризони.

Джейк Графтън се чувстваше отпуснат и спокоен. Без да прави съзнателни усилия за това, той поддържаше позицията си на 300 фута зад и вдясно от самолета на шкипера. Всеки от тях носеше по 16 петстотинпаундови бомби тип „82“ под крилата си, плюс обичайния резервоар с 2000 паунда гориво на централната подвесна точка под тялото на самолета. На ярката слънчева светлина тъмнозелените бомби изглеждаха почти черни и красиво контрастираха на белите, чисти и лъскави бомбардировачи. И Джейк Графтън, и навигаторът му за този полет — Марти Грийв, прекарваха по-голямата част от времето си зяпайки навън. Обикновено бяха прекалено заети, за да разглеждат местността под тях, а пък когато летяха над океана просто нямаше какво да се види, освен облаци. Радарният контрол, намиращ се в някоя малка колиба близо до Да Нанг, насочи двата самолета на юг. Вляво от тях Южнокитайското море отразяваше проникващите през накъсаната облачна пелена слънчеви лъчи, в дясно се виждаха големи тъмнозелени участъци джунгла. Облаците се разкъсваха все повече и повече. Прехвърлиха ги на диспечера на предната линия, в този случай — малък самолет с позивна Коуви, който се рееше някъде пред тях. Грийв нагласи радиото на определената честота и Графтън прищрака два пъти с микрофона, за да уведоми шкипера, че вече могат да комуникират.

— Коуви 22, тук Дявол 501.

— 501, тук Коуви 22. Кажете колко сте и какво носите!

— Дявол 501 лети с две Алфа-шестици, номера 501 и 505. 501 е начело. Всеки самолет разполага с по 16 бомби тип „82“.

— Разбрано, Дявол! Къде се намирате?

— На около пет минути северно от вас.

— Ясно. Ето плана. Засекли сме две роти виетнамчета, окопани под едни дървета. Искаме да ги разкарате оттам веднъж завинаги! Групата дървета се разпростира от север на юг. На около 300 метра източно от там има наши хора. Ще атакувате от север на юг или обратното, както предпочитате. Най-добре е после да продължите на изток, към морето. Нямаме данни за зенитна артилерия в района. Как разбрахте?

— Всичко е ясно.

— По колко захода можете да направите?

— По два всеки. — Шкиперът никога не поемаше излишни рискове — не би направил повече от два опита да поразии целта, защото смяташе, че е безсмислено да предизвикваш съдбата.

Марти се наведе напред, за да подготви системата за пуск на осем бомби. Графтън се консултира с картата на коленния си планшет и направи необходимите корекции в прицела, разположен над горния край на приборното табло. Ако искаше да види какво става пред него, трябваше да гледа през стъклото на мерника. Повдигна леко седалката си нагоре, така че дясното му око да съвпадне точно с центъра на двете жълти пресечени линии. Отново провери бутоните на панела за бомбопуск. Всичко бе готово, с изключение на главния превключвател, който щеше да захрани с електричество табло.

На 22 000 фута височина, шкиперът поведе Джейк в плавен завой със снижение. Само няколко малки облачета пречеха на ясната гледка към терена под тях. Паралелно на белите пясъци на брега се виеше път. Така както летяха на три мили височина, екипажите на двата самолета можеха да видят рекичката, която се вливаше в морето, малкото мостче над нея, оризищата встрани от пътя, които се простираха на юг докдето стигаше погледа.

— Мястото, което ни интересува, господа — каза ДПЛ-то, — е оризовата нива от западната страна на пътя, южно от реката.

Посочената нива бе обградена с дървета от запад. Зад тях имаше ниска блатна растителност. От високо тя изглеждаше като тучна ливада, но най-вероятно бе тресавище.

— Добре, Дяволи, виетнамчетата се крият под редицата дървета на юг от рекичката. Нека предният самолет тръгне от там и разходи бомбите си по продължение на дърветата. Номер 2, вие продължавате

от мястото, където ще свърши номер 1. Покрийте цялата редица. Ясно ли е?

Шкиперът потвърди и продължи да се спуска надолу. Двата Интрудъра вече се намираха на 15 000 фута, описвайки обратен на часовниковата стрелка кръг над целта. Графтън съзнаваше, че мъжете под тях ги чуваха, пък и скоро щяха да могат да различат белите самолети, проблясващи в синьото небе. Вероятно в момента доброволците се опитваха да се зарият като къртици в земята. Командирът, който сигурно беше от редовната северновиетнамска армия и не изпускаше от очи кръжащите като ястреби над главите им бомбардировачи, вероятно доволно потриваше ръце. И вие отивате за мезе, кучета!

Джейк издърпа назад РУД-овете и остави самолета си да изостане далеч назад от водача. Искаше добре да види къде точно ще попаднат бомбите на Кампарели, преди да започне своята атака.

— Дяволи, виждате ли някъде Коуви? — И двамата пилоти протегнаха вратове, за да се опитат да намерят с поглед малкото самолетче. Видяха го да кръжи над брега на изток от тях. В следващия момент той направи завой и изстреля няколко димки в редицата от дървета. Джейк напрегнато се взря в пушека, който леко се разнесе на северозапад. Скоростта на вятъра трябва да бе 10 възела. Налагаше се да се съобрази с нея, когато се прицелваше.

— Това е целта, момчета! — Двамата пилоти потвърдиха, че са я видели.

— Добре, Дяволи, имате разрешение за атака от мен при постоянен визуален контакт. Докладвайте армиране и изключване на системата! — Трябваше много да внимават, да не допуснат неволно хвърляне на бомбите, защото това можеше да се окаже гибелно за намиращите се в непосредствена близост до противника американски войници. Шкиперът се спусна към целта. Крилата на самолета на Кампарели пробляснаха на силното слънце, когато започна пикирането.

Водачът армира. Джейк наблюдаваше как ускоряващият се бомбардировач приближава земята. Видя как зад върховете на крилете му се проточиха тънки струйки от претоварването, когато Кампарели прибави още няколко g-та, за да може да се изтегли от пикирането. Не последва никакъв взрив.

— Водачът е на предпазител, но не успяхме да освободим бомбите! — докладва Кампарели. Някаква повреда в системата не бе позволила те да се отделят от държателите.

Джейк тримува самолета за скорост от 500 възела. Хвърли един последен поглед към висотомера и се отправи към дърветата, опитвайки се да налучка най-подходящото място в пространството, в което да извърти половината тоно за начало на 40-градусовото пикиране, при това така, че носът на бомбардировача да се падне малко под целта. Когато реши, че вече е готов, включи микрофона и каза.

— Номер 2 армира!

Превъртя самолета по гръб и свали носа към дърветата, докато Марти армира системата. Джейк отново обърна по корем и нагласи ръчките. Скоростта им се увеличаваше драматично. Без да мисли, той хвърли поглед към скоростомера и висотомера. Чувстваше се някак особено жив. Двете жълти кръстосани линии върху стъклото на прицела бяха малко вляво от дърветата. Направи лек завой надясно, за да вземе предвид и страничния вятър и отново изправи крилете. Марти се обади по СПУ-то.

— 10 000... 9000. Недостатъчен ъгъл!... 8000, 38 градуса...

Джейк направи нужните корекции за пикирането. Скоростта доближи предварително избраните от него 500 възела и той усети, че налягането върху лоста за управление отслабва. Сега! Натисна с палец бутона на лоста. Освободил се от бомбите, изведнъж самолетът цял потрепери. Когато машината отново се успокои, Джейк дръпна лоста назад. Претоварването натисна двамата летци надолу към седалките им. Когато носът на бомбардировача се вдигна над хоризонта, Графтън затърси с поглед в синьото небе бляскавата точка, която трябваше да представлява водещият Интродър. Навигаторът с мъка вдигна лявата си ръка, изключи системата и настрои микрофона си за предаване.

— Номер 2 на предпазител.

— Добър удар, Дявол 2! Право в целта!

Джейк хвърли поглед назад. Дърветата бяха обвити в черен дим, който се издигаше нагоре към небето. Свали лявото си крило, зави и се приготви за втори удар. Отново бяха на 15 000 фута височина. Сега Джейк вече видя самолета на шкипера да се спуска устремно към земята, след което се издигна отново.

— Нямаме късмет днес, Коуви! Не искат да се пуснат!

Пак бе ред на Джейк. Напълно готов, той се превъртя на гръб и Марти отново хвана главния превключвател, като заедно с това отчиташе на глас височината. Този път Графтън се спусна точно под ъгъл от 40 градуса. Дърветата ставаха все по-големи и по-големи — вече можеше да ги различи едно от друго. Когато стигнаха 6000 фута, той натисна бутона. Докато отново набираха височина, Джейк провери висотомера, който престана да пада на 3700 фута и започна да отчита изкачването им нагоре. Джейк видя бомбардировача на Кампарели пред тях и увеличи мощността, за да го настигне. Когато двата самолета се отпавиха на север. ДПЛ-то отново се включи: — Дявол 2, ти успя да поразис целта сто процента! Добра работа! Дявол 1, съжеляваме, че не можа да си освободиш гюлетата!

— Аха, ще трябва да опитаме пак някой друг път!

— Приятно пътуване към базата! Поздрави от Коуви 22!

Загледа се в снимката на светлината на работната си лампа. Ръката му трепереше, така че я стисна още по-силно. Той, Линда, Морган и Шарън седяха на капака на неговия Олдс 422. Зад тях се виждаха Олимпийските планини. Бяха се снимали по време на екскурзията си до Хъракейн Ридж. Кога бе станало това? А, да, онзи ден през август 1971, след първото им плаване. От снимката го гледаха четири щастливи млади лица. Отдавна беше. Остави я на бюрото и се вторачи в сенките в каютата. Извади от едно чекмедже лист хартия и започна да върти химикалката в ръцете си. Известно време просто си драска по листа, след което отвори нейното писмо и го препрочете няколко пъти. Защрака с химикалката, после я разглоби на съставните ѝ части — пълнител, пружина, малко пластмасово зъбче. Изхвърли ги едно по едно в кошчето за боклук и смачка хартията на топка. После накъса на малки парченца писмото на Линда и бавно ги пусна над коша.

Шарън поне бе имала смелостта да опита. Прибра снимката в сейфа си и го заключи. Къде ли си криеше уискито Ландийн?

На следващия ден Джейк отново отлетя към Южен Виетнам, но този път той бе водач. В дясно от него сега седеше Големият Оги Кенфийлд. Пилот на втория бомбардировач беше Кори Форд — един тих авиоинженер, който бе станал летец-изпитател, понеже това бе първата крачка към професията на астронавта. Негов навигатор бе Боб Уолкуиц — човек с характер, твърде различен от този на Форд. Докато Кори никога не говореше, без предварително сто пъти да е претеглил думите си, Уолкуиц често приказваше без да мисли. Той бе шумен и непочтителен мъж, който живееше само и единствено във и за сегашния момент. Поради постоянната му нужда от женска компания, значително подсилвана от алкохола, Уолкуиц бе известен сред колегите си с прякора „Боксмън“.

Тази сутрин двата самолета летяха на юг, докато наземните диспечери отчаяно се опитваха да намерят подходящ за обстрелване обект. Бомбардировачите трябваше да се освободят от ценния си товар, преди да им е свършило горивото.

— Да виждаш нещо в твоя сектор? Имам двама бързи, които спешно се нуждаят от цел. Някъде около теб да става нещо интересно?

На 50 мили северно от Сайгон диспечерът промени курса на полета към централната планинска верига на северозапад.

— Дано не са ни пратили да гоним Михаля! — измърмори Големият Оги, като погледна към горивомера. Оризищата край брега на океана сега се смениха с криволичещи планински дефилета, обрасли с джунгла. От време на време тук-таме в червената пръст се виждаха дълбоки кратери от предишна бомбардировка, но като цяло войната не бе оставила белезите си върху тази хълмиста местност, за разлика от районите около Хю и Демилитаризираната зона — факт, който се дължеше на това, че тук абсолютен господар бяха Виет Конг.

Хълмовете под тях бяха обвити в димка, но за сметка на това в небето царуваше единствено слънцето. Навлечените в номексови гащеризони летци обилно се потяха. Големият Оги за пореден път натисна копчето за климатика, който вече бе стигнал края на скалата „студено“. Диспечерът обяви смяна на честотата и Джейк се включи към ДПЛ с кодовото название Пирон 24. Екипажите на бомбардировачите А-6 изслушаха указанията заедно с една двойка А-7.

— Летях над онзи път и забелязах долу да се влачат около деветима души в черни пижами. Когато ме забеляза, групичката се пъкна в храсталаците от южната страна на шосето. Всичките бяха въоръжени. Ще се пробваме да ги пипнем.

— Наоколо да има наши? — попита един от пилотите на Корсарите.

— Чак на 10 мили от там.

Щом пристигнаха на указаното място, самолетите започнаха да кръжат на 18 000 фута. Срещу себе си, няколко хиляди фута под тях, Джейк видя да лети двойка бомбардировачи А-7. Още по-надолу, на фона на върховете на дърветата, се очертаваше силуетът на самолета разузнавач. Когато бяха готови, той изстреля една ракета-димка.

— Пушекът е най-западната точка, до която искам да стигнете. Пускайте бомбите си на изток, две по две, по продължение на пътя от южната му страна. От мен имате разрешение при постоянен визуален контакт.

Водещият А-7 се откъсна от втория самолет и насочи носа си на долу. Секунди по-късно, ударните вълни от взривяващите се двойки бомби се понесоха в концентрични кръгове през джунглата. Една след друга, експлозиите избухваха край пътя цели 300 ярда. Към небето се заиздигаха къмба черен пушек. Радиоразговорите бяха сведени до минимума от необходими съобщения: „Водачът започва атаката“, „На предпазител“, „Номер две тръгва“, „На предпазител“. Няколко чифта очи внимателно следяха за картечни и оръдейни изстрели по пикиращите над джунглата самолети. По време на пикирането те бяха най-уязвими, понеже се спускаха по точно определена траектория към земята. Нямаше нищо тревожно. Може би някой от деветимата войници стреляше с пушката си по тях, но явно просто хабеше мунициите си, защото резултат нямаше. А и самолетите не се спускаха под максималната поразяваща височина за вражеските курсуци — т.е. под 3500 фута. Когато всеки от Корсарите пусна своите 10 бомби, водачът помоли: — Имаме останали малко 20-милиметрови, Пирон. Искам разрешение за още един-два захода.

— Обработете мястото на юг от бомбените кратери.

Този път, докато пикираха, Корсарите оставяха бяла димна следа в небето, секунди преди да започнат отново да набират височина. 20-милиметровите оръдия обсипваха джунглата с по сто снаряда всяка

секунда. Джейк Графтън мълчаливо наблюдаваше разиграващата се пред очите му сцена. Как ли се чувстваха онези отдолу? Какво ли бе да се притискаш към земята край някое от онези дървета, отчаяно да ровиш пръстта, за да се окопаеш, надявайки се някак си да избегнеш сипещата се напосоки от небето смърт? Пилотът пхна пръсти под шлема, за да изтрие потта от очите си. Когато Корсарите се събраха на група в небето и изчезнаха на североизток, дойде ред на Интрудърите. И двата носеха по 16 петстотинпаундови бомби, които също пуснаха на двойки. Зоната на попаденията бе разширена още по на юг от пътя. Белите бомбени експлозии веднага биваха обгръщани от кълба черен дим, който постепенно се разнасяше от лекия вятър. Джейк не изпускаше от очи Пирона и Кори Форд, докато се концентрираше върху жълтата точица от прицела. Докато пикираха, Големият Оги монотонно отчиташе на глас височината. Не спомена ъгъла на снижение, но точността не бе от кой знае какво значение, като се вземеше предвид, че правеха на решето район, в който имаше само някакви си деветима дребосъка. При последното им прелитане над областта, ДПЛ-то започна да дава указания на нова група самолети А-7. След последния заход Графтън премина в плавно изкачване, за да даде достатъчно време на Форд да се присъедини към него. Пилотът огледа местността за последен път, преди водещият му да застане на своята позиция. Буйната растителност бе накъсана от червените белези, които бяха оставили след себе си бомбените експлозии — изглеждаха така, сякаш самата земя бе ранена и кървеше. На северозапад се носеха сивкави кълба дим. Когато Форд се залепи за дясното му крило, Джейк се насочи на североизток към морето и очакващия ги кораб. Провери времето — трябваше да побързат да се приберат. Бутна напред ръчките, дръпна към себе си лоста. Мощните двигатели ги издигнаха нагоре в синята празнота.

Над морето се носеха купести облаци, всичките на една и съща височина. Джейк се снижи над тях, после потъна в сребрилата им пелена. За първи път този ден той съзнателно обърна внимание на слънцето, което обливаше върховете на облаците и кабината в потоци златиста светлина. Напрежението постепенно го напускаше. Чувстваше се превъзходно. Това бе последният му полет за този курс.

Погледна Форд в огледалото и се възхити на точността, с която водещият поддържаше позицията на самолета си спрямо неговия по време на снижението.

Джейк си избра един облак отпред и се насочи право към него. Малко преди да го достигне вдигна носа и започна бавно тоно. В огледалото видя как Форд прецизно повтори маневрата му. Джейк намери пролука в облаците, мушна се в нея и продължи да снижава към морето в серия остри завой. Излязоха под облаците. Най-долният сиво-син пласт беше също толкова равен, колкото и горната граница. Сега летяха в един нов, много по-тъмен свят на черни сенки, плуващи по иначе блестящата водна повърхност. Джейк имаше чувството, че е влязъл в огромна църква без стени, в някаква гигантска крипта, изтъкана от светлина и сянка. Дори и когато говореха един с друг, летците не можеха да облекат в думи чувствата, които летенето събуждаше у тях — онова особено усещане за съвършенство, което Господ, или просто лошият късмет, можеше да им отнеме всеки момент.

Забелязаха кораба, когато до него им оставаха 12 мили. Графтън поведе водения си в широк завой, който завърши на 3000 фута над килватера на самолетоносача. После двамата започнаха да кръжат над левия борд на Шило обратно на часовниковата стрелка. След като направиха един пълен кръг над него, корабът зави на 180 градуса срещу вятъра. Дирята, оставяна от Шило преди малко, изглеждаше нищожно дребна в сравнение с мощните вълни, които вдигаше 95 000-тонния самолетоносач, докато ускоряваше до 22 възела. Към тях се прибавяше и 8-възловият вятър, така че общата скорост на потока на палубата за кацане ставаше 30 възела.

Джейк следеше процесията на самолетите с все още прибрани криле, докато се отправяха към катапултите. Там те разперваха криле и се приготвяха за излитане. Първите два самолета — един танкер А-6 и Фантом Ф-4 — едновременно се стрелнаха към небето. От тази височина и разстояние наблюдателят не можеше да добие реална представа за скоростта и силата на излитането. Изглеждаше така, сякаш огромните метални птици бавно се придвижваха към края на палубата, отделяха се от нея и прелитаха ниско над водата като чайки. Графтън се огледа около себе си в небето и откри и другите самолети — малки, трудно различими блестящи точки — да кръжат на различни

височини един от друг. Отдолу пистата за кацане постепенно се освобождаваше, след като катапултираните машини излитаха към безкрайната синева.

Фантомите и Корсарите летяха в кръг най-ниско от всички, като постепенно се снижаваха надолу. Джейк отпусна носа си и се гмурна след тях. Четирите летящи в група Фантома се раздалечиха на две мили един от друг и се стрелнаха над кораба на 800 фута височина. Изстребителят от лявата страна на водача се снижи и мина под останалите самолети, за да заеме крайната четвърта позиция отдясно. Точно над кораба водещият Фантом се отдели от другите, направи рязко обръщане към втория завой и намали до скоростта за захода. Тази маневра се наричаше разпуск. Останалите три самолета я повториха с разлика от осем секунди. Когато се изравни със задния край на самолетоносача, водачът изпълни четвъртия завой и излезе на късия финал. Дали бе преценил времето и позицията си правилно? Щеше ли корабът да е готов да го приеме, когато се насочеше за кацане? Радиото мълчеше. Дневните приземявания при хубаво време ставаха без инструкции отдолу.

Джейк видя как Фантомът прелетя над палубата и кацна. Вторият изстребител вече правеше четвъртия си завой. Групата самолети А-7 се приближаваше в ешелон към кораба, за да изпълни разпуск на свой ред. Джейк направи по-широк завой и поведе Форд надолу. Не сваляше очи от самолетите пред себе си. Внимателно преценяваше времето. Кацанията трябваше да стават на всеки 30 секунди — повече биха били загуба на време, по-малко щяха да доведат до минаване на втори кръг, защото предходния самолет още нямаше да е освободил пистата. Репутацията си пилотите градяха предимно върху това, доколко добре се справяха в такива случаи, когато всички от кораба ги наблюдаваха внимателно.

Двата Интродъра минаха на 800 фута над следата от пяна точно зад кораба с вече спуснати куки. Кори Форд се бе залепил плътно за дясното крило на Графтън. Джейк следеше напрегнато финалния заход на последния А-7. Още не... почти е време...

— Сега!

Вдясно от него Големият Оги разпери пръстите на едната си ръка към Форд — знакът за „сбогуване“. Джейк бутна напред лоста и зави с 60 градуса наклон, като едновременно с това върна ръчките на малък

газ и отвори въздушните спирачки. Претоварване 4g. Висотомерът отчиташе 600 фута. Като намали до 250 възела, той премести лостовете за задкрилките и колесника в спуснато положение, после намали претоварването. Остави скоростта да пада, докато задкрилките и колесника се спускаха. По дългата страна Джейк и Големият Оги набързо прочетоха контролните карти. Интервалът между тях и последния А-7 бе добър. Скорост — 118 възела. Информацията от предното стъкло съвпаднаше с тази на скоростомера. Джейк обхвана всички уреди с един поглед. Зави щом пресече траверса... все още скоростта бе добра... продължаваме завоя... плавно снижаване... 90 градуса до финалния... височината е добра... Прекоси корабната следа в морето и видя топката... топката е на място... късия финал... мина рампата... готово! Залитнаха напред. Докато рулираха, Джейк отвори фанара и соленият вятър нахлу в пилотската кабина.

ГЛАВА 7

В пет часа следобед Ландийн разтърси Графтън и го разбуди от дългия му сън.

— Време е да вървим да хапнем, приятелю, иначе ще умреш от глад до вечерта!

— Какво има за ядене?

— Къри.

— Без мен! Ще си купя пуканки, докато гледаме филма. Върви си и ме остави да спя!

— Ако не станеш сега, тази нощ изобщо няма да можеш да заспиш!

— Към Филипините ли плаваме?

— Да. Чакат ни пет вълшебни дни и развратни нощи в най-хубавото място от тази страна на Тиджуана.

Джейк светна нощната лампа и седна в леглото си.

— Взех едно важно решение, Сами. Напускам авиацията!

— И какво смяташ да правиш? — попита Ландийн.

— Ами каквото обикновено правят всички бивши военни, когато се уволнят — ще продавам коли или полици.

— Животът е шибана работа! При това накрая умираш! — заяви Ландийн с тон на врял и кипял човек. — Трябва да се замислиш за нещо наистина важно — например как да си намериш някоя готина мадама по време на почивката.

— Естествено! Всичко, което ми трябва сега е солидна доза трипер. — Джейк взе сапуна, шампоана и хавлията си и се отправи към душа. Копеле гадно, промърмори си той, докато водната струя го обливаше. Летенето е като наркотик. Животът ми се върти около него, а когато еуфорията премине, реалността стряска със своята мрачност и сериозност. Сега аз си седя тук, здраво стъпил с два крака на пода под душа, а Морган е мъртъв и целите, които бомбардираме, са си все така абсолютно незначителни. Може би всяка нощ някой съветски шпионин подхвърля върху бюрата на шефовете в Пентагона по един списък на

маловажни обекти в Северен Виетнам, който на следващата сутрин веднага бива разпространен по военния телеграф. Чудно как още не са ни наредили да бомбардираме и буницето на Хайфон! Някой почука по стъклото на кабинката на душа.

— Пести водата, приятелче!

Джейк спря водата и се насапуниса, после пусна душа отново и се изми. Тъкмо се изтриваше с хавлията, когато Каубоя Паркър, само с една кърпа през кръста, влезе в кабинката при него.

— Джейк, ако онзи пилот на изстребителя те остави да си платиш и едно пиене, докато сме на брега, значи няма пукнат косъм на задника си!

— Дърт плешив гъз! Каза, че ще ме черпи една бутилка.

— Само една? Да не си мисли, че ние на бомбардировачите прием само прясно мляко? — Каубоя пусна водата на душа.

— Една нищо и никаква бутилка! — извика той. — Тия скапаняци са големи скръндзи! Значи оценява живота си на бутилка евтино уиски! Господи, та той трябва да купи пиене за цялата ни ескадрила!

Каубоя не млъкна през цялото време, докато се къпеше. Когато си тръгваше, Джейк почука по стъклото на кабинката.

— Остави малко вода и за другите, Каубой!

— Вода ли? Чакай малко бе, простак такъв! Ами аз съм се къпал в армията още когато ти си бил в прогимназията! Дяволите да го вземат, ами че аз, когато бях дете и живеехме в Тексас, всяка сутрин си взимах сапуна и отивах да се повъргалям в тревата, докато росата още не е изсъхнала! На това му се вика тексаско къпане! — Водата продължаваше да шурти. — Не бях виждал дъжд, докато не станах на 10 години! Мислех си, че реките не са нищо друго, освен отводнителни канали, пълни с гърмящи змии! — И той продължи своя монолог.

Джейк спря пред една мивка и пусна студената вода. От кабината долетя силен крясък, придружен от кълба пара. Джейк побърза да излезе през вратата, преди да го е застигнал хвърления по него сапун. Когато се върна в каютата, той намери Ландийн да седи на бюрото си.

— Ощавих Каубоя, докато се къпеше!

— Ще ти го върне. При това, когато най-малко го очакваш! — и Сами продължи да разлиства някакво списание.

— Да знаеш кой ще ми пратят за навигатор?

— Нямам представа. Не мисля, че някой от ескадрилата ще е навит на ротация. Решението е работа на шкипера и Каубоя. Може би ще ти дадат новия навигатор, който ще ни чака в Куби. Видях съобщението за него преди половин час.

— И какво пишеше там? Какъв опит има?

— Тъъ... Всъщност, ставаше въпрос за двама навигатори и един пилот. Пилотът и единият навигатор идват от VA-128, вторият е от VA-42.

Ескадрила 128 подготвяше новите попълнения за разпределените към Тихоокеанския флот ескадрили А-6. Базата ѝ бе на остров Уидби. Ескадрила 42 имаше същите задължения, само че се намираше на Източния бряг.

— Дано не ми дадат някой новак!

— От къде на къде?

Джейк окачи хавлията зад вратата и седна на леглото си.

— Трябва ми навигатор, който да си разбира от работата!

— Всичките са добри. Професионалисти са!

— Искам човек, който наистина си пада!

Сами захвърли списанието върху бюрото и като сплете пръсти на тила си, се загледа внимателно в Джейк.

— Не прави глупости! Дори не си помисляй! Ти си човекът, който мисли за всичко, преди да пусне бомбите, забрави ли?

— Омръзна ми да стрелям по дървета, Сами!

— Ако почнеш да взимаш войната прекалено лично, много скоро ще си мъртъв! Това, от което наистина имаш нужда, е да се напиеш и да си хванеш някоя мадама, докато сме на брега! Мислех си, че аз съм зле, но моето е направо нищо в сравнение с теб!

— Аха.

— Тези работи идват и си отиват, приятелю! Гореща жена и студена бира е всичко, което ти трябва, за да си възвърнеш правилното отношение към живота!

Същата вечер, след вечеря, шкиперът свика всички офицери на разбор в каюткомпанията на ескадрилата. Скоро 40-те летци пристигнаха и напълниха помещението. Няколко души седнаха на бюрото на дежурния, а трима закъснели едва успяха някак да се

натъпчат в задната част на каютата. Командирът на ескадрилата Кампарели застана на подиума и попита Каубоя дали всички вече са тук.

— Не, сър! Големият Оги отиде да провери какво е положението с вечерната прожекция.

Бяха назначили Големия за отговорник по филмите, след като Кампарели бе привикан от капитана на Шило във връзка с оплакването на младите офицери от липсата на забавления в клуб „Аламеда“. Това бе станало вечерта, преди корабът да потегли. От отговорника по филмите се искаше да избира и прожектира всяка вечер по един филм в кают-компанията след приключването на бойните полети. Големият бе станал истински спец по смяна на ролките — негов бе и корабният рекорд по бързина на извършване на тази операция — 32 секунди.

— Е, няма да го чакаме — каза шкиперът.

— Утре в 10 на полетната палуба ще има възпоменателна служба в чест на Макфърсън. За офицери — бяла парадна униформа. — Спря за миг, сякаш се чудеше какво още да прибави. Когато паузата продължи достатъчно дълго, той продължи — Атестациите на редовия състав от клас Е-1 до Е-3 трябва да са готови до края на месеца. Искам да сте ги предали на преките си началници преди да сме стигнали Куби. Нещо сте станали много небрежни напоследък! Тази работа трябва да бъде свършена, независимо от летенето, чукането и всичко останало. Без да сте го направили, няма да видите никаква отпускатка! А сега нещо друго. Този път ще свалим два самолета на брега. Ще имаме нов пилот и един или двама навигатори, така че се налага да изпълним няколко учебни полета, за да може пилотът да свикне по-бързо с кацанията на борда. Ландийн и Грийв, Графтън и Лудият Джак ще закарат самолетите в Куби. Магарето напоследък имаше много работа, така че за награда ще му дадем една въздушна разходка. Излитане в 7 сутринта вдругиден. — Офицерите изпуснаха въздишки на завист. Няколко часа в повече на брега винаги бяха добре дошли.

— Корабът ще пристигне в 10 часа. В 10 и 30 вече ще сте свободни да слезете на брега.

Това заявление бе посрещнато с ръкопляскания. Корабът се намираще в открито море вече 52 дни.

— Я тия отзад да заключат вратата!

Тълпата се разшумя. Това, което щеше да последва, можеше да е много забавно.

— Това, което ще кажа сега, не бива да напуска стаята! Ако жена ми ми пише, че Клубът на офицерските съпруги го е обсъждал на заседание, лично ще удуша копелето, което се е изпуснало в писмо до семейството си! Никоя от дамите, членки на клуб „Губя си времето“, няма право да го чуе!

Кампарели спря за момент, за да постигне още по-голям ефект. И карфица да паднеше, щеше да се чуе.

— Днес следобед прекарах половин час с другите шкипери горе на мостика. Изглежда на борда си имаме „фантомче“!

При това изказване повечето мъже започнаха да дюдюкат, но имаше и такива, чиито лица издаваха чисто недоумение. Кампарели огледа летците.

— Явно трябва да обясня за тези, които не знаят за какво става въпрос. „Фантомът“ е феномен, който от време на време се появява на военните кораби. От години не бях чувал за такова нещо, но май нашият самолетоносач се е сдобил с подобен случай. — Мъжете започнаха да се бутат един друг с лакът и да се хият. — От известно време хората от Ремонтното и поддръжката започнаха да намират човешки екскременти на места, където не е имало никой в продължение на няколко часа. После фантомът решил да се прави на интересен и решил да пуска в кутията за предложения и оплаквания бележки от типа: „Тази вечер ще се изсера в отделението на четвърти катапулт, подпис Фантома“. На другия ден кафявата купчинка наистина се оказва там!

В каюткомпанията избухна гръмък смях. Смелото незначитане на висшестоящите винаги бе смятано за хубава шега. Когато шумът поутихна. Каубоя попита:

— Какво точно значи „екскременти“?

Въпросът предизвика нов изблик на смях.

— Това, дете ти е в главата! — бе отговорът на шкипера. Когато смехът утихна, Татенцето продължи: — Както и да е, вчера следобед била намерена нова бележка, в която пишело, че през нощта Фантомът ще атакува кварталдека. Капитанът назначил охрана на всички изходи и им наредил да не пускат и пиле да прехвъркне. — Командирът

млъкна и се огледа. Всички мълчаха. Очите на Татенцето проблеснаха дяволито.

— Тази сутрин намерили обещаната купчината, където било написано — на кварталдека!

Офицерите се смяха до сълзи. Удряха се един друг по гърба и тропаха с крака.

Това дойде твърде много за Сами Ландийн. Той стана от мястото си и на пръсти тръгна напред, като през цялото време се оглеждаше. Смяхът спря и всички се вторачиха в него. Няколко души се изхилиха. Когато се изправи отпред. Сами изгледа останалите с потаен поглед, след което разкопча колана на панталоните си, свали ги и клекна. Мъжете от задния ред се изправиха върху столовете си и проточиха вратове напред, за да виждат по-добре. Шкиперът заговори:

— Сам, ако се изсереш на пода ми... — Остатъкът от думите му се загуби в разразилия се ураган от смях. Сами отчаяно се опитваше да остане сериозен. Накрая се изправи, вдигна панталоните си, хвърли един последен изпитателен поглед наоколо и на пръсти побърза към мястото си. Стените се разтресоха от бурята от аплодисменти и гръмогласен смях.

— Добре. Стига толкова! Щабаря, у теб ли е онази папка?

— Да, сър, но... Нали не мислите да...

Татенцето протегна напред ръка и Харви Уилсън с нежелание му подаде една кафява папка, след което се върна на стола си със сериозно изражение на лицето. Кампарели постави папката върху подиума и започна да преглежда всеки документ в нея.

— Паркър, ела отпред!

Каубоя бавно се изправи на крака и изпълни заповедта. Нямаше достатъчно място, за да застане точно пред подиума, така че застана встрани от него, с лице към публиката. Шкиперът избра един лист и си го прочете наум. Накрая се извърна и погледна заместника по планирането на ескадрилата.

— Тук пише, че на 6-ти октомври си бил видян от няколко офицера, чиято репутация е безупречна..., е, сравнително добра... да кажем, средно добра... абе, я да погледнем истината в очите — тия момчета пият, пушат и лъжат на карти! Както и да е, видели те, значи, да се разхождаш чисто гол по коридорите...

Няколко души отново се изхилиха.

— Какво можеш да кажеш в своя защита, мистър Паркър?

— Ами, Шкипер, къпех се, а някой ми сви кърпата и...

— Мистър Паркър — гласът на шкипера изразяваше истинско презрение, — дай да не обвиняваме някой твой невинен другар за гадните ти перверзии! Бил си на поне сто фута от каютата си, гол като пушка, при това си чукал по всички врати!

— Ами... някой беше заключил каютата ми, сър! Мисля, че станах жертва на отвратителен заговор! — Каубоя изпепели тълпата с поглед. Тя му отвърна с освиркване.

— Лицето, или лицата, които са замислили това противно дело, се опитваха да опетнят репутацията ми, сър! Може и да ви звучи невероятно, но е истина!

Шкиперът се ухили на офицерите.

— Заслужаваш медал, мистър Паркър, за смелостта да проявиш дързост и перверзия в момент на вражеска диверсия! — И като извади червена лента от един плик, той я окачи на врата на Каубоя. На лентата бе завързан ключ от нечия каюта.

— Носи това винаги, момчето ми! — С едно махване на ръката, Кампарели му разреши да се върне на мястото си. Когато най-накрая страстите се поутоложиха, изведнъж всички си дадоха сметка, че някой отдавна чука по вратата. Отвориха я и в стаята влезе Големият Оги, помъкнал със себе си няколко филмови ленти.

— Какво, по дяволите, става тук? Шумът, който вдигате, се чува поне сто фута надолу по коридора! — Всички едновременно се опитаха да му обяснят. Кампарели надвика гюрултията.

— Какво ще гледаме тази вечер, Оги?

Шумът затихна.

— Ами, шкипер, филмът се казва „Черните върхове на втора улица“.

— Никога не съм го чувал! — каза Франк Кампарели, който не пропускаше възможност да се заяде с филмовия отговорник.

Каубоя повиши глас:

— Аз съм го гледал, шкипер! Не е лош!

Командирът изгледа Паркър с присвити очи.

— Има ли голи сцени?

— Една-две.

— Как би го оценил по скалата от 1 до 10?

Каубоя погледна към тавана и почеса брадичката си. Накрая се обърна към шкипера.

— Към 12.

— Олеле! — провикна се някой ентусиазирано.

— Почвай, филмов отговорнико! — нареди Татенцето и се тръшна на стола си.

След филма Джейк отиде в отдел „Личен състав“ на ескадрилата — една дупка с размерите 10 на 12 фута, намираща се до борда. Подписа документите на двама от зачислените към него матроси, които трябваше да бъдат атестирани, след което се отправи към работилницата за планьорите, едно ниво над хангара, но на срещуположната страна.

Както обикновено, старшина Юджийн Стайърт бе там. Всъщност, той не излизаше от работилницата, освен когато трябваше да отиде да се храни — а това ставаше четири пъти дневно.

— Добър вечер, мистър Графтън!

— Здравсти, Старши! — Джейк седна на посочения му стол. Стайърт разполагаше с едно кресло и освен него и бюрото, в помещението нямаше никаква друга мебелировка. Графтън се огледа. Навсякъде бяха окачени различни инструменти; шкафът срещу бюрото бе отрупан с резервни части. Подът бе изцапан от внесените от хангара машинно масло и хидравлична течност.

— Как вървят нещата? — Стайърт скръсти ръце на закръгленото си коремче и се облегна назад. През 25-те години служба във Флота, той бе работил със и за множество младши офицери, така че прекрасно познаваше всекидневие им. Надзираваше екип, чиято задача бе да оправя повредите по телата на самолетите от всички ескадрили, освен това се грижеше всичко да става според изискванията на документите и всеки от хората му да си върши работата както трябва. За подчинените си той бе върховният началник. Именно на него представяха семействата си, когато те идваха да посетят кораба, в редките случаи, когато той беше в Щатите. Като всеки старшина, Стайърт бе подчинен на някой младши офицер — току-що завършил колежа младок, за когото още не беше ясно, дали ще реши да остане във Флота завинаги. Според Юджийн младежът бе там, за да се учи, а не за да усложнява живота на останалите. Знаеше, че за офицерите е добре да посещават работилницата, но лично смяташе, че колкото по-

рядко му се мотаят из краката, толкова по-добре. Изключения правеха случаите, когато му трябваше някой офицер, който да се застъпи пред по-горна инстанция за нещо, а Графтън често го бе правил за него.

— Всичко е наред — отвърна старшината. — Ще поразчистим малко наоколо сутринта, преди хората да си облекат парадните униформи за тържествената възпоменателна церемония. — Тук той побърза да прибави, — наистина много съжалявам за мистър Макфърсън! Не биваше да си отива така!

Джейк кимна и като извади цигарите си, предложи една на Стайърт. След като запалиха, Графтън посочи папките върху коленете си.

— Време е за атестация на редовия състав. Джоунс и Хардести. Ти приготвил ли си вече черновата? — старшината порови в едно чекмедже и извади от там два листа карирана хартия, които подаде на Графтън.

Джейк набързо ги прегледа. Като ученик Стайърт явно никога не е бил особено силен по писмен английски. Когато приключи с четенето, обсъдиха оценките, които трябваше да получат двамата мъже. Беше им ясно, че офицерът ще оправи стила и прибави точната оценка по петте специфични категории, но резултатите върху хартията в крайна сметка щяха да отразяват главно предложенията на механика. Всички бяха наясно, че Стайърт държи съдбините им в ръцете си подобно на феодален владетел, управляващ крепостните си селяни. Когато приключиха с оценките и офицерът прибра листата в папките си, старшината му показа една молба. Хардести искаше 4 дни отпуска във Филипините, за да се „видел с жена си“. Джейк погледна механика.

— Мислех, че не е женен!

Стайърт сви рамене.

— Явно вече е!

— И кога разбра за това?

— Преди 30 минути, когато Хардести ми даде това нещо.

— Е, да я одобря ли или не?

Стайърт явно не знаеше какво да каже.

— Дявол го взел, ако е вярно, може доста да си изпатим, ако не му разрешим отпуската. Примерно можем да получим писмо от майка му или от някой загрижен конгресмен.

От тона му ставаше ясно, че според Стайърт майките и конгресмените са нещо като потенциална опасност, от типа на спукан апендицит.

— Трябва ли ти за нещо, когато пристигнем в пристанището?

Стайърт поклати глава.

— Ще се обадя в спалното, за да го извикам да дойде при нас. — И той набра съответния номер. Докато го чакаха, Джейк попита:

— Мислиш ли, че този брак е сериозен? Че Хардести наистина е премислил всичко, преди да се реши на подобна стъпка?

— Съмнявам се. Хардести никога не е бил особено силен в мисленето. Показа ми нейна снимка. Бива си го момичето. Най-вероятно я е срещнал в някой бар или публичен дом. Сигурно е първата, с която се е чукал.

Когато пристигна, Хардести се изправи пред бюрото, но не застана мирно. Джейк се пребори с желанието си да стане прав, като вместо това мълчаливо огледа младежа пред себе си. Молбата се намираще на края на бюрото пред него. Хардести бе 19-годишен, беше във флота от 10 месеца, имаше гимназиално образование, тежка форма на акне и вероятно се бръснеше един път седмично.

— Чувам, че си бил женен. Нали беше ерген?

— Не съм казвал на никого, преди да подам тази молба. Виждате ли, искам да отидем двамата с нея на посещение на част от роднините ѝ в Манила.

— И кога се ожени?

— При последното слизание на брега. Преди два месеца — Хардести се вторачи в обувките си. Джейк си спомни за времето, когато като дете трябваше да обяснява поведението си пред баща си.

— Знаеш ли, че има изискване, според което трябва да поискаш специално разрешение от Флота, ако си решил да се жениш за чужденка?

— Не, сър. — Хардести изобщо не погледна нагоре.

— На колко години е жена ти?

— На 16. — Все така зяпаше пода. Джейк въздъхна.

— Докладва ли за това на Личен състав?

— Не.

— Защо?

— Ами, още нямам копие от брачния договор. Във Филипините нищо не става бързо. — Освен хващането на гонорея, помисли си Джейк.

— Пък и знаех, че онези от Личен състав ще ме накарат да отида при тях, когато го получа, така че реших, че засега няма смисъл да ходя при тях.

— Защо жена ти още не ти е изпратила копие?

— Тя знаеше, че ще се върна след няколко месеца и тогава бих могъл да го взема.

— Ами ако те бяха убили по време на плаването? Жена ти нямаше да види и пени от застраховката ти! Нямаме никакъв официален документ, който да доказва, че си се женил за когото и да било, сигурно и на Дисбърсинг не си казал!

— Не, не съм казвал на никого.

Стайърт се намеси в разговора:

— Казва се „Не, сър“, когато отговаряш на офицер, Хардести!

Момчето вдигна поглед:

— Разбира се, шефе! — Джейк продължи:

— Федералният закон изисква личният състав от Е-4 на долу да изпраща част от заплатата си на семейството си, знаеше ли това?

— Да, сър. Ще оправя всички формалности веднага, щом мога!

— Казал ли си на родителите си за женитбата си?

— Да, сър!

— И какво мислят те?

— Ами, татко е мъртъв от няколко години, а мама още не ми е отговорила на писмото. — Отново се бе съсредоточил върху връзките на обувките си.

— Обичаш ли я? — Графтън моментално съжали за въпроса си.

— О, да, сър! — Очите на Хардести блестяха. — Ето снимката ѝ! — И той извади от джоба на ризата си една малка снимка.

Като повечето филипинки, тя имаше дълга черна коса, малък нос и леко ориенталски очи. Изглеждаше много царствена. Офицерът върна снимката на Хардести и погледна към старшината, който явно бе решил да не сваля очи от отсрещната стена. Любов ли? Джейк направо можеше да чуе как Стайърт щеше да разправя по-късно в сержантската столова за случилото се: "И после той го попита „Обичаш ли я?“ Леко притеснен, пилотът се върна към разглеждания въпрос.

— Ще подпиша молбата ти, Хардести, но първо ще ти кажа нещо важно. Като си се оженил без разрешение, *ти* си нарушил закона. Шкиперът може да реши да ти наложи дисциплинарно наказание!

— Сър, ами аз не знаех нищо за подобни разпореждания! — Морякът стисна зъби и се вторачи в пластинката с името на гърдите на Графтън.

— Длъжен си да ги знаеш! Ако ги нарушиш по какъвто и да е начин, подлежиш на дисциплинарно наказание! Но да не говорим празни приказки. Искам да видя копие от документа за женитбата ти в деня, когато напускаме пристанището, иначе ще си изпатиш сериозно за това, че не си могъл да издържаш близките си! Наясно ли си, че сега, когато си женен, си длъжен да поддържаш тази жена морално и финансово?

— Да, сър! Ясно ми е. Ще взема необходимото копие!

Лейтенантът подписа молбата и нареди на Хардести да я занесе в личен състав. Момчето му благодари и си тръгна. Графтън се изправи и се приготви да си върви.

— Ако си въобразява, че може да се ожени за някоя от тези жени и да си осигури чукане всяка нощ, докато сме в пристанището — каза той на Стайърт, — а после, когато се върнем в Щатите, да се сбoguва с нея завинаги, не е познал!

Главният механик сви рамене.

— Той е още дете!

— Каква каша! — И офицерът се отправи към каюткомпанията на ескадрилата, за да докладва на шкипера.

— Какво мислиш да правиш, Джейк? — попита го Кампарели. — Капитанската мачта? — Обикновено дисциплинарни проблеми се разглеждаха от капитана по време на специални заседания, известни като „капитанската мачта“, в чест на времето, когато капитанът раздавал правосъдие, изправен пред главната мачта на кораба.

— Не, сър. Бих предложил да забравим за нарушението, да му дадем исканата отпуската и да се погрижим той да разбере отговорността, която е поел, женейки се за момичето.

— Добре. Дано да се уредят нещата, както искаш. Между другото, я си издърпай един стол, Джейк, и седни!

Пилотът се подчини.

— Надявам се, разбираш защо трябваше да проведе онзи разговор в каюткомпанията тази вечер?

— Да, сър!

— Не че проявявам неуважение към паметта на Морган! Трябва да поддържаме висок дух, иначе с тази бойна единица е свършено! — Шкиперът го изгледа. — Разбираш ли ме?

— Разбирам ви, сър!

— Мисля, че никой цивилен не би ни разбрал. Това бе професията на Морган. Трябва да продължим да живеем, независимо от това кой напуска играта и кой не. Всъщност, именно фактът, че губим ценни хора, изисква от време на време да поизпуснем малко пара, за да намалим напрежението. — Той се намести на стола си. — Виждаш ли, не самолетите, а екипажите им са истинското ни оръжие!

Джейк кимна.

— Добре, просто исках да съм сигурен, че ме разбираш!

Когато се върна в каютата си, Джейк се зае с оценките. Привърши с тях някъде към 1 часа след полунощ. Отиде в предната лавка на 0–3 ниво, точно под полетната палуба, и си взе един хамбургер. Ейб Стайгър седеше сам на маса.

— Здравсти, Джейк! Хвърли котва при мен за малко! — Спецът беше разтворил някаква книга до чинията си.

— Здравсти, шпионино! Как вървят нещата? — Пилотът седна на един стол. Захапа хамбургера и погледна книгата.

— Джейк, вече имаме оценката за пораженията, които си нанесъл при бомбардировката вчера, когато летяхте на юг двамата с шкипера. — Ейб се ухили.

— Така ли? — Джейк вдигна книгата и прочете заглавието. „Възходът и падението на Третия Райх“. Беше я чел в колежа.

— Аха. Да ти кажа, скъпи, много хубава работа си свършил! Убил си 47 от жълтите!

Джейк остави книгата.

— 47? — прошепна той.

— Точно така. 47 от техните. — Ейб отново се усмихна. — Направо си им разказал играта! Това е най-добрият ни резултат за

един-единствен полет от целия курс! Може и да получиш медал за заслуги от флота, Джейк! Или дори нещо повече!

— Ах ти, гадно малко... — Усмивката на Стайгър замръзна. Джейк усети стомахът му да се преобръща.

— Лайно такова! За какво ми каза всичко това? Мислиш ли, че искам да го знам? — той вече крещеше. — Знаеш ли им имената? Защо не ми кажеш и тях! Сигурно ги имаш!

— Мислех, че би искал да знаеш...

— Защо, по дяволите, ще искам да знам? И сега трябва да продължа да живея, нали? Аз — Графтън, а не ти! Копеле гадно!

— Не исках да...

— И медал при това! Да не мислиш, че ми пука дали ще ме наградят или не? За какъв ме мислиш, за бога? За някакъв смахнат кръвожаден копой? — От устата му хвърчеше слюнка. Избърса я с opakото на ръката си. — Ей, Джейк, аз... — Да си кична скапания медал на униформата, така че всеки път, когато я обличам, да се сещам, че съм убил 47 мъже! Да, точно това ми трябва, задник смотан! Точно такъв медал ми трябва. Сега, що не вземеш да се махнеш от тук и да бягаш долу да напишеш предложението за награждаването ми? Върви кажи на Ландийн! Той съчинява подобни боклуци за Уилсън. Върви му кажи на него! — Джейк се пресегна през масата, опитвайки се да докопа Стайгър, който отскочи назад толкова бързо, че събори стола си.

— Махай се от очите ми, Стайгър! Отивай при него!

Спецът бързо си излезе. Джейк изгледа мрачно публиката, която се бе събрала да го слуша. Хората се извърнаха и като дишаше тежко, Графтън седна обратно на стола си и се вторачи в чашата кафе пред себе си. Какво разбираше Стайгър от убиване? Какво знаеше той за смъртта? Исусе Христе!

ГЛАВА 8

Белите парадни униформи на строените в редици мъже изглеждаха особено ярки под парещите лъчи на утринното слънце. Морският бриз развяваше знамената и вимпелите по мачтата на острова. Джейк Графтън седеше на един от намиращите се зад подиума столове, определени за ескадрилата А-6. Не свалеше поглед от постоянно проблясващите върху развълнуваната водна повърхност на Южно-китайско море светлинки. Откъде знаеха, че са били 47? Защо не 46 или 48? Какво точно бяха броили, за да са толкова сигурни в бройката — носове, езици, пениси или нещо друго? И какво изобщо е могло да остане, след четирите тона експлозив и шрапнели, които бяха пръснали на хиляди малки парченца телата на убитите, омесвайки в едно пръст и плът?

Веднъж, по време на обучението, го бяха определили за участие в екипа за разследване на един нещастен случай. Като се движеха в колони през ливадите край Мисисипи, те трябваше да търсят останките от разбили се в земята със скорост 400 възела учебен самолет. Двигателите бяха изровили дълги бразди в пръстта, но останалата част от машината се бе разлетяла наоколо в радиус от половин миля. Тогавя той бе намерил малко парченце човешка кожа, не по-голямо от монета, което старателно постави в найлонова торбичка. Миниатюрната част от тялото на загиналия просто си се търкаляше из тревата. Да умреш при катастрофа бе хубава смърт. Двамата в учебния самолет бяха загинали моментално, без да имат време да изпитат каквото и да било. Може би смъртта под бомбите бе също толкова милостиво бърза. Морган не бе имал този късмет.

Когато бяха тръгнали назад, Морг бе нагласил системата за бомбопускане и се бе заел отново с компютъра. Ако тогава бяха...

— Време е да вървим, Джейк! — Сами стоеше до него. Всички вече си тръгваха. Не, Морган изобщо не бе имал късмет!

Същата вечер Харви Уилсън извика Джейк в каютата си и му подаде оценките на Джоунс и Хардести.

— Не са добре написани, Графтън! Сигурно четири години поред си се опитвал да си вземеш изпита по английски за първи курс! Искам да си ги преработил преди полета ти утре сутринта!

— Да, сър!

— Не можеш да се оправяш с документацията, Графтън, и това си е! Трябва да се посъветваш със съквартиранта си Ландийн. Неговите предложения за награждаване са винаги изрядно написани. Нека да ти помогне малко! — Уилсън се облегна назад на стола си. Той разполагаше със самостоятелна каюта, която обаче бе по-малка от тази на шкипера. Джейк стоеше изправен до бюрото. Уилсън почука с молива си по дървения му плот.

— През нощта, когато спаси онзи Ф-4, аз бях в Командния център. — Изявлението му сякаш увисна във въздуха между тях. Остави за момент молива си и се взря в лейтенанта.

— Номерът с прехвърлянето на гориво на Ландийн можеше и да се обърне срещу теб!

— Да, сър!

— Може останалите да те смятат за герой, Графтън, но аз знам, че това не е вярно. Ти не зачиташ правилата на играта и някой хубав ден това може да ти докара много неприятности! Ти си един самонадеян перко!

Джейк само го погледна в очите.

Заекът имаше навика, когато обиждаше някого, да издава напред долната си челюст. Уилсън бе живото доказателство за несъвършенствата в раздаването на чиновете във Флота. Сега щеше да последва и обичайната заплаха.

— Влез в правия път, Графтън! — Е, този път можеше да е по-добре. — Още едно подобно изпълнение и по цял ден ще развяваш едно от тези неща! — и той размаха молива си под носа му. — А сега марш да пишеш рапорта си!

— Тъй вярно, сър!

„Да, сър, повтори си Джейк на излизане и прибави: ама на теб за нищо не ти стиска!“

Графтън не можа да потисне усмивката си, когато погледна доктора. Навлеченият в 40-паундовия пилотски костюм шишко бе наистина забавна гледка. Приличаше му на огромна круша или още по-точно, помисли си Джейк, на яйце с крака. Пилотът се ухили още по-широко.

— Добре, Джек, нали и преди си летял с подобно нещо?

Лудият Джек кимна. Челото му бе покрито с капчици пот. Пилотът реши, че пътникът му е доста по-блед от обикновено.

— Някога да са те изстрелвали с катапулт? Не? Е, тогава те очаква незабравимо преживяване! Това ще е най-голямото вълнение, което ще си изпитал без да си сваляш дрехите! Просто си дръж ръцете в скута, не пипай нищо и прави каквото ти казвам!

Лудият Джек отново кимна.

— Единственият път, когато ще ти се наложи да направиш нещо, ще бъде, ако ти наредя да катапултираш. Ще повтора командата три пъти — „Катапултирай! Катапултирай! Катапултирай!“

— А ако аз кажа „Ъ?“, значи говоря на себе си!

— Ако изобщо кажеш нещо след тази команда, ще бъдеш участник в своя първи, и най-вероятно последен, самостоятелен полет на А-6. Разбира се, ако съм прекалено зает, за да говоря и ти ме видиш, че катапултирам, гледай да побързаш да последваш примера ми!

Този път докторът закима с глава доста нервно, отбеляза си със задоволство Джейк.

— А сега да видим как точно се задейства катапултната седалка!

Джейк заведе лекаря до черната дъска, скицира набързо съответния механизъм и обясни последователността на действията. Пилотът знаеше, че Лудият Джек е чувал за това и преди, но и двамата имаха достатъчен опит със самолети, за да знаят цената на повтарянето на някои обяснения. Графтън му показа и как се борави със СПУ-то.

— За да включиш микрофона си, трябва да натиснеш горната част на десния си педал. Ако ме чуеш, че говоря по радиото, просто си трай! Аз ще мога да чувам всички радиопредавания дори и ти да ми говориш в ухото. Чувствай се свободен да задаваш въпроси, да разказваш вицове, да си измисляш или каквото там решиш. Искам полетът ни да ти е приятен! — Джейк се усмихна. Наистина го искаше! Когато напуснаха каюткомпанията, Графтън пусна

изгладените атестации в пощенската кутия на Уилсън. Така копелето можеше да ги прочете веднага, щом се събуди!

Десет минути след излитането, те вече приближаваха брега на Лузон. Летяха малко зад и вляво от самолета на Ландийн. От кобалтовото море сякаш изплуваха нежнозелени планини, върху белите пясъци се гонеха утринни сенки. Двата самолета се снижиха до 200 фута и направиха завой на север, на около 500 ярда навътре в морето и успоредно на прибоя. От време на време виждаха по някоя рибарска лодка, но най-често под тях бе единствено пустото море, отделено от гъстите тропически гори чрез дългата ивица пясък, простиращ се от хоризонт до хоризонт. Нарядко се появяваше и по някоя самотна рибарска колиба. Джейк Графтън се чувстваше истински освежен. Толкова бе хубаво да летиш, без да се притесняваш за каквото и да било — просто да се забавляваш и да оглеждаш пейзажа под себе си! Пилотската кабина му се струваше толкова удобна, колкото и някое меко кресло.

— Как ти се стори излитането, а? — попита той. Във включения микрофон се чуваше учестеното дишане на доктора.

— Следващият път, когато те катапултират, гледай да нададеш боен вик — това увеличава силата на изживяването!

Докторът се изхили и постепенно нормализира дишането си. Точно пред тях Ландийн се гмуркаше все по-надолу и по-надолу. В далечината се виждаше една самотна колиба. Самолетите се спуснаха на 50 фута. Като пресякоха прибоя, те се насочиха към малката постройка и преминаха над нея със скорост от 300 възела. Когато отново рязко се заизкачваха в небето, Ландийн изкрещя едно „Юхуу!“ по радиото и направи победно тоно. Джейк се изравни с дясното му крило. Ландийн и Марти Грийв му помахаха весело с ръце. Обърнаха на изток, към сушата, и продължиха да летят на 500 фута над някаква долина. Джейк се дръпна назад и зае позиция на 150 фута зад и малко над водача. След няколко остри завоя, те пресякоха хълмовете, като се мушнаха през един тесен проход, където облаците почти опираха планинските върхове. Скоро вече летяха над гори и поля. От време на време пейзажът се накъсваше от появилия се криволичещ път или малко селце.

Гласът на Сами прогърмя в ушите на Джейк: — Хайде да се издигнем и да се позабавляваме!

Без да дочака отговор, той изви нагоре и увеличи мощността. Много скоро вече се изкачваха през позлатените от слънцето облаци. Яздейки крилатите си коне, те пресякоха Валхала, за да се потопят в откритата небесна синева. На 12 000 фута изскочиха над облаците. Покъсно същия следобед щеше да има буря, но засега облачната покривка не бе още толкова дебела и те спокойно можеха да си „поиграят“ в небето над нея. Когато стигнаха 23 000 фута, Ландийн хоризонтира, помахна на Джейк и изви с 30 градуса наляво. Графтън му отвърна на поздрава и обърна с 30 градуса надясно. Графтън се концентрира върху бързо отдалечаващия се самолет. Колко мънички изглеждаха човешките машини на фона на безкрайното небесно пространство!

— По-добре си затегни коланите и законтри раменните ограничители! — посъветва пилотът доктора, който веднага го послуша.

— Побъркани пилоти! — чуха в слушалките си двамата гласа на Марти Грийв.

— Завивам — предаде Джейк.

— И аз, майчице! — изхили се съквартирантът му. — Сега ще ти туря малко вазелин!

Самолетите се приближаваха челно. Джейк бе тикнал до край напред ръчките си и бързо набираше скорост. Така двубоят им започваше на чисто — никой от пилотите нямаше преимущество пред другия. Джейк се огледа. Небето бе пусто. Обходи с поглед приборите и машинално си отбеляза необходимите му данни. Приближаващият се към него самолет ставаше все по-голям и по-голям.

— Загубилият ще черпи!

Срещнаха се с обща скорост от над 1000 мили в час. Ландийн премина отляво на Джейк, като краищата на крилете му профучаха на не повече от 50 фута от самолета на Графтън. Джейк дръпна лоста назад и наляво. Претоварването го притисна, но той не обръщаше внимание. Извърна глава назад и се опита да види над лявото си рамо накъде бе завил Ландийн. Няколко секунди не успя да намери противника си. Направи завой на 90 градуса и опъна още по-здраво лоста.

— Претоварване 6! — изстена Лудият Джек.

Поне знаеше къде точно се намира акселерометъра! Джейк най-после видя другия Интрудър. Двамата с Ландийн се намираха точно

един срещу друг и летяха в двете противоположни посоки по един мислен кръг. Без да изпуска от очи противника си, Джейк намали наклона и още увеличи претоварването. Носът отиде нагоре. Скоростта се превърна във височина. Сега, когато летеше по-бавно, самолетът се нуждаеше от по-малко място, за да завива, така че Графтън отново увеличи наклона и носът се извъртя встрани. След няколко секунди той вече се намираше само на 90 градуса зад Ландийн, но за сметка на това няколко хиляди фута над него, с крен от 135 градуса, в наклонен лупинг, и скоро щеше да излезе зад опашката на съперника си.

Ландийн въобще и не мислеше да се предава, а веднага зави встрани от Графтън и пикира. Джейк отпусна лоста и бавно направи тоно, след което пикира с равни криле. Само 300 възела. Скоростта на Ландийн бе по-голяма, така че той бързо се отдалечаваше надолу. И двете машини ускоряваха, но Сами водеше с почти три мили — намираше се много по-ниско от Джейк и продължаваше да пикира. После Ландийн вдигна носа си. Ще направи имелман, помисли си Джейк, половин лупинг с половин тоно в горната част. Графтън намали пикирането и двата самолета отново се разминаха челно, като дясната страна на Джейк се оказа над летящия по гръб в най-високата точка на лупинга си Ландийн, чиято скорост бе около 200 възела. Графтън дръпна лоста силно назад. Този път внимателно следеше приборите и задържа претоварването на 4 така, че накрая носът на самолета се оказа насочен право нагоре, като току-що изстреляна от земята ракета. Скоростта му бързо намаля. Най-ниската стойност на скоростомера бе 50 възела и в момента стрелката сочеше точно нея. Самолетът остана да виси на 30 000 фута над земята — носът сочеше нагоре, а соплата — надолу към дъждовните гори под тях. За няколко секунди останаха в това положение. Двамата мъже в кабината изпаднаха в безтегловност, след което пилотът пусна лоста и потупа леко доктора по ръката.

— Много е забавно, нали?

Огромната птица започна да пада с опашката надолу към земята. После машината се наклони и се просна назад. Тежестта на носа и аеродинамиката си казаха думата, така че въртенето спря само за секунди и те се понесоха надолу, като земното привличане се прибави към тласъка на двигателите, за да завърти стрелката на скоростомера в шеметен кръг. Джейк отново си имаше работа. Дръпна ръчките на

малък газ и отвори въздушните спирачки, като едновременно с това потърси с поглед Ландийн.

— Виждаш ли го някъде? — попита той нетърпеливо пътника си. Двамата заедно обходиха с очи небето.

— Виждам те! — Това бе гласът на Ландийн.

Джейк преглътна и вдигна поглед нагоре. Ето къде беше, копелето, летеше право срещу него! Със скорост по-бърза от мисълта, Графтън извъртя самолета си, прибра въздушните спирачки, увеличи режима и се опита да се гмурне под Ландийн, за да го накара да профучи над него. Прекрасно бе да усеща как бомбардировачът откликва и на най-малкото му движение, да вижда как земята и небето сменят местата си, да лети волно като птица! Единственото, което трябваше да прави, бе от време на време да поглежда към горивомера и да проверява състоянието на двигателите. Пилотите си служеха с ръчките и лостовете напълно по инстинкт, придобит след дългите часове тренировки и натрупания опит. Всеки един от двата просто следеше другия, опитвайки се да предвиди следващата му маневра. Хора и машини сякаш бяха станали неразривно цяло — горивото бе кръв, двигателите — мускули, крилете, скоростта и устремния полет — дух. Точно за такава летене трябва да са мечтали древните, докато са гледали свободния полет на птиците в небето.

Докторът не обели и дума през цялото време, докато траеше този полет, несравним и с най-страшното скоростно влакче в който и да е лунапарк. Това бе изживяване, много по-подходящо за някой младок с железен стомах, а не за човек като него. Лудият Джек успя някак да свали кислородната си маска, но не можа да се докопа до малкия найлонов плик, който предвидливо бе сложил в джоба на крачола на летателния си костюм преди да излетят. Свали лявата си ръкавица и повърна в нея. Бяха приключили с акробатиката, самолетът бе в установен полет — все едно че беше автоматизиран музеен експонат. Лудият Джек погледна наляво и срещна усмихнатите очи на Джейк Графтън. Пилотът му намигна и каза на Сами Ландийн да се пристрои.

Когато кацнаха на базата в Куби, двата самолета бяха упътени към стоянките, в близост до кея на самолетносача. Един моряк ги установи на местата им, а друг застопори колесниците. След като

отвори фанара и спря двигателите, Джейк свали шлема си и остави следобедния вятър да охлади мокрите му от пот коси. Докторът направи същото. Графтън прокара пръсти в косата си и изтри потта от веждите си.

— Какво ще кажеш, Джек? Заслужаваше ли си?

Прекъснаха разговора им, преди Лудият Джек да успее да му отговори.

— Здравсти, Джейк! — Един облечен в униформа цвят каки мъж подхвърли нагоре към кабината кутия бира. Джейк я улови, подаде я на Лудият Джек, след което хвана и втората. Бирата беше леденостудена — истински еликсир, който вълшебено потече надолу по пресъхналото гърло на пилота. Докторът сръбна една глътка от своята.

— Добре дошъл пак в Куби, Джейк! — приветства го дежурният по настаняването.

— Благодаря! — Джейк видя към него да се задава Ландийн с шлема си в ръка. — Сам, дължиш ми една бира!

— Вземи си каквото пожелаеш, Джейк! И без това ти купуваш!

— Ха! Бих те толкова лесно, че дори за момент си помислих, че си имам работа с някой пилот на Ф-4!

Ландийн театрално вдигна ръце към небето.

— Нямах ли съвест? Бог ни гледа, Графтън, за да види дали ще си платиш дълга — играхме честно и ти загуби, не помниш ли? Там горе има две врати — едната е за победители, а другата за безчестни люде като теб! Ти ще трябва да минеш през втората, докато аз ще изброявам отпред добродетелите си на свети Петър!

— А те изобщо не са толкова много! — извика Марти Грийв.

Когато самолетоносачът навлезе в канала към кея, четиримата вече седяха в офицерския клуб и се наливаха с бира. Клубът се намираше на един хълм с изглед към залива Субик и Олонгапо Сити. Гледката, която се разкриваше от върха, направо можеше да ти вземе дъха. Изпиха по още една бира, преди корабът да спре на сто ярда от кея и четири буксира веднага да се прилепят към огромното му туловище.

— Да вървим горе в хотела и да си вземем стаи преди останалите момчета да дойдат! — предложи Марти.

— Пък може и да поплуваме малко в басейна!

— Е, приятели — рече Лудият Джек, когато летците се изправиха, — аз днес съм дежурен, така че трябва да се кача на кораба! — Той протегна ръка на Джейк.

— Благодаря, че ме докара! — Докторът се усмихна. — Дълго ще ми държи топло този полет! Може и да си прав! Животът на бързи обороти може и да си заслужава риска да умреш млад! Може би това е тайна, която само вие, пилотите, знаете!

Графтън се ухили и раздруса протегнатата му ръка.

— Ще се видим по-късно, Джек!

ГЛАВА 9

Стюардът-филипинец в общежитието за несемейни офицери изгледа тримата летци с подозрение.

— Кога пристига вашето кораб? — запита той.

Не беше позволено общежитието да се използва от офицери, чиито кораби се намират в пристанището.

— Информацията е секретна — каза Ландийн без да му мигне окото. — Не знаете ли, че сме във война? — и се подписа срещу номера на стаята си.

Стюардът скръсти ръце на гърдите си. Несъмнено му се беше налагало да се занимава с много от екипажите във Флота, които бяха склонни да пренебрегват всякакви правила, освен своите собствени.

— Трябва да напуснете стая, когато вашето кораб дойде. Стаи има малко.

— Можеш да разчиташ на нас — каза Ландийн, вдигна багажа си и поведе групата надолу по коридора.

— Добре стана, че пристигнахме тук преди сганта от Шило да започнат да се тълпят около басейна. Така той щеше да разбере, че е пристигнал кораб.

Уговориха си среща след петнадесет минути при басейна. Джейк взе един душ и като излезе, се натъкна на приятелите си във фойето, така че всички заедно тръгнаха към басейна зад дългата извита сграда на хотела.

— Шест джина с тоник за приятелите ми и мен! — извика Джейк на сервитьорката и скочи във водата.

Сами и Марти го последваха. Когато първата група офицери от кораба пристигна при бара, джинът, хладката вода и горещото слънце взети заедно вече бяха подействали освежаващо на тримата мъже.

— Как е водата, а? — попита Малкият Оги.

— Скъсахме се да плуваме. Много ще се минеш, ако не скочиш!

Малкият пусна торбата с принадлежности в краката си и остави питието на масата.

— Така е, по дяволите! — рече той и както си беше облечен, се хвърли в басейна.

— Великолепно — каза Марти, когато Малкият се появи на повърхността. — Откъде ще вземеш сухи дрехи?

Малкият се измъкна от водата и събу обувките си да съхнат.

— В торбата са. И това съм предвидил — той се засмя и се зае с пиетието си.

Боксмън Уолкуиц се приближи с висока, пълна със силен ромов коктейл чаша.

— Ще ходиш ли в града довечера, Боб? — поинтересува се Сами.

Боксмън пи и разкърши рамене.

— Ще видим.

— Ще видим другия път. Само с кран могат да те удържат!

— Да не съм крив, че харесвам жените? — запита Боб. — А и какво ви става на вас всичките? Може пък да сте педита? — отпи пак и се ухили на сервитьорката. — А аз вече съм влюбен.

— Мислех, че се влюби в нея още първия път, когато спряхме в Куби. Тя не ти ли даде нещо за спомен?

Боксмън се загледа в полюшващата се фигура на отдалечаващото се момиче.

— Ами! Не беше тя! Как ще е тя! — поклати глава. — Ами! Всичките ме помнят!

— Добре ли чух? — Сами пъхна пръст в ухото си и го развъртя.

— Ега ти самочувствието! — каза Джейк, донякъде впечатлен. — Какво е това, дето ти го имаш, а ние го нямаме?

— Питай Лудия Джак следващия път, като го видиш! — каза Боксмън самодоволно. — Виждал е толкова пъти това, което те вълнува, че вече го използвам за свидетел.

Избухнаха в гръмък смях и светът отново се превърна в уютно местенце, където нямаше място за авиацията.

Когато същата вечер Ландийн и Графтън пристигнаха в офицерския клуб на нос Куби, завариха там Каубоя с група приятели, насядали в дъното на ресторанта. Те пиеха уиски, ядяха пържоли и се

забавляваха. Каубоя разискваше скандала на деня — историята с Фантома.

— Господ да му е на помощ на горкия идиот като го хванат! Сигурно за пръв път от сто години ще го теглят под кила. Но по-напред ще го изпекат жив, а след това ще го увесят на нока.

Джейк и Сами дадоха поръчката си на сервитьорката и се заслушаха в думите на Каубоя.

— Които го търсят няма никога да го хванат, мисля аз. Несъмнено ще завардят всички удобни помещения и ще проведат голямо разследване.

— А как тогава да го заловят?

— За да докопаш това момче ти трябва по-остро обоняние и малко повече познания за човешката природа. — Каубоя отрязва парче пържола и задъвка бавно. — Човекът, за когото говорим, е индивидуалист — отявлен индивидуалист, ако трябва да употребим клишетото. Върши всичко, без да го е грижа какво мисли останалия свят за него. Има хубаво чувство за хумор и обича да гледа как хората му се смеят.

— Значи, да изключим половината офицери от летателния състав — каза Сами.

— А, не съм свършил още. Нашето момче обича рисковете. Действат му ободряващо.

— Тогава махаме и голяма част от познатите ми, Каубой! — изкикоти се Малкият Оги.

Каубоя не обърна внимание на сарказма.

— Разбира се, на много от нас опасностите действат тонизиращо. Тоест, почти на всички, ако не са твърде големи. Но за Фантома е по-различно. Той обича опасностите, колкото и да са големи. Търси си ги, намира ги и им се наслаждава. Не му трябва признанието на тълпата, нито медалите или снимките във вестниците. Той е един вид наркоман.

Джейк поклати глава.

— Всички сме пристрастени към опасността. Нямахме да се навираме в тия самолети, ако не ни вдигаха адреналина.

— Графтърн, нека да вземем теб за пример. Обичаш да летиш, но не поемаш излишни рискове и рядко вършиш нещо ей така, дявол го взел, просто заради номера. Обикновено ти трябва причина. — Каубоя отривисто замахна с вилицата по посока на Ландийн. — А на нашия

Фантом хич не му пука, като на ей този там! Ако Сами Ландийн не открие нещо опасно, някаква тръпка в задачата, той или сам си търси белята или не свършва нищо.

— Глупости! Само аматьор може да каже това! — запротестира Сами. — Аз съм добър офицер и ти го знаеш. Справям се с рутинните задачи не по-зле от останалите! Ела някой път в „Личен състав“ и ще видиш, че документацията е изрядно поддържана. Всички влячат рапортите си първо при мен. А колкото до Фантома, това би могъл да бъдеш и ти!

Каубоя се ухили.

— Тази мисъл още не е хрумвала на ония отгоре! — огледа се да види кой слуша. — Ами ако им хрумне?

Разговорът се насочи към единствената тема, на която никой не можеше да устои — летенето. За летене се говореше по всякакъв повод. Доста опит се обменяше на тези срещи. Основният мотив във всички истории беше как да оцелееш, когато всичко тръгне наопаки. На разказите за свръхсложна пилотажна виртуозност не се гледаше с добро око и обикновено някой говореше за това, как е оцелял, въпреки собствената си непохватност, невежество и глупост, когато светът се е превърнал в ад и стоманеното въже на арестера се е скъсало, или как катапултът не е успял да придаде на самолета необходимата начална скорост, или как ограничителните скоби са се счупили и машината се е хлъзнала право към зиналата паст на морето. Но понякога ставаше въпрос и за това как изведнъж всичко е тръгнало на зле за някой техен приятел, който е оплескал нещата и не е доживял, за да го разправи. Тогава грешките на мъртвеца биваха безмилостно разнищвани.

След вечеря Джейк и Сами отидоха до бара, поръчаха си по още едно и се приближиха да погледат певицата. Тя изпълняваше популярни американски песни. В чудесния ѝ глас не се усещаше никакъв акцент.

Погледът на Ландийн зашари наоколо.

— Чудя се къде ли е онази сладка келнерка тази вечер?

— И аз това се питах. Може да ѝ е почивен ден.

— Е, май ще взема едно такси и ще ида да навестя онази учителка — той допи чашата си на един дъх.

— Какво виждаш в тази жена? Тя сигурно приближава четиридесетте.

— Стига и това, че и двамата се намираме на едно и също място по едно и също време. Ще се видим по-късно!

Джейк закрачи нататък, където Боксмън, Дърфи Рейзър, Големия Оги и един непознат се бяха скупчили около маса, затрупана с празни бирени кутийки.

— Я пусни котва при нас, колега! — изрева Боксмън, — Джейк, искам да те запозная с Фердинанд Магелан. — Уолкуиц прегърна през раменете непознатия до себе си. Мъжът изглеждаше здравеняк, а очилата с костени рамки му придаваха вид на интелектуалец. — Ето, го, от плът и кръв, най-великият навигатор, който някога се е отърсвал от земните окови и е поглеждал Господ в лицето!

— Джейк Графтън. — Той стисна ръката на новодошлия.

— Фред Моголън.

— Нали ти казах, Фердинанд Магелан! — избоботи Боксмън.

— Той е от новите. Обади се веднага, щом корабът акостира. Още има жълто около устата! Не може да различи лайното от фъстъченото масло.

— Откъде си, Фред? — запита Джейк и придърпа един стол.

— Сейнт Луис. Е, по-точно, от покрайнините на Сейнт Луис.

— Боксмън и останалите сигурно вече са побързали да те просветлят по отношение на удоволствията тук — каза Джейк.

— Нещо такова. Тук съм вече два дни. Докато ви чаках, имах време да се поогледам.

— Не се тревожи, Джейк — каза Боксмън, — ще се погрижим за младия Фердинанд. Ще направим всичко възможно този впечатляващо невинен младок да бъде кръстен според най-добрите традиции на А-6, „най-светлите традиции на морската служба“, ако трябва да цитирам. Всъщност, ние тъкмо тръгнахме към града. — Той махна на сервитюрката. — Дай по още едно за последно, скъпа!

Големият Оги се обърна към Джейк:

— Фердинанд иска да знае как се чувства човек по време на боен полет и какъв може да бъде новият му пилот. Малко е притеснен, че накрая ще се озове в един самолет с теб.

— Не, не съм! — побърза да вметне Фердинанд; очевидно му се искаше да не беше питал за това.

Джейк се ухили.

— Сам ще трябва да си отговориш на тези въпроси!

— Не лъжи малкия, Джейк! Кажу му всичко както си е.

— Аз мога да ти изясня въпроса — предложи Дърфи. — Ако изкараш първия полет без да напълниш гащите, значи си добре.

— Амин!

— Е, няма да се измъкнеш със съвсем чисто бельо, но надежда винаги има!

— Хайде да отлитаме към брега! — рече Боксмън и стана. — Да отидем в града!

— Допий си бирата — каза му някой.

— По дяволите бирата! Готов съм. Хайде да тръгваме.

— Кой ще наглежда Боксмън? — попита Джейк.

Някой обикновено трябваше да го придружава, за да го върне на кораба, ако в ентузиазма си той не си преценеше добре възможностите, както ставаше понякога.

— Тази вечер Фердинанд ще пърха около него.

— Няма нужда никой да ме наглежда! И сам мога да се справя. — Боксмън вдигна чашата си и я пресуши. — Идваш ли, Джейк?

— Май ще се помотая още малко тук.

— По-добре ела, Джейк! Все ще се намери и за теб едно сладурче в По Сити.

— Ами... — Джейк не се чувстваше във форма, за да се отдаде на удоволствия, но в сравнение с него Фердинанд приличаше на агне, което водят на заколение. — Добре, ще дойда с вас.

— Това се казва мъж, Желязна Ръка!

— Благодаря ти, Бокс! Имах нужда някой да ми го каже!

Петимата спряха едно такси пред клуба. Натъпкаха се в колата — японско производство — и Боксмън нареди на шофьора:

— Карай към главния изход и не пести конете!

Малката машина потегли на две гуми, сред облаци изгорели газове.

Пътят през моста, който свързваше военноморската база с Олонгапо Сити, винаги действаше отрезвяващо на Джейк. Насред мръсния канал бяха насядали деца в лодки и подвикваха на моряците да им подхвърлят някоя монета. Джейк погледна през перилата. Вонята на един от най-големите отходни канали на тая земя го накара да се отдръпне обратно.

— Хей, Джо! Хвърли ми четвърт долар — десетгодишно момченце внимателно крепеше равновесие на носа на една лодка и държеше рибарска мрежа в ръце. Насред лодката седеше момиче, вероятно сестра му, и от време на време раздвижваше греблата, за да се задържат на едно място.

— Хвърли ми десетак, Джо! Хайде бе, Джо! Само един скапан десетак!

— Няма как, малкия!

Разложен свински труп се носеше по мръсната кафява вода близо до децата.

— Ти си едно скръндзаво копеле, Джо! Хвърли ми пет цента и покажи, че не си скръндзаво копеле!

Джейк намери десетак и го хвърли на момчето, което ловко го хвана в мрежата.

— Благодаря. Джо! Дано не пипнеш трипер! — белите зъби на детето проблеснаха върху мургавото му лице.

— Дано да забогатееш, момчето ми, и да станеш шеф на някоя банка!

Боксмън го хвана за ръката.

— Ти досега не си ли виждал Мръсния Бардак?

— Да, но...

— Намира се до Американския клуб. Точно там отиваме.

Петимата мъже си запроправяха път през улиците, като страняха от групите моряци и малките просяци, които подвикваха „Хей, Джо!“ или продаваха стъклени огърлици. Опитваха се да избягват калта и водата, която изхвърчаше изпод гумите на преминаващите джипове — допотопни машини, марка „Уили“, с брезентови покривала. По улиците се разхождаха препасани с патрондаши филипински войници, праметнали пушки и автомати през рамо. Пред вратата на всеки бар стоеше на пост по един въоръжен до зъби юнак, чиято работа беше да се грижи за реда.

— На човек му се струва, че още малко и ще види Панчо Виля да препуска из улиците! — каза Джейк. По Сити винаги го потискаше и той добави: — Страхотно място за някои от телевизионните евангелисти: — „Четете Библията, хора, или ще свършите тук!“ Накрая на програмата може да покажат надпис, че предаването се излъчва на живо от Ада.

— Ако някой реши да направи клизма на Земята, именно тук трябва да пъкне маркуча! — отбеляза Боксмън. — Я да влезем ей тука! Познавам момичетата.

И той изчезна в някакъв тъмен вход, над който светеше счупен неонов надпис: „Американски к.уб“. Като видя Боксмън, едно от момичетата засия.

— О, Бокс, ето че се връщаш! — изписка тя и му се хвърли на врата.

— Това е Сюзи. Тя е моята *bonita senorita*. Хайде, сладурче, намери една свободна маса за мен и приятелите ми.

— А момичета? — запита тя.

— Не! — казаха Джейк и Фердинанд в един глас.

— Разбира се, по една дама за всеки, Сюзи, скъпа! — извика Боксмън.

Скоро се настаниха около голяма маса, петима мъже и пет жени. Сюзи, на която останалите явно бяха подчинени, не изглеждаше и на 18 години. Сервитьорката поднесе бира „Сан Мигел“ на летците и чаша, пълна с кафяво питие на момичетата.

— Как твое име? — запита малкото мургаво девойче от дясната страна на Джейк.

— Джейк — каза той, като гледеше право пред себе си.

— Хейк?

— Не. Джейк. С „Дж“.

— А... Хейк. Аз съм Тереса. Харесваш мене, Хейк?

Той сведе поглед към нея.

— Много си хубава.

Тя се сгуши до него и притисна гърдите си в ръката му.

— И ти на мене харесваш, Хейк!

По всички други маси бяха насядали американски моряци и филипинци. Освен момичетата, барманите също бяха филипинци, както и мъжът от охраната, който носеше автоматичен Колт 45 отдясно и бе прегърнал една ловджийска пушка с къса цев в ръце. Облегнат на бара в дъното на помещението, той наблюдаваше вратата. Само Господ знае за какво са го сложили там, помисли си Джейк. Ако започне да стреля с пушката, ще очисти половината хора в бара.

Пилотът се загледа в него. Филипинецът беше с тънки мустаци и имаше вид на 17-годишен. Джейк се опита да си спомни дали е чувал

за престрелка из някоя от тези дупки. Ако като дете си бил един от джебчиите, подвикващи „Хей, Джо“ на минувачите, ако сестра ти е момиче със съмнителна репутация и ако, въпреки всичко, успееш да оцелееш и да достигнеш по-зряла възраст, то много щеше да ти се искало да докопаш работа като тази в бара.

Тереса храбро се опита да му привлече вниманието.

— Какво правиш на твой кораб, Хейк? — тя мушна ръце в неговите и се усмихна. В погледа ѝ се четеше искрено любопитство.

— Хвърлям въглища в пещите.

— О — възкликна тя. — Много гореща работа. Но ако ти американец, ти сигурно богат. Защо богат мъж хвърля въглища?

— На колко години си, Тереса?

— Аз осемнадесет. — И тя погледна към Сюзи, която в момента бе твърде заета да се смее на шегите на Боксмън. Джейк реши, че е на не повече от 14–15 години. Допи на един дъх бирата си и се остави да бъде погълнат от непозната атмосфера на това място. Тереса явно разбра, че не ѝ е по силите да поддържа разговора с него и се заприказва с момичето от другата си страна. Когато приключиха и с третата бира, Боксмън реши, че е време малко да се пораздвижат.

— Хей, Джейк, я да платим за мацетата и да отидем някъде другаде! Знам едно място — казва се „При Полина“ — струва си човек да се разходи до там!

Графтън не беше много ентузиазизиран.

— С какво е толкова по-различно от тук? — Джейк добре познаваше подробностите на местния нощен живот. Хиляда пъти би предпочел просто да си остане тук и да се натряска.

— Хайде, Джейк! Имай ми доверие! Ще ти падне шапката като го видиш!

Пилотът сви рамене. Фердинанд Магелан се възползва от отворилата се възможност, за да се изпари. Големият Оги и Дърфи последваха примера му. Боксмън се отказа да ги убеждава.

— Да вървим, Джейк! — каза той и стана.

Американската валута, пъхната в ръцете на собственика на клуба, го убеди, че може да се лиши от две момичета втора категория за няколко часа. Скоро Джейк, Бокс, Сюзи и Тереса вече се подрусваха на задната седалка на един джип.

Кръчмата „При Полина“ с нищо не беше по-различна от всички други в По Сити, като изключим, че отпред имаше басейн, в който плуваха 6–7 малки алигатора или може би крокодила. На тротоара се продаваха пилета и патета за пияните американци, които искаха да хранят влечугите в езерото. Приближавайки заведението. Бокс, Джейк и двете момичета забелязаха един млад американец, облечен в дънки, отрязана до пъпа фланелка и с обица на ухото. Тъкмо се бе облегал на перилата с пате в ръка.

— Ето ви, момчета. Елате си го вземете! — и хвърли малката птица в басейна. Патето запляска с криле, изписка няколко пъти и заплава между боклуците към брега. От водата се подаде една слизеста муцуна. Когато всичко утихна, на повърхността останаха да се носят две малки бели пера.

— Супа от патица! — извика морякът. — Какво ще кажете? Само едно примлясане с уста и, хоп, вече я няма! Дайте ми още едно пате! Или не, я да опитаме с пиле този път! Видяхме, че обичат патици. Дали си падат и по неоскубани пилета? — Той и приятелчетата му се изсмяха гръмко. — Ще проведем научен експеримент. Чудя се по какво ги усещат тия алигаторчета — може би по пляскането на крилето.

— Да влизаме преди да съм се издрайфал! — каза Графтън.

Откриха свободна маса в един ъгъл. Още преди да дойде сервитьорката, към тях се приближиха две от тукашните „обслужващи“ момичета и изгледаха Сюзи и Тереса на кръв. Те не им останаха длъжни. Боксмън се изсмя и им махна да се присъединят към компанията. „Домакините“ обаче отклониха поканата, тъй като в заведението влезе група морски пехотинци.

Сюзи и Тереса поръчаха обичайното кафяво питие, а Бокс и Джейк — бира и бърбън. Пилотът отпи една глътка и се закашля.

— Бокс, вече ми се прибира! Толкова забавления за една нощ ми стигат! — и изля бърбъна си на пода.

Точно в този момент онзи с обицата и приятелите му нахлуха вътре и се настаниха около барплота. Шумно поръчаха бира и тукашните дами тутакси ги заобиколиха. „Обицата“ се забавляваше чудесно. Пиеше, кикотеше се и пъхаше ръка в панталона на момичето до себе си. Тя му прошепна нещо и се огледа в огледалото насреща. „Обицата“ мушна ръка още по-дълбоко в панталона ѝ и каза нещо на

мъжа до себе си. Двамата завиха като хиени от смях. Лицето на момичето остана безизразно.

Джейк погледна Боксмън.

— Аз ли съм единственият нормален тук? Или съм единственият луд?

— Тоя е мръсно копеле. Може животът да го е направил такъв.

— Бокс сви рамене. — Или пък бирата. — Вдигна бутилката си и я огледа. — На мен още нищо ми няма, но може и да не съм пил достатъчно.

— Защо носи тая обица?

— Заради скапаните протести в Щатите. Иска да покаже, че е в крачка с тях и ги подкрепя. Хващам се на бас, че не носи тая тенекия на кораба.

Пилотът се изправи.

— Идваш ли с мен, Бокс?

— Ние пак тръгва? — запита Тереса. Очевидно тя и Сюзи им бяха станали постоянни приятелки, поне за тази нощ.

— Какво смяташ да правиш? — поиска да знае Бокс.

— Идваш ли с мен или не?

Боксмън пресуши чашата си и се изправи.

— Хайде, води, Желязна Ръка! — И подхвърли шепа песос на масата.

Джейк се насочи към бара и потупа „Обицата“ по рамото, като му се усмихна най-приятелски.

— Морски, вземи гаджето си и ела навън! Ще храним крокодилчетата. — „Обицата“ явно не го разбра. Пилотът се обърна към останалите. — Хей, вие, хайде навън да нахраним крокодилите!

Боксмън схвана намека и веднага се притече на помощ.

— Хайде всички вън заедно с мацките!

Десетина мъже се запътиха към изхода. Графтън остана с Обицата и го побутна към вратата.

— Тия крокодили обичат ли патици и пилета?

— Какво говориш, братче, лапват ги на една хапка! С всичкото им крякане!

Навън Обицата купи едно пиле и го хвърли в езерото. То изчезна сред взрив от вода и пера. Обицата приветства това с диви крясъци. Бръкна в портфейла си, извади няколко песос и купи още две птици.

Щом пристъпи отново към перилата, Джейк кимна на Боксмън и двамата застанаха от двете му страни.

— Направете място! — изкомандва Джейк.

Морякът се облегна на парапета, за да хвърли пилето. Едновременно с това Джейк и Бокс се наведоха и го хванаха за глезените на краката. Бързо го повдигнаха и Обицата политна към езерото с главата надолу. Изкрещя, но пронизителният му писък внезапно замря, щом главата му се вряза във водната повърхност.

Джейк държеше моряка здраво за десния глезен, но Боксмън го пусна със замах и вдигна нагоре ръце. Цялата тежест падна върху Графтън. Изненадан, той политна и улови перилата, но ръцете му се плъзнаха. Едва успя да се удържи. Опита се да изкрещи, но за миг беше изгубил гласа си. После се чу да вика:

— Смахнат глупако, извади го от там!

Челюстта на Боксмън се схвана от ужас. Той подскочи, пресегна се през парапета и хвана с две ръце панталона на мъжа. Двамата летци напрегнаха сили, но тежестта им дойде твърде много.

Джейк Графтън забеляза в тълпата Фердинанд Магелан, зяпнал глупаво с отворена уста.

— Помогни ни, за Бога!

Тримата успяха да измъкнат Обицата донякъде от водата. После и другите се хвърлиха да им помагат.

Докато го дърпаха, той кашляше, хълцаше и правеше безрезултатни опити да крещи. Пуснаха го наред мръсотията на тротоара. По косата и восъчнобялото му лице бяха полепнали слизести отпадъци. Морякът се разхлипа и взе да се оглежда диво наоколо. Треперейки от напрежение. Графтън се подпря на перилата. Боксмън се наведе и погледна Обицата в очите.

— Как беше, хареса ли ти, копеле мръсно?

Момчето имаше жалък вид. Джейк се извърна към тълпата. Тъкмо навреме, за да види как един се е засилил да го нокаутира; той се наведе и ударът закачи ухото му. Замахна с ръка да отвърне, като вложи цялата си тежест, и усети как под юмрука му изхрущяват разбити зъби. После мъжът се строполи.

Чуха се свирки.

— Комендантските!

Джейк хукна да бяга. Блъсна се в няколко души, но успя да си проправи път през разпръсващата се тълпа и затича надолу по тротоара. На следващата пресечка Джейк беше вече в ритъм, когато видя, че Сюзи му маха.

— Давай нагоре!

Хвърли се към вратата, после хукна нагоре по някакво тясно стълбище. Сюзи и Боксмън го следваха по петите. На осветената само от една гола крушка площадка на втория етаж, Сюзи отключи някаква врата и тримата нахлуха в тъмна стая. Идващата от улицата светлина беше достатъчна, за да очертае неясните контури на разпръснати безразборно из цялото помещение мебели.

Те се скупчиха на прозореца и задъхани се загледаха надолу към кръчмата. По улицата и тротоара нямаше никой друг, освен проснатия в прахта Обица и комендантските в бели униформи, изправени до него. Разхождащите се наоколо патици и пилета явно не знаеха какво да правят сега, когато собствениците им се бяха изпарили яко дим и те бяха свободни. Двама от патрула вдигнаха моряка на крака и го поведоха нанякъде.

— Бас лоя, че това ще му е за обица на ухото на кучия му син!
— каза Боксмън.

— Не трябваше да го правим! — Действието на адреналина вече отслабваше, а с него си отиваше и тръпката от случката.

— Добре му дойде!

— Обаче напълни гащите! Видях го, докато го измъквахме от водата. Толкова здраво сме го изплашили!

— Може пък да им каже, че сме го спасили, след като случайно е паднал в езерото.

— А може и слънцето утре да не изгрее!

Сюзи се беше ухилила до уши.

— Вие научили него добър урок! Не да плува сам.

Избухнаха в смях.

— Момчето дори трябва да ни е благодарно! На нас дължи най-силната тръпка в живота си! — каза Бокс, кикотейки се. — Бас лоя, че само в крокодилите му е била главата — Джейк едва можа да си поеме дъх от смях.

Веселието им най-сетне утихна. Графтън усети, че ухото му пулсира.

— А ти защо му пусна крака?

— Знам ли, по дяволите! — Боксмън се почеса. — Май забравих, че има крокодили. Струваше ми се напълно в реда на нещата да го хвърлим в езерото. Всъщност, защо трябваше да го правим?

— Защото беше мръсно копеле.

Сюзи обви ръце около Боксмън и го дари с една широка, ослепителна усмивка.

— Мен нали няма хвърли?

— Не, не, хвърляме само моряци!

— Ти мене харесва?

Боксмън я прегърна и целуна по устните.

— Май ще ми харесаш повече с малко сол!

Тя отново се засмя и сложи лявата му ръка върху малките си гърди.

— Ммм! — каза летецът.

Джейк се запъти пипнешком през тъмната стая към вратата. Щом я отвори, от единствената електрическа крушка на стълбището нахлу светлина и освети седнала в кресло в ъгъла възрастна жена. Имаше дребничка фигура, сребриста коса и сбръчкано лице. В тъмнината се чуваше кикота на Сюзи. Старицата отвори уста в беззъба усмивка. Излизайки, Джейк тихо притвори вратата отвън.

По-надолу, на улицата, комендантският патрул все още стоеше до кръчмата, така че Графтън ги изчака да обърнат гръб, после излезе на тротоара и тръгна в обратна посока.

ГЛАВА 10

Слънчевите лъчи пропълзяха по леглото и събудиха Джейк Графтън. Той обърна глава на другата страна, за да ги избегне, но горещото слънчево петно продължи да напредва, докато окончателно не прогони съня му. Някъде навън писукаше птица.

Той се почувства неудобно, изправи се и се облегна назад. Устата му беше пресъхнала, а от лявата страна на главата му имаше подутина — спомен от удара, който едва не му бе отнесъл носа. „Повече няма да се докосна до цигара, или да близна алкохол, дори и да доживея до сто години!“, закле се той пред себе си. Болката сякаш затихваше, ако стоеше със затворени очи, абсолютно неподвижен. Беше задрямал отново, когато вратата се отвори.

— Как е махмурлукът? — попита Сами. Извади аспирин от тоалетното си несесерче и го постави в ръката на Джейк. — Изгълтай това. Ще ти олекне.

Джейк полека отвори едно око, огледа белите таблетки и прецени кое ще натези повече на везните: дали очакваното облекчение от хапчетата или усилието да се занесе до умивалника. Накрая се повдигна, измина пътя до там и се върна в леглото. Ландийн се беше излегнал на сянка.

— Колко е часът? — запита Джейк.

— Толкова, че е време да тръгваме за Хонконг!

Джейк се вторачи страховито в приятеля си.

— Точно така. Добре чу. Хонконг. Двамата с теб. Вече ходих на кораба, намерих Татенцето и попълних формулярите за отпуската. — Ландийн скочи от леглото и размаха два листа хартия. — Заминаваме за Хонконг за няколко дни.

— Не виждаш ли, че умирам от свръхдоза алкохол? Вече съм полумъртъв. Не мога да те взема насериозно. Защо искаш да отидем в Хонконг? Ами че аз нямам пари да кръстосвам със самолет из целия Ориент! Нито пък изпитвам желание. Остави ме да си умра на спокойствие, чуваш ли!

— Дявол те взел, Графтън — развика се Ландийн, — вдигай се задника от шибаното легло и да вървим в Хонконг!

— Добре, добре! Не викай, главата ми се пръска! — Джейк изпусна една дълга въздишка. — Сигурен ли си, че наистина искаш да отидем?

— Да, наистина искам да отидем, стара кранто!

Джейк се изправи.

— Стомахът ми се бунтува здраво!

— В самолета ще хапнеш нещо.

— Преливаш от съчувствие днес! ТИ може и да ядеш в самолета. Аз ще ям в клуба след 20 минути.

След 15 минути те вече бяха на път към клуба, понесли личния си багаж и летателните принадлежности — които трябваше да изпратят обратно на кораба. Бяха преполовили пътя, когато Джейк пусна чантите на тротоара и повърна в тревата.

— Нали няма да тъпчеш още храна в тоя стомах?

— Само малко супа. Трябва да хапна нещо или ще ми е зле цял ден.

— Следващият път не пий толкова!

— Трябвало е да станеш проповедник!

— И да се размина с толкова много жени! Как не! — отвърна Ландийн и закри надолу по тротоара.

В хладния полутъмен клуб Джейк се почувства по-добре. Сервитьорката дойде и Ландийн първи направи поръчката си.

— Яйца по бенедиктински, шунка и половин бутилка шампанско.

Стомахът на Джейк се обади. Той си сложи слънчевите очила и поръча доматиена супа, мляко и препечена филийка. След като сервитьорката се оттегли, подпря брада на ръцете си и се загледа през прозореца към пристанището. Опита се да си спомни какво се беше случило предишната вечер, но в главата му всичко бе станало на каша.

— Разбрах за приключението ви в По Сити снощи — отбеляза Сами. — Може би ще искаш да научиш, че това е една от причините, поради които ти и аз се измитаме отгук за няколко дни. Рано или късно някой ще изплюе камъчето. Никак няма да ти навреди, ако оставиш бурята да бушува тук, докато ти си в Хонконг. Когато корабът излезе в открито море и трябват хора, за да попълнят наряда за полети, висшестоящите ще погледнат на този малък епизод по-благоклонно.

Графтън сви рамене.

— Как ще стигнем до там?

— Всичко е уредено. Снощи се запознах с някакъв от аероклуба, който е разквартируван тук. По обед ще излетим с една Сесна за Манила, където ще хванем някой полет. Сигурен съм, че ще успеем. Ще ни вземе, ако си платим.

— Колко?

— По 10 долара.

— И какво чакаме?

След като минаха през митницата на летището Кай Так в Хонконг и обмениха пари, Ландийн и Графтън спряха едно такси и се насочиха към хотел „Пенинсюла“ — огромен, стар луксозен хотел сред сградите по брега на Каулун, с изглед към пристанището. Остров Хонконг се виждаше отсреща, на около миля.

— Защо искаш да отседнем тук?

— Робърт Л. Скот е стрелял по този хотел с П-40 през Втората световна война, когато японците са го използвали за главен щаб.

— Кой е Робърт Л. Скот?

— Човекът, който е написал „Господ ми е втори пилот“.

— А аз мислех, че просто гледката ти харесва.

Ландийн беше настоял да вземат стая с изглед към залива. От тавана висеше полилей; двете легла във викториански стил бяха огромни. Впечатляващата богато орнаментирана мебелировка съответстваше на големината на стаята. Щом пиколото получи бакшиша си и ги остави сами, Джейк отвори прозореца. Вътре нахлу морският бриз.

— Искам от теб една услуга, Сам!

— Кажи.

— През следващите четири дни не споменавай нито бомбите, нито ескадрилата, нито войната! Всичко това е голяма гадост, в която съм затънал до шия.

— Няма да е трудно — каза Сами.

Не след дълго двамата слязоха във фойето и се насочиха към бара.

Когато на другата сутрин Джейк стана от леглото си, усети, че леко му се вие свят. Погледна треперещите си ръце. Письците, които го бяха събудили, още звучаха в ушите му. Затътри се към креслото до прозореца и се стовари върху меките възглавници.

Отделните фрагменти от съня му се стопиха отвъд пределите на съзнанието, като че потънаха в морските дълбини. Спомняше си, че беше сам в един Интрудър и пикираше към някаква цел, която блещукаше в нощта — обект от такова значение, че с бомбардирането му той, Джейк Графтън, можеше да сложи край на войната. Но КАКВО представляваше този обект? Как щеше да проведе атаката без навигатор? Помнеше, че след като пушна бомбите и започна да набира височина, не усети никакво претоварване. Но Интрудърът се разтресе, после заподскача лудо и започна да се разпада сред воя на вятъра, който внезапно премина в пронизителните писъци на стотици хора в смъртна агония.

Джейк въздъхна. Значи, беше изпортил всичко. Беше опитал да бомбардира някаква цел, която, поне този път, имаше голямо военно значение, но я бе пропуснал. Очевидно беше станало точно това. Нима бомбите му бяха попаднали в претъпкана с хора болница?

Той реши, че няма да позволи сънят да го натовари с чувство за вина. Да върви по дяволите!

Стана и се протегна. Погледна Ландийн, който спеше по гръб с широко отворена уста и дишаше тежко. Джейк се усмихна. Хей, летецо, каза си той, знаеш ли какво трябва да направя? Заради теб, заради Морган и заради всички други, които си рискуват задника да гонят едното нищо! Трябва да намеря някой тлъст обект нагоре на север и да изтребя всичко живо в него. Един-единствен хубав обект — заради всички нас!

Той се запъти към банята, ухилен до уши при мисълта за дързостта си. Но какво толкова, по дяволите! Може и наистина да го направя.

Не си даде труда да се избърсне. Намери гуменките, късите гащи и тениската си на дъното на сака с дрехите. Облече се на проникващата през прозореца слаба светлина.

Слезе по задната стълба на хотела и веднага започна да тича. Само след няколко минути разбра, че никак не беше във форма. Дишането му бе затруднено и неритмично, а краката му сякаш бяха пълни с олово. Пък и времето не беше особено подходящо за тичане — въздухът бе студен, ръмеше слаб дъжд, от който скоро дрехите му щяха да подгизнат. Като се върне в хотела, задължително трябваше да си вземе гореща вана.

Наложи му се да криволичи из тесните улички и да извива насам-натам, за да избегне препятствията — велосипеди, от време на време по някой автомобил, пешеходци, вперили в него любопитен поглед, бърбиви деца с черни коси и лъскава кожа, които не му обръщаха много внимание, продавачи, разтворили сенниците пред магазините си и подредили стоките, чиито ярки цветове сякаш плисваха като река по улиците. Джейк се изненада, че малко след 8 часа сутринта навън има толкова много движение.

Почувства известно облекчение, когато стигна до Нейтън Роуд — булевард с четири платна и широки тротоари. Тичайки, той минаваше покрай магазини за електроника, камери, часовници, вносни парфюми и дрехи. Задминаваха го автобуси, надуваха клаксони таксита. Боядисаните в бяло и червено двуетажни автобуси му напомняха за Лондон, а големите угаснали неоновии реклами — СОНИ, УИНСТЪН — ЦИГАРИ С ФИЛТЪР, КОКА-КОЛА — му приличаха на тези по Таймс Скуеър.

Беше вече минал около миля и половина, когато някакво яркочервено петно привлече вниманието му. Тичайки, той се приближи към него и видя, че това всъщност е червен пуловер на гърба на млада жена със сламена шапка и джинси. Тя седеше на метално столче под един сенник на входа на алея, която водеше към два жилищни блока. В скута си държеше малка скица и той успя да ѝ хвърли поглед, докато минаваше отзад. Виждаха се неоформените очертания на сгради и човешки силуети.

Реши, че ще бяга още 10 минути — пет минути в същата посока и пет обратно — надявайки се, че после пак ще открие жената. Дишането му вече беше ритмично и той стъпваше на пръсти. На другия ден сигурно щеше да има мускулна треска на прасците. 20 минути бягане са един хубав крос — за днес му стигаше толкова.

Когато се върна, видя, че тя все още седеше под сенника и продължаваше да рисува. Група деца, на възраст между 5 и 8 години, си играеха наоколо, без да обръщат внимание на ситния дъжд. Работата по скицата беше значително напреднала. Сградите и магазините вече бяха добили ясни очертания и сега момичето бе съсредоточило цялото си внимание върху децата, които явно я затрудняваха, защото на няколко пъти ѝ се наложи да трие с гумичката си.

Джейк остана за миг зад нея, после се премести отляво.

— Не е лошо — отбеляза той.

— Благодаря — отвърна му тя с американски акцент и го погледна. Джейк забеляза, че очите ѝ са много тъмни на цвят. Не беше на повече от 25 години.

— Обаче се страхувам, че рисунката не е толкова хубава. — И тя изчисти остатъците от гумата с ръка.

— Никак не е лесно, когато моделите не стоят на едно място.

Момичето отново работеше върху децата, затова не му отговори веднага.

— Не съм сигурна, че щеше да ми е по-лесно, ако стоях неподвижни като статуи — каза тя, без да вдига поглед от листа. — Никога не съм можела да рисувам голи крака като хората! А децата могат да те докарат до бяс с тези техни проклети, малки, пухкави коленца.

Джейк се ухили.

— Предлагам следното разрешение — ще отида да им купя на всички по един чифт панталонки.

— И на момиченцата ли?

— Ами да — каза Джейк. — Ще им обясня, че от тях се иска да бъдат облечени в панталони, за да послужат на Голямото изкуство!

Тя се изсмя.

— С този аргумент сигурно ще успеете да ги убедите!

— Ще успея, когато връча на всяко по един долар.

Тя извърна глава и го погледна.

— Подкупът е нещо много ефикасно в Хонконг — каза момичето и по устните ѝ пробяга усмивка. Белите ѝ зъби блеснаха върху обгорялото ѝ от слънцето лице; кожата ѝ беше гладка и чиста, с

изключение на една малка кафява бенка на лявото слепоочие. Не носеше грим или поне Джейк не забеляза такъв.

— Не познавам добре Хонконг — каза той, като междуременно си мислеше, колко по-добре би било да се беше избърснал.

Тя не отговори на забележката му, а вдигна молив към устните си и се вторачи в работата си. Докато я чакаше да каже нещо, Джейк насочи поглед към децата от рисунката — те се носеха над тротоара, без да ги е грижа, че са без крака. Накрая каза:

— Някога опитвали ли сте да снимате?

— Не — отвърна момичето, без да вдига глава.

— Исках да кажа, че може например, да снимате децата и да поработите върху скицата вкъщи, като я сравнявате със снимката. Дори може да им очертавате краката върху снимката, за да свикнете.

Джейк се премести по-наблизо и клекна до нея, поставил лакти върху коленете си.

— Е, аз не разбирам нищо от изкуство. Скици, картини — нищо не ми говорят. Ако предложението ми е тъпо...

— Винаги ли бягате в дъжда по къси гащи? — Тя го изгледа с вдигнати вежди. — Май не на децата, а на вас ще ви се наложи да отидете и да си купите дълги панталони — по устните ѝ се плъзна усмивка. — Ако го направите, ще ви дам един долар.

Джейк се ухили.

— Американски долар или хонконгски? Тъкмо като отида за панталони ще ви купя и фотоапарат.

— Туш — каза тя. Завъртя се върху стола, за да се обърне с лице към него и приглади джинсите с ръце, сякаш бяха пола. — Вие сте военен, нали така? — отбеляза го тя решително.

Джейк се изненада.

— Откъде разбрахте?

— По прическата. Не е трудно да разбереш кой е военен. Но тениската ви е просто страхотна! Наистина ли сте член на Спортния клуб в Джърси?

— Не, откраднах я от един на име Паркър Каубоя, който пък я сви от Малкия Оги. Докато някой не ми я гепи, е моя!

— „Каубоя“, „Малкия Оги“ — за коя служба говорите?

— Флота. Пилот съм във военноморската авиация.

— Летите от самолетносач? И над Виетнам?

— Уви, да.

— Защо „уви“?

— Защото е гадна работа.

— Тогава защо го правите?

Джейк сведе поглед.

— Когато носиш униформата и получаваш заплата за това, ще летиш където ти кажат.

— Не успяхте да ме убедите — каза тя. — Значи в Хонконг сте в отпуска? За колко време?

— Само за няколко дни. Трябва да тръгвам в понеделник сутринта.

Джейк изстена и бавно се изправи.

— Малко съм се схванал!

— Сигурно сте измръзнал до кости — каза тя. — По-добре идете да изпиете нещо горещо.

— А на вас не ви ли е също студено?

— Всъщност да. Струва ми се, че и аз достатъчно седях навън в това лошо време.

Момичето се извърна, прибра моливите и скицника в една голяма провиснала кожена чанта. От страничния джоб измъкна сгънат военен дъждобран. Джейк мушна ръце под мишниците си, за да се стопли.

— Какво ще кажете да изпием по нещо топло? Кафе, чай, или каквото и да било? Мисля, че и двамата имаме нужда.

— А на мен ми се струва, че вие имате по-голяма нужда, отколкото аз — каза тя, широко усмихната и се наведе към столчето. — Съжалявам, но имам уговорка с приятелка да ходим по магазините тази сутрин. — Бутна едно езиче на седалката и тя се събра вертикално. — Срещата ни е в 10. — Сгъна краката на столчето и го прибра в чантата.

— Изумително! — отбеляза Джейк. — Това се казва играчка! А може ли да се видим по-късно? За обед или за вечеря? Бих искал да се опознаем по-добре.

Сега тя стоеше с лице към него и с кръстосани на гърдите ръце.

— Страхувам се, че малко се изложихте пред мен в началото. Май аз задавах повечето въпроси! Вече знам нещичко за вас, а вие за мен — нищо.

— Не попитахте как се казвам — каза той.

— Хванахте ме! И как се казвате?

— Джейк Графтън.

— Приятно ми е, Джейк! — Тя започна да разгъва дъждобрана.

— Добре си поприказвахме.

Несъзнателно, той леко докосна с ръка лявото ѝ рамо. То се побираше в дланта му и той усети през пуловера топлината на тялото и дребничките ѝ кости. Момичето отстъпи крачка встрани.

Джейк каза:

— Хей, това не беше честно! Аз май не съм от ония, дето много приказват.

Тя започна да навлича дъждобрана. На него не му се искаше да я пусне да си върви.

— Наистина, бих желал да ви опозная по-добре. И като за начало, нека разбере как се казвате!

Момичето пое дълбоко въздух.

— Кали.

— Кали?

— Точно така.

— А второто ви име?

— Макензи.

Джейк кимна с глава.

— Е — каза тя, — не мислиш ли, че името Кали не се среща много често?

— Никога не го бях чувал.

— Не искаш ли да ти кажа как съм го получила?

— Ами да. Как си го получила?

— Радвам се, че най-после и ти зададе някакъв въпрос — каза Кали. — Когато бях малка, брат ми, съвсем малко хлапе, не можеше да изговаря правилно името ми — а то е Керълайн. Така че Терън, т.е. брат ми, ме наричаше Кали. По-лесно му беше.

Джейк се усмихна.

— Терън?

— Да, Терън — каза тя. — Между другото, нека ти разправа и историята с името на брат ми. Много е интересна.

— Ами давай!

— Когато брат ми беше малък, най-малката ни сестра — тогава истински дребосък — не можеше да изговаря първото му име, което

беше — въз — Алойзиъс. И... — Тя започна да се смее.

Джейк се присъедини към нея. Стояха на улицата лице в лице, а пешеходците ги заобикаляха.

— Сериозно? — попита Джейк. — Откъде идва името на брат ти? Как се пише?

Кали го изговори буква по буква.

— Баща ми го е прочел в една книга, докато майка ми била бременна. Мисля, че... Джейк! Трепериш! — И тя протегна ръка, за да го докосне по гърдите, близо до сърцето. — Нищо чудно! Тениската ти е вир-вода! По-добре се връщай и се преоблечи в сухи дрехи. Къде си отседнал?

— В хотел „Пенинсюла“.

— А, „Пенинсюла“! Великолепен хотел, направо първа класа! Харесва ли ти?

— Да, но е скъпичко. Плащаш си за удоволствието.

— Така си е. Когато дойдох за първи път в Хонконг, наех там стая, преди да си намеря апартамент в града. Толкова много ми хареса, че не ми се тръгваше. Но успях да открия хубава квартира на две минути път от работата си.

Кали вдигна сламената шапка от главата си и с ръка приглади косата назад. Тъмнокестенявите ѝ къдрици стигаха до раменете, а очите ѝ бяха дори по-тъмни на цвят и проблясваха като лъскави черни камъчета.

— Е — каза тя, — не искаш ли да знаеш къде работя?

Джейк се усмихна глупаво.

— Разбира се, че искам. Тъкмо се канех да попитам.

— Ще ти кажа, само защото ми зададе този въпрос. Работя в Американското консулство.

— Какво точно?

— Върша доста неща. Но през повечето време разглеждам случаите на китайски бегълци от континента, които искат да получат виза за Щатите.

— Харесва ли ти работата?

— Не е лоша. Държавният департамент изисква от нас доста писмени формалности по тези визи. Понякога имам чувството, че работата ни е да покриваме с хартия човешкото нещастие на китайските бегълци. Те рискуват всичко, за да избягат в Хонконг.

— Е, книжните плъхове са навсякъде. Те всъщност ще наследят земята.

— Това е абсолютно вярно. Слушай, Джейк! Аз наистина трябва да вървя. А ти трябва да се връщаш в „Пенинсюла“.

Тя вдигна чантата си и я метна на рамо.

— Кали, ще се срещнем ли за обяд? — Тя поклати глава. — А за вечеря?

— Благодаря, но за съжаление няма да мога и за вечеря.

— Защо не се поразходим следобед? Да поразгледаме града...

— Днес май не е най-подходящият ден за това. — Кали въздъхна.
— Знаеш ли какво, може да се видим за следобедния чай.

— Следобеден чай ли?

— Никога ли не си си правил среща за чай?

— Не, но съм готов да опитам. Къде ще се видим?

— В твоя хотел. Във фойето. Там правят чудесен чай. Какво ще кажеш за 16 и 30?

— Чудесно — в 16 и 30 — каза Джейк. — Ще те чакам!

Тя се извърна и бързо закри в дъжда. Като мина половин пресечка разстояние, обърна глава и спря. Той все още я гледаше.

— Не стой така! — извика тя. — Иди и се преоблечи в сухи дрехи.

Джейк махна с ръка.

— Ще се видим в хотела.

И тръгна в обратната посока. Ускори ход и след малко затича, без да обръща внимание на студа и мускулната треска.

— Можеше поне да я попиташ дали има някоя приятелка! — извика Сами от банята, където се бръснеше.

Джейк стоеше до прозореца и гледаше дъжда и сивите облаци, които се плъзгаха бързо над пристанището. Водата беше спокойна и тъмна, сякаш отгоре ѝ бе разлят петрол; шлеповете, фериботите и сампаните оставяха ясно очертани бразди по повърхността. Пристанището приличаше на езеро.

Като се прибра в хотела, той дълго се кисна във ваната. Сега вече започваше да усеща болките в прасците.

— Да можеше да спре този дъжд!

— Ако бях на твое място, щях да я попитам дали няма някоя свободна приятелка, скътана за теб! Светът е пълен със самотни жени, които вехнат от желание да срещнат някой готин тип с дебела пачка. Ето ме мен — достоен, красив, с добро финансово състояние, а ти дори не си дал един-единствен шанс на някоя от тези линеещи хубавици! Това ли ти е приятелството, питам аз!

Джейк извърна глава към банята.

— Хей, аз самият имах късмет, че изобщо успях да си уредя тази среща!

— „Среща“ ли? Наричаш „среща“ това, да отидеш НА ЧАЙ с някое момиче?

— Това беше всичко, което можах да направя.

— А попита ли я има ли приятелка, а? Бас ловя, че изобщо не си и опитал, по дяволите!

— Нямаше да излезе нищо, Сами!

Сами се появи откъм банята по гащи.

— Окей, Графтън, картинката започва да ми се изяснява! Не ме искаш да ти се мотая наоколо и да обърквам нещата между теб и твоето момиче за чай с кифлички.

— Не, не е така! Както вече ти казах...

— Добре, остави! — Сами махна с ръка към Джейк да млъкне. — И сам мога да си намеря момиче, нямам нужда от твоята помощ за романтичните си приключения. Просто ти насочвам вниманието към това петно в приятелските ни взаимоотношения. — Лицето му изразяваше обида. — Но никога няма да го забравя, Графтън! Никога! Може дори да кажа на Паркър, че ти открадна кърпата му и му заключи каютата, докато той се къпеше!

— Но това беше твоя работа!

— Да, но когато съквартирантите вземат да си изкарват кирливите ризи, те почват и да лъжат и кой знае докъде могат да стигнат!

— По-добре недей — каза Джейк, — или аз ще им кажа, че ти си Фантома!

Ландийн му хвърли поглед изпод вежди, после отиде до леглото си и седна. Погледна пак Джейк и се ухили.

— Е, тук вече си прав!

— Какво?

— Да, аз съм Фантомът! — каза той през смях. — Изобщо не ме подозираше, нали?

— Луд ли си? Всички мислят, че е някой извратен тип, когото трябва да пратят в психиатрично заведение. Ако те хванат, ще те екстрадират обратно в Щатите в усмирителна риза. Господи...! Майтапиш се, нали? — И Джейк се втренчи в лицето на Ландийн. — Опитваш се да ме метнеш!

— Хич не се опитвам! Вярно е! Аз съм Рицарят с наметалото. Или не, това беше Батман! Аз нямам наметало, нищо, че можех да използвам хавлията на Каубоя. — Той се качи върху леглото и зае артистична поза. — Аз съм Крилатата Мъст, Духът на бюрокраличната глупост! — И се тръшна долу. — Не, трябва да измисля нещо друго.

— Откачил ли си, смахнат тип такъв! Защо, за Бога, трябваше да измисляш подобно безумие?

— А ти защо хвърли оня на крокодилите? Защото ти беше писнало от дръвници като него, без капка разум! Е, и на мен ми писна. „Лейтенант Пекърхед умело и храбро избегна плътния и точен вражески обстрел и проведе унищожителна атака срещу фермата за дървен материал в Банг Уанг. Смелостта и издръжливостта му правят голяма чест и дрън-дрън в духа на най-добрите традиции на Флота.“ — Гласът му премина в крясък. — Дотук ми е дошло от тия боклуци!

Той се вторачи в Графтън.

— Замислих се за всички тия лайна и реших да се изходя. После доста се посмях и ми олекна. Предложих още пет-шест души за медали и изпратих препоръките на Уилсън Заека. Тоя чекиджия направо се влюби в тях! А на мен този път не ми се повдигна, както обикновено!

Джейк се извърна към прозореца. В мъглата се виждаха неясните очертания на платното на джонка. Погледът му попадна върху търговски кораб, около който се бяха струпали шлепове и сампани и разтоварваха стока.

— Всеки кучи син от нас е герой — каза той.

— Ето това е тъпото в цялата работа — съгласи се Сами. — Всички момчета са герои. Рискуват си кожата при всеки скапан полет. Промъкват се през зенитен огън и ракети и пускат бомбите право в целта. Заплатите им не могат да компенсират всичко това. — Той се

изправи и ритна рамката на леглото. — И за какво? Кажи ми за какво? Искам да знам, по дяволите!

— И аз искам да знам... — Джейк обърна глава към Сами. — Готов ли си за обед?

Сами не отговори веднага.

— Мисля, че да.

В асансьора бяха сами.

— Онова последното не беше моя работа. Отказах се много преди шкипера да научи и да се вбеси. Някой друг го е направил!

— Надявам се, че това повече няма да се случи!

— Май няма! Твърде много обичам да летя.

Вратите на асансьора се отвориха във фойето, но Сами не помръдна.

— Може пък за всичко това да съществува обяснение — някакво разумно обяснение, което аз не мога да проумея.

— Дано да си прав! — каза Джейк, като си мислеше за зенитния огън, ракетите и Морган. — Наистина!

Излязоха във фойето.

— Да беше я попитал дали има някоя приятелка!

— Другия път!

Джейк бавно предъвкваше една курабийка, твърде суха и сладка за неговия вкус. Беше жаден, но чайт „Даржълинг“ все още бе твърде горещ. Пиеше му се бира. Погледът му попадна върху бялата колона зад Кали — беше дебела за четирима, издигаше се върху мраморна основа и беше позлатена при върха. По високите тавани също имаше позлата.

— Виждам, че не ти се говори за това — каза Кали.

Столовете им бяха разположени редом и за да говори с нея, той трябваше да се извъръца по неудобен начин. Чайт и курабийките — келнерът-китаец ги бе нарекъл „бисквити“ — бяха поставени на ниска масичка пред столовете.

— Разкажи ми нещо за самите полети. Това наистина обичаш, нали? — И тя отпи от чая, в очакване на отговора му. Без шапка лицето ѝ изглеждаше по-закръглено, с меки черти и още по-младо. Косата — сресана и прибрана — сякаш не беше толкова къдрава.

Обширното фоайе къртеше от разговорите на много хора. Джейк трябваше да се напруга, за да бъде чут.

— Разбира се, обичам да летя — Защо, по дяволите, бе насочила диалога към войната! — По едно време си мислех, че съм най-големият късметлия на този свят — авиацията ми плаща да върша нещо, което бих вършил с удоволствие и без пари!

— Вече не мислиш ли така?

— Понякога. Понякога. — Джейк отпи от чая. Липсваше му захар. Той остави чашата обратно на масата, със съзнанието, че повече няма да я докосне.

— Разкажи ми нещо друго, Джейк! Какво изпитваш, докато летиш? Вълнуваш ли се? Може би е като да се возиш на скоростно влакче в някой увеселителен парк?

— Понякога е така. Но истинското усещане не е в това. — Джейк търсеше точните думи, докато Кали го наблюдаваше иззад чашата с чай. — Все едно — каза той, — че си дете и си се престорил на болен, за да те оставят вкъщи и да не отидеш на училище. Всички останали са на работа, на училище, по фабрики и канцеларии. Само ти си седиш в пилотската кабина с чувството, че си се отървал от нещо неприятно; носиш се плавно и с удоволствие сред облаците и гледаш надолу към земята. Веригите са паднали, ти си свободен и привилегирован от съдбата, че имаш възможността да летиш. — Той поспря за момент. — Но на земята един пилот се чувства като пътник, който очаква влакът му да пристигне. Неспокоен е, няма търпение да тръгне нанякъде. Просто си запълва времето, докато чака самолета отново да го издигне във въздуха. На земята пилотът е като гостенин.

Кали постави чашата си на масата.

— Много хубаво го каза!

Докато говореше, Джейк усещаше, че гласът му става все по-дрезгав.

— Ужасно съм жаден! Защо не отидем в бара?

Сега те седяха с лице един към друг, а столовете бяха по-удобни от тези във фоайето. Кали си поръча джин с тоник, а Джейк вече беше преполовил бутилка бира „Сан Мигел“. Посетителите в бара бяха много малко, а на пианото нямаше никой.

— Не съм убедена, че чаят ти хареса — каза Кали.

Джейк се усмихна.

— Май не се чувствах много на мястото си. Там, където съм роден, не се пие чай.

— Откъде си?

— От едно малко градче във Вирджиния, на име Раджвил. Намира се в югозападния край на щата, недалече от границата със Северна Каролина. Там не се случват дяволски много неща. — Джейк отпи една голяма глътка. — А ти откъде си, Кали?

— От Чикаго. „Хайд Парк“. Това е кварталът на Чикагския Университет. Баща ми преподава в икономическия факултет, а майка ми е в катедрата по чужди езици.

— И ти ли си била студентка там?

— Естествено. Всичко бе предрешено. Там получих дипломата си и останах, за да специализирам в областта на чуждите езици.

— Значи си последвала семейната традиция.

— Точно това беше проблемът. Родителите ми смятаха, че трябва да правя академична кариера. Много се разстроиха от решението ми да се явя на изпит за работа в чужбина, а когато го взех, истински се разочароваха. Умоляваха ме да остана и да правя докторат, но — както се казва — аз исках да видя света.

— А също и да бъдеш самата себе си.

— Да, това е голяма част от истината.

— Тогав сигурно говориш китайски — каза Джейк.

— Тъхъ. Учила съм предимно мандарин, а сега се занимавам и с кантон.

— Впечатляващо.

— Китайският, т.е. говоримият китайски, не е толкова труден, колкото си мислят повечето хора. Граматиката му е лесна. Да се научиш да четеш на китайски, обаче, е значително по-трудно.

— Ти можеш ли?

— Малко. Трябват ти години, за да потръгне по-гладко. Най-вече е въпрос на добра памет.

Джейк погледна чашата на Кали.

— Ти май още не си свършила, за да поръчам по още едно.

— Поръчай за себе си. Не ме чакай, моля те!

Джейк едва успя да вдигне поглед от масата и млад келнер-китаец се приближи веднага. Той посочи към празната бирена бутилка.

— Само за мен.

— Разкажи ми за родния си град — помоли Кали. — С какво се занимават там хората?

— Повечето от тях са фермери и отглеждат зеленчуци. Тези, които не се занимават със земеделие, са търговци.

— Разкажи ми нещо, от което да се усеща духът на града.

Джейк се замисли за миг, а после каза:

— Последният път, когато си бях вкъщи в отпуска, най-голямата новина в Риджвил, Виржиния, беше, че вече два месеца прожекционната машина в местното кино „Плаца“ бе повредена. Собственикът на „Плаца“ бе обещавал месеци наред, че ще купи нова, но накрая призна, че ще му излезе твърде скъпо. А „Плаца“ е единственото кино в града.

— Каква трагедия! — засмя се Кали.

— Ами да! Другата голяма новина беше, че 16-годишната дъщеря на Сам Чаплейн — Сам върти търговията с „Форд“ — е забременяла.

— О, не!

— И то за втори път!

— Сериозно? — попита Кали и спря да се смее. — Хващам се на бас, че зная кога е станало!

Джейк се ухили.

— Така ли?

— Ъхъ. Някоя нощ, скоро след като се е повредила прожекционната машина в „Плаца“.

Той се засмя.

— Улучи! И знаеш ли какво още? В града се оказа, че има още 15–20 други жени, всички бременни от около два месеца.

— Да пием за „Плаца“! — и тя вдигна чаша. — Дано успее бързо да си набави нова машина!

Чашите звъннаха.

— Честно, Джейк, харесва ли ти Риджвил?

— Всъщност да. Там пораснах, там завърших гимназия. Обичах да работя във фермата на баща ми, обичам и да ходя на лов за риба, а тогава често го правех. Може би в този град всеки знае твърде много за

останалите и човек има чувството, че живее в аквариум, но пък хората са сърдечни и отзивчиви, ако се появи проблем. Е, и ние си имаме мърша в стадото, но общо взето, хората са добри. Приятелите ми от детинство живеят там — и аз знам, че с тях ще останем близки до края на живота си.

Тя го помоли да ѝ разкаже за приятелите си и Джейк разправи за запоя с бира и нуди-купона край езерото Колдуел, станали точно след един религиозен пикник; каза ѝ как спирачките на неговия Шевролет, модел '57 веднъж отказаха в планината Хоудъм, когато той и приятелите му се връщаха от лов и колата помете един крайпътен камък; описа ѝ и други забавни случки. Не беше трудно човек да я разсмее. Когато пак го запита за летенето, той ѝ каза, че се е научил да лети не във Флота, а на една Сесна 140, на тревиста полянка край града. За първи път се беше качил на самолет на 15-годишна възраст, а свидетелството си за частен пилот бе получил на 17-тия си рожден ден — в първия миг, когато можеше легално да се яви на изпит.

На следващия ден баща му се беше съгласил да лети като негов пръв пътник.

— Страхуваше ли се?

— Бях развълнуван, но уверен в себе си. Нямах търпение да се изфукам.

— А баща ти?

— В началото бе доста притеснен. Постоянно ме питаше за приборите и системите, дали съм ги проверил всичките и разни такива. Но след малко разбра, че си зная работата и с удоволствие се остави да го повозя.

— Гордееше ли се с теб?

— Май да. Аз самият се гордеех.

— Не е малко постижение да получиш разрешително за пилотиране на 17-тия си рожден ден.

— Не е и чак толкова необикновено. И други са го правили.

— Ти просто скромничиш.

Джейк махна с ръка на келнера да донесе по още едно питие. Забеляза, че барът е по-пълен и дочу отчетливо английско произношение.

— В страхотна форма ще съм довечера! — каза Кали.

Джейк я погледна с недоумение.

— Вчера пристигна делегация от Конгреса. Главният консул дава прием довечера в дома си, в тяхна чест. Не мисля, че ще бъде поласкан, ако взема да се строполя на килима.

— Ходи ли ти се там? — каза Джейк. Нещо хлътна в стомаха му.

— Не особено.

— Тогава защо не го зарежеш?

— Трябва да отида. Това е част от работата ми.

— Как така?

— Страничните ми задължения включват да бъда прикрепена към подобни делегации и...

— И защо не си с тях сега?

— Те искаха да обиколят магазините, така че на мен ми остана малко свободно време. На теория, целта на посещението им е да видят до какви промени в отношението на Китай към Америка е довела визитата на Никсън. Винаги имаме трудности, като трябва да се оправяме с тези Конгресни делегации!

— Пипайте с твърда ръка и не ги жалете! Точно както избирателите им. — Той с удоволствие се заслуша в смеха ѝ. — Може да ги изведете да разгледат града.

— Правилно. Сигурна съм, че ще им постелем червеното килимче, но то ще води вън от Консулството.

— Хитро. Създавайте им работа, за да не ви се пречат из краката. Може и те просто да искат да пообиколят магазините.

— Несъмнено. Но нали трябва да печелят и политически точки. Ако се отворят взаимоотношенията с Китай, ще искат да си припишат част от заслугата.

Копелета, помисли си Джейк, приковал поглед в чашата си. Те обират каймака, а добрите момчета измират заради цели, които не струват и пукнат грош!

— Плащам, за да ми кажеш какво мислиш!

Джейк срещна погледа ѝ.

— Един пробит цент ще е напълно достатъчен.

— Нещо не е наред ли?

Не му се искаше да обсъжда това.

— Не — каза той. — А ти какво друго вършиш в Консулството? Какво точно включва работата ти с визите? Харесва ли ти?

— Имам доста работа с книжа, а това е много досадно. Но някои неща ми харесват. Работя в неимигрантския отдел и обичам да разговарям с младите хора, които искат да учат в Щатите. Често те са бегълци, наскоро пристигнали от Червен Китай и за съжаление не могат да докажат, че ще се върнат в Хонконг след като завършат образованието си. А това е едно от изискванията за студентска виза. От тези хора можеш да получиш такава представа за Китай, каквато никой друг не може да ти даде. Някои от историите за това как са избягали, са зашеметяващи.

Досега Кали държеше чашата в ръце. Сега я остави и се наведе напред към Джейк.

— Нека ти разкажа за едно момче, което интервюирах миналата седмица. Хубавец на име Уанг Чанг. 18-годишен, дребен за възрастта си, но иначе силен. Той избягал преди 6 седмици с плуване през залива Дийп Бей към Новите Земи. Заедно с...

— Какво разстояние е преплувал?

— Около 7 мили.

Джейк подсвирна.

— Доста е издръжлив. А и куражлия!

— Най-вече последното — каза Кали. — Чанг, това е първото му име, и брат му — по-голям от него с една година — се криели дни наред сред китайските гранични хълмове и чакали подходящ момент, за да преплуват залива. Искали нощта да е тъмна, за да не ги забележат и да няма вятър, за да не се налага да се борят с вълните. Една вечер, когато било облачно и ръмяло, точно като днес, те се промъкнали към залива. Не поели по най-краткия път — от около 3 мили — понеже е силно охраняван. Плували известно време и големият брат започнал да се изморява, а после получил и няколко сериозни схващания...

— О, не!

— Да, така станало! Чанг казал на брат си да се отпусне във водата и да си почине с надеждата, че схващанията ще преминат, но състоянието му се влошило. Той нагълтал вода и се задавил. Чанг се опитал да го крепи над водата, но после и двамата започнали да потъват. По-малкият брат не виждал нищо, водата била черна на цвят, а дробовете му сякаш щели да се пръснат. Трябвало да се бори, за да се освободи от вкопчилото се в него момче.

— Господи! — каза Джейк. — Не зная как е успял да преплува останалата част от пътя след това! — пилотът си представи ужаса на момчето в тъмнината, докато е опитвало да се освободи от паническата прегръдка на брата-удавник. Спомни се как Морган също се бе вкопчил в ръката му. — Братът на Чанг поне е знаел за какво умира.

— Сигурно. Стремил се е най-вече към по-добър живот. Семейството подготвяло и двете момчета от малки за това. Баща им казал поотделно на всеки да продължи, ако другият загази твърде много. Семейството им явно е било много практично. Знаели са какво рискуват. Добре, че момчетата поне не са срещнали акули по пътя си — Тя се облегна напред и докосна ръката му. — Добре ли си?

Джейк пое дълбоко въздух.

— О, да! Но Чанг все пак не е изпълнил дословно заръката на баща си. Разбирам го. Може би и аз нямаше да я изпълня. Но на Чанг сега щеше да му е много по-тежко, ако баща му не му беше дал тази заръка. Семейството им знае ли какво се е случило?

— Да, знаят! Съществуват канали за комуникация през границата.

Той вдигна поглед и огледа бара, масите, облечените в скъпи костюми англичани с халби в ръка, бармана китаец, зает с миенето на чашите, отразеното и уголемено от огледалата заведение. Мислеше си какво ли е да се мъчиш да се задържиш на повърхността в открито море през нощта, и да чакаш акулите да се появят отнякъде.

— Можеш ли да прехвърлиш Чанг в Щатите?

— Ще направя всичко възможно, Джейк. — Тя допи остатъка от питието си и въздъхна. — Е, беше ми приятно да си поговорим!

— Нима вече трябва да тръгваш? — запита Джейк.

— Уви, да! Трябва да се прибера и преоблека за приема довечера.

— Ще те изпратя до вкъщи.

— Благодаря, но няма нужда. Ще трябва да пътуваш с ферибота два пъти.

— Няма проблем. Едно от нещата, за които ми плащат, е да се возя на плавателни съдове.

— Не, главоболието е твърде голямо!

— Искам да те видя пак!

Кали сведе поглед към масата.

— Утре съм свободна.

— И аз.

Тя вдигна очи.

— Защо не дойдеш с мен до ферибота „Стар“? Тъкмо ще поговорим по пътя!

Дъждът бе спрял. Кали и Джейк минаваха покрай луксозни Ролс-ройсове и Мерцедеси, паркирани по извитата алея към хотела. Пристанището беше много близо, но не се виждаше поради гъстата мъгла.

Кали прекара ръка през косата си.

— Уф, ама че време! Няма да мога да оправя прическата си, ще закъснея.

Докато пресичаха улицата, трима юноши се приближиха към тях. Те бяха облечени в ярки ризи с дълги ръкави, разкопчани по шията, а черните им коси бяха пригладени назад. Говореха високо и един от тях се опита да се блъсне в Кали. Тя ловко отстъпи встрани.

— Тия ги наричат „суинги“ — обясни тя на Джейк. — Това са членове на Хонконгските младежки банди, които често си имат проблеми със силите на реда.

Двамата се насочиха към тротоара, който гъмжеше от хора. Щом се вляха в тълпата, Кали и Джейк трябваше да намалят ход. В ушите им се връзваха тънки гласове с мелодична интонация. Беше хладно и влажно. Джейк усети, че стомахът му се свива.

— Толкова много хора — каза той. — На моя кораб има пет хиляди души екипаж, но никога не е било така претъпкано. Как издържаш?

Кали се изсмя.

— Да съм казвала, че издържам? Все едно че живееш заедно с пет милиона души в затворена стая. Не се отказвай, малко остана!

Пешеходците се блъскаха в него, понякога доста грубо.

С приближаването към морската гара хората намаляха, но точно отпред се виждаше голяма тълпа, която очевидно също чакаше ферибота. Пристанището оставаше отчасти скрито зад тях. Кали спря.

— Виж, — каза тя. — погледни онази сграда! Това е морската гара, където акостират пътническите лайнери и от тях се изсипват откачените туристи, които само знаят да купуват.

Джейк не отвърна нищо и те продължиха.

Докато вървяха, тя му говореше за великолепните магазини, за това колко много чудесни неща могат да се купят в Хонконг, за ресторантите, любимият от които, се казваше „Булевард Максин“. Разказваше за аркадата „Стархауз“, точно до морската гара, където имаше други интересни магазини, включително и един, специализиран за часовници „Сейко“. Ако му трябва хубав часовник, може да си го вземе оттам. Кали продължи да бърби и Джейк помисли, че прилича на екскурзовод.

— Кали — прекъсна я той, — чакай малко! Аз не съм някой идиот от Конгреса! — Кали спря и впери поглед в него. По лицето ѝ се изписа недоумение. Той сложи ръце върху раменете ѝ. — Не съм дошъл в Хонконг, за да обикалям магазините. Тук съм, за да забравя поне за малко проклетата война. А сега единственото, което искам, е да бъда с теб.

Той обгърна главата ѝ с ръце. Пръстите му потънаха в къдриците ѝ. Привлече устните ѝ към своите. „Толкова меки!“, помисли си Джейк, „Толкова нежни!“ Усети как ръцете ѝ обгръщат кръста му и я прегърна, притегляйки я към себе си. Долови ухание на свежест и пролет, аромат на люляк.

Тя прекъсна целувката и каза:

— Изненада ме!

Трябваше да повървят през тълпата около пет минути, за да се доберат накрая до въртящите се вратички на пристана. Докато обсъждаха плановете си за следващия ден, два ферибота се напълниха с хора и отпътуваха. Джейк я придружи до входа и тя влезе вътре. После се обърна към него и извика:

— До утре!

Усмихна му се широко и помахаше с ръка. По тялото му се разля приятна топлина, както от първа глътка старо уиски. Остана загледан в боядисания в бяло и зелено ферибот, който потъваше в мъглата.

Когато Джейк се прибра в хотела, навън вече беше тъмно. Отново му се догади. Влезе във фойето и изпита облекчение при мисълта, че дъждът и тълпите хора остават навън, зад гърба му. Като се качи в стаята си с разочарование видя, че Сами не е там, но това не го учуди. Искаше му се да му разкаже за Кали.

Дълго стоя под душа, а после се преоблече. Почувства се по-добре. Слезе в „Чеса“ — швейцарския ресторант на хотела — и си поръча пържола с бира. Стомахът му се успокои. Прибра се в стаята и с леко треперещи ръце запали втората цигара за деня. Погледа малко телевизия и си легна.

В началото мислите му се въртяха само около Кали и доколкото успя, той възстанови наум разговора и прекараното с нея време. После си спомни за тълпата азиатци и кресливите им гласове. Те притискаха тела в него; гълчавата от думите им отекваше в ушите му — сякаш това бе техният начин да му докажат, че съществуват, че са хора от плът и кръв като него.

„Опитваш се, помисли си Джейк, да изхвърлиш от главата си мисълта, че убиваш истински хора. Сееш бомби, но не виждаш как падат, не чуваш експлозията. От земята само беззвучно се вдигат облачета дим, но биха ли могли те да убият някого? Сякаш нищо не се случва истински и ти започваш да си мислиш, че тези азиатци не се хранят, не дишат, не ходят по нужда, не изпитват болка, не викат. Струва ти се, че в действителност не съществуват. Опитваш се да забравиш истината, защото не искаш да бъдеш убиец — за Бога, това е последното нещо, което желаеш! Но въпреки това си такъв — убиваш хора, понякога до 50 човека наведнъж. У теб са бомбите, битката не е равностойна и ти прекрасно го знаеш. Живееш със срама от тази мисъл. Щеше да е по-различно, ако знаеше, че ако ти не убиеш противника си, той ще убие теб — като при дуел, или по време на въздушен бой между два самолета. Понякога атакуваш и онези, които те обстрелват със зенитен огън и ракети. Ако пречукаш тях — добре, не мислиш повече за това. Но все пак бомбите са у теб и в повечето случаи те падат върху хора, които не те нападат по никакъв начин. Най-много кошмари ти причинява мисълта, че може да си убил деца, защото знаеш какво става с телцата им при една бомбена експлозия и сякаш чуваш писъците им. Но всъщност нямаш представа по кого стреляш — може и да не е имало деца сред пострадалите, все пак! Внушаваш си, че е така, докато някой прекрасен ден научиш, че всъщност си сбъркал и си бомбардирал не това, което трябва, а някоя болница. Тогава упорито се стараеш да изгониш от главата си спомена за всичко това и гледаш да не мислиш за възможната истина. И ти се

иска да изскубнеш топките на всяко ухилено копеле, което ти казва точно колко души си убил.“

ГЛАВА 11

Сами разтвори завесите със замах и в стаята нахлу ослепителна слънчева светлина.

— Хайде, Графтън, размърдай си благородното продължение на гръбначния стълб! Днес ще бъде страхотен ден!

— Моля? Благородното ми какво?

— Това го прихванах от англичаните, с които се мотях снощи. Страхотни образи!

— Колко е часът? — Графтън забеляза, че Ландийн не е спал в леглото си.

— Почти десет. Хайде, съкафезнико! Ставай, ходом марш към банята — пикай и се бръсни!

— Каква е тая паника! — изстена Джейк. — Впрочем, къде беше снощи?

— Англичаните, с които се запознах — от Кралския флот — ми намериха едно австралийско маце — стюардеса, която веднага оцени чистокръвната ми порода. Не понесе мисълта, че ще прекара нощта без мен! — И Сами завъртя одобрително очи.

— Желязна Ръка, днес е твоят щастлив ден. Тя има приятелка — зажадняла за секс женска, която си умира от нетърпение да се запознае с теб.

Джейк стана и отиде в банята, а Сами се приближи и застана до вратата.

— Хей, Графтън! Толкова отдавна ли не си спал с жена, че вече си забравил какво хубаво нещо е сексът? Обещах да те заведа. Послъгах, разбира се. Казах, че около теб се въртят стотина жени, които се бият коя да те докопа първа. Какво пък толкова, по дяволите, приятелят си е приятел, нали така?

— Точно така — каза Джейк. Излезе от банята. — Много мило от твоя страна, но има един проблем. Аз...

— Проблем ли? Какви ги приказваш?

— Помниш ли жената, за която ти разправих вчера? Онази, която...

— Какво? — каза Сами недоверчиво. — Искаш да кажеш госпожица „Чай с Кифлички“? Майтапиш ме! Аз ти уредих среща с една истинска жена — австралийка! Колкото и да съм добър, не мога да се справя с две наведнъж!

— Е, да! — съгласи се Джейк. — Но аз имам уговор...

— Виж сега. Джейк — Сами заговори много бавно и отчетливо, като на малко дете. — Това апетитно парче, т.е. тази висока страстна руса жена, направо може да ти разкаже играта днес. Ще ти усуче надлъжника, момчето ми! Знаеш за какво говоря. Ще ти РАЗ-КА-ЖЕ ИГ-РА-ТА!

— Тъхъ — каза Джейк. — Чуй за момент, дявол те взел какво...

— Добре — отсече Сами. — Картинката ми е ясна.

Тръгна към вратата и каза:

— Е, щях да закувам с теб, но виждам, че не си с всичкия си, а пък умирам от глад и няма да те чакам! — Сами отвори вратата, после се обърна към Джейк. — Ще те попитам само едно: Успя ли да я оправиш, заедно с кифличките ѝ? А?

— Върви по дяволите!

— Ха! Знаех си аз! Да оставим фактите да говорят сами! — и затръшна вратата.

Джейк се избърсна набързо и реши, че ще се къпе по-късно. Завари Сами все още на масата за закуска. В чинията му имаше останали пържени яйца. Джейк си поръча кафе, доматиен сок и препечена филийка с портокалово сладко.

— Най-напред трябваше да ме попиташ — каза той. — Вчера ти казах за нея.

— А как можех да те попитам? А и как да взема насериозно някаква флърца, която ти казва, че иска да се видите на следобеден чай. На ЧАЙ!

— За мен тя е нещо различно. И не е флърца!

— Да, да!

— Искам да я видиш — каза Джейк.

— Не виждам как ще побера и това в програмата си. Днес имам да върша доста неща. Съзнаваш ли, че ще трябва да отменя уговорката?

— Да, съзнавам го. Това бе наистина много мило от твоя страна. Но аз държа да я видиш. Искам да знам какво мислиш за нея!

Сами отпи от кафето и после отговори:

— Е, както казах, днес съм много зает. Но ще помисля по въпроса.

Когато Кали позвъня от фойето, Джейк ѝ каза, че иска да ѝ представи един свой приятел. В коридора Сами запита:

— Та какви всъщност са тези кифлички?

— И аз не знам.

Докато чакаха асансьора. Джейк каза:

— Дръж се прилично, моля те!

— Графтън, ще ти направя задника на решето, ако работата ми с австралийските сестрички се развали, понеже не мога да намеря друг пич!

Влязоха във фойето. Джейк за първи път го виждаше така ярко осветено.

— Това тя ли е? — запита Сами. — Там, до колоната?

— Да — каза Джейк и помахна на Кали в отговор. — Тя е.

Кали беше облечена в тъмни тричетвърти панталонки и жълта блуза, над която бе сложила разкопчана бяла жилетка. На рамото ѝ висеше малка чанта.

— Не е зле! — каза Сами. — Никак не е зле даже!

На Джейк му се искаше да прегърне Кали, но вместо това я представи на Сами, който беше застанал със събрани крака и леко се поклони. Кали се усмихна и каза:

— От Джейк знам, че сте неговият съквартирант. И вие ли сте пилот?

— Да, госпожо — отвърна Сами. — И аз съм същият безумец.

Тя се засмя.

— Не знаех, че човек трябва да е луд, за да лети!

— За това трябва да ти хлопа дъската. А за да постъпиш във Флота трябва да си направо мръднал — обяви тържествено Сами. —

Значи ние сме два пъти куку. Само душевноболни хора могат да живеят по цели месеци, окошарени в някакъв кораб, като група монаси.

— Вие двамата откога се заразявате с безумие един друг?

Джейк и Ландийн се спогледаха.

— Познаваме се от около две години — каза Джейк.

— Да — потвърди Сами. — А от около година живеем заедно и аз зная всичките му недостатъци. Като се върнем на плаващия си манастир, ще изготвя списък и ще ви го пратя. Толкова много хартия, обаче, ще трябва да се таксува като товарна пратка!

Кали вдигна вежди и погледна към Джейк. После се обърна пак към Сами:

— Не че искам да сменя темата, но харесва ли ви Хонконг?

— Определено — отвърна Сами. — Направо съм смаян.

— Кали ще ми покаже истинския Хонконг — вметна Джейк, —

Ще ми помогне да избегна капаните за туристи.

— С едно изключение! — поясни Кали. — Ще отидем до Върха.

Тази туристическа забележителност не бива да се пропуска.

— Зная — каза Сами. — Снощи бях там.

— Снощи ли? — учуди се Кали. — Сигурно нищо не сте видели.

— Приятелката ми и аз не обърнахме особено внимание на това.

— Е — каза Джейк, — ясно е, че месеците, прекарани в молитва и съзерцание изобщо не са ти помогнали.

— Трябва да се върнете там заедно с приятелката си — заяви Кали, — за да видите гледката!

— Сериозно ще обмисля съвета ви — отговори Сами. — Е, млади хора, аз трябва да ви оставя. — Наведе се към момичето и прошепна тихо в ухото ѝ: — Списъкът с недостатъците на Джейк не е толкова дълъг. Всъщност, имате голям късмет! Той е страхотно момче!

— Какво мислиш за Сами? — попита Джейк, когато двамата излязоха навън, под чистото светло небе.

— Много е забавен — каза тя. — Леко чалнат, обаче ми харесва.

Небето беше синьо и безоблачно, а въздухът — сух и приятен. Духаше лек ветрец. Джейк хвана Кали за ръката и двамата тръгнаха надолу по Нейтън Роуд.

— Повечето от тези магазини са отворени и в неделя, така ли? — запита той.

— Търговията им процъфтява. Туристите обичат да купуват от тук.

Кали го поведе по тясна странична улица, където се разхождаха продавачи с големи върбови кошници в ръце и предлагаха пресни зеленчуци и зрели плодове, чиито разнообразни цветове, форми и външен вид сякаш напиреха да изскочат извън плетените панери.

— Какво е това? — запита Джейк, като хвана един малък, мъхнат плод.

— Киви. А онова е манго. И двете са много вкусни и сладки.

Във въздуха се носеше тежката миризма на пресни продукти, а улицата беше претъпкана от купувачи, повечето от тях понесли издути найлонови торбички.

Джейк рязко дръпна Кали встрани от пътя на един неуверено криволичещ велосипед, върху който седеше 7–8 годишно момченце.

— Бас държа, че няма разрешително за управление! — каза Кали.

— Може би закъснява за среща с приятелката си.

Минаха покрай цветарски магазин. Витрината беше пълна с пъстри изкуствени цветя. От входа изскочи една беззъба старица и сграбчи Джейк за ръкава.

— Цветя за дамата, господине? Цветя за дамата?

Той се усмихна на Кали.

— Би ли приела един букет, ако имат и истински цветя?

— Благодаря, но не зная къде ще ги сложа!

Жената продължи да припява и още по-силно задърпа Джейк за ръкава.

— Не искаме цветя — каза той. — Дамата не желае цветя! Не, благодарим!

Лицето на старицата грейна и тя го стисна още по-здраво.

— Не, не! Никакви цветя, не!

Кали се засмя.

— Веднага, щом види човека, тя разбира дали ще може лесно да измъкне пари от него — и заговори на жената на кантон.

За Джейк гласът ѝ прозвуча също като всички други носови гласове с мелодична интонация, които слушаше около себе си и това го

стресна. За миг го връхлетя усещането, че Кали е измамница — че е китайка, нахлузила кожата на американка. Старицата веднага пусна ръката му. Но когато жената се извърна към Кали, за да ѝ отговори, в очите ѝ проблясваха пламъчета и от устата ѝ се посипа цял поток коментари. Двата побягнаха от тях надолу по улицата.

След известно време, вече обиколили доста улици, Джейк реши, че каквото и да поиска човек на този свят, то може да бъде закупено в Каулун. Но той самият не желаше нищо — нито някаква дрънкулка, нито часовник, нито блуза с пайети, нито сампани или концентрични сфери, издялани от слонова кост, нито златни украшения, емайлирани пръстени, копринени дрехи или играчки. Беше огладнял, но не му се щеше да опитва от печената върху дървени въглища патица, която предлагаше един азиатец, нито да хапне от посолените, изсушени на слънце яйчени жълтъци. Дори за известно време загуби апетит при гледката на една месарница, където висяха пилета, окачени на върви и сред локви кръв се търкаляха кравешки глави. А ни най-малко не искаше да му предсказват бъдещето. Кали се опита да го придума поне да си ушие цивилен костюм и няколко ризи.

— Пропускаш великолепна възможност!

— Няма значение. Не нося цивилни дрехи. Готова ли си за Върх Виктория?

— Изморен ли си?

— Май да — отвърна той. — Изморих се от цялата тая тълпа, в която всеки те дърпа да купуваш нещо.

Кали сложи ръка на врата му и го разтри. После го целуна.

— Бас държа, че си гладен!

Поведе го по някаква улица, не по-широка от тротоар. От двете страни имаше поставки с аудиокасети и книги, някои от които на английски.

— Тези касети и книги не се продават — каза Кали. — Дават се под наем от библиотеката, на която принадлежат.

По-надолу по улицата тя спря.

— Ето тук е — посочи към една врата, отвори я и влезе в много малка стая. Джейк я последва вътре и се огледа.

Имаше само три маси и те бяха покрити с вестници. В дъното на помещението се виждаха мъж и жена на средна възраст, заети с готвене. На една от масите седеше двойка млади китайци. Кали отведе Джейк до прозореца, встрани от другите. Щом седнаха, на челото му кацна муха. Той махна с ръка, за да я отпъди.

— Имай ми доверие — каза Кали. — Местенцето е по-добро, отколкото изглежда.

Синята боя на стените беше избеляла, а от тавана проскърцваше един-единствен дървен вентилатор. Жената дойде при тях, изтривайки ръце в престилката си. Позна Кали и засия в усмивка. Кали каза на Джейк:

— Ще поръчам за двамата топчета от оризово тесто. Мисля, че повече ще ти харесат пържени. Ще пиеш ли бира?

— Разбира се. Аз не искам нищо друго.

— Чинг-ни гей-уоман ър-ших-съсу-де чау-тц, лианг-пинг пиджоу — изговори Кали.

Джейк отново се стресна от словесната ѝ метаморфоза.

— Много добре го говориш! — отбеляза той, когато жената тръгна за поръчката.

Кали се усмихна.

— Как разбра?

— Ако ни сервират оризови топчета с бира, значи го говориш добре. Ако, обаче, ни донесат пържени змии или препечени заешки уши, ще е ясно, че си объркала нещо.

Кали отметна глава назад и се разсмя.

Жената донесе цял куп оризови топчета в общо блюдо, от което те ядоха заедно. Джейк предпазливо набоде едно от тях.

— Доста вкусно — отбеляза той с пълна уста и посегна за още.

— Казах ти, че мястото е добро.

Когато топчетата свършиха, Джейк реши да поръча втора бира.

— Освежен ли се чувстваш сега?

— Като актриса след пластична операция. Готов съм за всичко.

— Добре. Тогава да вървим към Върха. Денят е чудесен за целта.

Запътиха са към фериботната линия „Стар“. Кали го поведе през странични улички, по които не бяха минавали досега. Джейк се спря и се загледа в един човек, който седеше на столче и пишеше, а до него стоеше сивокоса жена и му говореше нещо. Черните китайски букви сякаш се лееха изпод перото му.

— Това е калиграф — обясни Кали. — Пише писмо вместо жената, понеже тя не умее. Тя ще му плати.

— За какво става въпрос в писмото?

— Чакай малко. — И тя се заслуша. След минута каза — Боже мой, Джейк, внучка ѝ е родила близнаци. Това е добър знак и в семейството е настанала голяма радост.

— Хубава новина — каза Джейк. — Поздравления! — обърна се той към жената, която го погледна. Джейк вдигна два пръста — знака на победата. Когато вече тръгваха, жената извика нещо след тях.

— Какво ни каза? — запита той.

— Хм, не зная дали да ти го превеждам.

— Е, хайде, какво беше?

— Добре, ще ти кажа. Каза, че ни пожелава и ние да бъдем благословени по същия начин.

— Хубаво пожелание.

Седалките в отделението втора класа на ферибота „Стар“ бяха направени от тънки дървени дъски. Джейк постоянно се въртеше на мястото си. Вчера водата в залива изглеждаше тъмна, но днес искреше в синьо-зелени тонове. Той се наслаждаваше на лекия морски бриз, въпреки че понякога долавяше миризма на риба. Чудеше се как бавно подвижните джонки и другите малки съдове успяват да избегнат сблъсъка с ферибота. Кали седеше до него, откъм водата, и жълтите ѝ висящи обици подскачаха от морското вълнение. Джейк я прегърна през раменете и тя постави ръка върху крака му.

С приближаването към пристана фериботът се затресе от реверсирането на витлата и започна да намалява скоростта си.

— Да вземем такси — каза Кали. — Освен ако не искаш да се направиш екскурзия пеш до горе.

— Забравил съм си туристическите обувки вкъщи.

Останаха да чакат влакчето на гарата „Пийктрам“, Гардън Роуд, и се качиха едва когато Кали се увери, че ще могат да заемат места в дъното на вагона, отдясно, откъдето гледката беше добра.

Придвижвана нагоре от дебело стоманено въже, претъпканата вагонетка с грохот се изкачваше по стръмните релси към Върха. Градът остана под тях. Г-образната сграда на хонконгския хотел „Хилтън“ и другите високи постройки сякаш сами се смаяваха в далечината. На отсрещната страна на улицата, срещу гарата, се намираше Американският консулски отдел — впечатляваща сграда с балкони. Кали я беше посочила на Джейк, когато слязоха от таксито. Показа му и „Есторил Кортс“ — нейния жилищен блок — светло кафяв, изграден от бетон, на около две преки от консулството. Повечето от съседите ѝ бяха изнесли цветя и зеленина по балконите. Кали му каза, че от нейната тераса се вижда пристанището, но в момента един нов строеж скрива гледката.

Вагонетката спря за трети път, полюшвайки се леко напред-назад.

— Колко още спирки има до Върха? — запита Джейк.

— Какво значение има? Виж какъв прекрасен ден!

Заизкачваха хълма под още по-голям наклон и Джейк усети, че по-скоро лежи, отколкото седи на мястото си. Обърна се към Кали:

— Ако това влакче се движеше 80 пъти по-бързо, щеше да добиеш представа какво значи да изпълниш боен завой с А-6.

— Звучи страхотно! — каза тя. — Ще ме вземеш ли някой път със себе си горе?

Джейк я изгледа внимателно, после обгърна раменете ѝ с ръка и каза:

— Можеш да разчиташ на мен!

Към тълпите хора, изсипващи се от станцията на Върха, бързо се втурваха продавачи на фотоплакати и други сувенири. Кали хвана Джейк за ръка и го поведе към отсрещната страна на улицата, където се намираше един открит ресторант.

Джейк спря.

— Надявам се, няма да предложиш пак да пием чай!

— Не и в този капан за туристи! Но какво лошо има в това да се пие чай?

— Сами ме подложи на кръстосан обстрел затова че имахме среща на чай. Тебе те нарече „Гаджето ти с чая и кифличките“.

Тя се изсмя.

— И по-лоши имена съм получавала! Кажи на Сами, че е добро момче, но е малко нахален.

— Нахален ли?

— Не мислиш ли така? От къде на къде ще ме нарича твое гадже?

— Е, не знам — ухили се Джейк, — Сами не е човек, който си прави прибързани изводи.

Кали се замисли и сви устни.

— Всъщност, не съм ничие „гадже“. Но мисля, че бих могла да стана нечия... — И се изсмя. — Не, не това исках да кажа! — Замълча за миг, после добави — Може би трябва да опитам на китайски.

— Не, недей! — засмя се той. — Никога няма да те разбере. Виж сега, я да направим нещо друго. Защо да не помислим как да не изкараме Сами лъжец? По дяволите, нали трябва да защитим честта му!

Кали бавно поклати глава.

— Джейк Графтън, ти си един хитър кучи син! Но, така да бъде! Да видим как, поне за днес, ще можем да опазим честта на Сами неопетнена.

— Губим време! — каза Джейк. — Обгърна раменете ѝ с ръце и я целуна лекичко. После я притегли към себе си, впил поглед в тъмните ѝ очи, които бавно се притвориха. Усети тялото ѝ да се отпуска в ръцете му. Отново я целуна и този път тя се притисна към него. Езиците им се докоснаха за миг и това го изненада и наелектризира. Искаше да продължи, но тя се освободи от прегръдката му. Джейк забеляза, че дишането му се бе ускорило, както и това на Кали. Тя оправи с ръка косата си и каза:

— Не можем да продължаваме на публично място.

— Едва ли на някой му пука. Но аз съм лесен. Мога да продължа където поискаш.

— Хайде, остроумно магаре такова! — каза тя и го хвана за ръка. — Да отидем да видим това, заради което дойдохме!

Стояха близо до един ръждясал телескоп, който работеше с монети. Пред тях млад китаец с пилотски слънчеви очила държеше на ръце малкия си син. Детето вдигаше много шум и махаше с пухкавите си ръчички и крачета. Джейк се беше загледал в тях, когато чу гласа на Кали.

— Въздухът е толкова чист, че не мога да повярвам. Много е необичайно. Обикновено замърсяването е толкова голямо, че от града не се вижда почти нищо.

— Да, видимостта е страхотна. Днес времето е идеално за летене.

Той се загледа към пристанището, пълно с безразборно движещи се платноходи и моторни съдове. Измежду тях сякаш само фериботите се движеха с определена цел. Преброи три, които пътуваха между остров Хонконг и Коулун.

— Виждаш ли тази планина в далечината, Джейк? Това е Касъл Пийк. На няколко мили зад нея се намира залива Дийп Бей, където се е удавил братът на Уанг Чанг.

— Да, виждам я.

— От другата страна на залива е континенталната част на Китай.

Джейк се взря в огромните синьо-зелени планински масиви. В сравнение с тях добре познатите му планини във Вирджиния му се струваха малки като хълмчета. Ако тука те свалят, помисли си той, долу те чакат доста неприятности с терена.

— Да — каза накрая, — впечатляващи са!

— Понякога идвам сама! — довери му Кали. — Обикновено се разхождам по пътя от другата страна на Върха, за да избягам от тълпата. Мястото е подходящо за размишления. Тук човек може да се опита да разбере в какво вярва.

— А ти наясно ли си? — запита Джейк, без да сваля очи от планините.

Кали се замисли.

— Нищо особено. Винаги съм вярвала в Бога. Но реших, че религиозните организации не ми помагат особено. Струва ми се, че не искам между мен и Господ да стои нищо друго. — Усмихна се. — И аз, като Мойсей, предпочитам прекия контакт.

Джейк се ухили.

— Но Мойсей си е имал планина. Някога да си отнасяла оттук каменни плочи? Или да си се оглеждала за горящи храсти?

— Не — засмя се тя. — Но все още търся подходящата планина. — И наклони глава. — Може би ще трябва да пусна обява във вестниците.

— Как например? Можеш да пишеш: „Търси се планина, да може да устоява на страхотни светкавици, ураганни ветрове и на глас, хиляди пъти по-силен от гръмотевица!“

Кали подхвана шегата.

— „Заплащане щедро, допълнително възнаграждение, ако е снабдена с каменни плочи. Търсете в неделя. Без посредници.“

И двамата избухнаха в смях.

Очите на Кали бяха все още влажни, когато тя запита.

— А ти в какво вярваш?

— Точно тези дни ми е много трудно да ти отговоря на този въпрос. Едно знам със сигурност — вярвам в Джейк Графтън. Убеден съм, че ако е достатъчно добър, внимателен и предвидлив все някак ще оцелее. Поне има някакъв шанс!

Кали сбърчи чело.

— Звучи много самонадеяно. Все едно да се удряш в гърдите!

— Не исках да излезе така.

— Говориш за оцеляване. Това ми е ясно. Но не може да не вярваш и в нещо друго!

— Какво значение би имало това, ако не оцелея? ТРЯБВА да вярвам в себе си. Иначе съм свършен. Ако ти липсва самочувствие, а летиш, бързо ще минеш в историята.

— А никога ли не ти се е случвало да загубиш вяра в себе си?

— Понякога е доста поразклатена, но иначе не, никога не съм я губил! Навигаторът — момчето, седящо от дясно в Интродъра — постоянно те окуражава.

— Летенето май е бая трудна работа! Сигурно не можеш да си позволиш да грешиш.

— Всеки пилот понякога прави грешки. Всъщност, свършени полети няма. Допускаш много грешки — някои можеш да оправяш, други — не. Но не бива да допускаш грешката, която ще те прати на

онзи свят — точно тук помага огромното самочувствие на пилота. Трябва да си убеден, че не можеш да се подхлъзнеш фатално.

Вагонетката, с която слязоха от Върха, този път не беше пълна. Следобедният вятър бе доста хладен и Кали се сгуши в Джейк. Откакто се бяха качили във вагона, не бяха си разменили и няколко думи.

— Давам един пробит цент, за да разбера какво мислиш! — каза Кали.

— Цената е по-висока. Мислех за теб.

— Поласкана съм!

— Утре трябва да си замина.

— Знам. И аз си мислех за това.

— По дяволите, не искам да се разделяме! Да можех да остана поне още няколко дни...

— А аз бих искала да останеш тук много повече! Но нека не мислим за това. Нощта едва започва, а и аз съм толкова гладна, че мога да изям половин слон!

— Половин ли?

— Никога не съм била толкова гладна, че да изям ЦЯЛ!

Джейк се разсмя и каза:

— Аз пък мога да изям цяло стадо! Но вместо това ще се опитам да се задоволя само с една хубава пържола!

Взеха такси до ресторант „Кухнята на Джили“, за който Кали каза, че е любимото място на хората от Консулството. Заведението в европейски стил беше полутъмно, облицовано в дървена ламперия. Келнер с рошави вежди им предложи маса в ъгъла. Джейк с изненада откри, че човекът е почти точно копие на Джоу Ен-Лай, чиято снимка бе виждал във вестниците.

— Мислех, че пиеш само бира! — каза Кали и потопи една скарида в майонезата.

— И уиски обичам! — Джейк отпи голяма глътка. Намаза с масло една филийка и я изяде на три хапки. Когато келнерът донесе салатите, той поръча още едно уиски с лед.

Кали пиеше джин с тоник. След малко тя непряно попита:

— Все още не ми е ясно в какво точно вярваш, като се изключи Джейк Графтън?

Очите ѝ отразяваха блещукащите пламъчета на свещите.

— Има още нещо, в което твърдо вярвам — отвърна ѝ той. — Че никога не бива да изоставям в беда момчетата, с които летя, както и те мен! Трябва да си помагаме, за да оцелеем.

— Винаги ли взаимно си поддържате доверието в себе си?

— В повечето случаи.

Джейк остави чашата си на масата и впери поглед в нея. Заговори, без да вдига очи:

— Така трябва да бъде. Особено когато става въпрос за навигатора ти. — Той изправи глава. — Трябва да разчитате един на друг. Ако някой от двамата направи сериозен гаф, то това може да коства живота и на другия. Между пилота и навигатора цари пълно взаимно доверие. И ти винаги знаеш, дали можеш да разчиташ на него или не. — Джейк заговори с шеговита тържественост, подчертавайки всяка дума с вдигнат показалец. — Никога недей да летиш с мъж, на когото нямаш доверие!

— Че аз никъде не отивам с мъж, на когото нямам доверие! — отвърна Кали и задъвка замислено салатата си. — Значи, все пак не всички имат необходимото самочувствие!

— Ами да!

— Но това не важи за теб, сигурна съм!

Джейк пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Искане ми се да си права, но невинаги е така!

— Защо? — В гласа ѝ прозвуча изненада.

Не беше мислил да ѝ разказва за Морган и когато се усети, че вече е започнал да говори за него, се зачуди защо го прави. Както и да е, накрая тя вече знаеше всичко за случилото се с Макфърсън, както и на какво приличаше пилотската кабина след полета. Но за съня си все пак не ѝ разказа.

— Нали не обвиняваш себе си? — каза Кали. — Не бива!

— Може и да е безсмислено. Не зная. Но се чувствам отговорен за станалото. Както Чанг се е чувствал виновен за брат си.

— Направил си всичко по силите си! — отбеляза тя. — Никой не би могъл да направи повече! Не си се предал!

Когато Кали се върна от тоалетната, двойникът на Джоу Ен-Лай тъкмо надзираше пламъците около „Шатобриана“ за двама. Друг келнер, който Джейк виждаше за първи път, бързо взе празната му чаша, в която той подрънкваше леда. Кали остави чантата си в ъгъла на масата.

— Надявам се, че още си много гладен! Тези блюда изглеждат огромни!

— Мога да изям и твоята чиния!

— Долу лапите от порцията ми, Джейк! Умирам от глад!

Келнерът постави пред Кали чаша червено вино. Тя забеляза, че Джейк си бе поръчал ново уиски и каза:

— Още едно ли?

Джейк сви рамене.

— Не съм го поръчвал!

— Аха.

Зачервеният келнер ухилено постави пред Кали нейната апетитна част от „Шатобриана“. Тя му благодари на кантон. Изчака да сервираат и на Джейк, преди да разреже месото.

— Фантастично е!

С пълна уста, Джейк кимна ентусиазирано. Изядоха порциите си и пълно мълчание.

— Страхотно място избра! — отбеляза накрая Графтън.

— Преди малко си мислех за... за теб, Джейк!

— Е, няма голяма полза от това!

— Ти си добър човек, Джейк! — Тя сложи ръка върху неговата.
— Радвам се, че ми разказа за Морган. Доволна съм, че ми имаш достатъчно доверие, за да споделиш с мен това!

— Не е много приятна история. — Джейк побутна с вилицата си два пържени картофа. — Поне да знаех със сигурност за какво умря Морган!

Кали отдръпна ръката си и каза:

— Мислиш, че нямаме работа във Виетнам, така ли?

— Нямам това предвид. Искам да кажа, че ме притеснява безсмислената смърт на Морган, понеже копелетата във Вашингтон не ни оставят да спечелим войната. Страх ги е да направят необходимото,

за да победим. А бихме могли! Може би изобщо не бива да сме във Виетнам.

Джейк изпи на един дъх останалото уиски. Чувстваше се неловко.

— Ако направим равносметка, вероятно грешката ни беше, че изобщо се забъркахме в тая история. Особено като се има предвид, че почти никой в Щатите не подкрепя войната. Но вече е късно за подобни разсъждения. Остава си фактът, че сме тук, във Виетнам, и не мисля, че можем просто да зарежем всичко и да избягаме.

— Искаш да кажеш, че трябва да продължим войната само, за да си спасим честта?

— Не, не искам да кажа това. Трябва да продължим не само заради това. Погледни го от друг ъгъл. Щатите ще загубят респекта и уважението на останалия свят, ако решим да избягаме от една по същество освободителна война. Какви борци за човешките права ще сме в такъв случай! Ега ти подигравката! — Джейк млъкна и очерта с пръст кръг върху покривката. — Има и други причини.

— Бих искала да чуя поне разумно обяснение.

Той усети, че се изчервява. Опита се да отговори спокойно.

— Добре. Ще ти посоча една смислена причина. В момента из военнопленническите лагери във Виетнам има над хиляда американци. Никой не знае точната им бройка. Тези мъже гладуват; тормозят ги и ги унижават. Просто се пържат в ада, докато в Щатите разни дългокоси пъзльовци се крият из университетите, изгарят си повиквателните и се опитват да си внушат, че войната е несправедлива, понеже знаят — дълбоко в себе си — че не им стиска да се бият. — Джейк се изкашля и понижи глас. — Трябва да измъкнем хората си от лагерите. Ако не го направим, те чисто и просто ще изгният там. Трябва или да спечелим войната, или да притиснем комунистчетата достатъчно, че да освободят пленниците си и да дадат информация за безследно изчезналите!

— Разбирам те, Джейк! И аз много искам да ги видя свободни! Но всеки ден по време на военните действия умират стотици хора. Помисли си колко човешки живота бихме спасили, ако можехме да спрем войната сега!

— Да я спрем сега ли? Да зарежем всичко и да офейкаме? Ако изоставим пленниците, ако им прекършим вярата, откъде ще намерим

доброволци при една следваща война? — Той вдигна чашата си и се взря в нея. — Всичко, което притежаваме, сме самите ние.

Остави чашата и погледна Кали.

— Нека бъдем реалисти, Кали! За теб войната може да е нещо много далечно — все едно се води на обратната страна на луната, но...

— Не е така — каза тихо тя. — Има нещо, което исках да ти кажа. Терън, брат ми, беше...

— Брат ти ли? Той да не би да смята, че войната е несправедлива? Така ли мисли?

— Да, всъщност е така. Но аз исках да ка...

— Господ ли е пошушнал на брат ти какъв кеф е да живееш в Канада? Там свободата се купува доста по-евтино. Няма начин да не се чувства супер като си слуша стереоуредбата, пуши си марихуаната и вярва, че съвестта му е чиста! Или е в Баркли и протестира срещу войната...

Кали се изправи и грабна чантата си. Наведе се над масата и заговори отривисто:

— Преди да ме прекъснеш, щях да ти кажа, че брат ми загуби и двата си крака във Виетнам. Много му се иска да вярва, че войната е справедлива, но не може и това го разяжда отвътре.

Тя се обърна, за да тръгне, точно когато келнерът пристигна с две чаши кафе.

— Нали не си отиваш? Просто ей така? — запита Джейк.

— Да, тръгвам си, „просто ей така“!

Той се изправи.

— Не знаех...

— Понякога си много жесток, Джейк Графтън! — протегна ръка, за да го спре. — Искам да ме оставиш да си тръгна сама.

Келнерът стоеше до тях с подноса. Лицето му изразяваше недоумение. Кали го заобиколи и излезе от ресторанта.

Джейк седна, вдигна чашата с кафето, но го разля. Дълго гледа пълната чаша на масата срещу себе си. После плати и излезе.

Навън беше тъмно. Той взе такси до консулството. Като слезе, погледна към отсрещната страна на улицата и видя тълпа от хора на малката станция. Вдясно се виждаха очертанията на Връх Виктория, по който проблясваха хиляди светлинки. Спомни си от коя страна на консулството се намираше апартамента на Кали и тръгна нагоре по

Гардън Роуд. Чувствата бушуваха в душата му подобно на есенни листа сред буря.

Намери сградата и обиколи един по един празните коридори, като поглеждаше имената по вратите. Стъпките му отекваха по голия под. Върху една очукана светлокафява табелка под шпионката беше изписано с ръкописни букви името „К. Макензи“. Почука и тя му отвори. Беше облечена в бледожълт копринен халат. Очите ѝ бяха подуты. Джейк заговори:

— Много съжалявам за Терън и за това, което казах!

Видя как плътно стиснатите ѝ устни се отпуснаха.

— Благодаря — каза тя. — Сега вече знам, че не направих грешка, като реагирах така!

Притегли го навътре и затвори вратата.

ГЛАВА 12

В офицерския клуб в Куби се вихреше щур купон. Или поне с това впечатление останаха Джейк и Сами, щом отвориха вратата и глъчката ги удари. Групата, която свиреше рокендрол, вдигаше само малка част от шума. Останалата врява се дължеше на десетките мъжки гласове — екипажите с песни и крясъци се бяха впуснали в последния си славен гуляй. Корабът трябваше да отплава в осем на другата сутрин.

Един от пилотите в тяхната ескадрила, Джоунс Змията, пиеше, застанал близо до вратата.

— Как беше в Хонконг, момчета?

— Страхотно! — отговори Ландийн. — Там ще отида да живея при следващото си прераждане.

— По-високо, не чувам нищо!

— Страхотно! — изрева Ландийн.

— Жалко, че трябваше да се върнете, а? — каза Змията. — Между другото, ще трябва да си вземете пиенето сами. Сервитьорките офейкаха още преди час.

— Какво стана?

— Някакъв пилот на А-7 се качи върху масата и свали всичките си дрехи. После се просна в безсъзнание. Приятелите му го занесоха в бара „При куката“. Сега лежи там върху барплота.

Двамата новодошли си проправиха път през навалищата към бара.

— Имате късмет, момчета — започна „Щастливия час“ — съобщи барманът, — цената е една за всичко! — И прибра от тях по 10 цента.

— Ама че късмет — каза Ландийн на Джейк. — Можеш почти без пари да се напиеш като свиня!

Джейк чукна чашата си в тази на Сами и я пресуши на един дъх. Остави я на бар плота и, докато чакаше да му я напълнят пак, хвърли поглед към задименото помещение. На отсрещната страна екипажите

на изтребителите пееха мръсни песни и хвърляха празните си чаши в камината. Вокалът на състава храбро се бореше да наложи собствените си децибели и насилваше гласа си, стъпил върху една платформа по средата на помещението. На четири от масите, между музикантите и барплота, хвърляха Клондайкски зарове.

Двамата мъже се отпавиха натам. Джейк прецени, че на всяка маса се въртяха не повече от сто долара, но пък вечерта едва започваше. Знаеше, че когато нощта превали и броят на празните чаши се увеличи, залозите щяха да са по около 6–700 долара на хвърляне и че точно преди барът да затвори — когато изведнъж щяха да почнат да се приемат и чекове, някои от хората ще загубят по една месечна заплата. Всяка вечер по масите се сядеха все едни и същи играчи, но истинските комарджии се появяваха точно в нощта преди отплаването. Тогава се разиграваха големите пари.

Паркър Каубоя се бе настанил на една от масите. Пред него имаше голям куп дваисетачки. Кимна на Джейк и Сами и им каза нещо, което те не чува поради гълчавата, а после пак се съсредоточи в играта. Графтън си спомни, че Каубоя му беше разправял, как от печалбата след първото си плаване в западната част на Тихия океан е успял да обзаведе цяла къща.

Забелязаха Дърфи Рейзър и Ейб Стайгър с няколко други мъже на една маса далеч от музикантите, от другата страна на бара. Запроправяха си път през човешкото гъмжило към тях.

— Запознай се с новия си навигатор, Джейк! — каза Рейзър.

Униформеният мъж до него се изправи и протегна напред ръка. Той беше с 5–6 см по-висок от Джейк, широкоплещест и с изсветляла от слънцето коса. От загорялото му лице гледаха студени и пронизващи сини очи. Под крилцата си имаше три реда ленти, на горната отляво беше Почетният кръст на ВВС, с две златни звездички отгоре.

— Върджил Коул — Джейк усети здраво ръкостискане. Сами също се здрависа с него, после се оттегли. Джейк седна, за да се опознаят. Коул се облегна назад. Той очевидно нямаше нищо против вместо него да говори Рейзър. Заслушан в кратката си биография, навигаторът просто отпиваше от бирата.

— И след още две бойни плавания станал инструктор-навигатор във VA-42. Сега е в нашата банда — довърши разказа си Рейзър.

— От осем години е във Флота — вмъкна енергично Стайгър.
Рейзър се наведе напред и прошепна в ухото на Джейк.

— Коул не си пада много по приказките — Графтън вече беше добил това впечатление. — Нито пък е от тия, които се хият за щяло и нещяло.

Джейк зададе на Коул няколко въпроса — къде е отрасъл, в кой град е завършил колеж. Отговорите бяха кратки: „Уинслоу, щата Аризона“ и „Феникс“. После и Графтън потъна в мълчание. Не изпускаше из поглед новия си навигатор, докато Рейзър го представяше на различни хора.

Пронизващите сини очи на Върджил се вираха изпитателно във всяко ново лице. През цялото време ъгълчетата на устата му бяха извити леко нагоре, но това не беше истинска усмивка. Все едно бе нахлузил маска, единственото подвижно нещо на която бяха очите. Имаше вид на човек, който прекрасно съзнава превъзходството си и се забавлява да наблюдава останалите хора.

Неохотата на новодошлия да приказва накара другите да потърсят нови теми за разговор. Никой не спомена за случката с крокодилите и Джейк изпита облекчение при мисълта, че бурята е преминала, както и беше предвидил Ландийн. Сега се обсъждаха другите нови членове на ескадрилата — един пилот и един навигатор, току-що преминали школата във VA-128. Дватама правели тренировъчни полети всеки ден и вече били готови, както доту Джейк, да положат квалификационния изпит, състоящ се от 6 дневни и три нощни кацания на кораба. Това щеше да стане утре, когато отплават. Пилотът бил взел необходимата квалификация за А-6 само преди месец, но трябваше отново да я получи на борда на Шило, за да задоволи изискванията на Кампарели и командира на авиоотряда.

Ландийн се завърна при бандата точно навреме, за да чуе всичко това и да попита:

— И къде са сега тези момчета?

Казаха му, че са в бара „При куката“ и той махна с ръка на Джейк.

— Коул — каза Джейк и се изправи. — Хайде да слезем долу.

Навигаторът последва двамата пилоти към страничната врата в края на помещението. Закрачиха през тревата към една ниска бетонна сграда и Джейк запита Коул как предпочита да го наричат.

— Върджил става. Или Коул. Няма значение — това беше най-дългото му изказване, откакто Джейк се беше запознал с него.

Бар „При куката“ първоначално беше служил за мазе на някаква по-голяма сграда, която или не е била достроена, или е била съборена. Но това очевидно беше станало доста отдавна; събралите се там мъже не знаеха и нито един от тях не се интересуваше. В „При куката“ се въртяха най-големите пиячи и скандалджии. Тук човек можеше да си поръча топъл сандвич аламинут и колкото си иска пиене, всичко за 10 цента по време на Щастливия Час, а през останалото време — за 25 цента. Вътре беше забранено за жени.

Джейк, Сами и Коул влязоха в претъпкания бар. Видът на всички останали вътре подсказваше, че трезвеността ги е напуснала преди няколко часа. Както им беше казал Змията, на барплота лежеше по корем и в безсъзнание един гол мъж. Между двата бута на задника му някой беше сложил черешка за коктейли.

— Тоя защо е по корем? — запита Джейк.

— Божичко, Джейк! — Малкия Оги се приближи към тях. — Откъде падаш? Всеки знае, че пиян човек се обръща да лежи по корем, за да не се задуши, ако повърне.

— Звучи логично — каза Джейк, взе една от двете чаши в ръцете на Малкия Оги и я изпразни на един дъх до половината. После му я връчи обратно.

— Това беше специалитетът, който бях приготвил за Лудия Джак, Графтън! Ако искаш още, просто ме уведоми!

— Благодаря!

Ландийн протегна ръка над голия пилот и дръпна бармана за ръкава.

— Уиски с лед — погледна към Графтън и Коул. — Три пъти.

Тримата се заеха с питиетата си. Междувременно наблюдаваха оживлението около едно приспособление, имитиращо пилотска кабина и разположено върху релси, близо до отсрещната стена. Тази прословута измишльотина се наричаше „Звяра“. Струя сгъстен въздух я изтласкваше напред и в разстояние на 20 фута тя се движеше по равно, след това, по лек наклон, преминаваше през няколко двойни вратички и завършваше пътя си в застоялата вода на едно малко езерце навън. Единственият начин човек да не получи хубава баня в края на пътуването се състоеше в уметото дръпване на лоста за управление на

кабината. Това беше ръчка, свързана чрез пружина за една кука, която можеше да се закачи в опъната напречно на релсите жица точно пред наклона. Но за да се улучи жицата беше необходимо безпогрешно умение. Тази вечер машината имаше доста работа и пилот след пилот цопваха във водата сред веселия рев на останалите: „на втори кръг, на втори кръг!“

Фердинанд Магелан и един мъж, когото Джейк не познаваше, се приближиха до тях и се представиха. Непознатият наистина беше новият пилот. Той изглеждаше едва на около 20 години и от лицето му лъхаше невинност, поради която, разбира се, щеше да стане жертва на доста груби шеги.

Докато говореха, Джейк забеляза Каубоя, който стоеше встрани от групата.

— Измори ли се да играеш карти?

Паркър презрително поклати глава.

— Още е много рано. Скръндзавите копелета не залагат достатъчно. По-късно ще се върна. Виждам, че вече си се запознал с Върджил.

Джейк кимна. Какво друго можеше да каже човек за Коул?

— Как беше в Хонконг? — запита Каубоя.

— Прилично — каза Джейк.

— Някоя разказа ли ти играта? — поиска да знае Каубоя.

— Тъхъ — Ландийн се ухили, а Джейк се изчерви. Видя, че Коул изгледа първо единия, после другия. „Тия очи са като рентген, по дяволите!“, помисли си той.

Останалите зяпаха как изтеглят от „Звяра“ поредния мокър до кости мераклия.

— Хей, тук има още един, навит за „Звяра“ — гръмко извика Каубоя.

През тълпата се отвори пътека, като през водите на Червено море. Паркър сграбчи Джейк за раменете и го тикна напред. Пилотът изрева:

— Намерете си някой друг! Дръпнете го тоя лунатик от мен! Не искам да се качвам в скапаната кабина!

Но го сграбчиха още повече ръце. Усети как краката му рязко се отделят от пода и как се понася напред към покритата с мръсотия

машина. Джейк се примири със съдбата си и се остави да го поставят вътре и пристегнат с коланите.

Ландийн и Каубоя нещо се туткаха при таблото за управление.

— Как, по дяволите, пускате въздуха? — промърмори Сами.

Някой сигурно дръпна не тази ръчка, която трябваше, понеже една клапа гръмна и от сгъстения въздух лостът за управление изхвърча, прелетя през помещението и разби огледалото зад бара. Двама души едва успяха да се наведат, за да избегнат този летящ снаряд, а барманът подскочи, като чу трясъка от разбитото стъкло. На тълпата всичко това се стори безкрайно забавно.

— Идиоти такива! — ревна един плещест мъж с дълги щръкнали мустаци. — Махай се оттам, Ландийн, преди да си утрепал някого! И ти, Текс!

Сред нов изблик на смях Ландийн и Каубоя бяха избутани встрани, а управлението пое по-опитни ръце.

Някой подаде на Джейк ново питие, докато той чакаше да поставят обратно лоста за управление и да закачат друга бутилка със сгъстен въздух. Играта започваше да му харесва. Облегна се назад, измъкна отнякъде цигара, вдигна крак и го облегна отстрани на кабината.

— Приятели, когато успеете да се справите с положението... — Видя Коул, очевидно студен и безразличен към всичко, което ставаше около него, спрял сините си очи върху Джейк. Как, за Бога, запита се той, ще летя с този човек всеки ден? Мисълта за дългите часове принудителна близост с него го ужаси. В този момент Коул му намигна.

Джейк се ухили и подаде чашата си на най-близкия зяпач.

— Цяла нощ ли ще се мотаете? — извика той на „ремонтната бригада“ отзад. — „Бандитите“ се връщат със скорост 10 възела и ще влетят през тия вратички, ако не си мръднете пръста!

— Кой ще изстреля това момче? — извика Хандълбар.

— Аз, за Бога! — прогърмя един глас със силен южняшки акцент. Боцман Марион Мулдовски пристъпи напред. Беше висок около 6 фута и 2 инча, със значително шкембе. Раменете му бяха доста тесни, но пък завършваха с огромни ръце. Боцман Мулдовски имаше чин старшина — до който се беше изкатерил от редови матрос, както се казва „със зъби и нокти“. Откакто Джейк беше на борда на „Шило“,

той отговаряше за поддръжката на катапултите и редовно взимаше вахти на пулта за управление. Властното му излъчване внушаваше на офицерите страхопочитание, а на моряците — незабавно подчинение. Всички се отнасяха към него с уважение и боязън. Знаеше се, че даже командирът на авиоотряда веднъж се беше изпуснал и се бе обърнал към Мулдовски със „сър“.

Всички бяха вперили поглед в този южняк-поляк, докато той разглеждаше изпитателно Джейк и „звяра“.

— Готов ли си, летецо! — изрева той.

Джейк свали крака си долу и пристегна коланите на раменете си.

— Готов съм, Боцмане!

Мулдовски пресуши бирата на един дъх, смачка кутийката с юмрук и я захвърли през вратичките в езерото. Разкопча и съблече ризата си. Върху тениската му се мъдреше яркочервен надпис: „Най-добрият катапултен офицер в света!“ Из тълпата се понесе кикот. Огромният боцман изгледа кръвнишки няколко души, които имаха безразсъдството да се изкикотят. Възцари се пълна тишина.

— Вие, младоци, не сте и преплавали толкова солена вода, колкото аз съм изпикал през живота си! — Изражението му беше сурово. — Ти, там, отзад! — извика той на Хандълбар. — Готов ли си?

Хандълбар вдигна ръце над главата си и ги задържа там — стандартния знак за дежурния, че катапултът е готов за изстрелване.

— Добре — заяви боцманът. Обърна се към Джейк: — Щом поискаш да тръгнеш, ще ти направим тая услуга.

Пилотът се беше съсредоточил, с ръка върху лоста за куката и наблюдаваше боцмана с ъгълчето на очите си.

— Е? — запита Мулдовски.

— Е? — повтори Джейк.

— Не чувам двигателя да работи и не виждам да отдаваш чест — отрязва Мулдовски, като че говореше на някой седемнадесетгодишен новобранец от Айова.

Тълпата схвана намека и всички, включително и Джейк, зареваха като реактивен двигател. Воят на шестдесет гърла изпълни стаята, премина през вратичките и над езерото и се понесе навън в нощта. Джейк отдаде чест и веднага постави ръка обратно на механизма за управление на куката. Пое дълбоко въздух и стисна здраво цигарата в уста. Опита се едновременно да наблюдава и боцмана, и скобата върху

релсите. Дясната ръка на катапултния офицер се вдигна със замах над главата, после рязко се наведе на дясно и ръката му описа широка дъга, като накрая докосна пода — класическия сигнал за изстрелване. Графтън се опита отново да се съсредоточи върху скобата, но беше твърде късно.

Понесе се напред по релсите, дръпна рязко лоста, но „звярът“ продължи да набира скорост и се стрелна надолу по наклона. Върху главата на Джейк се изсипа цял водопад от пръски, а кабината забави движението си и спря. Летецът засмука измокрената цигара. Погледна назад към бара. Мъжете викаха и се смееха, а някои го сочеха с ръка и потупваха боцмана по гърба с другата.

Кабината беше върната в начална позиция, Мулдовски запита със сериозен тон:

— Как мина полетът?

— По-гладко от коприна, но кацането беше малко твърдичко. Може да опитаме пак.

Ландийн се наведе към него.

— Този път гледай само скобата, не боцмана — посъветва го шепнешком.

И сред нов боен рев Графтън се понесе по релсите и падна в езерото. Докато го измъкваха от там, той обяви:

— Само се упражнявах. Този път вече наистина.

При третия опит куката спря „звяра“ и той едва не удари глава отпред в таблото за управление. Прозорците зазвънтяха от аплодисменти, а Сами Ландийн, смеейки се, му помогна да излезе от кабината. Някой мушна нова чаша в ръцете му.

— Кое е следващото навито копеле? — прогърмя боцманът.

— Сами Ландийн — извика Джейк.

— По дяволите, не! — рече колебливо Ландийн.

Няколко нетърпеливи ръце го бутнаха към хлъзгавата седалка.

— А сега гледайте най-добрия пилот, който някога е успявал да се закачи за тая скоба от първия път — изкикоти се Сами. — Аз съм се родил в пилотска кабина. Преди да прохода, вече летях.

— Бас ловя, че е бил голям купон да те кърмят — избоботи някой. — Като колибри ли си пърхал?

— Гледай и плачи, свиньо!

— Пари имаш ли, момчето ми? — поинтересува се боцманът.

— Петдесет долара имам, невярно куче, езичник такъв, последвал лъжливия пророк...

— Ще те одера с десет.

— И аз — добави хор от гласове.

— Благодаря, момчета — победоносно се обърна към тях Ландийн, след като улови скобата. — За мен винаги е удоволствие да харча парите ви.

Прибра печалбата в джоба си и заедно с Графтън се запъти към бара, където ги чакаше Коул. Крайчетата на устните на Върджил бяха извити в някакво подобие на усмивка. Тримата се загледаха как Каубоя и още петима се борят с Боцмана и го тикат към кабината.

Джейк хвърли поглед към голия пиан мъж върху барплота и реши, че благоприличието трябва да бъде зачетено поне символично. Събу мокрите си чорапи и ги надяна на краката на безчувствения пилот на „Корсар“. След това се обърна към Ландийн.

— Благодаря ти, че ме заведе в Хонконг. Беше страхотно.

— Стига любезности!

— По дяволите, много ми е гот. Добре си изкарахме тоя път на сушата. Сериозно, Сам, чувствам се страхотно.

— Пиан си, Джейк. Винаги се чувстваш страхотно, когато си пиан.

Графтън трябваше да признае пред себе си истината в думите на Сами. Беше започнал пак да се натрясква, а когато беше пиан, винаги се чувстваше великолепно.

— Е — каза един глас зад тях. — Поне този изглежда съвсем кротък. — Капитан по бяла риза с къс ръкав гледаше към голия мъж върху бара. Над левия му джоб имаше четири реда нашивки, а върху тях златните пилотски крилца, знакът на авиацията. Най-горната лява нашивка беше Сребърната звезда. Сиви нишки прошарваха късо подстриганата му черна коса, а шапката му беше килната силно назад. Козирката ѝ беше с „бъркани яйца“.

— Жив ли е? — обърна се капитанът към Сами с непринуден тон.

— Да, сър. Последният път като проверихме, беше жив.

Капитанът се обърна към niskия мъж в цивилно облекло зад него.

— Казахте, мисля, че този човек е чисто гол?

— Да, така казах и е така. Той се качи на една маса горе, съблече се изцяло и силно смути дамския ми персонал.

— Сега има чорапи на краката си. Не е съвсем гол — отбеляза капитанът.

— Сър, няма да можем да задържим служителите си на работа, ако се продължава с подобно поведение. А кой ще плаща за всичко изпочупено горе? А за това огледало? — управителят на клуба посочи към парчетата стъкла зад бара.

— Убеден съм, че няма да имате проблеми да си осигурите работна ръка. Досега съм получил над сто кандидатури за всяка цивилна служба в тази база, вашата включително. Също така съм сигурен, че офицерите ще ви обезпечат за изпочупените вещи. Изпратете ни списък с цените на всичко, което трябва да се поднови и аз ще се погрижа да ви се изплати.

— Но...

— Качете се горе и си гледайте работата. Утре искам да получа списъка — капитанът се усмихна на Графтън и Ландийн.

— Как върви вечерта?

— Чудесно, сър. Но мога ли да ви посъветвам нещо? По-добре свалете шапката си преди някой да ви е видял и да е извикал, че черпите. — Капитанът посегна да свали шапката си, но се отказа.

— Това ли е обичаят тук? Барман! — повиши той глас. — Тук има човек с кепе на главата си. Черпя всички! — Повече от шестдесет души се понесоха към бара.

С чаша в ръка капитанът преброди с поглед тълпата и съзря боцман Мулдовски.

— Ски! Мислех, че си се уволнил от кораба ми преди четири-пет години.

— Да, капитан Харингтън, така беше. Но се уморих да си седя на задника и да слушам приказките на старата, пък и гледам, във война сме... и ето ме и мен!

Капитанът изгледа мокрите му дрехи.

— Виждам, че и ти си опитвал да дадеш на тези млади господа по някой урок.

Боцманът погледна мократа си тениска с отвращение.

— Е, само дотолкова успях.

Атмосферата в бара се беше успокоила. Мулдовски се разприказва и летците го отрупаха с бира и се заслушаха в разказите му. Той успя да реши всички проблеми на Военноморския флот, посочи къде му е мястото на Конгреса, наруга всеки на тая земя, който не носи синята моряшка униформа и даде следната приета с одобрение оценка за повечето цивилни: „По-долу са и от лайно на кит на дъното на морето“.

Около два часа сутринта четири-пет души от А-7 слязоха долу, за да приберат голия си другар. Той щастливо похъркваше, докато не го изправиха да седне и наведоха напред. Щом се събуди, пияният веднага поиска още алкохол, но вместо това получи студена вода, закашля се и окончателно се свести.

Джейк излезе навън и седна на тревата, на около петдесет фута от сградата. Насреща, на кея за самолетоносачи се виждаше Шило, облян в светлината на прожекторите си. Дори от миля и половина разстояние корабът изглеждаше грамаден. Зад него, от високите хълмове на западното крайбрежие до входа на залива на юг, се простираха тъмните морски води. Освежаващ бриз духаше от морето към сушата и носеше влудяващ, солен дъх. Той се излегна на тревата и се загледа в звездите.

След два дни отново ще лети. Ще атакува нови обекти, ще бяга от силния зенитен огън и ще се пита за смисъла на всичко това. Спомни си как с Морган бяха бомбардирани вероятното струпване на военни камиони — кога беше това? Преди седмица ли беше или преди десет дни? И всичкият онзи зенитен огън! Струваше му се, че се беше случило много отдавна, но не можеше да забрави как изглеждаше пилотската кабина, щом отвориха фанара — как всичко беше обляно в кръв. Прекара ръце през тревата и усети влажната пръст. После се изправи и седна. Отново се загледа в огромния корпус на самолетоносача и в тъмното море отвъд залива и се замисли за Кали и бъдещето.

ГЛАВА 13

Следващата сутрин в 08:00, когато слънчевите лъчи пропълзяха над назъбените очертания на планините около залива, Шило вече беше на път. От пристана корабът беше изтеглен на буксир, после направи завой на собствен ход и се насочи към открито море. Два ескадрени миноносеца плаваха отпред и четири отзад. Щом излязоха от залива ескортът се разгърна и зае установените позиции около огромния носач. Ескадрата пое курс на запад и сушата започна да се отдалечава. След три часа и най-високите върхове на крайбрежната верига на Люзън се бяха скрили в океана. Хоризонтът отново беше празен. Заедно с вятъра по небето се носеха малки, пухкави облачета. По обед корабът пое в посоката на югозападните пасати и намали скорост, докато относителният вятър на палубата стигна до тридесет възела. После започна да прибира самолетите, които изпълняваха полети от Куби докато беше в пристанището. Ф-4, А-7, по един Е-2 и ЕА-6Б Праулър поред кацнаха на борда. От двата Интрудъра, били на брега, обаче, само един се появи над кораба. Щом това се разчу в залата за предварителна, набързо беше свикано заседание, на което се реши, че в Куби ще се изпрати ремонтна група с всекидневния товарен самолет.

— Май Кори Форд и Боксмън ще имат удоволствието да изкарат още една нощ на брега — каза Паркър.

— Надявам се, че това няма да довърши момчето — каза Татенцето, мислейки за Бокс.

Джейк Графтън наблюдаваше новия пилот на Дяволите от Кулата. Малкото помещение, разположено нависоко в острова, стърчеше над палубата и осигуряваше безпрепятствена гледка към пистата и самолетите, кръжащи в близост до кораба. Днес, след шест дневни приземявания върху самолетоносача, всеки новодошъл трябваше да направи и по три нощни. След този неформален изпит

никой нямаше да получи диплома или удостоверение за преквалификация. Ръководител кацанията на авиоотряда щеше да направи индивидуален разбор на всеки новак и ако нямаше никакви особено негативни бележки, името му щеше да бъде включено в наряда. Без шумни празненства младият авиатор ставаше пилот на самолетносач. Оттук нататък трябваше да лети и да носи вахтите наравно с всички, ако беше достатъчно добър и имаше късмет, щеше да доживее края на плаването.

Джейк обичаше да стои и наблюдава от Кулата. В рамките на едно плаване всеки от младшите офицери в ескадрилата трябваше да мине оттам и да погледа как кацат не само новите пилоти, но и старите. Ако човек е избрал професията на летеца, той обикновено е или много добър, или не става за нищо, това правило беше написано с кръв.

Сред множеството младши офицери, които се събираха зад столовете на боса и неговия помощник, мигновените коментари съответстваха по бързина на скоростта, с която се разиграваха събитията. Това донякъде напомняше на Джейк за публиката по конните състезания. Остава само някоя предприемчива душа да предложи залагания за кое спирачно въже ще се закачи следващия самолет, помисли си той.

За да може всички да извлекат полза от наблюденията, босът непрекъснато коментираше кацанията на новациите и Джейк, както наблюдателите от другите ескадрили, старателно водеше бележки в дневника за полети.

Новият пилот от Интрудърите успя да закачи третото въже при три от шестте кацания, без да минава на втори кръг. Той спазваше приемлива дистанция между себе си и останалите самолети и летеше добре по кръга, въпреки че босът на два пъти отбеляза, че закъснява на третия завой, когато се отправяше към килватера. Графтън си го записа.

Когато всички самолети бяха вече на кораба, екипажите им заедно с наблюдателите от Кулата се запътиха към залата за инструктаж, за да направят разбор на кацанията и да положат писмен тест. Учебникът им се наричаше „Обучение и Оперативни Действия на Палубната Авиация“ и беше различен за всеки отделен тип самолет. Джейк и Сами редовно преповтаряха и се препитваха един друг върху

хидравликата, електронните уреди и двигателите на Интродър, системите, осигуряващи живота и безопасността на екипажа, летателните характеристики на самолета при всякакви възможни обстоятелства. Упражняваха се да разчитат сложните диаграми и извличат от тях сведения за горивото, скоростта, максималните претоварвания и друга подобна информация. Тестовете по отношение на аварийните действия бяха доста трудни, но всяка посочена в учебника ситуация би могла да бъде реална. Летците много по-често полагаха писмени изпити върху аварийните ситуации и летателната експлоатация, отколкото върху секретното допълнение към учебника.

— А какво ще стане, ако ме скъсат? — запита високо Малкият.

— Ако те скъсат, няма да летиш — отговори Големият Оги от другия край на стаята.

— Ами ако не искам да летя? — потрепери гласът на Малкият.

— Тогава ще ти измислим друга служба — отговориха му в хор четири гласа.

Същата вечер, по-късно, Джейк отиде при старшина Стайърт, за да обсъдят случая с Хардести и брачното му свидетелство.

— Къде е нашият младоженец? — запита Джейк. Старшина Стайърт изпрати да го повикат.

Докато го чакаха, Джейк информира старшината за някои от обсъжданите на събранието на офицерите административни въпроси.

— Шкиперът каза, че приоритетните акции ще се извършват нощем, а денем ще провеждаме Алфа-атаки, натоварването ще е доста, но следващия път на сушата може да сме в Сингапур.

— Хората биха предпочели залива Сюбик — каза старшината. Там алкохолът и жените бяха по-евтини, а бурния нощен живот допадаше повече на моряците. Джейк въздъхна. Запиши се във Флота, за да видиш По Сити.

— Да, знам, и капитанът го знае, но по това време там ще е акостирали друг носач, така че ще трябва да се примирим със Сингапур. — Старшината се намръщи. Може би и той имаше приятелка в По Сити.

Хардести изглеждаше бледен, когато се появи.

— Как мина отпуската? — запита Джейк.

— Добре — момчето не се беше бръснало от няколко дни и между пъпките по брадичката му бяха щръкнали като плевели няколко косъма.

— Беше ли в Манила?

— Тъхъ — отговори той и сведе поглед към бюрото.

— Старшината ми каза, че тази сутрин в отдел „Личен състав“ си попълнил формулярите с данни за съпругата ти. — Хардести само кимна. „Все едно че му вадиш зъб“, помисли си Джейк. — Имаш ли у себе си копие от брачното свидетелство?

Хардести извади някакви документи от ризата си. Прерови ги, и като измъкна от там голям пергаментов лист, го подаде на Графтън без да вдигне поглед.

Офицерът го разгърна. Това беше оригиналът, на испански. Прочете името на Хардести. Джон Томас Хардести и Консуело Мария Гарсия Лопес де Ернандес. Подписи на служители, един-два восьъчни печата, датата. Джейк погледна към календара над бюрото на старшината, после пак към документа.

— Това датира от преди два дни — каза той.

— Да, сър.

— Само преди два дни си се оженил?

— Да.

— След като ти казах преди по-малко от седмица, че ти трябва официално разрешение от Флота, за да се ожениш за филипинка, ти все пак не послуша и се ожени? — В гласа му се промъкна гняв. — Значи преди седмица си стоял пред мен и си ми говорил лъжа след лъжа. Излъга мен, излъгал си и Старшината.

Момчето вдигна поглед и пое дъх, за да отговори, но Джейк го прекъсна.

— Нарушил си едно уставно правило. Фалшифицирал си официален документ, за да си издействаш отпуска. — Графтън повиши глас. — По дяволите, Хардести! Да не си мислиш, че тук е пионерски лагер? За какво друго още ще излъжеш? Ще дойдеш и ще кажеш на старшината, че си ремонтирал някой самолет, когато не си, ли? Как, за Бога, да ти имаме доверие?

Джейк млъкна и седна обратно на стола. Старшината прочисти гърлото си.

— Ако ще го мъмриш, старши, давай!

Докато Стайърт обсипваше Хардести със словесен огън, Джейк размишляваше върху проблема. Момчето е искало да се ожени, решило е да не чака официалната благословия на Чичо Сам и е излъгало, за да вземе отпуска. Какво ги бърка Флота кога ще се жени морякът и за кого? И той си е казал „мамка им“. И какво от това?

— Ти си едно тъпо, шибано копеле — говореше старшината на момчето. — Можеше да получиш отпуска само ако беше казал, че искаш. Не знаеше ли? — Хардести поклати глава. — Дори от динамит да ти беше мозъкът и носа не би могъл да си вдигнеш във въздуха. Защо, по дяволите, не дойде при мен и не ми каза всичко? За какво си мислиш, че е старшината ти? Да не мислиш, че съм някакъв чешит, насаден за началник? Аз плавам с тия кораби от преди да си се родил! В Олонгапо жените вече ми разказваха играта, когато ти още си бил в пелени. Синко, наистина много ме ядоса!

— Отивай горе в спалните помещения, Хардести — каза Джейк.

Когато момчето излезе, офицерът и старшината обсъдиха това, което той беше направил.

— Направо е за обесване, старши — Стайърт се съгласи. — А ти го накарай да си седне на задника и му обясни, както и на останалите, че трябва да идват при теб, ако имат проблеми.

— Да, сър — каза старшината, осъзнал със закъснение, че току-що беше смъмрен.

Джейк откри инженера на ескадрилата, старши-лейтенант Джо Уагнър, в стаята му. Бореше се с документацията, необходима за поддръжката на шестнадесетте самолета в изправност. Графтън му изложи проблема и Уагнър изрови от едно чекмедже празна бланка за доклади.

— Мисля, че преди да изготвиш доклада е добре да поговориш с Шкипера. Вярно е, че случаят е малко особен, но прилича на някоя от онези малки сензации, които привличат интереса на конгресмените. Дай да изчакаме Кампарели да си каже думата, преди да го пуснем по етапен ред.

Капитан Кампарели беше в кабинета си, само по долно бельо.

— Здравей, Графтън. Вземи си един стол.

Шкиперът плъзна очила надолу по носа си и го погледна над рамките.

— Какво те води насам?

Джейк му разказа за Хардести и му показва пергаментовия документ. — Сега трябва да докладвам за това, че е излъгал и мен, и старшината — каза той накрая. — Но Джо Уагнър предложи да се посъветвам с вас преди да изложа това официално.

— Доста добро решение — каза командирът на ескадрилата, разучавайки брачното свидетелство. — За доста неща не бих искал да научавам по служебен ред. Като например онзи малък инцидент пред кръчмата „Полина“, за който чух съвсем неофициално. Изглежда, че един от моряците е скочил в езерцето с крокодилите, а някои други са били контузени — е, всъщност, само подраскани — в боя, който е последвал. — Очите му се заковаха върху Графтън. — Има и такъв, който е изгубил няколко зъба.

— Много лошо — каза Джейк.

— Да знаеш нещо за случая? Разбира се, от неофициални източници?

— Малко. — Шкиперът чакаше. — Е, аз май помогнах на оня да скочи в езерото. Ние просто се опитахме да му понамокрим косата, но той се оказа тежичък. — Джейк спря. Шкиперът също мълчеше. Летецът се почувства засрамен, че омаловажава значението на постъпката си. — Всъщност, идеята беше моя. Искахме да произплашим момчето, но нямахме намерение да го къпем. После праснах другия, след като и той посегна да ме удари. Уцелих го в зъбите и може да съм му избил някой.

— Кой ти помогна?

— Предпочитам да не казвам.

— Така каза и Боксмън.

Кампарели свали очилата си и задъвка края на пластмасовата им рамка.

— Капитан Бома е леко подразнен от случилото се. Спомена, че старшият на бреговия патрул му се е оплакал. Според него, както и според капитана, местните власти, които — както знаете — са филипински военнослужещи, биха се отнесли по-грубо от необходимото към побоищата извън базата. Тези мучачо-бабаити с

удоволствие ще използват всеки незначителен случай, за да пострелят. Тогава последствията ще бъдат свързани с няколко трупа, а може и с международен скандал.

Кампарели постави обратно очилата на носа си.

— Така че капитан Бома ме помоли да разследвам случая — неофициално, разбира се. Радвам се, че дойде да си поговорим.

— А!

— Мисля, че ще е по-добре да останеш на кораба следващия път, когато сме на сушата. Казвам ти го неофициално, разбира се. Без хартиена бюрокрация.

Той може да го направи и по официален път, помисли си Джейк. Би могъл да изготви дисциплинарен рапорт, а за един пилот това значи ликвидиране на всякакъв шанс за повишение.

— Да, сър.

— Да се върнем към същинския проблем — на нашия жаден за любов моряк. Твоето обвинение всъщност е, че е излъгал, за да вземе отпуска, а не че се е оженил в разрез с уставите. — Шкиперът се облегна назад и кръстоса голите си крака. Приличаше на председател на някоя комисия, която решава проблеми, свързани с милиони долари, само дете Кампарели беше по долни гащи. — Колко молби за отпуска си виждал, в които да е посочена същата причина?

Джейк се замисли. На формуляра дори нямаше предвидено място за това. Той каза на заместник-капитана, че Хардести беше изписал причината в полето.

— Именно. И ако запитате един моряк къде отива и за какво, можеш да бъдеш уверен, че той ще излъже поне за половината неща. Моряците считат, че това не е работа на офицерите. Доволен съм да узная, че не си твърде загрижен заради нарушението на това общо уставно правило. Според мен, изискването на Флота за издаване на разрешение преди някой от военнослужещите да сключи свещен брак с чужд поданик, е чиста формалност, а може и да е противоконституционно. Господ знае как би се произнесъл Върховният съд по въпроса. Във всички случаи, тук аз се отнасям с разбиране към доста от сериозните нарушения и твоето е едно от тях. Стига бомбите да улучват целта и самолетите да се връщат обратно, аз няма да досаждам на хората си. Хардести е понагазил лука, но засега всичко, което можем да направим, е да го наблюдаваме. Ако не

издържа жена си, изостави я, или нещо подобно, тогава ще видим какво да се направи според устава. Но нищо повече.

— Бих искал да дам по-специална оценка за Хардести.

— Това може. Той не изглежда твърде умен, за да бъде повишен скоро. И не си мисли, че Хардести се е отървал. Старшина Стайърт ще му вгорчи живота за известно време. Той сигурно ще го направи доста по-добре от теб или от мен.

Джейк почувства тежка умора.

— Нещо друго, Шкипер?

— Не — Франк Кампарели отпи от чашата кола с лед.

Джейк стана и се запъти към вратата.

— Недей унива, че ще останеш на кораба — каза командирът. — Ако един младши офицер не бъде наказан поне веднаж за едно плаване, все едно че не е минал през школата.

— Да, сър — Джейк отвори вратата.

— А, между другото, кажи на съквартиранта си, че ако още веднъж открия да е срал другаде, а не в тоалетната, ще го накарам да изближе лайното от палубата.

Джейк зяпна от изненада.

— Това е всичко, Джейк. Лека нощ. — Татенцето се изхили.

Джейк тръгна да излиза, после спря и отново погледна към командира си, който отпи голяма глътка от колата си.

— И не тряскай вратата като излизаш — каза Кампарели самодоволно.

— Седни, Сам! — те бяха в каютата си.

— А?

— Седни. Трябва да ти кажа нещо. — Сами се подчини с вперен в Джейк поглед.

— Шкиперът знае, че ти си фантомът.

— Какво? — Сами се втренчи в Джейк. — Сигурен ли си?

— Сто процента. Знае.

— Боже милостиви — подскочи Сами. — По дяволите! Кой му е казал?

— Май аз.

— Чакай малко... Виж сега...

— Той стреля напосоки и улучи в десетката. — И Джейк повтори разговора дума по дума пред Сами.

— Братче, никога не съм бил по-изненадан в живота си — и си ми пролича. Като ми видя физиономията, веднага се досети, че е улучил.

— Стара лисица. Само това ли? Нищо друго?

— Не. Това беше целият разговор на тази тема. Той изстреля залпа, когато аз вече излизах през вратата.

Сами се просна върху койката на Джейк.

— Да ме вземат дяволите — изви той. — Кой би се сетил?

— Ами, примерно — Кампарели. Може и Каубоя да е хвърлил подозренията върху теб.

Сами се замисли за миг.

— Не, братче, не е Каубоя. Не, мисля, че си абсолютно прав. Шкиперът се е сетил сам. — И се изсмя.

— Стига си се радвал, задник такъв. Аз пък оставам за наказание на кораба следващия път, когато излезем на брега.

— За какво?

— За това, че хвърлих оня на алигаторите.

— Кофти, но не се връзвай. Ако един младши офицер не...

— Знам, знам — ... все едно че не е минал през школата. Но няма да те сменя от дежурство, когато сме на сушата, така че не си прави труда изобщо да ме молиш. Господи, надявам се, че вече няма да ми се налага да влизам в каютата му.

Сами се излегна назад и се размисли:

— Къде ли ще удари Фантомът следващия път?

Джейк се запъти към вратата.

— Ако бях на твое място, приятелче, щеше да ми пука малко повече. Фантомът вече си има подражатели. Сега, след като Кампарели знае, на Крилатата Мъст ще му се подпали задника, ако последователите вземат присърце задачата да му разнесат славата и името!

Той излезе и остави Сами насаме с мислите си. Закрачи по коридора, с ръце, мушнати дълбоко в джобовете. Да остане закотвен на кораба следващия път на брега! Значи ще минат три месеца преди пак

да види Кали! Кампарели уцели в живо месо, помисли си пилотът унило, нищо, че не се усети.

Някъде бучеше компресор, а до ушите на Джейк долиташе приглушеното бръмчене на електрическа бормашина, може би от хангара над главата му. Пет хиляди души има на този кораб и всеки от тях живее своя собствен живот, със собствените си проблеми и тревоги. И всеки си мисли, че светът се върти около него.

Докато вървеше през матроската каюткомпания, отнякъде чу музика. Той тръгна по посока на звука. Мелодията пулсираше с влудяващ ритъм, отекваше от стоманените стени и се носеше надолу по коридорите. Откри музикантите настанени в една от извивките на стълбата, наподобяваща площадка. Четирима чернокожи моряка по тениски дрънкаха на електрически китари, а един удряше барабаните. Вокалът, с микрофон в ръка, се поотмести встрани, за да мине Джейк, като при това не пропусна и нота. Пилотът се качи до следващата палуба, продължи надолу по коридора като подмина една-две прегради, докато силният звук вече не го дразнеше. Облегна се на стената и затвори очи. Моряците свиреха мотаун — музиката на големите градове, пулсиращият ритъм на Детройт. Спомни си, че точно тези мелодии се носеха от радиото на Шевролета му, модел 57-ма, докато той хвърчеше с него в летните вечери, пропити с дъха на прясно окосено сено и разорана земя. Обхвана го носталгия по дома.

На ниво 0–3 Джейк се насочи към борда и стигна до поредица от завой в коридора, които пречеха на светлината от вътрешността на кораба да излиза навън.

Той се придвижи напред пипнешком и откри, че е стигнал до стълба, която след четири стъпала извеждаше до пътеката край полетната палуба. Поради формата на корабния корпус, оттам духаше хладен въздух, изпълнен със солени пръски. Палубата за полети се намираше на височината на гърдите му. На слабата светлина от главната мачта едва се различаваха опашките на самолетите, паркирани в редица, колесник до колесник, със сгънати криле. Всеки самолет беше с опрени в стоманения бордюр на палубата основни

стойки, а около петнадесет фута от тялото и опашката му стърчаха над океана.

Джейк тръгна по пътеката и стигна до самия нос на кораба. Тук вече вятърът стана насрещен. Облегна се на парапета и загледа в тъмната вода, която носът пореше на бяла ивица. Подпря ръце на железните перила и остана така.

Замисли се за Кали. Опита си да си спомни лицето ѝ, гласа ѝ, топлината на тялото, но му беше трудно сред властното присъствие на нощното море. Дали беше влюбен в нея? Овладей се, Графтън! Още дълго ще трябва да живееш с реалността на предната линия, а не в света на приказките! Което значи още безсмислени атаки, зенитен огън и ракети! Още бомбардировки! Само че Макфърсън е мъртъв! Мъртъв, заради горичка нацепени на трески дървета.

А в какво беше вярвал Морган? Те двамата никога не бяха говорили за войната, освен на професионални теми. Войната за тях се състоеше от нощно катапултиране и ниско, бързо и точно навлизане във вражеската територия. Както и смърт.

Макфърсън. Мъртъв.

— Трябваше да си говорим, Морг. Трябваше да си говорим!

Морският вятър заглуши думите му. Той говореше на безкрайната нощ, част от която сега беше и Морган Макферсън.

— Как стана така, че изобщо не сме говорили за това? Трябваше да ми кажеш...

Какво би могъл да ми каже Морган? Летях с теб, Джейк, живях така, както и ти, изпитвах същите чувства като теб и бях готов да умра тогава, когато и ти умреш. Но аз умрях сам. Умрях, но нанесох удара, свърших добра работа с радара и компютъра и пуснах бомбите.

Макфърсън ще му каже да продължава все така да удря в целта. Да се качва върху катапулта и да пуска бомбите. Да удря в целта — цел, но истинска. Да удари по нещо, което е важно. Което ще ги нарани. Като удар с нож.

Но какво може да се поразява с оръжие, предназначено да унищожава индустриални цели, ако врагът е в неразвита страна с аграрна икономика?

Мостове, жп линии, електроцентрали — всичко това беше сринато със земята. Нефтени пречиствателни станции нямаше, горивото се съхраняваше във варели от по петдесет и пет галона и щом

се откриеше такъв склад, той веднага се бомбардираше. Единственият завод за стомана беше изцяло унищожен. Корабостроителниците в Хайфон бяха принудени да сведат работата си единствено до обслужването на рибарски кораби. Складове за муниции ли? Щом бъдеха заснети от разузнавателните самолети, върху тях се изсипваха купища бомби. Или пък фабрики за химикали, автомобили, оръжие, стъкло, консерви, телевизори, радиоапарати, самолети, домакински прибори, мебели? Само че такива в Северен Виетнам нямаше. Цялото производство се свеждаше до селските манифактури и малките работилници. Липсваха дори хранително-вкусови предприятия, тяхното място се заемаше от така типичните за Азия пазари на открито, където върху паянтови сергии се предлагаше ориз, морски водорасли и вмирисана риба. Язовирните бентове и дигите, например, биха могли да се бомбардират, но политиците не разрешаваха. Какво оставаше тогава? Нищо друго. Освен хората. Хората представляваха истинския им военен ресурс. Може би това беше отговорът. Може би виетнамските комунисти не можеха да си позволят да загубят своите политически ръководители. Точно така! Той можеше поне да се порови по въпроса. Първо, ще му трябва карта на Ханой, на която да са отбелязани улиците и по-големите сгради.

Ейб Стайгър беше в Отдела по планиране на въздушните операции.

— Ти изобщо ли не спиш? — запита го пилотът.

— И аз мога да те запitam същото — каза Стайгър и бутна с показалец очилата си обратно нагоре по носа.

Джейк сви рамене.

— Днес имаше много работа. — Огледа се наоколо с надеждата да види на стената карта на Ханой. После отиде при класъора с карти на Индокитай.

— Имате ли някакви едромасабни карти на Ханой? Нещо, върху което да са отбелязани улиците? — Стайгър погледна в каталога, после прерови шкафчетата.

— Не ми трябва за нещо кой знае колко важно — допълни Графтън. Знаеше, че Ейб ще полюбопитства за какво му е. — Чудех се

как всъщност изглежда Ханой.

— Разбирам — каза Стайгър. Отвори шкаф с множество дълги чекмеджета и извади карта, която постави на масата.

— И аз от време на време вадя тази.

Върху картата бяха отбелязани главните улици, по-големите сгради и мостовете над Червената река. И това беше всичко. Всеки навигатор щеше доста да се поизпототи, ако трябваше да сравнява изображението от радара си с тази рисунка:

— Нещо по-детайлно?

— Не, това е всичко. Тук не е „Нешънъл Джографик“.

— Къде е ханойският „Хилтън“?

Стайгър посочи с пръст направо към мястото, където бяха затворени военнопленниците.

— Ей тоя стар зандан.

Джейк запали цигара и се надвеси над картата. Французите, господствали в колониален Индокитай цели сто години, докато, ги изгонят от там, сигурно бяха построили по-важните сграда около транспортните възли и големите улици.

— Снимки имате ли?

— Има няколко — каза Ейб. — Ей сега се връщам.

Спецът влезе в съседната стая, където се проявяваха, разучаваха и прибираха по каталози снимките на разузнавателната служба. Върна се след около три минути с по един куп снимки в ръцете.

— Това е, но не са отскоро.

Графтън прехвърли снимките една по една. Вертикалните и страничните ракурси на града бяха смесени. Той поглеждаше надписа на всяка от тях, с надеждата, че на някоя ще пише „Народно събрание“ или „Седалище на Комунистическата Партия“. Върху две от снимките се виждаха по-важни сгради, на едната от които се вееше знаме. Но това можеше да е, например, пощата. Той продължи бавно да се рови из купа, като внимаваше да не спре вниманието си прекалено дълго върху нещо определено. Джейк все още не се беше извинил на Ейб за случката в каюткомпанията, въпреки че имаше намерение да го направи. За първи път оттогава насам беше останал насаме със Стайгър като избягваше темата и ограничаваше репликите си до случайни коментари по фотографиите. В по-голямата си част градът се състоеше от безкраен брой жилищни блокове от по три-четири етажа

— където, очевидно, от всеки прозорец висеше пране. Сиви, ниски, малки фабрики допълваха пейзажа. Нямаше никакви хотели за туристи или големи паметници, както подобава на столица. Дори Карл Маркс, помисли си Джейк, би се отвратил от този мрачен и безрадостен работнически рай. Откри една снимка, показваща останките на моста „Пол Думър“ и я разгледа внимателно. Този мост бе струвал скъпо в хора и самолети.

Джейк подреди снимките една до друга върху масата и взе да ги изучава една по една. Ако човек трябваше да избира цел в тази страна, какво можеше да бомбардира? Е, все пак трябва да се целим в столицата. Ако изобщо имат нещо, което да струва пукнат грош, то трябва да се намира тук, на тези снимки. Но какво ли е то?

— Там имате ли някакви инфрачервени снимки?

По лицето на Стайгър се изписа съмнение.

— Ще проверя.

Щом той излезе, Джейк веднага мушна пет-шест от най-интересните снимки под ризата си. Когато Ейб се върна, той се беше съсредоточил в опит да намери местата на по-важните сгради върху картата. Офицерът му подаде още три снимки, с размер осем на десет инча, направени точно над града.

Тези фотографии някой можеше да вземе за нощни снимки с дълго експониране, само че ярките петна по тях се дължаха не на светлинни, а на топлинни източници. Павираните, нагорещени от слънцето през деня улици, се бяха отбелязали като бледи лентички. Някои от по-ярките места може би указваха фабрики. Точиците сигурно бяха комини. Какво ли мога да разбере от тези снимки? — почуди се Джейк. Студен или топъл въздух излиза от обществените сгради? Или зависи по кое време на деня са фотографирани? Може би една лупа би свършила добра работа. Той осъзна, че не му достигат познания, за да разчете символиката на снимките, така че накрая ги връчи обратно на Стайгър.

— Ще имаш ли нещо против, ако заема това? — запита той, навивайки картата на руло.

Когато слезе в каютата, Сами вече спеше. Джейк тихо седна на ръба на койката си и отново внимателно разгледа откраднатите снимки, преди да ги заключи в касата на бюрото си.

Какво ли би представлявала една важна цел — може би Седалището на Комунистическата партия? Да можеше да му пусне отгоре две-три хиляди паунда взрив, какво хубаво послание би било това за ханойските червени вождове! Комунистите ще сметнат, че американското правителство е дало заповед за бомбардировката. Това може би ще ги накара да се откажат от войната.

Джейк наблюдаваше огънчето на цигарата в тъмнината и размишляваше върху евентуалните последствия от една такава, твърде съблазнителна атака. Този път няма да е „предполагаема концентрация на военни камиони“, нито атака върху вече бомбардирана жп линия. Не, този път целта ще е достойна и ще си струва усилията. Ще направят удар, който може да има положителен ефект върху изхода от войната. Комунистите добре разбират, когато заговори политиката на оръдейните дула, каза си Джейк. Ще схванат посланието. За да защитят Ханой, разбира се, ще хвърлят във въздуха всичко, което имат и ние ще трябва да се справим с това.

Морган с готовност би се съгласил да бомбардира Седалището на партията, реши Джейк, но ще се съгласи ли и Коул? Ако Върджил е опитен навигатор и не си поплюва — какъвто изглеждаше — може би щеше да възприеме идеята. През следващите няколко дни ще си проличи.

Джейк угаси фаса и се съблече на тъмно. Би било страхотно да ги смажем!

ГЛАВА 14

Телата им лъщяха от пот на следобедното слънце. Голи до кръста, обути в широките моряшки дънки, оръжейниците работеха по групи и вдигаха бомбите от количките към бомбодържателите на самолетите на височина около два метра. Всеки път, когато се напрягаха, за да повдигнат някоя бомба, мускулите им изпъкваха. Днес около Интрудърите работеха две различни групи. Щом отговорникът на групата им извикваше „Хай-де!“, осем моряка изпъшкваха дружно и петстотинкилограмовата бомба влизаше в бомбодържателя. Там те я задържаха с мускулестите си ръце, докато командирът затвореше механичните резета, които прикрепяха бомбата към самолета, и вкараше червените предпазни щифтове. Когато от всеки пилон увиснеха по три големи зелени кренвирша, някой минаваше от бомба на бомба, завинтваше на носа механичните детонатори и инсталираше деблокиращите жици за задействането им. На Джейк Графтън оръжейниците му напомняха на гимназиален отбор по ръग्би — една бодра дружина от млади и здрави мъже с широки рамене и набраздени от мускули корема.

Някои от тях винаги успяваха да намерят време да надраскат с тебешир лично послание към виетнамците върху една-две бомби. Това всички го бяха правили през първия месец от плаването, но сега вече за повечето от тях преживяването се беше изтъркало. Бащите им бяха поставяли бомбите на пилоните по същия начин и бяха писали подобни послания на японците. Един от надписите привлече вниманието на пилота: „Ако успееш да прочетеш това, значи си жълтокож, роден с късмет“.

Джейк провери дали всяка от бомбите беше инсталирана правилно, после прегледа настройката на детонаторите на носовете им. Всеки от тях трябваше да се взриви след шест и половина секунди свободно падане. Днес Интрудърът на Графтън щеше да понесе дузина 1000-паундови бомби и 2000-паундов подвесен резервоар на корема,

което означаваше над два пъти повече полезен товар от този на Б-17, летели срещу Берлин.

— Разбийте ги, господин Графтън — каза старшият на групата и отведе хората си към следващия самолет. Джейк продължи предполетния преглед. Слънцето печеше приятно по раменете му, а тениската му се навлажни от пот, докато той преглеждаше гумите, спирачките и ключалките на люковете. Поспря, затвори очи и обърна лице към слънцето, чиято светлина проникваше през клепачите му. Вятърът разрошваше косата му. Той отвори отново очи и погледна към големия кълбовиден облак, сред яркосиньото небе. Скоро...

Когато Джейк скочи в пилотската кабина, Върджил Коул вече беше притегнал коланите и проверяваше картите и записките си. Техникът на самолета Мегът последва пилота по стълбата и се наведе над кабината, за да му помогне да закопчее катарамите.

— Как е баща ти, Буба? — запита Джейк.

— Вече е добре, господин Графтън. Обадох се до Тексас, както ми казахте. Мисля, че ще се оправи. Ей, къде ще летите днес?

Графтън бръкна в джоба над глезена на пилотския си костюм и извади картата. Разпери я и забучи пръст на едно място.

— Ето тук.

Това, което сержантът видя, бяха зелените и кафяви географски означения на речна делта и планинска местност, сини линии за реките и точици и кръгчета за селата и градовете, със странни и екзотични имена.

— Какво има там?

— Електрическа централа — Джейк знаеше, че през последните шест месеца тя беше бомбардирана поне три пъти.

— Къде се намира Ханой? — запита Бубата.

Джейк отвори още една гънка на картата.

— Ето тук. А ние се намираме тук долу, на позиция „Янки“. — Той премести пръст към залива Тонкин.

Сержантът се ухили.

— Радвам се, че не идвам с вас — каза той и изчезна надолу по стълбата.

Както обикновено, пилотът направи по памет проверка преди запуск на разположението на всеки бутон и лост по командното табло, като първо мислено си го представяше, а после го поглеждаше и

докосваше. Размърда се в седалката. Еех! — каза си той. Любимото ми кресло! Затвори очи и отново провери бутоните, а пръстите му се движеха уверено по всеки един от тях.

Свери часовника си с бордния. Имаше три минути, преди ръководител полетите да нареди да запусне двигателите. Забеляза, че долу на палубата сержантът и оръжейниците вече носеха защитни ризи и шлемове, а също и надуваеми спасителни жилетки, в случай че изгорелите газове ги издухат зад борда. Пилотът се облегна назад и се загледа в играта на слънчевите лъчи и светлосенките, прокрадващи се през пухкавите облаци.

— Направо страшен ден за полети — каза той на Върджил Коул, който вдигна поглед от компютъра.

— Тъхъ.

Джейк си сложи шлема и зачака за сигнала на стартъора. След по-малко от десет секунди те вече рулираха към катапулт 3 по средата на палубата. Изстреляните оттук самолети излитаха под ъгъл, вместо над носа на кораба.

Докато чакаха реда си за изстрелване, Джейк наблюдаваше боцман Мулдовски, който днес беше дежурен на средните катапулти. Боцманът ходеше наперено нагоре-надолу, като пиратски капитан — с шкембе напред и изпъчени гърди и хвърляше по едно око към сигналните светлини на Кулата. Започнеше ли обаче изстрелването, той се превръщаше в страшно зает човек — проверяваше скоростта на вятъра, нагласяше налягането на парата и в същото време наблюдаваше закачането на самолета на съседния катапулт. Той лично пускаше всеки един самолет — първо сигнализираше на пилота да даде излетен режим, докато проверяваше дали всичко е в изправност, после отговаряше на козируването и даваше сигнала за изстрелване — като фехтовчик, нанасящ удар срещу тридесетте възела скорост на вятъра. Оставаше в тази поза, с протегната напред ръка, докато крилото на ускоряващата машина профучаваше над главата му. Вятърът и горещите изгорели газове се завихряха около него като около непоклатима скала.

Самолети, с все още прибрани криле, се нареждаха един след друг зад всеки катапулт. Дефлекторните щитове — големи шарнирни плоскости зад всеки изстрелващ механизъм — насочваха изгорелите газове от излитащата птица нагоре и встрани от палубата. Тези щитове

се спускаха надолу след всяко изстрелване, за да позволят на следващия самолет да рулира върху катапулта. Група техници се втурваха към летателната машина зад щита и се заемаха с последните предполетни проверки. Няколко оръжейници издърпваха предпазните щифтове от бомбодържателите. Всеки вършеше съсредоточено работата си и в същото време бдеше да не го прегазни някое колело, да не го завлече катапулта или да не се претърколи като топка за боулинг по палубата от струята изгорели газове. По палубата имаше толкова много хора, че непрекъснато някой пресичаше трасето за рулиране и минаваше под движещата се машина, между основните стойки и соплата

Джейк проследи увеличаването на оборотите и видя дежурният на катапулта да завърта пръсти в сигнала „излетен режим“, видя също как мъжете тичешком се отдръпнаха от машината му и как носят на кораба бавно и ритмично се поклаща нагоре-надолу върху морските вълни. Застана в очакване на невероятната тръпка, когато за две и половина секунди катапултът щеше да ускори самолета до скоростта на излитане. Щом Интрудърът се плъзна по катапулта и се вдигна в свежия морски въздух, Джейк изрева от възторг и по СПУ-то се понесе призрачен вой, което накара Върджил Коул да изгледа критично пилота, след като се издигна във въздуха. Графтън зави леко вляво, за да освободи пространството пред носа на кораба, после издигна натоварения бомбардировач на петстотин фута, където машината се позаклати, докато прибираще предкрилките и задкрилките.

Той остави Интрудъра да лети на височина петстотин фута според инструкцията за отлитане при визуални полети — докато ТАКАН-ът отчете отдалечаване от кораба седем мили. Тогава зави наляво и се заизкачва нагоре.

На височина десет хиляди фута изскочиха над облаците и Джейк видя на около пет мили зад себе си два танкера КА-6D и придружаващите ги Фантоми. Танкерите летяха в установен завой, а изтребителите се бяха подредили до тях и чакаха реда си на зареждащите маркучи. На тринадесет хиляди фута Джейк прекрати изкачването и огледа хоризонта за други А-6. Забеляза два, на поне дванадесет мили разстояние. Пилотът увеличи наклона, поддържайки височината, прелетя над кораба и се насочи към тях. Приблужи се към дясното крило на Шкипера и погледна назад към зоната за изчакване.

Последният Интродър от четворката беше само на една миля разстояние и се приближаваше. Беше Новия, който за тази акция щеше да му бъде воден.

Джейк се съсредоточи върху полета в строй. Отсега нататък, докато не пикираха над електроцентралата той щеше да остане залепен за крилото на Шкипера, а Новия щеше да остане залепен за неговото крило. Ако четворката се разкъсаше, Малкият Оги — отляво на Кампарели — трябваше да остане с него, а Графтън и Новия трябваше да образуват другата двойка. По този начин, ако някой бъдеше ударен, щеше поне да има свидетели. Шкиперът изведе още хиляда стъпки нагоре групата си от А-6 и се присъедини към групата, състояща се от пет А-7, която щеше да води атаката. Следвайки инструкциите, Интродърите заеха позиция на двеста фута отзад и двеста фута вдясно от челната петорка. Друга група от А-7 се разположи в същата позиция от лявата страна. Всички бомбардировачи бяха на линия.

Радиото пропука и Джейк чу гласа на командира на авиоотряда:

— Дявол 5-2-3, тук Хок-1. Колко време още ще зареждате?

— След около три минути свършваме.

— Окей, минавам над кораба и поемам курса. Изребителите да ме настигнат, ако дотогава не са свършили. — Командирът си беше създал име на човек, който никога не оставя нещата да се развиват от само себе си и това беше една от причините да го назначат на тази длъжност.

Формацията продължи изкачването с курс към Северен Виетнам. След няколко минути два Фантома, натоварени с „Рокай“, се присъединиха към тях. Всеки зае мястото си отстрани на челното звено. Тяхната задача беше да елиминират вражеското противодействие и те щяха да се спуснат първи, насочили оръжията си към ракетните площадки и зенитни оръдия около електроцентралата. Ако всичко вървеше по план, трите групи бомбардировачи щяха да пикират в момента, в който „Рокаите“ избухваха върху батареите на врага. Най-същественото нещо в атаката беше координацията — тя трябваше да бъде точна до части от секундата.

На двадесет и две хиляди фута самолетите хоризонтираха. Кълбовидните облаци под тях напомняха на Джейк за клипер с пълно стъкмяване. Великолепна слънчева светлина струеше във всяка пилотска кабина и караше бледосините и тъмнобели самолети да

изглеждат искрящо снежни на фона на тъмносиньото небе. На изток хоризонтът представляваше права линия, разделяща небето от земята, но на северозапад небе и земя се сливаха в сиво-бяла мъглива ивица. Значи, над обекта имаше облаци. Графтън въздъхна.

— Хок 1, тук Стейджкоуч 2-0-1. Ще бъдем на място след около 2 минути.

— Разбрано.

Стейджкоуч 201 водеше звено Фантоми, които патрулираха на 20–30 мили пред формацията, за да унищожават вражеските изстребители. На една миля над бомбардировачите кръжеше друга група Стейджкоуч Ф-4, готови да подгонят всеки МиГ, който успееше да се изплъзне на предното звено. По една двойка изстребители от трета ескадрила летяха от двете страни на формацията.

Командирът на авиокрилото провери какво става с Е-2 Хокай и ЕА-6Б Праулър. Тези самолети щяха да останат над океана. Праулърът носеше на борда си сложно електронно оборудване за смущаване на вражеските радары.

Цялата тази огромна формация от бомбардировачи, самолети за борба с противовъздушната отбрана на противника, ескортни изстребители и самолети за поддръжка, известна като „Алфа атака“, имаше за задача да нанесе концентриран удар по силно защитена цел за по-малко от шестдесет секунди, като съкруши защитата и не даде възможност на врага да води прицелен огън по който и да е от самолетите. Съществено важен елемент беше прецизното планиране и внимателната координация между всички членове на групата. Необходима беше и добра видимост над целта. Графтън си помисли, че командирът на авиоотряда сега сигурно проклинаше, докато гледаше облаци отпред.

Джейк откри, че може да поддържа позицията, като придвижва ръчките на двигателите само с една шестнадесета от инча. Хвърли поглед към птицата на Малкия Оги, който летеше отляво на Кампарели. Големият завъртя показалец за поздрав и това накара Джейк да се усмихне. Щом Двамата Оги се будалкат, значи всичко е наред. Радиото припука и от него се разнесе глас, пълен с огорчение:

— Хок-1, тук Мустанг 1-0-4. Имам частичен отказ на хидравликата.

Погледът на Джейк се насочи към Фантома, който беше увиснал на около сто фута вдясно от челната група. Докато наблюдаваше, най-близкия А-7 от челото се насочи към Фантома и почти се прилепи до него.

— Мустанг, от корема ти излиза хидравлична течност. — Течността беше оцветена в червено, за да се забележи веднага.

— Мустанг, тук Хок-1. Връщай се обратно.

— Разбрано.

Черният шлейф изгорели газове от соплото почти изчезна и самолетът потъна надолу под формацията. На няколко хиляди фута под тях той започна плавен завой и бързо изчезна назад, докато останалите продължиха да напредват в следобеда.

Небето над тях се скри зад слой кумулуси, както и няколко високи перести облака. Отдолу кълбестата покривка стана още поплътна и само от време на време се провиждаха части от морската повърхност. Водата загуби искрящо синия си цвят и потъмня почти до черно. След няколко минути реактивните машини вече летяха в чиста просека, между две плътни облачни покривки, една отгоре и една отдолу. Слънцето се беше скрило, заедно с топлината и светлината, и пред тях се простираше само сиво еднообразие. Това беше фонът, за който беше предвидена сиво-бялата боя на военните самолети.

— Стейджкоуч водач, тук Хок-1. Как е времето напред?

— Облаци и отгоре и отдолу. Има няколко разкъсвания над брега. Може и да успеем да хвърлим бомбите.

— Разбрано.

Джейк пристегна раменните колани. Значи шефът, въпреки всичко, ще продължи!

— Как е системата — запита пилотът новия си навигатор.

— Радарът сякаш е добре, но компютърът нещо преиграва. От време на време си имам проблеми с управлението на задатчиците... — На Коул парата за приказки му стигна дотук.

— Оптимист — каза Джейк. Коул не отговори, а той продължи: — Пригответи се да работиш по прибори. Имам чувството, че няма да можем да видим това проклето място.

— Засякох целта — навигаторът настрои радара. — Е, не ни излъгаха. Там си е. Навлизаме във вражеска територия след около четири минути.

Чу се басово жужене на вражески обзорен радар и явно всички доловиха този звук едновременно, защото формацията се сгъсти. Бипкането прозвучаваше на всеки петнадесет секунди, явно операторът просто обхождаше небето, но с приближаването към неприятелския бряг, звукът се усили.

— Блек Ийгъл, Блек Ийгъл, тук Хок — на сухо сме. — Джейк засече времето. Стрелките се задвижиха, отчитайки секундите една по една.

Цялата формация започна постепенно снижение. Стрелката на вариометъра показваше хиляда и петстотин фута в минута, после две хиляди. Скоростта също почна да нараства, сигналите на вражеския радар зачестиха и зазвучаха през около четири-пет секунди. Операторът явно беше свел сканирането до по-тесен сектор.

— Мустанг 1-0-7, остани с нас. — Гласът на шефа звучеше непринудено, все едно че поръчваше пуканки и зяпаше някой филм в каюткомпанията.

— Окей — отговори друг безстрастен глас — пилотът на Фантома сигурно е почувствал облекчение. Вместо да пикира сам пред формацията към силно защитената цел, той щеше да напредва с останалите бомбардировачи. Не че зенитния огън нямаше да го има, но Мустанг 107 поне нямаше да се разправя сам с него. В крайна сметка така бе поне на теория. Формацията слезе под осемнадесет хиляди фута, а облаците под тях сякаш ставаха все по-плътни. Дали някъде имаше разкъсване? Ще могат ли изобщо да хвърлят бомбите?

— Още дванадесет мили ни остават — уведоми го Коул.

Триста и четиридесет взела по прибора. Джейк се пресегна и освободи от предпазителя ключа за активиране на оръжието. С едно натискане на бутона шест тона експлозив щяха да полетят към целта.

— Ракети, ракети, ракети!

— На три часа.

— Две са.

— Три са.

— Внимавай, Пит.

По радиото зазвучаха гласове, думите на които почти не се разбираха поради воя на предупредителната система. Шкиперът зави надясно и Джейк моментално го последва. Писъкът на противоракетното предупреждение пронизваше ушите му. До прицела

проблясваше червената предупредителна лампа. Индикаторът за посока примигваше и сочеше назад към дясното крило, т.е. към Хайфон.

— Виждаш ли ги? — запита той Коул.

— Не. — Коул се беше извърнал и гледаше над дясното си рамо. Новия беше все още с тях, но на разстояние няколко самолетни дължини, за да може Джейк да маневрира.

— Продължавай да завиваш, Пит. — Отново радиото. Кой, по дяволите, е Пит? Всичко се разиграваше толкова бързо.

— Внимавай!

— По дяволите!

С угълчето на околото си Джейк мерна една ракета, която профуча встрани от него и нагоре.

— Идват още ракети. Отляво.

Шкиперът зави на обратната страна, срещу тях.

Другият А-6 откъм лявото му крило не се виждаше. Джейк се плъзна надолу и сви радиуса на завоя, за да остане с Кампарели.

Къде отидоха ракетите? Предупредителната светлина на контролното табло продължаваше да проблясва, пискливия вой също не беше спрял. Джейк успя да хвърли бързо поглед надолу. Нищо. Само облаци. Ама че бъркотия! С периферното зрение улови тъмносивите кълбета дим от избухващите зенитни снаряди, най-вероятно изстреляни наслуки към облаците.

По радиото говореха едновременно и твърде бързо прекалено много хора.

Неизвестно откъде изскочи самотен А-7 и се стрелна пред Кампарели, минавайки отдясно наляво. Формацията се беше разпаднала.

— Къде е целта? — запита Джейк Върджил Коул.

— Дръж така — погледът на пилота се спря за миг на дисплея. После той зави рязко надясно, следвайки директора, отдели се от Шкипера и насочи носа надолу.

— Атакуваме щом си готов — изкрещя Джейк, надвивайки шума от радиото и воя на системата за предупреждение.

Необходима му беше информация за точката на пуска, а не самата цел. Коул се подчини, натисна бутона и под дисплея засвятка сигналната лампа „атака“. Графтън хвърли поглед навън, за да разбере

дали има други самолети и видя как серия бомби изчезнаха в плътната облачна повърхност. Някой беше хвърлил товара си, за да може да маневрира по-добре. Господ само знае къде ще попаднат!

Когато директорът за атака застана в средата. Джейк изправи крена. Интрудърът пикираше под ъгъл 20 градуса и фучеше надолу през облачната маса.

Директорът рязко се отклони наляво и Графтън бутна лоста, за да компенсира.

— Остави. Директорите бягат. Вече нямаме захват — докладва Коул.

Мамка му! Повреда в компютъра или инерционната система! Скорост над петстотин възела. Излизай от тая лепкава гадост и опитай пак! Той изправи и насочи носа нагоре.

— И Новия ни е загубил.

Изскочиха от облаците на височина тринадесет хиляди фута, в стръмно изкачване. Пилотът продължи нагоре, докато бомбардировачът почти загуби скорост, после намали ъгъла, но продължи да набира. Отдолу се стрелкаха самолети, от време на време по някоя ракета пукваше над облаците. Двеста и петдесет възела, изкачване.

— Какво, по дяволите, се туткаш на тая височина? — запита Коул. — Ще ни подпука някоя ракета!

— Търся дупка. Дошли сме тук, за да си пуснем бомбите. Сега вкарай в ред тая шибана система, за да не се мотаем тук цял ден.

Колкото по-високо се издигаше, толкова по-добра гледка се откриваше към облачната покривка отдолу. И тогава видя, че сред облаците имаше разкъсване: беше се оформила една тясна, назъбена пролука. Сви към нея и се опита да разбере до колко надолу се простира тя.

— Ония на земята ще стрелят право към дупката с надежда, че някой проклет тъпак ще се спусне през нея — каза Коул.

През процепа се виждаше тъмнозелената земна повърхност. И река. И жп линия. И електрическа централа.

Бомбардировачът се разтресе от загубата на скорост. Джейк обърна самолета по гръб и земята, заедно с електроцентралата и реката се извъртяха над главата му. Насочи носа надолу и ето че електроцентралата се отзова право отпред. Интрудърът подскочи под

съвместното действие на гравитацията и пълната тяга на двата двигателя. Управлението възвърна чувствителността си с ускоряването на количеството въздух, обтичащ крилете. Джейк държеше целта в прицела; заедно със стремглавото им спускане, тя се уголемяваше. Кълбетата дим от избухващите снаряди на зенитната артилерия се смесваха със сивия облак, който обгръщаше тунела. Коул четеше височината. Върху земята нещо проблясваше — подобно на диаманти — това беше огънят от дулата на зенитните оръдия.

На девет хиляди фута Джейк освободи бомбите, излезе от просеката и се вряза в облаците. Претоварване 4g. Не го усещаше.

Пет хиляди фута, сред облаците. Петстотин и четиридесет възела, вече излизаха от пикиране. Усети как седалката му се разтресе, когато достигнаха звуковата бариера и увеличаването на скоростта спря. Силите на претоварване намаляха и той остави самолета да се носи надолу, тъй като и инстинктът, и предупредителният вой на сирената подтикваха да излезе от облаците, за да може отново да вижда.

Джейк мина хоризонтално на височина две хиляди фута, сред дъжда и сивите валма мъгла, които се спускаха чак до мочурливите оризища. Противоракетното пищене се беше загубило и до слуха му стигнаха напрегнатите гласове на други пилоти. Пое плавно на югоизток и се огледа за още самолети. Беше сам. Отдолу проблясваха дулата на оръдията. По дигите между оризищата тичаха хора. Но пред тях се простираше океанът и те двамата се връщаха обратно.

— По дяволите — изкрещя той на Върджил Коул. — Успяхме! — стовари дясната си ръка върху рамото на навигатора си, докато с лявата енергично движеше лоста за управление напред-назад. Забеляза експлозии от едрокалибрени оръдия, които вероятно се намираха около Хайфон, но лъкатушеше и въртеше самолета с лекотата на кон, който маха с опашка. Бяха неуязвими.

Вече в безопасност над океана, Джейк и Коул освободиха кислородните маски от една страна и ги оставиха да се полюшват от шлемовете. Графтън се ухили на навигатора си и онзи направи каквото можеше, за да му се ухили в отговор — не твърде успешно.

— Извикай Ред Краун — предложи Джейк, — и им кажи да очакват прелитане на малка височина.

Навигаторът набра честотата и се обади. Щом видя миноносеца за ранно предупреждение отпред, пилотът дръпна ръчките за двигателите и отвори въздушните спирачки. Намали до двеста и петдесет взела и спусна закрилките и колесника. Задържа самолета на скорост сто и петдесет и се спусна към водната повърхност.

Миноносецът се клатушкаше и пореше развълнуваното море, над носа му се вдигаха пръски. Джейк премина на петдесет фута от дясната страна, а Коул махна на моряците, които бяха наизскачали от отворените люкове само по тениски.

Пилотът прибра колесника и задкрилките и се заизкачва. Щом излязоха над облаците, отново видяха слънцето.

Джейк Графтън дръпна силно от почти допушената цигара и от фаса ѝ запали нова, която извади от измачкан пакет в един от джобовете на противоположната страна. Облегна се назад върху стола и намести каишките за бедрените колани така, че да не притискат тестисите му. Заслуша се в думите на останалите, събрани в залата за инструктаж.

— Ама че каша. — Командирът на авиоотряда палеше пура. — Атаката отиде по дяволите щом засвяткаха ракетите.

Един пилот на А-7 вдигна поглед от бланката за разбор на действията, която попълваше в момента.

— Времето беше толкова скапано, че нямаше да можем да преценим точно къде да пуснем бомбите, даже жълтите да не бяха пукнали и един патрон.

Командирът поклати глава. Имаше уморен вид. След малко трябваше да докладва на адмирала.

— Така или иначе, трябваше да свършим тая шибана работа наведнъж, иначе никога нямаше да можем — било то при хубаво, или при лошо време. И всичките тия бомби... Всичкото гориво, целия зор... Направо пропиляно. Не стига това, че един самолет ще остане в хангара три-четири седмици заради бойни поражения. — Той изгледа спец-офицерите, облечени в своите изгладени какви-униформи.

— Никой, по дяволите, ли не улучи целта?

— Напротив, сър — отговори Ейб Стайгър. — Графтън, ей там, е хвърлил бомбите визуално, а един от другите А-6 ги е пуснал по

прибори.

Командирът се завъртя към Джейк.

— Удари ли нещо?

— Не зная, сър. Нямах възможност да се обърна и да погледна. Бързах да се омета оттам. — Облакът, обградил тунела, докато излизаха от пикиране беше попречил на всякаква видимост. Командирът се обърна към старши спеца с чин старши лейтенант.

— Искам да видя снимките от Виджилънт веднага, щом ги проявите. Ще бъда на мостика. Обадете ми се.

РА-5С Виджилънт, самолетът разузнавач, беше прелетял ниско над целта няколко минути след указаното за бомбардиране време, за да заснеме резултата. Старши лейтенантът кимна и командирът излезе от залата, пуфкайки пурата си, без да му пука кой ще го види, че пуши по коридорите.

Графтън и Коул вдигнаха торбите с пилотските си шлемове и закрачиха навън. В коридора срещнаха Новия, запътил се на отчет. Той каза, че е загубил от очи Графтън след прекратяването на груповата атака поради повреда в системите и че след това е опитал самостоятелно да пусне бомбите по прибори, но не е успял заради отказ в радара. Джейк измърмори нещо в съчувствие. Новия не изглеждаше много изтощен след първия си боен полет.

— Занапред трябва да опиташ да летиш винаги до водача — посъветва го Джейк — Воденият трябва да стои залепен отзад като воня след лайно.

Графтън знаеше, че професионалното самочувствие на Новия като пилот зависеше от оценката на по-опитните летци. Потупа момчето по рамото.

— Добре се справи — каза той.

Благодарствена усмивка се изписа по ангелското лице на младия авиатор.

В гардеробната, докато прибираха пилотските си костюми Коул каза:

— Ти май вече ще си с мен.

— К'во искаш да кажеш?

— Ако се беше оказал глезльо, щях да поискам да ми сменят пилота. Но ти ставаш.

— Викат те горе, в кабинета на командира на авиоотряда, Графтън. Някакъв репортер иска да те интервюира. — Подигравателно ухилен, Боксмън — който беше дежурен — предаде съобщението на Джейк. — Изпратен е от местния вестник във вашия град. Ще те изкарат на първа страница, под заглавието и снимката на някоя сто и две годишна дама.

— Бокс, майка ти никога ли не ти е казвала какво си копеле?

— Сериозно, някакъв репортер иска да те види. И то сега, Джейк!

Със смесени чувства Графтън се запъти към кабинета на командира на авиоотряда. Това, че името му щеше да се появи във вестниците гъделичкаше тщеславието му, но същевременно той добре разбираше колко лесно би могъл да се изложи.

Щом влезе в кабинета, началник-щабът на авиоотряда, подполковник Сиймор Джей, го покани с жест да се приближи до масата, където, освен него, седеше и един брадат мъж, облечен в костюм с цвят каки, без нашивки или табелка с името. Цивилен.

— Графтън, това е Лес Рюсик, репортер, иска да те интервюира.

Пилотът пристъпи напред и стисна протегнатата ръка на Рюсик.

— Защо мен? — запита Джейк.

Ъгълчетата на устата на Джей леко се извиха надолу. Това му беше навик.

— Аз те избрах, Желязна ръка — каза той, сякаш това изчерпваше въпроса и би било по-умно от страна на Графтън да не се интересува повече.

— Надявам се, нямате нищо против да говоря с вас — усмихна се Рюсик.

— Не, разбира се. — Той му каза пълното си име, както и къде е роден, а Рюсик старателно записваше всичко с главни букви.

— Помолих командира тук да ви интервюирам. Нали вие сте един от пилотите, участвали в атаката днес следобед? Как мина?

Джейк се обърка. Какво можеше да каже, така че да излезе неутрално? Е, щом жълтите знаеха за атаката, защо и всички американци да не научат?

— Нямахме съществени проблеми — каза той и добави: — А защо поискахте да говорите точно с мен?

Рюсик го погледна с честни и искрени очи.

— Наскоро говорих с един от изстребителите, Файтинг Джо Брет. Той ми каза, че вие сте сред най-добрите пилоти на кораба. Всъщност, той се изрази по-нецензурно. Каза, че сте печено навито копеле. Като пилот Графтън е печено навито копеле — така каза.

Джейк леко се изчерви и сви рамене. Джо Брет несъмнено си е мислил, че му прави услуга, като съобщава това на репортера. Рюсик погледна записките си.

— Джейкъб Лий Графтън. От щата Вирджиния. Някаква връзка със семейство Лий?

— Не, кръстили са ме на дядо ми, който пък е бил кръстен на Робърт Е. Лий. Нямаме роднински връзки с него. Аз лично винаги съм смятал, че първоизточникът е бил предател, но репутацията му във Вирджиния беше твърде голяма.

— Баща ви военен ли е?

Каква беше връзката между баща му и бомбардировките във Виетнам?

— Не, фермер е. През Втората световна война е управлявал танк за генерал Патън, но оттогава насам е фермер.

— Вие и своята работа ли възприемате по този начин — нима летите за адмирала или за Ричард Никсън?

Джейк хвърли поглед към Джей, който се беше вторачил в кафеника в ъгъла, като че това беше най-интересното нещо, осмислило деня му.

— Смятам, че работата ми е да летя за чичо Сам.

Рюсик се ухили и Джейк забеляза, че от ноздрите му се подават по три-четири черни косъма.

— Какво изпитва човек, който рискува живота си в битка, при положение че войната почти приключи?

— Така ли?

— Така казва Кисинджър.

— Това не ми е известно. Между моята работа и дипломатическите коридори има доста голяма разлика.

— Разкажете ми за полета днес.

— Е, няма нещо кой знае какво за разказване. Тръгнахме, времето се скапа, по нас стреляха много, но въпреки облаците някои от нашите пуснаха бомбите и се върнахме на кораба без загуби.

По лицето на Рюсик побягна следа от разочарование.

— Но сте ударили електроцентралата, нали? — Явно така му беше предал Джей накратко.

— Бомбардирахме я.

— Но улучихте ли я?

— Аз лично не погледнах назад. Кой знае?

— Но, лейтенант, сигурно все пак имате представа — настоя репортерът.

— Вижте, Лес, сега ще ви обясня какво всъщност представляваше атаката. Зенитната артилерия пукаше яко. Хвърчаха ракети и аз имах доста работа. След като пуснах бомбите, си подвих опашката и духнах от тоя ад с пълната мощност на два двигателя и една молитва.

Рюсик спря, после продължи със записките.

— Знаете ли, Графтън, аз летях на Р-86 в Корея. За ВВС-то.

— Е, значи сте добре подготвен за работата си.

— Зная какво представляваше една атака тогава. Какво представлява една атака сега, над Северен Виетнам?

— Много стрелят.

— И нощем ли?

— Нощем е като на четвърти юли. Сума ти трасиращи снаряди и, от време на време, по някоя ракета земя-въздух. Цяло зрелище.

Рюсик записваше в тефтерчето си.

— Четвърти юли...

О, Господи! Сега вече я оплесках. Рюсик ще пише, че да летиш над Виетнам е все едно че е четвърти юли.

— Ъ, всъщност, може би ще е по-добре да не записвате това. — Писалката на репортера спря и той погледна пилота.

— Хората може да го разберат погрешно, нали разбирате?

— Все още ли не сте сигурен дали сте уцелили електроцентралата? — усмихна се Рюсик.

Джейк не отговори.

— Ами ако бомбите са попаднали върху цивилен обект?

На Джейк му беше добре известно колко много означаваше израза „цивилен обект“. Това можеше да бъде всичко, като се започне от дървета и речни диги и се стигне до училища и болници.

— Всяка една война е ад.

— От отговора ви разбирам, че може да са попаднали и там, където казах.

— Такова нещо като „цивилен обект“ не съществува — отговори Джейк. — Попитайте северновиетнамците как си представяха „цивилния обект“, когато влизаха в Хю. Но така или иначе, бомбите ми са ударили или електроцентралата или околностите ѝ.

— Какво точно имате предвид под „околности“?

— „Околностите“ са там, където могат да попаднат бомбите ми, когато се целя в обекта.

— Това би могло да обхваща доста голям район.

— Колко голям ще е, зависи от пилотските ти умения, а аз съм достатъчно добър. Както казахте, „печено, навито копеле“.

— Какво... — но Графтън стана и се запъти към вратата.

— Приятно плаване, Лес!

Махна с ръка на Сиймор и излезе. Рюсик сигурно щеше да го разпъне на кръст във вестниците, да го обрисова като безчувствено животно, на което не му пука кого убива. Пука ми. Пука ми и за Макферсън, и за онези четиридесет и седем разкъсани тела и за всички, за които не зная и не искам да зная.

От всички страни го налегна умора. Удари стената с ръка:

— По дяволите!

ГЛАВА 15

Същият ден след вечеря Джейк отиде в корабната библиотека. Приблужи се към моряка зад бюрото и каза:

— Интересува ме какво имате за Северен Виетнам.

— А, този въпрос почти всеки го задава.

— Имате ли карти на Северната част — запита пилотът.

— Всъщност, преди няколко години в „Нешънъл Джиографик“ излезе статия с приложена към нея карта.

Морякът отвори едно чекмедже и извади един поизтърган от употреба брой на това списание.

— Картата е отзад.

Джейк се подписа срещу името на списанието и се опита да не изглежда твърде зарадван.

— Някакви книги, нещо друго?

— Бихте могли да хвърлите поглед на „Сред Азия“ от Джон Гантър. Книгата е доста стара, но много хора я преглеждат. — Библиотекарят посегна към томчето върху рафта до него. — За нея получаваме толкова поръчки, че можем да ви я заемем само за един-два дни.

Щом се върна в каютата си, Джейк разгледа най-напред картата.

Тя беше цветна и добре представяше релефа, но липсваха паралелите и меридианите, необходими за предварителните изчисления. Мащабът, също така, беше твърде малък. Градовете не бяха отбелязани, нито дори Сайгон. Разочарован, той я сгъна и остави встрани. „Сред Азия“, публикувана 1939 година, разделяше Азия на четири района: Япония, Китай, Индия и Средния Изток. Щом не откри в съдържанието глава върху Индокитай, той обърна на индекса. Там срещу името имаше отбелязани два номера на страница. Авторът беше посветил страница и половина на цял Индокитай. Джейк затвори презрително книгата и зачете статията за Виетнам в „Нешънъл Джиографик“. Беше писана през 1967 и цитираше от няколко военни

източника изказването, че печелим войната. Е, след Тет те сигурно са си променили мнението. А може и да не са.

За да планира една атака му трябваше по-точна информация. Ще трябва да се добере до онези карти и снимки на Ханой, които Стайгър не му беше показал предишната нощ. Не се и съмняваше, че спец-офицерът има достъп до по-добри материали. Значи ще има нужда както от неговото съдействие, така и от това на Коул. Но ще се съгласи ли Коул да му помогне? Той събра нещата от библиотеката и отиде да ги върне.

Пилотът срещна Коул в залата за инструктаж, където навигаторът му получаваше инструкции за нощна задача с А-6Б. Дежурният офицер им каза, че единственият свободен екипаж, обучен да лети с А-6Б е отпаднал от разписанието на полетите, защото не е направил задължителното дневно кацане на палубата.

От всеки пилот се изискваше винаги след престой на сушата да направи по едно дневно кацане върху носача, преди да кацне и нощем. Историята на това правило в живота на екипажите, подобно на повечето други правила, беше записана с кръв.

— И така, пилетата ми — каза дежурният офицер, — и двамата отивате да летите с А-6Б.

— Ехе — възрази Джейк. — Аз нямам квалификация за Б-то. Даже и не съм сядал в такова проклето нещо.

— Е, Коул е сядал, а освен вас двамата не остана никой друг, така че ще летите. Така каза Каубоя.

Коул раздвижи леко ъгълчетата на устните си в знак на уверение.

— Аз бях инструктор на Б-варианта. Ще ти кажа какво да правиш.

А-6Б беше Интрудър, превърнат в платформа за изстрелване на антирадарни ракети, или АРМ. На мястото на навигационния компютър за атака, в А-6Б имаше чувствително електронно оборудване, което засичаше вражеските радари, така че системата за насочване на АРМ-а се настройваше на честотата на радара преди изстрелването на ракетата. В ескадрилата имаше две такива специализирани летателни машини.

А-6Б можеше да носи два вида ракети, АРМ тип „Шрайк“ и АРМ стандартен тип, или СТАРМ.

Радарният оператор можеше да отклони „Шрайк“ от полета му към радара-мишена, ако изключеше радара. И виетнамците бързо бяха забелязали това. Но от ракетите „Шрайк“ така или иначе имаше полза, понеже караха врага да изключва радарите си. СТАРМ притежаваха компютър и инерциална навигационна система, които им позволяваха да запаметят разположението на радара-мишена и да долетят до целта, дори радарът да спре да работи. СТАРМ действаха убийствено безотказно и бяха много скъпи.

Докато Джейк и Коул се мотаеха с А-6Б, Сами Ландийн и Харви Уилсън щяха да кръстосват делтата на Червената река, с цел бомбардировки. Върджил дръпна Джейк в ъгъла на стаята и го инструктира върху специализираното оборудване на ракетоносача.

— Що се отнася до тактиката — посъветва го навигаторът, — ние просто ще си кръжим на височина, където всеки може да ни види и ще оставим ракетите да действат. Може пък да се окаже интересно.

Наистина може и да се окаже интересно, помисли си Джейк. На излизане от залата за инструктаж Сами се присъедини към него, на път за гардеробната.

— Забеляза ли, че Заека Уилсън има назначено нощно пробно кацане?

— Тъхъ... Сигурно луната е в пълна фаза.

— Или на хоризонта се задава „Сребърна звезда“.

Пресякоха бреговата линия на Северен Виетнам на височина осемнадесет хиляди фута, в ушите им бипкаха сигналите на няколко обзорни радара. Силният вятър беше избутал ниските следобедни дъждовни облаци на запад към планините и на небето беше останал само високият цирусов слой, който изцяло скриваше звездите. Двата бомбардировача трябваше да летят по продължение на границата още цели пет минути.

— Дай да им се попречкаме на жълтите и да им привлечем вниманието, за да могат да се промъкнат другите — каза Коул и Джейк

се съгласи, защото знаеше много малко за тактическите действия на А-6Б.

И двата бомбардировача бяха изпратени срещу предполагаеми струпвания на военни камиони на източния край на Ханой. Коул предложи да се движат на около двадесет мили на изток от северновиетнамската столица, за да могат да изстрелят ракетите по силно концентрираните в покрайнините на града вражески ракетни площадки. Носеха два СТАРМ-а на пилоните от вътрешната и два „Шрайк“-а от външната страна. Още докато бяха на палубата, Графтън внимателно беше разгледал белите ракети. СТАРМ бяха огромни, четиринадесет инча в диаметър, дълги петнадесет фута; тялото им съдържаше твърдо ракетно гориво, а бойната глава беше предназначена да поразява по-скоро с шрапнел, отколкото чрез взривната вълна. „Шрайк“ бяха по-малки, около осем инча в диаметър, дълги девет фута, направлявани от канарди — плоскости, наподобяващи крилца, монтирани по средата на цилиндричния фюзелаж.

— Изстрелвал ли си ракети досега? — запита Коул.

— Не и нощем.

— Когато тези стартират нощем, могат да те заслепят, ако гледаш навън. Даже и жълтите ще видят запалването, ако няма облаци. Цяло зрелище.

Първата ракета, която щяха да изстрелят, беше „Шрайк“ и се намираше на пети пилон на дясното крило. Пилотът хвърли поглед назад към пилоните от ляво, но в тъмата не можа да различи нищо. При все това, ракетите си бяха там, в готовност.

Всичко, което се искаше от двамата летци, беше да открият цел. Първият накъсан сигнал долетя зад тях от един локатор за управление на огъня — от типа, който НАТО кодирано наричаше „Файъркан“. Той ги откри и се залепи за тях. Джейк започна да криволичи насам-натам, за да не може едрокалибрената артилерия на „Файъркан“ да се прицели добре.

— Завий и погледни надолу — каза Коул.

Джейк остави бомбардировача на ляв завой и се взря в тъмнината, където трябваше да се намира вражеският радар. Видя проблясъци от дулата на големи оръдия, както и цели откоси трасиращи куршуми точно под самолета.

— Всички тия само вдигат шум — каза Коул. — Само едрокалибрениите 85 и 100-милиметровите са прикачени за радарната мрежа и могат да ни уцелят тук горе.

Като променяше непрекъснато височината с около петстотин фута, Джейк се насочи обратно към заплануваната траектория. Отляво пробляснаха бели светлини. Това трябваше да са едрокалибрени снаряди, които избухваха на предварително зададена височина.

Чу как бомбардировачите докладват, че са навлезли в противникова територия. Джейк погледна бордовия часовник. Сами и Заека закъсняваха с няколко минути.

Треперлива светлинка привлече вниманието му отпред.

— Май една СА-2 тъкмо се вдига — каза той на Коул и освободи ключа за активиране на оръжията. Знаеше, че съветските ракети СА-2 „земя-въздух“, които виетнамците обикновено използваша, бяха двустепенни и се управляваха от земята, понеже им липсваше активна самонасочваща глава. Докато изгореше първата степен, т.е. през първите седем секунди от полета, ракетата не се управляваше. Щом се стартираше втората, първата падаше долу и откриваше радиоприемник, монтиран върху опашката, където се получаваха командите от радара за насочване на зенитни ракети „Фансонг“.

„Фансонг“ беше името, дадено от НАТО на този тип радари за ракетно насочване. Щом системата за електронно противодействие на А-6 уловеше излъчванията му, се включваше предупредителна лампа и в ушите на Джейк зазвучаваше непрекъснат сигнал. Когато системата откриеше активно водене на ракетата, сигналната лампа започваше да мига, а звуковият сигнал се превръщаше в отривист вой.

Джейк зави надясно, за да увеличи ъгъла на засичане и същевременно наблюдаваше постоянната светлинка — малка, но ярка, далеч в тъмата под него. Ракетата летеше, но от „Фансонга“ все още не я командваха. След малко предупреждението върху таблото замига и той чу пищенето. Антирадарният индикатор отчете, че отпред и в ляво се намираще ракета „земя-въздух“, което той вече знаеше. Погледна нагам и видя, че се вдига и втора ракета.

— Искаш ли да стреляме? — запита той Коул.

— Не, остави ги да похабят малко скъпи патрони, преди ние да си разкрием картите.

Джейк натисна няколко пъти бутона за диполните отражатели, за да обърка ония от „Фансонга“. Наблюдаваше издайническата светлина от изгорелите газове на ракетите и знаеше, че те летят със скорост около две хиляди мили в час. Трябваше да ги остави да се доближат, но не твърде много, а после ловко да ги избегне с маневра. Ракетите летяха твърде бързо, за да успеят да завият след него. Но да ги изчака далеч не беше лесно.

Когато вече нервите му не издържаха, натисна три пъти бутона за диполните отражатели и обърна самолета почти по гръб.

— Недей още — каза Коул.

Джейк бутна лоста напред и задържа носа нагоре. Огнените кълба се бяха уголемили, очевидно бързо приближаваха.

— Сега! — отсече Коул.

Пилотът дръпна лоста и го задържа така, докато акселерометърът отчете 4g. Самолетът пикира и пресече отдолу траекторията на ракетите. Те бързо завиха обратно към тях, но челната ракета нямаше да успее да ги засече. Джейк ги наблюдаваше. Първата се стрелна над главите им на около половин миля от тях и избухна, вероятно взривена от разчета на земята, които бяха разбрали, че са пропуснали. Втората коригираше курса си спрямо техния, така че пилотът промени посоката и пикира още по-остро, за да увеличи необходимостта от рязка промяна в траекторията ѝ. Тъкмо започнала да завива, ракетата профуча над тях. Предупредителната светлина изгасна. Джейк насочи самолета нагоре и използва инерцията, за да се вдигне до осемнадесет хиляди фута. От „Файъркана“ все още можеха да ги засекат.

— Скок-подскок — каза Коул.

— Говориш, все едно това ти е по-забавно, отколкото гол на любимия университетски отбор.

— По-интересно е, във всички случаи. Сега, ако жълтите изстрелят едновременно четири ракети, ще им пуснем една от „Шрайк“-овете. Ако изключат радара ще загубят всички ракети, а ако не...

Джейк Графтън пресежливо пое дъх. Човек можеше да избяга от ракетите чрез промяна на височината и скоростта, за да не могат да го прехванат — както и бяха направили преди малко. По този начин самолетът заемаше такава позиция, че ракетите не успяваха да завият

достатъчно бързо за да го ударят. Но ако се вдигнеха много СА-2, промяната на височината и скоростта, можеше да не стигне, за да излъже всички. На Коул тези факти от живота във въздуха му бяха добре известни, може би по-добре, отколкото на Джейк.

— Откъде имаш толкова доверие в способностите ми? — запита пилотът.

— Имах един чичо с нос като твоя.

Сигналът на „Файъркан“ се загуби и вече само пресекивите звуци на обзорните радари нарушаваха тишината. Един „Фансонг“ ги проследи за няколко секунди, после и той замлъкна.

Чакането е най-трудно, помисли си летецът. Чакаш за инструктаж. Чакаш катапултът да те изхвърли, чакаш да започнат да стрелят по теб. От това сигурно се е оплаквал и първият воин на тая земя, но и да го знаеш, чакането не става по-лесно.

Антиракетната лампа отново засвятка. Джейк хвърли поглед към строба върху индикатора за посоката, който показваше, че радарът се намира вдясно и отзад. Бързо зави, като поддържаше същата височина и се взря в тъмата. Видя две ракети в полет, а докато наблюдаваше, се вдигна и трета. Лампичката проблясваше, пищеше и сирената.

— Три ракети — каза Графтън. В отговор получи само изсумтяване.

Пилотът задържа самолета в завой, докато ракетите смениха позициите си и се оказаха вдясно отпред, все още под него продължаваха изкачването. От земята се вдигна четвърта и се стрелна нагоре.

— Четири — каза Джейк на Коул.

Навигаторът се изпъна и се огледа.

— Насочи самолета към радара и вдигни носа на петнадесет градуса — заповяда той. Пилотът се подчини и ракетите изчезнаха от поглед, скрити от носа на машината.

— Задръж така! — каза Коул.

Стомахът на Графтън се сви на топка. Това, че не виждаше ракетите, го ужасяваше. От това и от фалцетния писък на системата, сърцето му лудо се разтупа.

— Стреляй! — нареди Коул и пилотът дръпна спусъка с показалец, а с палеца натисна бутона за ракетите. Върджил му беше казал да натисне и двете едновременно и да ги задържи така за една

секунда — бяха взети предпазни мерки срещу случайна стрелба по невнимание. И цяла вечност по-късно бялото огнено кълбо със свистене проблясна под дясното крило. Джейк видя как фигурата на навигатора се очерта на фона на ослепителната светлина, която се стрелна напред и угасна за частици от секундата.

— Полутоно! — нареди Коул, щом видя, че пилотът не успя да отреагира достатъчно бързо.

Заслепен от неочаквано ярката светлина, Графтън инстинктивно бутна лоста наляво и завъртя самолета на сто и осемдесет градуса — или поне се надяваше да е така — после остро се насочи надолу. Замига бързо с очи, понеже не виждаше нищо.

— Отражателите! — напомни му навигаторът. Джейк натисна няколко пъти бутона за диполните отражатели.

Постепенно свикна с тъмнината. Започна да различава контролното табло и авиохоризонта. А сега вече разчиташе и показанията на авиохоризонта. Самолетът беше обърнат обратно, насочил нос под седемдесет градуса надолу. Антирадарната лампичка все още просветваше. Защо тия жълти още не бяха угасили радара? Той блъсна лоста напред, зави надясно и насочи носа нагоре, докато се взираше в небето за идващите ракети. Видя ги над себе си, подредени в редица. Първата беше високо и вече се насочваше надолу, но щеше да ги подмине.

— Има още зад нас — каза Коул.

Джейк наклони рязко надолу лявото крило и завъртя около него самолета като около ос. Погледна индикатора. Радарът, към който бяха стреляли, беше спрял да излъчва сигнали, но зад него друг насочваше още ракети. Забеляза приближаващите се светещи точки и продължи да завива, като леко отпусна носа надолу, за да не загуби скорост. Искеше му се да пикира още по-рязко, за да набере инерция, понеже се движеше само с триста възела, но сега се намираще на височина дванадесет хиляди фута и ако изстреляха по него друга ракета, щом минеше десетте хиляди можеха да го принудят да се спусне почти до земята.

Ракетите бяха на неговата височина на два часа. Тогава Джейк изправи от крена и бутна лоста напред, докато той и Коул увиснаха на коланите в безтегловност, при нулево претоварване. Описвайки парабола, той бавно отпусна носа долу. Работата на двигателите

беше по-ефикасна, защото при нулево претоварване нямаше подемна сила а от там и индукционно съпротивление. Скоростта бързо се вдигна до четиристотин възела. Челната ракета явно нямаше да ги улучи, но другата след нея коригираше курса си. Пилотът натисна бутона за отражателите, обърна надясно и здраво блъсна лоста напред. Ето! И втората ракета ги пропусна. Антиракетното предупреждение спря, щом втората СА-2 избухна в кълбо бяла светлина на около две хиляди фута встрани. Джейк започна да изкачва и обърна на северозапад. От внезапно настъпилата тишина по тялото му пробягнаха тръпки. Предупредителното пицене беше замлъкнало, антиракетната светлина беше угаснала, но за колко време?

Огън от зенитна артилерия проряза нощната тъма на около 15–20 мили на юг.

— Май нашите бомбардировачи са пристигнали — каза Джейк на Коул по СПУ-то. — На тази честота ли си, Сами? — запита той по радиото. Изтри потта от челото си с ръкавицата.

— Приемам — гласът на Ландийн.

— 5-0-3? — запита той, забелязвайки нова стрелба от зенитна артилерия малко по на север.

— Тук сме — каза Заека Уилсън.

Джейк чу как Коул включи микрофона.

— 5-0-6, на какво разстояние сте от целта?

— На около четиридесет мили — отговори Ландийн.

— Изкачете се на петнадесет хиляди фута и останете там за известно време — предложи навигаторът. — Ще ви използваме за стръв. — Ландийн натисна бутона на микрофона си в знак, че е разбрал.

Е, помисли си Джейк, не служим ли всички ние за стръв.

— Ако стрелят по Ландийн от Ханой — каза Коул на Графтън. — ще изстреляме СТАРМ-а веднага, щом видим първата ракета. Там има едно място, което се обажда от време на време и аз съм настроил СТАРМ-а на неговата честота.

Ако имаха късмет, стандартната ракета щеше да се закове в курс към този „Фансонг“, дори да изключе радара, преди тя да го е достигнала.

Ако имаха късмет.

Графтън се издигна на осемнадесет хиляди фута и намали режима на двигателите на 90 процента. Някъде трябваше да спестят малко гориво. Насочи самолета към Ханой и се заизкачва още, за сметка на скоростта. Потенциалната енергия от набраната височина винаги можеше да обърне в скорост, просто като пикира.

— Качвай с не повече от пет градуса — посъветва го Коул.

Фойерверкът на зенитната артилерия отдолу указваше движението на Сами през тъмното пространство. Кога ли ще изстрелят нова СА-2? Джейк отново изтри вежди с облечен в ръкавица пръст.

— Братче, как само се забавляваме — промърмори той. Коул го погледна. — Морган обичаше да казва така — обясни Джейк.

— Ето! — посочи Върджил. Пилотът видя малката светеща точка отпред и вдясно. Този път затвори очи, щом натисна бутоните върху лоста. Чу свистенето на възпламеняващата се ракета и усети зад клепачите си яркото огнено кълбо на СТАРМ-а. От изстрелването на първата вражеска ракета бяха изминали може би три секунди.

— След вас върви една СА-2, а ние пуснахме СТАРМ — каза Коул на Ландийн. — Останете на височина петнадесет хиляди колкото можете повече — Навигаторът още не беше доизрекъл думите си, когато се вдигна втора СА-2 и полетя по дирята на първата. Върджил погледна прибора върху контролното табло и уведоми пилота:

— Управляват ги.

Тялната антиракетна система мълчеше, понеже радарът „Фансонг“ не насочваше ракетата по тях.

— Остани така още малко, пиленце — прошепна Коул по СПУ-то. Джейк знаеше, че той всъщност говори на вражеския радарен оператор, който седеше в полутъмния фургон и наблюдаваше върху дисплея светещата точка, представляваща Дявол 506. Само още няколко секунди и...

Вниманието на пилота беше приковано към мястото, от където, в тъмнината, бяха изстреляни двете неприятелски ракети. Наложиха си да не обръща внимание на шлейфа изгорели газове от двете СА-2, които очертаваха линия, паралелна на невидимата земна повърхност и се носеха право към Сами и Марти Грийв.

— Достатъчно дълго висях тук — обяви Ландийн по радиото.

— Изключиха радара — отговори му Коул.

Ракетата СТАРМ не се виждаше, понеже беше изчерпала горивото си точно преди да започне да се насочва към целта, водена от излъчванията на „Фансонг“.

После Графтън видя как нещо припламна и угасна и каза това на Коул. Навигаторът сви рамене.

— Може и да сме го улучили.

Той натисна няколко бутона по таблото за управление на въоръжението и подготви за изстрелване втората СТАРМ.

Пилотът направи завой и остави носа да се насочи надолу. Премина хоризонтално на височина осемнадесет хиляди фута. Обзорните радари все така ги засичаха, а друг „Файъркан“ веднага се залепи за тях. Джейк видя примигващите отблясъци от бомбите на Ландийн, а след минута, малко по-близо, още една такава поредица от фойерверки на мястото, където трябваше да се намира целта на заместник-командира. Светли петна от трасиращи снаряди се появиха близо до траекторията на бомбардировачите.

Джейк и Коул продължиха по курса, докато бомбардировачите пресякоха делтата по посока на брега. Локаторът за управление на ракетите не се чуваше. Ландийн най-накрая съобщи, че е „на вода“, минута след него и Заека Уилсън напусна противниковата територия.

Летяха на югоизток с постоянна скорост четиристотин възела и височина осемнадесет хиляди фута, към океана, който ги очакваше. Около Хайфон се разнесоха сигналите на друг „Фансонг“, от лявата им страна. Той прозвуча за няколко мига, после спря. Цикълът се повтори след половин минута. Джейк се взря в тъмнината отдолу в очакване на светещи точки, издаващи приближаването на ракети. Нямахше нищо.

Гледаше светлинката от „Фансонг“-а върху контролното табло, която отново се появи и тогава забеляза светлинен сигнал, указващ електромагнитно излъчване. Спря поглед върху кръглия циферблат на индикатора за вражеска заплаха и, действително едно слабо примигващо светло петно сочеше, че зад тях има електромагнитно излъчване. Щом Фансонг замлъкна, Джейк чу радара. Той излъчваше високочестотен сигнал от два тона. Заслуша се и звуците се превърнаха в три отчетливи, ритмични прищракования, които се повтаряха през около една секунда. Върджил Коул наклони глава към индикатора за посока. Изглежда той също бе наострил уши.

— Май след нас се е залепил МиГ-21 — обяви той. — Тоя звук не ти ли прилича на коничен обзорен радар?

МиГ! Още докато Коул говореше. Джейк ясно разграничи пресекувания, прищракващ сигнал. Ако беше МиГ, значи се приближаваше! Графтън бутна ръчките напред до пълна мощност, светкавично натисна три пъти бутона за диполните отражатели и завъртя лоста силно наляво и напред с едно-единствено кръгово движение. Носът се устреми надолу, самолетът се извъртя по гръб, в крен от сто и осемдесет градуса, за една секунда. Без да спре ръката си, той придвижи лоста обратно към центъра и носът на обрънатия самолет се насочи право надолу по вертикала, където пилотът го задържа така, пикирайки отвесно. Стрелката на висотомера се въртеше бясно, а Джейк се вслушваше да чуе ритмичното щракане на коничния обзорен радар, в което се намесваше писъкът от „Фансонг“-а — отново включен и търсец целта. Ако МиГ-ът се заблудеше по фалшивата мишена, създадена от диполните отражатели и тръгнаше след нея. Графтън би могъл да избяга надолу. Близко до земната повърхност МиГ-ът нямаше да го последва. Така поне се надяваше. Завъртя самолета на деветдесет градуса около надлъжната ос и на височина седем хиляди фута, с претоварване 5g, започна да излиза от пикирането в посока към Хайфон. Натискаше бутона за диполните отражатели през цялото време. Главният жирокоп явно изоставаше, защото авиохоризонтът все още показваше, че се спускат вертикално. Пилотът насочи вниманието си към запасния.

— Вдигни носа на двадесет градуса, с десет градуса надясно — каза Върджил Коул, — и ще изстреляме СТАРМ-а.

— Откачил ли си? — радиовисотомерът падна под три хиляди фута, носът все още беше пет градуса под хоризонта. Дясната ръка на летеца леко потрепери, претоварване 6g, скорост петстотин и четиридесет възела. Ракетното предупреждение не се чуваше, слушалките мълчаха. МиГ-ът ги беше загубил.

Коул го удари с юмрук по десния бицепс.

— Прави каквото ти казвам!

Излязоха от пикирането на височина две хиляди и Джейк насочи носа нагоре. Стабилизира изкачването на двадесет градуса и зачака Коул да приведе ракетата в готовност. Приборната им скорост падна

под четиристотин и осемдесет възела, после под четиристотин и шейсет.

— Хайде, смахнато копеле! — изкрещя Джейк на Коул. — Давай да стреляме и да се омитаме от тук преди тоя МиГ да разбере накъде обърнахме!

— Само секун... Готови... Огън!

Джейк чу сигнала на „Фансонг“-а в слушалките си, в същия миг, в който последната ракета СТАРМ се възпламени под дясното крило и се стрелна напред като ослепителна огнена ивица. Отново бяха в опасност, освен ако пилотът на МиГ-а не беше сляп. Графтън рязко зави надясно и се насочи към брега.

— Блек Ийгъл, тук Дявол 5-1-1 — каза Коул по радиото. — Зад нас се е залепил един бандит. — Така наричаха вражеските самолети — Изпратете патрулната двойка. И си размърдайте задниците по-бързо!

Джейк беше на пет хиляди фута с петстотин и десет възела, когато отново чу сигнала на коническия обзорен радар. МиГ-ът се намираще вдясно и на четири часа. Трябваше да се спусне надолу, близо до повърхността. Вражеският самолет се приближаваше под ъгъл и нямаше да му остане време да завива.

— Дявол, тук Мустанг. Идваме! Съобщете местонахождението.

— На тридесет мили на юг от фара, петнадесет мили навътре в сушата — каза Коул.

Джейк настрои последния „Шрайк“ на необходимата честота и натисна бутоните. Ракетата излетя и се насочи надолу. Сега вече създаде една истинска лъжлива мишена за МиГ-а, а не само като тази от диполните отражатели. Натисна копчето за аварийно освобождаване на товара, намиращо се над лоста за колесника. Празните ракетни пилони, заедно с подвесния резервоар се откачиха с приглушен звук и полетяха надолу.

МиГ-ът бързо се приближаваше отстрани. Две хиляди фута над земята.

— Дявол, не го оставяйте да се изплъзне!

— Натикай си го! — изкрещя Графтън и като дръпна рязко ръчките назад и включи въздушните спирачки, заби носа надолу.

Една ракета се стрелна отпред и отгоре. Той дръпна лоста назад, за да избегне земята. Когато обаче понечи да увеличи отново режима

на двигателите, ръчките не помръднаха. В следващия миг всичко в кабината угасна.

Света Майко! Без да иска беше преминал фиксаторите за малък газ на ръчките и беше изключил двигателите. Въздушните спирачки все още бяха отворени, но със загубата на електрическа мощност те щяха да се приберат. Той отчаяно опипваше зад себе си за лоста на аварийния генератор — турбината задвижвана от вятъра. Трябваше му електричество, за да запусне отново двигателите.

Къде ли е той? О, Господи, не!

В тъмнината пръстите му попаднаха върху лоста и той го дръпна със силата на обречен.

Лампите отново светнаха. Лявото крило беше наведено надолу. Той го хоризонтира.

Двеста и петдесет възела! Натиснал с палец бутона за аварийен запуск, Джейк придвижи ръчката на левия двигател напред. Крилата са хоризонтално, 400 фута. На сигналното табло замигаха предупредителни светлини: и за генераторите, и за горивото, и за маслото. Все едно коледна елха. Без шума на двигателите, пилотската кабина беше тиха като гроб.

— Запалвай се! — изкрещя той на непокорната машина и хвърли поглед към аварийния жироскоп. Ако прекъсвачът на аварийните свещи беше гръмнал, двигателят никога нямаше да се включи. Прекъсвачът се намираше на едно табло, близо до лявото му стъпало, но пилотът нямаше време да го провери. Държеше бутона за запалването постоянно натиснат. Двеста и десет възела. При това тегло, без задкрилки, загубили мощност, те сигурно щяха да прекратят полета при скорост сто и осемдесет възела.

Двигателят запали с ясно доловим стон. Агонизиращо бавно, цифрата на оборотите се вдигаше към шестдесетте процента малък газ. Исусе Христе! Ето ги!! Шестдесет процента! Придвижи лявата ръчка напред до упора и започна запускане на десния двигател. Циферблатът показваше сто деветдесет и пет възела.

— Само на сто фута сме — предупреди го Коул. Джейк отново хвърли поглед към скоростомера. Заковал е на сто деветдесет и пет. Оборотите на левия двигател все още нарастваха към осемдесет и пет процента. Дръпна леко лоста към себе си и тримува. В момента, когато левият излезе на максимален режим, температурата на десния тръгна.

Когато и двете ръчки за двигателите бяха бутнати докрай, той включи генераторите. Антирадарните индикатори бяха тъмни. В слушалките не се чуваше нищо. Светлините на сигналното табло бяха изгаснали. Двеста и петдесет взела, скоростта се вдигаше.

— Блек Ийгъл, тук Дявол, „на вода“ сме — съобщи Коул.

— Къде бяхте? Не отговорихте, когато ви виках.

— Ъ, имахме малко технически проблеми — каза Коул, — къде е бандитът?

— Мустангите са по петите му.

— Радвам се, че не съм в тоя МиГ, когато зад мен са тези Фантоми — изкоментира Коул по СПУ-то.

Джейк се изкачи до петстотин фута и се задържа там, като от време на време криволичеше. Бяха навлезли тридесет мили навътре в океана, и тогава той реши, че сърцето му може и да не изхвърчи от гърдите. Чак тогава започна да набира височина и дръпна обратно ръчките от фиксаторите на максималния режим.

Докато Коул говореше по радиото, Графтън свали кислородната маска и изтри потта от челото си. Господи, Господи!

Докато чакаха ред за кацане, Джейк Графтън каза на Коул, че е едно смахнато, шибано копеле.

— Защо искаше да изстреляш и последния СТАРМ?

— От онзи „Фансонг“ изпращаха информация за височината и разположението ни на МиГ-а. Векторираха го, докато той се приближи и ни притисна. Така Червеният Барон знаеше къде да ни открие. А ти защо изстреля последния „Шрайк“ в земята?

— Помислих си, че ако поиска да ни пусне ракета с топлинна глава, изстрелването на „Шрайк“-а щеше да ни осигури няколко секунди повече. И без това щях да изхвърля ракетните пилони, така че не исках да оставя на жълтите да си играят с невъзпламенена ракета.

— Знаеш ли, Графтън, ти си единственият пилот, който познавам, умишлено изключил двигателите по време на въздушен бой. И то толкова близо до земята.

— По дяволите, много добре знаеш, че забърках тази каша неволно. Просто сгреших. Ами ти защо не се катапултира?

— И да те оставя да си извадиш кестените от огъня и да се върнеш на кораба без навигатор? Щях да стана за присмех на цялата авиация.

— За малко, и бяхме свършили.

— Да, но не стана. Това е важното. — Навигаторът облегна назад глава и затвори очи.

Джейк Графтън слезе от пилотската кабина надолу по стълбата, като се държеше здраво с двете ръце. Докато вървеше след високата фигура на Върджил Коул усещаше, че краката му са омекнали. Твърде изтощен, за да стои прав, той помоли Коул да отиде сам на специалния разбор и се запъти право към залата за инструктаж, където се строполи на един стол. След минута реши, че му се пуши и се раздвижи само колкото да извади пакет цигари от джоба на левия ръкав.

Влезе Ландийн и се стовари на стола до него. Графтън набързо му обрисова срещата с МиГ-а. Скоро го наобиколиха пет-шест мъже, които го обсипаха с въпроси и нервно се изсмиваха на отговорите му.

— Мустангите са догонили МиГ-а — каза Марти Грийв.

— „Не го оставяйте да се изплъзне!“ — изпищя Ландийн.

Всички намериха забележката за много забавна.

— Сега зная как се е почувствал пророк Йона преди да го глътне кита — добави Джейк.

— А как се представи Коул? — запита Ландийн, когато смехът утихна.

— Това шибано копеле е същински тигър — каза Джейк.

Прякорът „Тайгър“ здраво се прилепи за мълчаливия навигатор.

— Приляга му — казваше Джейк с усмивка на приятелите си.

ГЛАВА 16

Щом започна филмът, Джейк слезе в каютата си, съблече се и се запъти към банята. Водата му действаше добре и той се изкуши да я остави да тече, докато се сапунисва, но после се отказа.

Натъркан от глава до пети, той отново завъртя кранчетата. Водната струя потече на пръски и намаля, а после закапа и спря. Някой, някъде по кораба беше спрял водата. Джейк се облегна на стената на душ-кабината. Сапунените мехурчета по тялото му запукаха тихичко.

Върна се в каютата и се изми с вода от умивалника. Попи с кърпа локвите около себе си, после облече чисто бельо и седна на бюрото. Протегна ръце под лампата и ги загледа — те трепереха като ръце на старец. Трябваше да напише няколко страници, но не можеше да събере нито сили, нито да се съсредоточи достатъчно, за да започне. Впери поглед в тъмната част на стаята и се замисли за Кали. Какво ли правеше тя сега? Дали танцуваше с някой конгресмен? Нейният свят беше толкова различен от неговия. Някой ден ще я заведе по хълмистите земи на Вирджиния, където въздухът е чист и мирише на бор.

А в родния му щат вече сигурно е настъпила зима. Дърветата са оголели, земята е покрита с влажни листа след късните есенни дъждове. Врабците се свиват в гнездата си от студ чак до обяд. Едрите птици се гушат в хралупите, а елените в леговищата си. Пред очите му изникнаха грациозните и плашливи фигури на кошутите. Те ще изскочат иззад някой иглолистен храст или боров клонак и ще се стрелнат между голите дървета, ще спрат на безопасно разстояние и ще се обърнат да погледнат кой е смутил спокойствието им. И отново ще настъпи тишина, единствено нарушавана от дишането и шума на стъпките му върху мокрия килим от листа. Той ще се огледа и ще седне на някой пън или повалено дърво с цигара в ръка или резен тютюн за дъвчене. След малко ще започне да усеща хладината на лекия северен или западен вятър, който се промъква между дърветата,

спуска се по поляните и заобикаля хълмовете. А после може да се струпат облаци и във въздуха да се понесат няколко мързеливи снежинки. Той много пъти беше виждал да вали сняг в гората, когато милиардите летящи пухкави кристалчета смаляваха околния свят до сто фута в диаметър. Природата мълчаливо преобразяваше пейзажа. Но скоро студът ще пропълзи бавно през всеки кат от дрехите му. Ще го принуди да стане и тупне с крака по земята, да разпери широко ръце, вперил поглед в дъха си, който се виждаше, защото излизаше като пара. Той си припомни и преживя отново нощния си полет. Най-дългият миг в живота му беше, докато чакаше двигателят да се запусне, а Интрудърът да се срине всеки момент. Това, че изключи двигателите беше огромна грешка, от онези, за които беше казал на Кали, че не би допуснал. Колкото повече мислеше за житейския си път, толкова повече виждаше, че губи посоката му, и което бе по-лошо, запита се дали има човек, който изобщо да следи собствената си посока. Все пак някой сигурно разработва план за тази война! Но бойните им цели не представляват нищо. Какво се променя от това, че се залага и губи човешки живот! Войната продължава.

Взе чиста, колосана униформена риза, позаглади ръбовете и я облече. После свали от закачалката зад вратата коженото си пилотско яке, заключи стаята и се запъти надолу по коридора, мислейки за седалището на партията в Ханой. Дали Коул ще се съгласи? А Стайгър дали ще помогне да го локализируют? Този Коул... Оказа се страшен тип на тазвечерния полет. Ами ако каже не? Няма! Ще каже да. И все пак, ако каже не?

По коридора пред лазарета той се блъсна в Лудия Джак.

— Ти защо не си в залата за инструктаж да гледаш филма, Графтън?

— Не ми е интересен.

— Май нещо е позагрубял полетът тая вечер, а? Предписвам ти едно кино и един хубав сън.

— Да, да, добре, Джак. Да намигна петдесетина пъти и да се покикотя малко. Прието.

Джейк продължи да крачи по коридора и забави ход чак след като зави зад ъгъла.

Коул седеше и слушаше думите на Графтън, а лицето му дори не трепваше. Тъкмо се бяха върнали от един нощен полет с танкер и сега бяха сами и пиеха кафе в столовата. Щом пилотът млъкна, Коул запита:

— Защо искаш да направиш това?

— Защото трябва да ударим нещо голямо, което да ги накара да се държат сериозно на масата за преговори.

— Съществува ли изобщо подобен обект?

— Сигурно. Например — Седалището на партията в Ханой. Водачите им. Има вероятност това да ги стресне. Мисля, че си струва риска.

— И какво искаш от мен?

— Ще имаме нужда от помощта на Стайгър, той ще осигури необходимата информация. Преди да излезем на брега миналия път, аз си изпуснах нервите с него, докато бяхме в гардероба и сега отношенията ни са малко обтегнати. Той сигурно ще ни помогне, ако подходим както трябва по въпроса, но все пак не е ясно.

— Аз ще говоря с него — каза Тайгър Коул.

— Ако Стайгър каже „не“ и после изпее всичко на някой, ти ще изхвърчиш, заедно с мен, затова че си говорил с него. — Джейк се размърда от неудобното си положение на стола. — Така или иначе, по-добре премисли всичко, преди да си казал и дума на Ейб. Могат да ни изправят на военен съд, дори само ако предложим да бомбардираме неразрешен обект.

— Ти пое същия риск преди малко, като ми заговори за това.

— Тъхъ — каза Джейк и се изчерви леко.

Коул се изсмя като ръждясала врата със скърцащи панти.

— Ако ни съди военен съд, шансовете ни да умрем спокойно на легло много се увеличават.

Час по-късно на вратата на Графтън се почука. Той отвори и видя Коул и Стайгър.

— Ейб иска да те пита нещо — каза Коул и двамата си намериха места да седнат.

— Добре ли разбрах това, което ми каза Коул? Наистина ли искате да бомбардирате Седалището на Комунистическата партия?

— Ъхъ. Точно така. Искаме да ги праснем по тиквата за разнообразие.

Ейб свали очилата си и ги почисти с носна кърпичка. Внимателно и бавно ги огледа, докато се увери, че по тях няма и петънце. Джейк му подаде една кутия топла кола. Той я отвори и отпи голяма глътка.

— Защо ще правиш това, Джейк? Защо рискуваш някой да разбере, че ти си бомбардирал червените в Ханой?

Пилотът прекара ръце по лицето си. Погледна първо Коул, после Стайгър.

— Трябва да ги ударим по-здраво. Там е цялата работа. Просто трябва да ги ударим колкото можем по-здраво.

— Ти смяташ ли да правиш кариера във флота? — запита Стайгър. Пилотът сви рамене. — А ти, Коул? — Навигаторът обърна палец надолу. — Тогава добре, понеже и у двама ви май има жилка непокорство. — Той забарабани с пръсти върху бюрото — Знаете ли, едно време мислех, че ще мога да направя кариера във флота. Но тази година, като ви гледах как излитате на бойни задачи, а аз самият не рискувам нищо... е, ами — отказах се. — Той погледна двамата летци. — По дяволите, дори не очаквам да ме разберете. Вие си рискувате задниците там горе, а пък аз съм малкият сополивко, който ви помага да разработите плановете.

— И не забравяй — каза Коул, — че отиваме право в Ханой. Никак няма да е лесно.

Джейк срещна погледа на навигатора си и кимна. Помълча малко, преди да заговори отново:

— Знаем, че и ти слагаш главата в торбата, Ейб. Знаем, също така, че искаме от теб страшно много. Вярно е, както каза, че ние всяка нощ се излагаме на опасност. На човек сигурно малко му трябва, за да стане заклет комарджия.

— Вие това не можете да го свършите без мен, нали? — каза Ейб — Ами ако ви ударят? Тогава аз ще бъда на топа на устата и ще разправам, че не знам какво, по дяволите, правите над Ханой. А аз не умея добре да лъжа.

Той поклати глава и очилата се плъзнаха надолу по изпотения му нос. Бутна ги обратно с пръст.

— Ако мислехме, че може и да не се върнем, нямаше да тръгнем — каза Коул.

— Знаем, че поемаш твърде голям риск — каза Джейк.

— Аз си върша моята работа. Събирам материали, анализирам цялата информация и ви помагам да планирате акциите. — Стайгър замлъкна, после добави: — Работата ми е добра и безопасна.

Джейк запали цигара. Ключката потрепери в ръцете му. Той погледна Ейб и видя, че спец-офицерът беше свел очи към обувките си.

— Не разбираш ли, Ейб? Не виждаш ли как се пролива човешка кръв, разкъсват се човешки тела и глави? Ами това си е направо убийство! Чисто, хладнокръвно убийство, но така предрешено, че да не се познае. Бомбите ни не убиват хората, които трябва. Те никога не достигат до ония, които изкопаха дупките в Хю и разстреляха цивилните с картечници. Никога не стигат до ония, които режат гърлата на учителите. А убиваме деца, стари жени и хора като теб и мен, които просто искат всичко това да свърши. Но този път ще се прицелим в ония, които дават заповедите. Този път ще подгоним право кучите синове от върхушката.

— Не можеш да спреш този ад, Графтън. Или поне не можеш с един-единствен самолет. И двама души.

— Трима души — каза Джейк. Беше вперил очи в цигарения дим, който се виеше нагоре. После погледна Стайгър.

— А ние си дълбаем дупки по пистите в Кеп. Колко пъти сме го правили вече! Или бомбардираме „предполагаемо струпване на военни камиони“, което се оказва, че не е нищо друго, а няколко акра гора, или кални мочурища по брега на някоя река, наречени „пристани“. Не ти ли се иска поне веднъж да ги ударим там, където ще ги заболи? Ако бомбардираме главния им щаб може — казвам, може — и да извадим водачите им от строя.

— Или само да опитате да ги извадите от строя, и да умрете.

— Е, тогава Графтън и Коул ще ги опушкат! Няма да настъпи краят на света! Но ако това стане, имай предвид следното: няма да пукнем, докато убиваме случайни хора — нито докато изкормваме малки момиченца, които живеят твърде близо до някоя бомбардирана електростанция. Ще умрем, но ще сме подгонили шефа на мръсните копелета. И това можеш да ни го напишеш върху надгробните камъни.

Стайгър гризеше нокти. След дълго мълчание, той каза:

— Май твърде дълго се задържах на тая спокойна и безопасна работа. Сигурно вече ми е време да си покажа задника навън, за разнообразие. Утре, докато прожектират филма, елате в Отдела по планиране на операциите. — Ейб имаше мрачен вид, но изведнъж лицето му просветна. — По дяволите, а ако не улучите партийните дейци, може да улучите Джейн Фонда или Рамзи Кларк.

Джейк се разсмя.

— Ейб, ако имах толкова късмет, досега да съм спечелил Ирландската лотария и да съм се оженил за спортистка номер едно за годината. — Той спря да се смее и погледна Стайгър. — Между другото, Ейб, искам да ти кажа, че много съжалявам, че ти се разкрещях в гардероба.

— Не, грешката беше моя. Аз не трябваше да ги казвам тия неща. Но просто си помислих, че може да искаш да знаеш. — Той изчопли едно втвърдено мехурче боя върху вратата. — Но като си помисля, ако бях на твое място, нямаше да искам да науча за това. Един пехотинец трябва да го знае, понеже е много вътре в нещата. Но ти може да минеш и без това. Така че, за какво ти е?

Картата лежеше разтворена върху масата. Два дни бяха изминали, откакто Графтън и Коул бяха вербували Стайгър. Междувременно Ейб не беше успял да намери никаква информация за Щабквартирата на партията измежду материалите за военни обекти на кораба.

— Можем да се сдобием с нещата само, ако пуснем поръчка — беше казал той на Графтън и Коул. — Но това е все едно да обереш банка без маска на лицето и да избягаш със собствената си кола.

И тримата бяха единодушни, че сградата на Народното събрание е другият възможно най-подходящ избор.

Този път нещата потръгнаха. За обичайната нощна акция носеха по дванадесет петстотинпаундови бомби, които само щяха да одраскат здравата каменна сграда.

— За акцията довечера имаме дванадесет „Снейк“-а от по хиляда паунда — каза Коул на Джейк и Ейб. „Снейк“ (или „Снейкай“) бяха

обикновени бомби за общи цели, снабдени със стабилизатори за забавяне на движението, които след изстрелването се отваряха и играеха ролята на парашут. По този начин бомбите падаха бавно и почти вертикално, а междувременно самолетът се оттегляше, за да не го засегнат отломките от взрива. Благодарение на стабилизаторите „Снейкай“ можеха да се пуснат от височина петстотин фута.

— Ще пуснем четири върху електроцентралата и осем върху Народното събрание — каза Коул. — Те няма да очакват да се насочим към Ханой, така че може да успеем да се изплъзнем без много противодействие.

Те отново насочиха вниманието си към картата и курса, който Тайгър беше начертал с помощта на Ейб. Тънка черна линия маркираше пътя им. Тя тръгваше от кораба и продължаваше на сто и петдесет мили на север, докато срещнеше бреговата линия на десет мили на изток от устието на Червената река. После извиваше на север-северозапад навътре в сушата, покрай град Хай Донг към мястото, където се сливаха две реки, отстоящо на десет мили от Бак Чанг — град, разположен до жп линията от Ханой на североизток към Китай. Там, където реките се събираха, беше Изходната Точка, или ИТ и така беше отбелязана върху картата. От ИТ черната линия се насочваше към Бак Чанг и тамошната електростанция. Това беше целта, спусната от горе за нощната акция. Но на началниците не им беше известно, че маршрутът продължаваше и след Бак Чанг, по продължение на жп линията към Ханой, пресичаше града и се отправяше на югоизток, успоредно на Червената река, покрай Нам Дин и към морето. Джейк Графтън и Кол Тайгър внимателно разгледаха картата и се опитаха да си представят истинската местност.

Коул постави на масата една снимка на електроцентралата, правена преди две години.

— Ще пуснем четирите бомби през интервал от 0,6 секунди.

После извади снимка на Народното събрание, правена преди шест години и я положи върху другата.

— За да ударим добре това, ще пуснем осемте останали бомби, по четири наведнъж, през интервал от 0,6 секунди.

— Което ще рече, че шансът да нанесем поражения се увеличава, но точността на удара намалява — отбеляза Джейк.

Стайгър извади една подробна снимка на Ханой от горен ракурс. Посочи с молив сградата на Народното събрание на Северен Виетнам.

— От три страни е заобиколено от други сгради. Нямам и бегла представа за какво служат те. Вероятно са правителствени канцеларии, но кой знае?

Джейк махна с ръка към едрия план на Народното събрание.

— Може би трябва да се вдигнем достатъчно високо и да пуснем бомбите без стабилизатори. Ако разтворим стабилизаторите, може и да не успеят да проникнат достатъчно навътре, за да нанесат щети.

Коул кимна.

— Нека да видим колко ще стреля зенитната артилерия и ще решим на място.

Джейк се колебаеше, гледайки снимките.

— Ако отворим стабилизаторите, бомбите може да отскочат от тая гадост. Изглежда ми дяволски солидна.

И тримата огледаха сградата. Графтън беше прав. Бомбите трябваше да влязат право вътре, което означаваше, че самолетът трябва да ги хвърли от височина поне две хиляди и петстотин фута от земята, за да избегне ударната вълна.

Пилотът взе втората карта, която беше разделена на секции и представяше целта в детайли. Преди две вечери той искаше да види точно нея, но не посмя да попита Стайгър. Завъртя я така, че легендата, отбелязваща земята и реката да съвпадне с това, което ще вижда от пилотската кабина. Опита се да запомни завоите на реката, положението на булевардите, местонахождението на сградата. Ако радарът откажеше в последния момент, може би светлината щеше да е достатъчна, за да пуснат бомбите визуално.

Гласът на Стайгър наруши тишината.

— Луната ще се вдигне чак в 22:40. И е в последните фази.

Но пилотът очакваше толкова зенитна артилерия, че да могат да видят целта и без лунната светлина. Ще я открият, така или иначе.

— А горивото? — запита Джейк навигатора си.

— Ще ни стигне. Малко ще закъснеем с излизането от вражеската територия, но никой няма да забележи. А ако успеят, ще кажем, че просто е трябвало да прелетим два пъти над целта.

— А другата акция за къде е? — осведоми се Джейк.

— Джо Уагнър ще търси камиони по Маршрут №1 — отговори Ейб.

— А А-6Б?

— Тази вечер сте без тях — каза Ейб.

Добре! Значи никой в ескадрилата нямаше да пита защо е целият този зенитен огън около Ханой. Някой от А-7 или F-4 можеше да види фойерверките, но нямаше да знае кой е там и защо, нито пък щеше да се интересува. Джейк пак разгледа отблизо снимката на Народното събрание. Около него имаше четири подобни сгради.

— Малко ще ти е трудно да отличиш това нещо от останалите — каза той, имайки предвид радарната картина, по която ще се ориентира Коул. Навигаторът сви рамене.

— Бил ли си в Ханой някога? — запита Джейк Коул, докато прибираха картите и радарните планове в летателната чанта на Тайгър.

— Тъхъ — отговори той.

— Колко пъти? — запита Ейб.

— Няколко.

— Колко няколко?

— Четири или пет.

— Колко точно?

— Точно осем. През 1967 година, късно лятото и през есента, когато Линдън Джонсън си беше наумил да им даде добър урок.

— И какво излезе? — Ейб разсеяно почука с молив по масата.

— Лоша работа.

— Много ли стреляха?

— Все едно да си натикаш оная работа в гнездо на стършели. Загубихме няколко самолета. Май урокът не беше кой знае какъв, само им дадохме да разберат, че и ние сме уязвими.

На излизане Стайгър прегърна Джейк през раменете за секунда.

— И се пазете — посъветва го той, разтворил широко очи, примигвайки зад очилата.

В коридора Джейк каза:

— Е, ти май наистина изкара акъла на Ейб.

— Тъкмо значи сме на един хал. И тримата ни е страх.

— Защо се съгласи тогава?

— Защото ти го поиска.

Докато слизаха надолу по стълбата, Коул, който беше отпред, добави през рамо:

— И защото не се печели война, ако не искаш да се биеш.

ГЛАВА 17

Вечерното небе се отразяваше в морето като в зацапано огледало. Не се усещаше и полъх на вятър. Дори вълните се бяха укротили под тежестта на неподвижния въздух. За да могат самолетите да бъдат изстрелвани по наклонената палуба, трябваше да духа насрещен вятър; корабът пореше водата и се тресеше от работата на четирите витла, които оставяха след себе си дълга река от пяна. Следата се проточваше назад и се губеше в гъстата мъгла, която размиваше контурите на небето и морето.

От пилотската кабина Джейк наблюдаваше мъглата: при скорост 500 възела тя щеше да причини опасно намаляване на видимостта. Опита се да не обръща внимание на лошите си предчувствия, но безпокойството не го напускаше въпреки всичко.

Джейк се намираше зад дефлекторния щит на катапулт 3 по средата на палубата, когато видя, че боцман Мулдовски вдига табелата за съобщения пред пилота на „Фантома“ върху катапулта. Графтън не можеше да разчете какво пише върху нея, но се досещаше за съдържанието ѝ. Дежурният на катапулта предупреждаваше пилота, че самолетът няма да може да бъде изстрелян с обичайната разлика от 15 възела до скоростта на срива и отправяше молба да се справят някак и с по-малко. Боцманът се извърна. Несъмнено бе получил в отговор два вдигнати нагоре палеца — знакът за съгласие — но пилотът така или иначе нямаше друг избор, освен да се съгласи да излети с началната скорост, придадена му от катапулта. Главният инженер в котелното сигурно хапеше устни от напрежение — котлите не можеха да осигурят необходимата за главните турбини пара, така че едновременно да се поддържа желаната скорост на кораба и да се задействат с пълна мощност и четирите катапулта. Парата, съответно, трябваше да се ограничи и първи щяха да пострадат от това гигантските катапултни акумулатори. Ниското налягане в акумулаторите означаваше, че всеки самолет ще бъде изстрелян от катапулта с по-малка начална скорост и пилотите ще трябва сами да

компенсират това. „Както винаги, помисли си Джейк, решението на всеки един проблем се осъществява в пилотската кабина.“

Фантомът върху катапулт 3 даде пълна тяга на двигателите и мъжете, обслужващи катапулта, изскочиха изпод корема на самолета. Ураган от изгорели газове прескочи дефлекторния щит и разтrese чакащия Интрудър. Пилотът включи и форсажа и от всяко сопло се изстреля огнена дияря, дълга десет фута. Клапите на тръбите се отвориха, за да се съобразят с нагорещените до бяло пламъци. Мулдовски отговори на поздрава на изстребителя и махна с ръка по посока на палубата. Фантомът се стрелна напред към небето.

Щом машината се отдели от палубата, носът ѝ бързо се вдигна нагоре. Продължи все така да се издига, докато не застана под ъгъл 25 градуса спрямо хоризонта.

— Господи! — възкликна Коул.

Пилотът на Фантома беше потеглил твърде силно лоста и бе загубил контрол над самолета. Без обичайната скорост, носът бързо премина отвъд оптималния ъгъл на изкачване и въздушният поток започна да се откъсва от крилата. От това приложната точка на подемната сила се премести още по-напред и носът се вдигна още повече, въпреки че пилотът вече беше бутнал лоста докрай напред.

Самолетът увисна така — орел с разперени криле — над морето. Носът му се намираще неестествено високо над останалата част от машината. После Фантомът изчезна от полезрението на наблюдаващите го от палубата мъже.

Мъртвата тишина по радиото изведнъж се взриви от подадени команди:

— Хвърляй бомбите!

— Хвърляй товара!

— Хвърли аварийно товара!

Командите продължиха, като се включваха и изключваха избирателно.

— Ето го! — каза Коул и сграбчи Джейк за ръкава.

Изстребителят се показва точно пред тях — летеше над морето с все още насочен нагоре нос. Соплата бяха почти във водата и самолетът се клатушкаше във въздуха ту на едната, ту на другата страна. Крилете му почти докосваха водната повърхност. Гигантски облак водни пръски го закриваше от погледа.

— Падна ли? — прошепна Джейк.

— Не, хвърли бомбите и подвесните резервоари.

На около миля разстояние от кораба, носът на самолета се спусна надолу и водната каскада, предизвиквана от досега на реактивната струя с морето, намаля. Изстребителят се измъкна от смъртоносната прегръдка на океана и се заиздига нагоре. Ето, вече лети!

Боцманът се приближи до Интрудъра с табелата за съобщения. Върху нея беше изписано с тебешир: „8+ възела“. Джейк Графтън повтори жеста на пилота на изстребителя преди него — вдигна палци нагоре в знак на съгласие. Аеродинамиката на А-6 за малка скорост поне е по-добра от тази на свръхзвуковия F-4, помисли си той. Няма да загуби скорост толкова лесно!

Той бутна ръчките докрай, стисна пръсти около катапултната ръчка... разклати управлението... Тайгър Коул промърмори нещо... температурата на газовете и оборотите отчетоха пълна тяга и летецът бързо вдигна ръка за поздрав към боцмана.

Излетяха напред, към мъглата; силите на претоварването ги притиснаха към седалките. След 2 секунди и половина вече се носеха над гладката водна повърхност и Джейк теглеше лоста напред-назад, опитвайки се да обърне малко от безценната височина — бяха само на 60 фута над морето — във въздушна скорост. Докато колесникът се прибираше, стрелката на висотомера отчете, че са започнали да набират височина.

— Казах и на Орвил и на Уилбър, че онова чудо никога няма да успее да излети! — обяви Коул и включи радара и компютъра.

Летяха над океана и чакаха да угасне и последният отблясък от огненочервения залез. Оставил самолета на автопилот, застопорил двигателите на максимална тяга, Джейк равнодушно гледаше приборите, докато Коул настройваше радара и наблюдаваше компютъра и инерциалната система. Пилотът се питаше дали мъглата се простира и над сушата — надяваше се да не е така, но предчувствията му говореха обратното.

Небето беше гладко и еднообразно като морската повърхност. Нищо не нарушаваше монотонната му линия и това вдъхваше чувство за безопасност. В действителност, обаче, както Графтън добре знаеше, влагата намаляваше видимостта — значи светлинките от артилерийските снаряди и огнените кълба от соплата на ракетите

нямаше да се виждат от самото начало! В такава нощ човек можеше да загине внезапно, без каквото и да било предупреждение.

Той опъна с ръка коланите, които вече бе затегнал толкова здраво, колкото можеше да търпи и погледна пак картата с начертания от Коул маршрут. Черната линия върху нея се извиваше толкова смело и целеустремено!

— Трябваше да си напиша завещанието! — помисли си Джейк. — Трябваше да отделя време за това!

Е, Морг, правя го заради теб! Заради теб и всички онези момчета, които си отидоха заради едното нищо! Този път обаче няма да е така, Морган! С малко повече късмет, тази вечер жълтите ще видят как през покрива на Народното им събрание, право върху главите им се изсипва самият пъкъл! Дай ми малко късмет, Морг!

Кали, точно сега малко ме е страх. Бог знае, че ме е страх...

— Напред! Нека го направим! — каза Коул.

Самолетът летеше в абсолютна тъмнина: високата влажност напълно поглъщаше светлината. Нямаше какво да гледа навън, така че Джейк се концентрира върху приборите. Радарният висотомер не отчиташе нищо над гладката морска повърхност, затова пилотът използваше барометричния, за да държи самолета на височина от 500 фута по време на полета им към брега. От време на време хвърляше поглед навън с надеждата, че най-после ще види бреговата линия — някак си вярваше, че това би било добро предзнаменование. Все още гледаше навън, когато Тайгър съобщи на Блек Ййгъл, че вече се намират над вражеска територия и задейства бордния часовник. След това навигаторът махна предпазителя от лоста за активиране на оръжието и го приведе в готовност.

След минута Джейк забеляза светлинките от дулата на малокалибрени оръжия близо до самолета. През мъглата се понесе и насеченият огън на някакво голямо, може би 57-милиметрово оръдие. Четири откоса, после пауза и бял трасиращ снаряд: да, 57-мм, е. Той прецени, че видимостта е ограничена до около една миля — достатъчно, за да забележи навреме трасиращите снаряди, но не и ракетите. Изчисли наум, че една ракета, в третата част на полета си би преминала разстоянието от една миля за около две секунди.

Пилотът хвърли поглед към радарния висотомер и изтри потта от челото си. Висотомерът беше започнал да работи веднага, след като

навлязоха над сушата. Джейк снижи самолета до 400 фута.

Зенитната отбрана стреляше напосоки към небето — сякаш при звука на приближаващите се машини тя съвсем автоматично започваше да бълва отрова нагоре, към тях. Ако човек лети със свръхзвуков самолет, ще му бъде много по-леко, помисли си Джейк, понеже жълтите нямаше да могат да го чуват. Но и така те не могат да ни улучат, въпреки че летим само с 420 възела. Нищо не може да ни засегне, каза си той и потегли лоста за управление. Резките, бързи движения на самолета създаваха усещането за сигурност. Противовъздушните оръдия обикновено бяха разположени по пътищата върху насипите между оризовите полета в редица от по 2–3, най-много десетина. Оранжево-червените трасиращи снаряди на полеките 12,7, 14,5 и 23-милиметрови оръдия, които стреляха с патронни ленти, се издигаха нагоре подобно на дълги, светещи гирлянди. Тази вечер мъглата пулсираше от блясъка им. В пилотската кабина, обаче, предизвикателните им гърмежи биваха заглушавани от шума на двигателите, пищенето и дращенето на апаратурата за електронно противодействие и атмосферните смущения в радиовръзката.

— Скоростта на вятъра е само 2 възела — каза Коул, който проверяваше компютърните данни. За да можеше компютърът да следи местонахождението на самолета и да изпълни точно зададената траектория, му беше необходима информация не само за точната позиция на машината, но и за скоростта на вятъра. Вятърът би променил траекторията на бомбите след пускането им. Каквито и корекции за евентуални грешки в скоростта да нанасяше навигаторът в данните, компютърът ги отчиташе като допълнителна сила на вятъра. Тази вечер информацията за вятъра, изписвана с дребен шрифт на екрана, показваше, че и навигационната система и доплеровия радар и компютърът работят чудесно.

Коул без проблеми откри отправната точка за електроцентралата. Приближавайки към нея, Графтън увеличи докрай мощността на двигателите.

— Стигнахме отправната точка. Заемам нов курс 2-8-7.

Джейк зави и издигна машината до височина 500 фута, тримувайки отново самолета поради нарасналата скорост. Върху светлинното табло зловещо мигаха сензорните светлини, а в ушите му звучаха сигнали от вражеските обзорни радари, които обхождаха

небето и търсеха самолети. Но тяхната птица летеше твърде ниско, за да бъде засечена и все още се намираше под сигурното прикритие на приземното ехо. Джейк се концентрира единствено върху това да се задържи на височина 500 фута и да следва курса. В тъмнината отляво, подобно на фотографски светкавици наред огромно стадион, проблясваха случайни светлинки от оръдейни дула.

— Открив целта. Готов съм за атака.

Изображението върху компютърния дисплей на авиохоризонта изведнъж се усложни. Появи се нов символ — целта — малко черно квадратче, което изникна точно под хоризонталната линия по средата. От дъното на дисплея нагоре, чак до първата точка малко над целта, се виждаше „пътечката“. Тази линия служеше за ос на изображението, показваща курса им — празен правоъгълник, преместван от компютъра вляво или вдясно, за да може пилотът да се ориентира по него за правилната посока към мястото за бомбопуск. Джейк зави, за да задържи правоъгълника в центъра на дисплея точно над символа за целта. От дясната страна на авиохоризонта се появи черната линия на маркера за атака. Постепенно тя започна да се придвижва надолу. Веднага щом изчезнаше от дисплея, компютърът щеше да активира оръжието.

Без да вдига поглед от радара, навигаторът опипа последователно десетина превключвателя върху таблото за управление на оръжието. Пилотът забеляза действията му и се впечатли — на него самият все още му бе нужно да погледне, за да може да провери оръжейните превключватели.

От мъглата изникнаха треперливите огнени кълба на трасиращи снаряди. Бяха огромни и се движеха бавно, в редица, без да променят относителното си местоположение. Джейк издигна самолета леко нагоре, за да ги избегне. В този момент един радар за контрол на стрелбата „Файъркан“ ги засече отпред и вляво. Летецът натисна бутона за диполните отражатели и веднага щом прелетя огнената верига се снижи. За по-сигурно изстреля още малко от тях и с изумление забеляза ярък блясък точно под самолета.

— Какво беше това?

— Инфрачервени капани в отражателите — отговори Коул.

Джейк се ядоса на себе си за това, че допусна да се стресне и се концентрира върху танцуващия насам-натам празен правоъгълник,

обозначаващ курса им и върху приличните на разтопен метал редици от зенитни снаряди.

— Остават около 30 секунди — каза Коул. — Захват!

Не виждаше нищо друго, освен ярка светлина пред себе си. Някъде там се намираше и електроцентралата. Така каза Коул.

— Дай ми точен захват, пиленце — прошепна навигаторът на радарния прицел и го включи на активен режим. Ако той успееше да захване електроцентралата, компютърът щеше да дешифрира цялата информация за местността. — Нямаме пълен захват. — Компютърът получаваше данни само за ъгъла на отклонение.

Джейк пикира 200 фута надолу, за да избегне редицата снаряди, минала точно над него. След пет секунди коригира позицията на лоста, за да си възвърне височината.

— Изправи! — промърмори сърдито Коул, притеснен от това, че всяко излишно движение на самолета караше стрелките на скоростомерите на навигационната система да започнат да скачат.

Маркерът за атака безмилостно се спускаше надолу. Щом излезе през долния край на дисплея, Джейк натисна с палец гашетката за пуск, като по този начин подsigури и ръчно автоматичния компютърен пуск.

За една пета от секундата четирите бомби полетяха надолу. Той зави остро наляво и вдигна самолета с двеста фута, за да избегне евентуалните парченца от бомбите, които можеха да го засегнат, в случай че някой от стабилизаторите на Снейкаите не се отвореше. Бомбите избухнаха зад ускоряващата се машина. Пилотът хвърли поглед назад точно навреме, за да види експлозиите, после обърна обратно глава.

А сега напред към Ханой!

Курсозадатчикът отскочи рязко вдясно.

— Остави го. Отказа. Заеми курс 2-0-5. — Коул прегледа данните. — От скапания компютър е. Ще трябва да проведем атаката без него.

Тайгър нанесе здрав ритник по електронния блок между краката си. Това бе един от номерата, които се научаваха от опит, въпреки че не бяха включени в правилника — сигурен начин да се приведе в изправност електромеханичният компютър, ротационен тип с въртящ барабан, произведен по технология от 1956 г. Но този път нито

ритниците, нито проклятията свършиха работа. Коул се отказа от по-нататъшни опити и настрои на ръка стрелката на радара към зоната на атака, която беше определил още на кораба. Без компютър шансовете им да ударят Народното събрание силно намаляваха.

Джейк приведе в готовност бутоните за последните 8 бомби върху оръжейното табло. Реши да избере серийно, вместо залпово пускане, което значеше, че вместо да хвърли бомбите на два пъти по четири, щеше да ги освободи една по една. Така вероятността да удари целта поне с една от тях се увеличаваше, въпреки че пораженията щяха да бъдат по-малки. Коул кимна в съгласие. Летяха на югозапад със скорост 500 възела и Тайгър подаваше на пилота малки корекции в курса.

Профучаха над Бак Нин на височина 400 фута. Под тях се носеха оръдейни изстрели, а едрокалибрениите трасиращи снаряди блестяха толкова ярко, преминавайки над самолета, че осветяваха вътрешността на пилотската кабина.

Джейк преглътна мъчително. Ханой щеше да е повече от добре защитен. Когато Коул обяви, че до целта остават още 10 мили, пилотът продължи да лети ниско, на височина 400 фута. Навигаторът съобщи, че остават още 8 мили и Графтън реши да изчака дистанцията да се скъси до 6 мили, преди да вдигне самолета по-високо. Очертанията на града се виждаха съвсем ясно на светлината на вражеския артилерийски огън.

— Шест мили.

Джейк дръпна лоста назад. Издигнаха се на 1500 фута, преди да засвети сигналната лампа, алармираща ги за намиращите се пред и зад тях „Файъркан“-ове. Той продължи изкачването още малко и на 2500 фута хоризонтира; на тази височина вече приземното ехо не можеше да му служи за прикритие. Забеляза, че видимостта бе по-добра, отколкото беше очаквал. Една голяма батарея от автоматични оръдия внезапно откри огън пред тях. За момент Графтън престана да следи корекциите в курса, които му подаваше Коул, и обърна самолета настрани, за да се промуши през една тясна пролука в огнената завеса. Трябва да им го признаеш на жълтите копеленца — наистина правят всичко по силите си! В следващия момент той отново изправи от крен, за да позволи на Коул да засече целта още веднъж.

— Имам захват. Още точно 5 мили.

Пилотът бутна лоста, за да заеме курса колкото е възможно по-бързо. Градът се разстилаше пред очите му — нереален на фона на отблясъците от трасиращите снаряди, които избликваха — все повече и повече — от всеки уличен ъгъл.

— Наляво... сега изправи! — Без компютъра. Коул трябваше да си служи само с радара, за да указва точния курс.

Червената река приличаше на черна змия, извила тяло през целия град.

— На косъм вляво. Задръж.

Антиракетната лампичка замига, придружена от звуковия предупредителен сигнал. Светещата точка върху апаратурата за електронно противодействие бе издължена и ярка — мощен сигнал, показващ наличието на вражески радар съвсем близо до тях. Пилотът впи поглед в мъглата натам, където указваше индикаторът — отпред и вдясно.

— Изправиии...

Летяха прекалено високо, за да използват прикритието на приземното ехо. Графтън се чувстваше напълно незащитен. Натисна бутона за диполните отражатели с надеждата, че ярката фалшива мишена върху екрана на радарния оператор щеше да го заблуди.

Ето ги! Две ярки огнени кълба... в мъглата... Взираше се в тях като хипнотизиран, но все пак успя да отпусне носа надолу и, съвсем несъзнателно, да натисне бутона за диполните отражатели. Сnižение, минаваме 1500 фута, още надолу...

Първото огнено кълбо изскочи от мъглата, съвсем точно следвайки траекторията на снижаващия се самолет. Джейк дръпна силно лоста назад, ракетата се стрелна под корема на машината и избухна. Взривната вълна ги разтърси. Джейк започна да се изкачва и видя блясъка на втората ракета, която веднага промени посоката си, за да я съобрази с тази на самолета. Тя също се издигаше нагоре.

Той направи тоно 3000 фута, носът сочи надолу... 2000 фута, 4g...

— Обърни! Излез от пикиране! — гласът на Коул беше напрегнат, задъхан.

Пилотът изчака още един миг, дълъг сякаш цяла вечност, после блъсна лоста встрани и обърна самолета надясно. На височина 1000 фута, при ъгъл на снижение 15 градуса, ръката му теглеше здраво

лоста. Ракетата ги отмина и избухна с влудяващ трясък, който отново разтърси Интродъра. Нещо проби плексигласа и жилна Джейк в краката.

Намираха се на 400 фута.

— Стой тук долу! — заповяда Коул. — Завърти обратно в кръг и ми дай възможност да видя целта.

Пилотът се подчини. Навигаторът не се отделяше от радара.

— Задава се един хълм. Вдигни малко!

Изкачиха се на 1000 фута и радарният индикатор отново засвети. Пак диполните отражатели. Отново инфрачервеният капан, но този път Джейк само трепна леко.

— Дръж този курс — каза Коул.

Те се насочиха обратно на североизток. Графтън снижи до 500 фута. Огнената лава, която продължаваше да изригва над Ханой, се отразяваше в огледалото за задно виждане. За първи път Джейк си даде сметка колко силно бие сърцето му.

— Сега обърни обратно и ще пробваме пак — каза Коул.

„При все, че вървя през долината...“

— 7 мили. Сега да се върнем горе и да видим дали този път ще успеем здраво да ги цапардосаме!

„Не ще се уплаша от злото...“

Пилотът се концентрира върху издигането; хоризонтира точно на височина 2500 фута.

— Целта е пред мен... дай по-вдясно... Добре!

От единия до другия край на хоризонта под тях се вдигаха трасиращи снаряди.

— Готови!

Един „Файъркан“ за управление на огъня успя да ги захване и в мъглата към тях се стрелнаха огромни бели кълба, по четири наведнъж.

— Дай наляво с 1 градус... Изправиии...

Исусе Христе!

Снарядите профучаха отдолу и зад бомбардировача.

— Огън!

Бомбите полетяха надолу с глухо стенание. Точно в този момент отдясно се вдигна една ракета „земя-въздух“. Пилотът задържа същия курс, наблюдавайки как тя набира височина, без да променя

траекторията си — пътят ѝ щеше да засече курса на самолета. Под тях бомбите се взривиха. Предупредителната лампичка за вражеска ракета мигаше върху табло с приборите.

Джейк рязко отпусна носа и зави надясно, за да се отдалечи от вражеския радар за управление на огъня, като в същото време пресече пътя на ракетата и натисна бутона за отражателите. Но тя бързо ги последва по петите. Джейк изпусва под нос и пикира до 100 фута. Стрелката на радарния висотомер подскочи бясно — вече се носеха над покривите. Пилотът забеляза, че светлинното петно върху екрана на апаратурата за електронно противодействие се бе уголемило и издължило и промърмори:

— Минаваме точно над този радар!

— Диполните отражатели свършиха — докладва Коул.

— Братче, какъв купон настава сега!

Ракетата се появяваше ту на 11, ту на 10.30 часа спрямо тях. Джейк изправи от крен. Огънят от дулата на зенитните оръдия образуваше изкуствен хоризонт, който се намираше почти в една равнина с тях. Бяха прекалено ниско.

Ракетата промени курса си и се насочи надолу.

Изчакай още малко, каза си той, още съвсем малко, мъничко... Окей, давай! Започна стръмно изкачване нагоре, с претоварване 6g. Носът се вдигаше все по-високо и по-високо. Голямата стрелка на висотомера шеметно се завъртя около циферблата.

Ракетата продължи да се спуска. Джейк продължаваше по навик да натиска бутона за отражателите.

Със скорост почти три пъти по-голяма от звука, ракетата се стрелна под тях, повлякла огнено-бялата си диря и се взриви.

— Още една! — извика Коул. Тази се задаваше по същия курс като предишната, но беше малко по-ниско от нея и все още се издигаше.

Висотомерът отчете 3000 фута. Джейк държеше лоста назад; сега леко го придвижи наляво, за да изпълни тоно. Щом се завъртяха по гръб, призрачният град се разстла над фанара над главите им. Пипалата на зенитния огън се гънеха и извиваха навсякъде около тях, но Джейк не откъсваше очи от ракетата.

— Дай носа към хоризонта! — посъветва го Тайгър. — С 5 градуса надолу.

Все още бяха обърнати обратно, претоварване 6g.
— 2500 фута.

Ракетата продължаваше да се издига.

— 10 снижение, крен 120 градуса, 2000...

Ракетата коригира курса си, но твърде бавно. Ще успеят!

— 15 градуса снижение... — Коул хрипливо повиши глас.

Ракетата престана да ги следи и започна балистичен полет. Джейк с усилие се концентрира върху контролното табло. Господи, колко стръмно пикираме! Извъртя бързо самолета; силите на претоварване ги притискаха, стрелката на радарния висотомер влудяващо падаше към дъното на циферблата и те летяха надолу, където ги чакаше сигурната смърт, надолу...

Стрелката на висотомера спря на 50 фута. Джейк държеше лоста към себе си. Нещо много по-черно от заобикалящия ги мрак пробяга под тях — толкова близо, че едва не отнесе резервоара под корема на самолета.

Графтън хоризонтира на височина 200 фута и се насочи на югоизток, преминавайки над Ханой по една дълга, извита траектория. Щом се обърнаха, Джейк изпита чувството, че се намират под града, че проблясващите оръдия и сенките на сградите са всъщност над тях. Оптическата илюзия го обърка и той раздвижи лоста, за да избегне сблъсъка със земята. Ако искаше да се спаси, трябваше да разчита единствено на червените прибори пред себе си, а не на своите сетива! Само гледай сега да не объркаш всичко, помисли си той. Почти успяхме!

После те вече летяха над полето, на безопасната височина от 400 фута. Една от четирите хидравлични помпи отчиташе налягане нула. В страничното огледало Джейк видя отражението на града, който продължаваше да бълва огън към небето, опитвайки се да спре изплъзващите му се натрапници. Зенитната стрелба постепенно намаля; накъсаните огнени отблясъци се отразяваха от мочурливите оризища. С двигатели, работещи на пълна тяга, те успяха да се измъкнат.

Червените сигнални светлини на Интрудъра се отразиха в шлема на навигатора на танкера. Големият Оги насочи поглед към

бомбардировача.

— Добре изглеждаш, Джейк. Само измежду соплата излиза малко хидравлична течност, но иначе самолетът си е окей. Може и да има няколко невидими дупки тук-таме...

Джейк спусна колесника и задкрилките, преди да се отделят от танкера, увиснал на височина 20 000 фута. Танкерът също бе спуснал колесника и задкрилките си, за да поддържа положението си.

Джейк правеше много дребни грешки — изведнъж всичката гладкост на пилотирането му се бе изпарила.

— Този път кацането ще е бонбонче — каза Коул.

— Ъхъ.

— Само малко ще ни подърдорят от командния мостик. Това ще е всичко. Морето е спокойно. Топката ще е неподвижна като скала.

— Ъхъ.

Коул мълчеше, докато Джейк осъществяваше всяка нова корекция в курса на резки тласъци. Накрая навигаторът разтвори ципа на спасителната си жилетка и отпуса една малка пластмасова бутилка.

— Пийни от това! Ще ти помогне.

Джейк протегна ръка към бутилката и я поднесе към устните си. Едва успя да преглътне огнената течност.

— Какво, по дяволите, е това?

— Бренди.

— Мамка му! Нямам нужда от него!

— Е, със сигурност имаш нужда от нещо! Сега се успокой или ще ни претрепеш и двамата!

Джейк осъзна, че се намира с 200 фута по-високо от определената височина от 5000 фута на захода за кацане и коригира.

— Копеле такова!

— Джейк, ти можеш да го направиш! — Гласът на Коул звучеше меко и успокоително. — Можеш да приземиш този самолет даже и върху пощенска марка, ако трябва! Давай бавно и спокойно, следи курса! Това е! Чудесно! Правил си го стотици пъти. Няма нищо сложно. — Коул дръпна ръчката за сваляне на куката под опашката. — Дай още малко скорост! Имаме много гориво, а и танкерът е наблизил!

— Окей, мамче! Вече съм добре!

— Е да, ама на мен пък ми се приказва. Добре ги изработихме онези жълти копеленца тази вечер! Сега само трябва да кацнем и сме

готови! Ти ще направиш най-доброто кацане, което тия сополанковци, ръководителите кацане, някога са виждали и ще се закачиш за третото въже. Ако не можеше да го направиш, никога не бих се навил да бомбардирам Чичо Хо с теб!

Гласът му звучеше толкова спокойно и непринудено, че напрежението на Джейк се разсея. Коул продължи да дрънка:

— Мисля да си купя стереоуредба при следващата ни отпускане в Куби. Някоя от онези, японските, дето сами си пренавиват ролките и имат по 52 копчета и 6–7 еквайзера със стрелкички, подскачащи нагоре-надолу при всеки такт. Никога досега не съм имал такава. Обаче мисля, че ще е много гот. Или пък може да си взема като тази на Каубоя.

Прекъсна го гласът на ръководител полетите, който започна да им дава инструкции по радиото.

Коул продължаваше да философства по въпросите на стереоуредбите, когато корабът се появи на разстояние една миля по глисадата. Навигаторът превключи на предстоящата задача:

— Изправи от крен... 600 фута снижение... още малко тяга... ей сега ще заковеш... добре...

Колесникът удари стоманата на пистата и куката закачи спирачното въже.

След като докладваха за успеха на заданието си, Джейк Графтън и Коул срещнаха в коридора Стайгър, който ги запита:

— Ударихте ли го?

Летците все още бяха облечени в летателните си костюми и воняха на засъхнала пот и цигарен дим. Джейк беше разкопчал ципа до средата на гърдите си; отдолу се показваше влажната му тениска.

В отговор пилотът само сви рамене и се загледа в петната от кръв по бедрата си, които му пареха. Докторът ще трябва да извади парчетата метал, успели да проникнат през въздушните възглавнички на противопретоварващия му костюм. Май най-сетне ще получи нов костюм, помисли си той.

Коул сложи ръка на рамото на Ейб.

— Докато бяхме там — и той кимна по посока на залата за инструктаж, — ти ни чу да докладваме, че компютърът ни е излязъл от строя, нали? — Той прехвърли шлема от дясната в лявата си ръка и се почеса по главата — явно му беше неудобно. — Тъничката линия на

маркера на радара покрива терен с обхват от 200 фута. Опитвахме се да поразим цел, не по-дълга от 150 фута. Но когато един самолет лети със скорост 500 възела, той изминава това разстояние за по-малко от една пета от секундата. Направихме серийно пускане на бомбите, за да може шансът ни за точно попадение да бъде максимално висок. Най-малкият интервал между хвърлянето на две бомби е 6 стотни от секундата, така че при скорост 500 възела бомбите падат на земята на 50 фута една от друга. — Той поклати глава.

— Положението не изглежда кой знае колко добре — добави Джейк. — Дано да сме имали късмет и да не сме улучили някоя болница или жилищен блок в близост до Народното събрание.

Стайгър прехапа устни и се вгледа в намръщените им лица. Всичко му бе изглеждало толкова просто и лесно, докато го обмисляха в Отдела за планиране на бойните полети, с всичките онези карти, снимки и очертани маршрути.

— Разбирам, направили сте всичко възможно — каза той.

С отпуснати от умора рамене, пилотът и навигаторът му се затътриха надолу по коридора.

Джейк Графтън седеше, провесил надолу крака върху операционната маса в лазарета, по долни дрехи, а Лудият Джак се беше надвесил над бедрата му с щипци, игла и дезинфектант в ръце. Кампарели бе възседнал един стол отстрани, подпрял скръстените си ръце на облегалката.

— Разправи ми какви бяха ония ракети! Стайгър казва, че някои от тях ви били подгонили.

— Да, сър, две. Но не мисля, че имаха топлинно-насочващи се глави. Смятам, че ги изстрелваха от едно място, но ги управляваха чрез радар някъде близо до нас. Просто се оказахме прекалено близо до него. Изстрелваха някоя ракета и чакаха да мине първата част от полета ѝ, преди да включат радара. Или жълтите са станали много по-умни, или някой, говорещ руски, им помага.

— Сигурно. — Татенцето прекара пръсти през късата си коса. — Не предполагах, че тази електроцентраля ще е толкова добре защитена. Не че ще им е приятно да я загубят, но пък токът не им трябва чак толкова. Проклети селяндури! — Той поклати глава. — Самолетът е бая надупчен — не е нещо страшно, слава Богу, съществени повреди

няма и крилата не са засегнати, но ще можем да го използваме пак чак след 1–2 дни!

Джейк мълчеше.

— По-добре да отида да кажа на Стайгър да осъвремени разузнавателните карти. — Той се изправи и се обърна към приведения гръб на Джак. — Той ще може ли да лети?

— Да. По краката му има само дребни перфорации, които ще залепя с анкерпласт.

Шкиперът излезе от стаята.

Те нямат нужда от електроцентрали, помисли си Джейк. Защо, по дяволите, трябва да ги бомбардираме, тогава? Пред очите му изникнаха летящите снаряди на зенитната артилерия, ракетите и той отново преживя страха, а после си представи как каменната сграда на Народното събрание избухва в пламъци.

— Отпусни се! — нареди му Лудият Джак, без да вдига поглед от работата си. — Иначе ще висиш тук цялата нощ!

ГЛАВА 18

Три дни след атаката над Ханой Ейб Стайгър дръпна Джейк встрани в Отдела за планиране на въздушните операции, за да му покаже един секретен доклад. Северновиетнамците се бяха оплакали в международния комунистически печат, че на около три метра от Народното събрание в Ханой е паднала бомба, която е изпочупила всички прозорци и е нанесла сериозни поражения на фасадата. Не се споменаваше нищо за останалите седем бомби, така че Джейк и Стайгър решиха, че те сигурно са избухнали на улицата пред сградата. Виетнамците протестираха срещу умишления опит на „въздушните пирати-янки“ да унищожат правителственото им седалище и прибавяха, че от въздушната вълна са загинали трима невинни минувачи. В доклада се изказваше предположението, че това не е нищо друго, освен комунистическа пропаганда и че — ако изобщо има някакви поражения — те се дължат на някоя заблудена ракета или противовъздушен снаряд, върнал се обратно на земята.

— Мислиш ли, че жълтите наистина считат атаката за преуменшана? — запита Стайгър.

— А Господ бръсне ли си мустаците? Адолф Хитлер случайно да е бил магьосник? Дали на небето има секс? Откъде мога да знам, Ейб?

— Е, можем поне да помислим над този въпрос!

— Надявам се, че и те правят същото. Седят, блъскат си главите и се чудят откъде им е дошло.

Джейк каза за доклада на Коул Тайгър.

— Само дим без огън! — беше коментарът му.

Една вечер Графтън и Ландийн бяха посетени от Новия.

— Искаш ли топла Кола? — предложи му Сами.

— Да — каза Новия. — Вие двамата защо не си купите хладилник?

— Какво те води насам, в тази бърлога на греха и безчестието? — запита Сами и му подхвърли една кутийка Кола с ясното съзнание,

че така когато Новия я отвори, отвътре ще избликне много пяна. Точно така и стана. Новия изтри мократа си ръка в панталоните и каза:

— Свивам криле! Вече го обсъдих с шкипера. Той каза да поговоря и с други момчета по въпроса и после пак да отида при него. Искаше да съм напълно убеден, че постъпвам правилно, преди да съм си подал оставката в писмен вид.

Сами и Джейк се спогледаха. Обикновено хората не обръщаха гръб толкова лесно на две години и половина къртовски труд — толкова време бе необходимо на един пилот, за да го приемат в бойна ескадрила А-6: година и половина обучение в пилотаж, един месец в инструменталната ескадрила, с цел да придобие удостоверение за правоспособност и осем месеца, прекарани в резервна ескадрила А-6. Чак след това един новак можеше да стане пълноправен член на бойна ескадрила. И напрежението, и умората, съпътстващи цялото това обучение бяха наистина огромни — в резултат някои отпадаха, а други сами се отказваха. Трети ги убиваха.

— Това парче метал ти е отнело много време и усилия — Джейк посочи пилотските крилца над левия джоб на ризата на Новия.

— Така е, но мисля, че мога да бъда полезен, дори и ако се захвана с нещо съвсем различно.

— Женен ли си? — намеси се Ландийн.

Новия кимна.

— Какво мисли жена ти по въпроса?

Той се концентрира върху обувките си.

— Смята, че войната е несправедлива и че трябва да се оттеглим от Виетнам.

— Е, тя има много съмишленици. А твоето лично мнение какво е?

— Не знам.

— Ако продължиш да летиш, това би ли означавало край на брака ти?

— Много вероятно — призна си Новия.

— Тя заплашва ли те с развод? — продължи Сами.

Новия сви рамене.

— Е — каза Графтън, — това си е твоята кариера, а не нейната.

— Решението си е само мое! — настоя Новия.

Джейк се вгледа замислено в младото, простодушно лице.

— Ако те е страх от ракетите и снарядите, мога да ти кажа, че не си единственият. Всички се страхуваме, когато навлезем на противникова територия. Но това не е причина да се срамуваш или да си подаваш оставката.

Новият пилот поклати глава.

— Не е това.

— Тогава какво е, по дяволите? — запита Ландийн.

— Просто смятам, имайки всичко предвид, че ще мога да служа по-добре на Флота като офицер от поддръжката или на земята.

— Я стига сме го увъртали! — отсече Ландийн. — Ами добре, свий перки и остави другите да се бият! А ако някой друг вземе да загине по време на полет, на който е трябвало да си ти — какво пък, чудесно! Нека другите да ги раняват и убиват! — Новия потрепера пред гнева на Ландийн. — Нищожен страхливец! В Щатите е пълно с такива като теб — кучи синове, дето си крият повиквателните, понеже не могат да рискуват да изложат на опасност проклетите си, безценни задници! Не, те също искат някой друг да бъде раняван и да умира вместо тях, докато те си седят вкъщи, радват се на свободата си и зальгват съвестта си, като си разправят един на друг колко несправедлива била войната!

— Достатъчно, Сам! — прекъсна го Джейк, давайки си сметка, че той самият бе казал горе-долу същото на Кали преди няколко дни. Ако Ландийн продължеше в същия дух, то Новия можеше да се почувства дотолкова засрамен от себе си, че да реши да остане в пилотската кабина. Тогава кой навигатор би се решил да лети с него? Ако един пилот не беше уверен в себе си, той никога не би могъл да кацне на кораба нощем, нито щеше да е способен да изчака търпеливо момента, в който да се изплъзне от летящите към него ракети, нито да направи всичко по силите си да пусне бомбите точно над целта. Загубил вяра в способността си да се справи с каквото и да било, пилотът щеше да стане жертва на собствения си ужас. Не, ако на Новия му липсваше увереност, значи му липсваше, и точка!

— Можеш да кажеш на шкипера, че си говорил с нас! Решението си е твое, животът — също! Може пък и да си прав!

Новия бавно се изправи. Направи опит да се усмихне, но студеният поглед на Джейк го възпря.

— Да си играеш на летене не е никак лесна работа — каза Джейк. — Всеки път, когато се изкачваш по стълбичката, за да седнеш в катапултната седалка, ти оставаш напълно сам — няма кой да ти казва как е най-правилно да постъпиш. — Графтън сведе поглед към протегнатите си напред ръце — те леко потреперваха. Вдигна глава и се втренчи в Новия. — Не знам в какво точно вярваш, но при всички положения — не и в себе си!

— Наистина е по-добре да се откажеш — намеси се Ландийн.

Шкиперът изпрати молбата на Новия за смяна на длъжността в отдел „Личен състав“, като приложи и своята препоръка за одобрение. Така Новия стана постоянен дежурен офицер на ескадрилата в залата за инструктаж, всеки ден от обед до полунощ. Тъй като лейтенантите и по-нисшите чиновници се редуваха в поемането на тези 12-часови дежурства, постоянното назначение на Новия за половината от тях облекчи останалите от част от задълженията им. Това бе добре дошло за хората. Онези, които презираха решението на Новия, му го показваха, като не разговаряха с него, освен по служба. Но те бяха малко. Останалите не отбягваха компанията му, но пък се държаха с него като с по-малко, недъгаво братче.

Джейк Графтън и Коул Тайгър се затътриха към столовата. Вече бяха закъснели за вечеря. Бяха летели в акция по обяд и сега умираха от глад. Всеки от тях напълни алуминиевата си чиния с порция кълцан бифтек върху препечена филийка, полят отгоре със сос — едно ястие, известно като SOS — т.е., Смяно, а Отгоре Срано. После летците се огледаха за две свободни места в каюткомпанията. Паркър Каубоя им махна да отидат при него. Той седеше до някакъв офицер, облечен в състоящия се от две части зелен летателен костюм на сухоземната авиация.

— Това е майор Франк Алън. Бяхме колеги в университета в Тексас.

— В Ноксвил ли? — осведоми се Коул.

Джейк се ухили, а Паркър се изпъчи надменно и уведоми навигатора, че тяхната Алма Матер се намира в Остин. Франк Алън се усмихна.

Каубоя им каза, че съученикът му е дошъл на Шило във връзка с неофициалната програма за сътрудничество между военноморската и сухоземната авиация, която имаше за своя база Након Фаном в

Тайланд, място, което бе по-известно сред военните като Н.Ф. или „Необузданата Фуста“. Преди два месеца от там дойде един капитан, летец на Ф-105 Уайлд Уизъл — модел, който съответстваше на А-6Б от палубната авиация — за да посети кораба. Тогава Големият Оги си беше изпросил екскурзия до Тайланд, за да навестял братчетата по оръжие там и когато се върна, възхити летците в ескадрилата с такива разкази за кръчми и публични домове, та те останаха с убеждението, че тридневният му престой е представлявал една епическа оргия, състояща се само и единствено от секс и алкохол. Разказите на Големия разбира се произведоха очаквания ефект върху Боксмън, който от тогава на три пъти бе подавал молба да му бъде разрешено да отиде в Након Фаном, като и трите пъти получаваше неизменния отказ.

— На Ф-105 ли летиш? — запита Джейк Франк Алън.

— Не. На А-1, Скайрейдър. Вие, от палубната авиация, ги наричат Спад. Когато не бомбардирам, от време на време участвам в спасителни операции.

— Утре го вземаме в танкера с нас — каза Паркър. — Да види какво е да те изстрелят с катапулт и да кацнеш на палубата. После ще може да се присъедини към Асоциация „Кука“ и да участва на следващия им конгрес в Лас Вегас. — Почти всички летци от палубната авиация бяха членове на Асоциацията и един такъв уикенд в Лас Вегас се считаше за страшен купон.

След вечеря четиримата се упътиха към каютата на Каубоя. Докато играеха покер. Джейк спомена за посещението на Големия до Тайланд и за впечатлението, което бяха произвели разказите му за хилядите вертепи на удоволствията върху Боксмън. След известни разисквания, Бокс беше поканен долу в каютата при тях. След печалбата от около 50 цента на последния, разговорът се завъртя около града, край който се намираше авиационната база на Алън.

Франк Алън заклати глава.

— Най-големият публичен дом на изток от Порт Саид — довери той. — И наистина си струва! В него има над сто жени — а бе, те са си още момичета — истински машинки за чукане с шоколадова кожа. За пет щатски долара можеш да се забавляваш цяла нощ — и то с колкото си искаш момичета, без да плащаш допълнително. — Бокс хвърли картите на масата и впи поглед в Алън. — А най-много обичам — продължи Алън, като се наведе напред — да се съблека чисто гол и да

се излегна върху една такава маса. Момичетата се захващат за работа с езици и когато те възбудят достатъчно, ти пускат с възжета отгоре една право върху инструмента ти. Така ти влизаш в нея, а единствения ви контакт е сексуалният. — И Алън потръпна, очевидно при спомена за преживения екстаз. Графтън небрежно вдигна картите на Бокс от масата и ги погледна — два попа.

— А момичетата чисти ли са? — поиска да знае Бокс, като изпи на един дъх остатъка в чашата си и я протегна, за да му я напълнят отново. Джейк не успя да си обясни защо му беше да знае, след като така и така му отказваха заминаване вече трети път.

— О, да. — увери го Алън. — Всички носят бели чорапки. По това се познават. — Останалите се изсмяха, а Бокс печално се ухили.

Рано на другата сутрин Бокс подаде нова молба за разрешение да посети столицата на греха на Ориента. Шкиперът му показва какво мисли по въпроса, като просто я изгори в залата за инструктаж пред очите на Бокс.

Франк Алън летя с танкера, направи палубно кацане, а после изнесе на извънредно събрание на офицерите доклад на тема: „Техника и екипировка при спасителни операции“. Командирът на авиоотряда го покани да прочете същата лекция и пред останалите ескадрили. Когато стана време Алън да си тръгва, Каубоя и останалите така наредиха нещата, че именно Боксът да трябва да го изпрати до товарния самолет и да му пожелае „Bon voyage“.

Една сутрин в 3 часа Джейк Графтън седеше сам в столовата, облечен в летателния си костюм. Държеше чашата с кафе в две ръце, за да не я разплиска по покривката. Беше вперил поглед в трохите и петната върху масата.

— А, господин Графтън! Мога ли да седна до вас? — Лес Рюсик се разположи от другата му страна, отпи от кафето си и запали цигара. — От полет ли се връщате?

— Ъ-хъмм.

— Много лошо, че човек не може да си вземе нещо твърдо за пиене тук! — оплака се Рюсик.

Джейк не вдигна поглед от чашата с кафе. Дали знае за атаката над Ханой? Затова ли е тук? Пилотът усети, че мускулите му се напрягат.

— Аз май ще тръгна утре.

Графтън плъзна очи по лицето на репортера. Откакто го бе видял за последен път, мъжът явно бе забравил да си подреже космите на носа.

— Сигурно ще остана около седмица в Сайгон, за да усетя настроението в града — надявам се, разбирате какво имам предвид — и после се връщам в Щатите. Искате ли да поздравя някого от ваше име в родния ви град?

О, да, госпожо Графтън, видях сина ви на борда на Шило. Той е добре и ме помоли да ви се обадя и да ви пожелае Весела Коледа. Какво мислите за това, че той лети над Виетнам? Смятате ли, че мястото на Америка е там? Пилотът се зачуди, дали отвращението му от Рюсик се е изписало върху лицето му.

— Печелим ли или губим? — настояваше Рюсик.

— Кое?

— Войната!

— Проклет да съм, ако знам!

— Е, хайде, открийте се поне малко! Интервюирах някои от останалите пилоти и офицери — разказаха ми доста любопитни неща! — и той размаха бележника си.

Джейк усети, че мускулите му се отпускат. Ако знаеше нещо за Народното събрание, то Рюсик със сигурност щеше да го е изпял досега. Летецът облекчено запита:

— И какво казаха те?

Рюсик прелисти бележника си.

— В момента печелим време за действие на южновиетнамците — зачете той. — А дали си струва, ще зависи от това как те, южновиетнамците, ще го използват... Свободата е най-скъпото удобство на тая земя...

— Нищо няма да спечелиш, ако публикуваш това във вестника си, Рюсик! — подигра го Джейк. — Защо не си го запазиш за някоя реч за 4-ти юли?

Рюсик отново отпи от кафето.

— Питам се дали не може да ми разкажете за полета, при който е загинал вашия навигатор. — Той отново погледна в бележника. — Морган Макфърсън.

Значи кучият му син специално го беше дебнал!

— Ще ми разкажете ли? Не знаех за случая, когато ви интервюирах преди няколко дни.

Джейк продължи да се взира пред себе си с празен поглед.

— Слушайте, Графтън, имам право да съм тук и да ви задавам въпроси! И ако отказвате да ми сътрудничите, ще го спомена пред началниците ви! — Очите на Рюсик напомняха на Джейк за очите на мъртвите риби, които беше видял на сергиите по улиците на Хонконг. Пилотът се изправи. Сложи юмрук върху масата и се наведе към репортера.

— Не съм длъжен да разговарям с теб, мръсен кучи сине! И ако използваш името ми в историйките си, ще съдя и скапания ти вестник и теб за посегателство над правото на личен живот!

Тонът му се повиши, но той не можеше да се овладее.

— Вестниците ви се продават по-добре, ако забъркате мастилото с малко кръв, нали?!

Джейк усети, че губи контрол над себе си и побърза да излезе.

ГЛАВА 19

Една безоблачна сутрин, точно когато Джейк Графтън затягаше коланите си в пилотската кабина, Паркър Каубоя прекоси тичешком палубата и дойде при него. Графтън и Коул Тайгър бяха минали инструктажа си за предстоящата акция — атака на един предполагаем склад за гориво — която трябваше да осъществят заедно с Големия и Малкия Оги, седящи в другата машина. Целта трябваше да бъде поразена с „Рокаите“ — шестнадесетте на брой бомби, с които разполагаше всеки от двата самолета. Боксмън и пилотът му. Кори Форд, се бяха качили в резервния самолет, натоварен с 16 бомби Тип 82, тежащи по 500 паунда всяка. Те щяха да излетят само, ако някой от другите два бомбардировача покажеше техническа неизправност преди излитането. Графтън наблюдаваше Паркър с лошо предчувствие. Полетът не се очертаваше като много лек.

Каубоя се изкачи по стълбата.

— За теб има нова цел, Джейк! Забрави за склада за гориво! — Той разгърна една карта и посочи някакъв грубо нарисован с молив триъгълник. Джейк видя, че това е северновиетнамско летище.

— Какво има там?

— МиГ-ове — отвърна Паркър. — Един, два, а може и три. Приземили са се преди по-малко от два часа. Взе се решение да опитаме да ги изкараме извън строя, преди да са успели да излетят пак. Ти ще си водач. Ще изстреляме и резервния, така че ще сте трима. Инструктаж ще получите щом се съберете горе. — Каубоя му подаде картата и няколко въздушни разузнавателни снимки на летището. Слезе едно стъпало надолу по стълбата, после спря и погледна Графтън. — Този път няма да е никак лесно! Летището е добре защитено.

— Кажи на другите, че ще се съберем на десет хиляди.

Каубоя кимна и изчезна надолу по стълбата. Джейк и Тайгър разгледаха картата.

— Мамка му — промърмори Коул. — Скапаното летище е в Лаос!

Целта се намираше на 5–6 мили навътре в територията на Лаос, на отдалечената страна на прохода Бартелеми, който върху картата беше отбелязан като точка, с 3937 фута надморска височина. Но как да подходят към целта? Ако първо летят чак до Хю, а после на запад към Лаос и накрая на север, към летището — как ли му беше името? — Нонг Хег, то полетът щеше да стане прекалено дълъг и лошите щяха да имат достатъчно време да ги засекат и да вдигнат тревога. А дори и ако само се върнеха по този маршрут, горивото можеше и да не им стигне точно накрая. Ако направо тръгнеха да прекосяват Северен Виетнам, противниковата зенитна отбрана щеше да ги обстрелва по пътя, но пък жълтите щяха да разполагат с много по-малко време да се подготвят за защита на летището. В случай че онези МиГ-ове бяха сложени там просто за примамка, то колкото по-малко ни очакват, толкова по-добре!

Джейк Графтън се потърка по брадичката и впери поглед в развълнуваното море. Замисли се за зенитния обстрел и за летището в дъното на долината. Може би трябва да подходят направо към целта.

— Ти как мислиш, Тайгър? Дали да не цепим направо?

— Точно така!

Стартърът вдигна сигнал за запуск. Джейк подаде картата и снимките на навигатора и се зае с процедурата по старта. Когато дойде катапултното изстрелване, той беше прекалено ангажиран, за да може да му се наслади.

Тримата се срещнаха на 10 000 фута над кораба и Джейк пое водачеството. Кори Форд мина от лявата му страна, а Малкия Оги — от дясно. После Джейк даде знак с ръка на водените си да настроят предавателите си на тактическата честота на ескадрилата и пое нагоре.

— Номер две на приемане — Гласът на Малкия.

— Номер три също — това беше Кори.

— Включете кодиращите устройства.

Тримата направиха необходимото, за да може гласовете им да бъдат трансформирани в секретен код. За евентуалния подслушвач, който не разполагаше с кодиращо устройство, настроено на съответния код за деня, разговорът им щеше да звучи само като неразбираемо бръмчене.

— Окей, момчета, тръгваме право натам! Пресичаме бреговата линия на север от Винх, откриваме долината, снижаваме под облаците и се спускаме над летището като Ангелите на смъртта. Някакви проблеми?

Никой не му отговори, така че Джейк продължи:

— Летището несъмнено има ориентация изток-запад, т.е. нагоре и надолу по долината. — Коул, който в момента разглеждаше снимките, изрази съгласието си, като вдигна палци нагоре. — Малък, ти взимаш летището отдясно, а Кори и аз — отляво. Пускате бомбите право върху дърветата отстрани. Няма начин да не са паркирали МиГ-овете под тях, за да могат да ги използват като прикритие. Обзалагам се, че са там! Но ако ги видите някъде на друго място, знаете какво да правите! Дотук ясно ли е?

Микрофоните прищракаха в отговор.

— Доколкото разбирам от картата, целта е разположена в долина, която извира наляво. От двете страни има високи планински вериги. Отдясно надморската височина достига повече от 6200 фута. След като пикираме, Малък, ти оставаш сам. За по-сигурно искам да завиеш надясно от целта и да изчезнеш по най-добрия възможен начин. Може да се опитат да обстрелват с ракети някой от нас, докато се измъкваме, затова внимавайте някой да не се набие в гранитните „облаци“! Въпроси?

Въпроси нямаше. Превключиха на честотата на атаката.

— Мислиш ли, че ще ги изненадаме? — запита Джейк Тайгър.

Навигаторът поклати глава.

— Нито пък аз — изсумтя пилотът. — Имам неприятното подозрение, че се опитваме да измъкнем сиренцето от капана за мишки.

На практика можеха да избират между два възможни начина за нападение: да хвърлят бомбите отвисоко над планините или да минат ниско, под облаците. Но ако пуснеха Роките от прекалено голяма височина, контейнерите щяха да се отворят твърде рано и бомбите щяха да покрият ненужно голяма площ. Значи, всъщност нямаха избор! Джейк премисляше всичко това, следейки курса на автопилота към отправната точка на брега, на 20 мили от Винх, която Коул бе избрал. Щяха да приближат брега от югоизток. Той прекрати изкачването на височина 20 000 фута и огледа далечния хоризонт.

Отляво смътно се очертаваше силуетът на сушата и облаците по върховете на планината, издигаща снага над равнината.

Джейк даде знак на останалите да включат пак кодиращото устройство.

— Дявол три, тъй като носиш многоцелеви бомби, ще трябва да се издигнеш достатъчно високо, за да армираш детонаторите. — Кори Форд прищрака с микрофона. — И гледай да не се забравиш дотолкова, че да се блъснеш в някой връх!

— Разбрано!

— След като хвърлиш товара, се вдигни над върховете и си плюй на петите! Не чакай никого!

— Прието!

— Боксмън, как ти е радара? — Като водач, Графтън бе загрижен за състоянието на останалите.

— Добре е, Джейк! Бонбонче!

— Може да се наложи да направиш S-образен завой или да намалиш малко, за да ме оставиш да те изпреваря, преди да си пуснеш бомбите. — Кори изщрака с микрофона си. Джейк искаше да се увери, че Форд няма да избърза и да освободи бомбите си така, че взривната вълна или самите оръжия да засегнат неговия самолет, който щеше да лети точно под този на Кори. Щеше да е достатъчно воденият му да се забави с една-две секунди.

Сети се и за още нещо.

— Тая дупка сигурно е силно защитена. Така че, ако някой го ударят и вземе, че бъде свален, да се оправя както може! Останалите да не вземат да чакат за парашутите или нещо такова! Измитате се колкото може по-бързо! — Микрофоните отново прещракаха в отговор.

Летяха в мълчание. Устата на Джейк беше така пресъхнала, че той отпи една голяма глътка от бутилката с вода. Подаде я и на Коул, който си свали маската, вдигна я до устните си, пи и му я върна обратно.

Графтън отпусна носа и тримува самолета, за да започне снижение. Всеки един от трите екипажа изчете контролната карта. Щом преминаха под 10 000 фута, на 15 мили от брега, Джейк докладва на летящия команден пункт, че изключва транспондера. Сега бяха сами. Свърза се с водените си и им нареди да разгърнат формацията

още малко. Щом се отдалечиха един от друг на около стотина фута. Графтън насочи вниманието си към сушата отпред. Оризовите мочурища отразяваха лъчите на следобедното слънце.

В отдела за планиране на бойните действия Франк Кампарели и Паркър Каубоя се бяха навели над една карта. Шкиперът току-що бе изпратил три самолета към една силно защитена цел — при това посред бял ден и без достатъчно предварително планиране — и сега го гризеше мисълта за евентуален провал.

— Как смяташ, че ще подходи Графтън?

— Ще ги нападне направо, шкипер. Джейк смята, че всякакви залъгвания и хитрини на толкова малка сцена само биха дали възможност на врага да подготви защитата си.

— Така е. — Кампарели се приближи към картата на зенитната отбрана на стената. Пространството около летището беше изпъстрено с малки точки. — Боя се, че са се притаили и ни чакат точно в тази долина.

— Може и така да е, но са заложили за примамка истински МиГ-ове. — Паркър се приближи към картата.

— МиГ-овете са си там! — каза той, като си мислеше за разузнавателния доклад, съставен с помощта на електронните прибори, според които през последните два часа от летището Нонг Хег се излъчваха радарни сигнали от МиГ-19. — Жестоката истина е, че ние можем да си позволим да загубим самолет, стига така да унищожим и един техен!

Кампарели бавно се извърна и измери Каубоя с поглед от глава до пети.

— Един ден от теб ще излезе добър адмирал, Паркър!

Каубоя се изчерви.

— Шкипер, нямах предвид...

— Зная, зная! — прекъсна го с жест Кампарели. Погледът му отново пробяга по картите и скиците и той прокара пръсти през косата си. Шестима души, три самолета. Шест човешки живота и 18 милиона долара под формата на машини, заложили срещу един-два петнадесетгодишни, едноместни изстребители за дневен полет, които във въздуха биха представлявали повече от лесна плячка за Фантомите! — Защо не отидеш в залата да слушаш боевата честота?

— Слушам, сър! — Паркър веднага излезе.

Шкиперът обходи една по една всички карти. Спря пред дисплея за отбелязване на ракетните площадки и се загледа с интерес в него. Погледът му се премести от летището Нонг Хег към Ханой. И понеже си мислеше за Графтън, той се вторачи в мястото около централата в Бак Чанг.

— Стайгър! — Командирът се упъти към вратата на отдела за разузнавателни снимки. — Стайгър! Къде е Стайгър?

След 30 секунди един силно изчервен Ейб Стайгър стоеше пред картата за ракетни площадки, вперил очи иззад стъклата на очилата си в пръста на Кампарели, който властно почукваше по черното кръгче върху жп линията на име Бак Чанг.

— Защо ракетните площадки тук не са отбелязани? Къде са ония, които обстрелваха Графтън онзи ден?

Спец-офицерът отвори и затвори устата си няколко пъти.

— Казах, че искам върху картата да бъдат нанесени местата на площадките, от които са стреляли по Графтън! Изрично ви напомних, да не забравите да ги включите в разузнавателния доклад! — Пръстът му се насочи към Ейб. — Дайте ми този доклад, господин Стайгър! Веднага! Искам да го видя!

— Площадките не са посочени в доклада, сър. — Ейб не можеше да се накара да вдигне поглед от неподвижната ръка на масата.

— Смятам, че ще е най-добре да дойдете с мен долу, в каютата ми, за да си поговорим, господин Стайгър!

Интрудърите пресякоха бреговата линия със скорост 480 възела и височина от 6000 фута, като продължаваха да снижават.

— Тук Дяволите, пресякохме вражеска територия! — събщи Джейк на Хокая, който летеше в кръг някъде над залива Тонкин.

Получи обичайния отговор:

— Успешен лов!

Облаците очевидно започваха от 2500 фута нагоре, но Джейк продължаваше да се снижава. Ако ще атакуват ниско и то през деня, тогава по-добре да минат на бърснещ полет над дърветата, за да затруднят максимално зенитната артилерия. А и колкото по-ниско летяха, толкова по-малко хора щяха да ги забележат. На височина 1000 фута преминаха точно над някакво село, разположено на кръстопът;

продължаваха снижението. Няколко проблясвания във въздуха показаха, че вече ги обстрелват, така че трите самолета започнаха да лъкатушат, без обаче да развалят формацията. На 50 фута — точно над върховете на дърветата — преминаха хоризонтално; вече нямаше как да летят зигзагообразно. Сега трябваше да разчитат единствено на скоростта. Джейк бутна ръчките докрай напред, като реши, че който не може да поддържа неговото темпо, ще му се обади. След по-малко от минута по радиото долетя гласът на Кори.

— Намали с 2%, Джейк!

Графтън отне 2% от мощността на двигателите и застопори ръчките, за да не би отново да ги бутне без да иска. Съсредоточи се върху задачата да насочва самолета по продължение на редицата дървета, които изникваха под него от време на време. Под тях профучаха големи оризища, после някакъв път, бараки, още оризища, друг път, редица дървета и пак оризища. Усещането, което създаваше високата скорост, беше просто невероятно.

— В долината сме! — каза Коул.

Видя далекопровода секунди преди да я прекоси, само на сантиметри разстояние.

От едно дърво точно под носа му се разлетя ято птици. Джейк ги видя да се стрелват отдолу. Знаеше, че вихърът след бомбардировача му ще ги изблъска обратно надолу към дърветата.

Оръдия на пътя отпред. Проблясъци от стрелба. Като фотосветкавици — цяла редица дула. Интрудърите профучаха право към пътя и само след миг той вече бе останал зад тях.

Долината започна да се издига нагоре. Появиха се повече дървета. Въздействието на високата скорост взе да отслабва. Той несъзнателно бутна напред ръчките, после си спомни, че ги беше застопорил и ги погледна, за да се увери, че двигателите все още работят със същата мощност. Ще остарее и ще умра, преди някога да стигнем там, помисли си той.

След половин минута долината започна да се стеснява и самолетите извиха нагоре, следвайки релефа. Склоновете бяха покрити от гъста тропическа гора. Планинските върхове се издигаха високо-високо в облаците. Джейк погледна висотомера. Бяха на 1700 фута над морското равнище.

Докато още беше в Щатите, Джейк Графтън с голямо удоволствие беше правил подобни тренировъчни полети над пусти места, където минималната законно допустима височина за летене беше 500 фута над земята. Още много млад и самоуверен, той често бе лелял толкова ниско, колкото му позволяваха нервите — ей така, само заради тръпката. В онези дни на военните самолети все още беше разрешено да летят според Правилата за визуални полети и той понякога се връщаше във въздушната база в Уидби Айлънд, като прекосяваше над Каскейд Рейндж на височина 200–300 фута над земята. Профучаваше с пълна тяга над скалистите долини и проходи, стрелваше се надолу между канарите, следвайки пътя на планинските потоци, докато те се влееха в реките, а реките — в Паджет Саунд. Тогава си беше задавал въпроса какво ли си мислеха туристите за този метален орел — дело на човешката ръка — който раздираше с рев тишината и изчезваше също толкова внезапно, както се бе и появил. Накрая властите бяха забранили тези нелегални полети. Сега обаче той бе доволен, че има опит в тези неща.

Долината заизвива на серпантини. Висотомерът отчиташе, че бързо набират височина. Целта не беше вече далеч.

— Армирай системата! — каза той по СПУ-то.

Коул подготви бутона с лявата си ръка, после опипа поред останалите, за да се увери, че са в правилните позиции.

Пред себе си Джейк видя края на долината — един полегат склон, чийто връх се намираще малко под облачната покривка. Зелената гора под тях сякаш милваше машините, докато те фучаха над нея нагоре по хълма.

През мерника, Графтън насочи поглед към голия връх и проблясващите оръдия, подредени в редици върху него. Огнено-бели трасиращи снаряди прошарваха въздушното пространство.

Няма да пропуснат! Не биха могли! Твърде близо сме. Джейк си представи как белите кълба се устремяват право към пилотската кабина, за да се стрелнат в последния момент встрани и да пробляснат отдясно, отляво или отгоре.

Няма да пропуснат да ни улучат. Не биха могли. Твърде близо сме! Прекосявайки над голото било, той хвърли поглед надолу. През малкото оставащи му секунди живот, в съзнанието му щяха да се

запечатат откъслечните картини на проблясващите оръдия, мъжете, насочващи артилерийската стрелба, издигащите се облачета прах.

Погледна встрани към Кори Форд и Боксмън и видя, че самолетът им почти се бе изравнил с неговия и сега се намираше само на стотина фута разстояние. От корема на птицата се беше проточила огнена дияра. После бомбардировачът избухна.

Превърна се в жълта огнена топка с бяла сърцевина. Тя се уголеми, забави скорост и изчезна назад. Джейк и Малкият Оги профучаха надолу към долината.

— Удариха Форд — каза Малкия по радиото.

— Ето пистата! — каза Коул.

Тясната долина беше прорязана с огнените дири от автоматичните оръжия. Облаците прах от откатите на оръдията — същински малки демони — се издигаха от двете страни на пистата като стражи, дошли направо от отвъдния свят. Като знаеше, че Малкия ще атакува отдясно, Джейк насочи самолета си надолу към дърветата от лявата страна на пистата. Изправи криле от крен и се спусна рязко надолу.

Буф!

Интродърът получи съкрушителен удар. Погледът на пилота отскочи към контролното табло — оборотите на десния двигател падаха, температурата на газовете се покачваше. Той дръпна ръчката на умиращата машина, за да я изключи. Започна остър завой наляво, изкачвайки билото.

Догади му се и заедно с това усети, че го обхваща паника. „Трябва да се измитам оттук, преди да са ударили и другия двигател“, помисли си той.

После внезапно, по средата на една алея с дървета по продължение на пистата, погледът му попадна върху сребрист проблясък. МиГ! Защо не, по дяволите! Така или иначе вече сме мъртви! Джейк рязко зави по посока на МиГ-а. Щом целта попадна в долния край на мерника, той натисна с палец гашетката за пуск. Рокаите се откачиха от пилоните с леко разтърсване — по две през една трета от секундата.

Една огнено бяла струя премина над фанара и се заби в опашката на Интродъра. Стрелката на скоростомера подскочи и заседна на нулата.

В западния край на летището имаше само две самотни оръдия, които стреляха към небето.

Щом и последните бомби полетяха надолу. Джейк изви нагоре и наляво. Ще се вдигне над билото! Хвърли последен поглед през рамо надолу към земята. Сред дърветата набъбваше огромно огнено кълбо.

— Улучихме единия! — прошепна той.

Облаците ги обвиха.

— Трябваше да подходим от запад — каза пилотът на Коул.

Когато отново летяха над океана, Джейк докладва на кораба по дежурната честота, че е загубил водения си. Съобщи, че ако ще изпращат още самолети в акция, те трябва да подходят от запад и да се скрият в облаците, встрани от целта. После повика Малкия, за да се срещнат.

Другият А-6 се появи в искрящото от слънчеви лъчи небе като малко бяло семенце. После на семенцето му поникнаха криле и опашка. Скоро Джейк вече различаваше мъжете в пилотската кабина. Малкият Оги долетя до него и застана встрани така, че Графтън можеше да види всяка струйка масло и всяко петънце по тялото на бомбардировача.

— Имаш 4–5 хубави дупки в опашката си, Джейк! — Оги се плъзна отдолу, позабави се малко там и накрая излезе от дясната му страна.

— Около въздухозаборника няма нищо. Или поне не го виждам. Да не би нещо да е влязло вътре? — Така беше, по дяволите, че то нещото сигурно бе дошло от нечия цев. — На дясната задкрилка има две малки дупки. И сериозни следи от удари по бронята над десния двигател. Но иначе...

Джейк и Коул разгледаха инч по инч другия А-6 и откриха само една малка дупка в левия хоризонтален стабилизатор.

Щом Графтън пое отново водачеството, той спусна куката, а после отново я вдигна. Провери и колесника и задкрилките. Самолетът поднасяше надясно или наляво, щом увеличише или намалеше мощността на двигателите, но това бе нормално, като се имаше предвид, че летяха само с един двигател, пък и лесно се коригираше с педал.

— Доста добре изглеждаш — уведоми го Малкия.

Джейк прибра колесника и отпусна носа, за да набере достатъчно скорост, необходима му за да вдигне задкрилките. Докладваха пораженията на кораба и след няколко минути от летящия команден пункт долетя нареждането Графтън да кацне на кораба, вместо да продължава за Да Нанг.

Повреденият Интрудър беше последният самолет, който кацна на палубата. Джейк направи заход за кацане от права, без да използва въздушните спирачки. Знаеше, че най-често срещаната грешка при заходите с един двигател беше нежеланието на пилота да отнеме от мощността му от страх да не би след снижението двигателят да не успее да изведе машината на втори кръг, в случай че се наложеше. Пилотът се концентрира върху задачата да намали мощността на двигателя, когато това бе необходимо и да удвоява корекциите при увеличаване на режима. Закачи се за третото спирачно въже и Коул каза:

— Не беше зле като за заход само с един двигател!

Крилете се сгнаха бавно, понеже работеше само едната хидравлична помпа. Насочиха самолета към асансьор 1 и веднага го спуснаха в хангара.

Щом излезе от асансьора в голямото кухо предно помещение на кораба, той изчака мъжете в сини ризи от работната група да застопорят самолета с вериги и подпорки, отвори фанара и изключи двигателя.

Долу до стълбата го очакваха десетина мъже със сериозни изражения на лицата си. Графтън потърси спасение в обичайните действия — спусна предпазните резета върху ръчките за катапултиране, откопча бедрените колани и парашутните приспособления, изключи бутоните. Когато вече не можеше да отлага повече излизането си от пилотската кабина, той се измъкна от нея и се спусна надолу по стълбата.

Посрещна го Каубоя.

— Моите съболезнования, летецо!

От очите на Графтън потекоха сълзи. Не беше плакал от 16-годишен, когато бе починала баба му. Каубоя и Сами Ландийн го отведоха към един стълбищен отвор встрани от хангара, където той седна на стъпалата.

Каубоя затвори люка към хангара и като запали цигара, я подаде на Джейк.

— Откога ръцете му са в това състояние? — чу той да пита Сами.

След двата часа, през който бе дишал единствено кислород, силният тютюнев дим направо изгаряше дробовете му. Огънчето стигна до филтъра и цигарата угасна. Той внимателно сложи фасата в джоба на ръкава си.

— Вече съм добре. — Изправи се и погледна съквартиранта си в очите. — Сгрехих в тактическия избор. Трябваше да подходим от запад.

— Как би могъл да знаеш! — Сами сложи ръка върху рамото на Джейк. — Дръж се, Джейк! Дръж се!

Той кимна. Ще се опита. Но му беше все по-трудно, пък и се чувстваше така дяволски уморен...

ГЛАВА 20

Събуди се и погледна часовника: осем часа, но дали сутринта или вечерта? Чу, че Сами хърка в койката над него и реши, че трябва да е 8 вечерта, понеже иначе Сами би трябвало да е на дежурство. Остана да полежи още малко, опитвайки се да изблъска облаците забвение, обвили паметта му. Спомни си, че Лудият Джак му беше подал в бялата си длан едно голямо червено хапче. Беше глътнал приспивателното, без да чака да му донесат вода. Защо ли му е трябвало да бърза толкова? В ушите му отекваха шумовете на кораба; изведнъж в съзнанието му изникна картината на самолет, избухващ в огнено кълбо. Кори Форд и Боксмън — ето защо бе избързал да изпие хапчето!

От успокоителното сега го болеше глава. Протегна леко единия си крак и го спусна на пода. После и другия. Остана така, за да си почине. Накрая бавно надигна цялото си тяло и седна в леглото. Придвижи се със залитане до умивалника и намокри една хавлиена кърпа. Строполи се обратно върху койката и сложи студената тъкан върху челото си. Толкова пъти го беше правил преди — заради махмурлук.

Лежеше в тъмнината, опитвайки се да се възползва максимално от целебното въздействие на студената кърпа върху очите си, а в съзнанието му проблясваха спомени от полета от предната сутрин. След 15 минути вече беше напълно буден. Запрати кърпата към умивалника, преоблече се в униформата цвят каки, после взе летателния си костюм и затвори вратата след себе си.

Откри Дявол 502 — самолетът, с който беше летял предния ден — в ъгъла на хангара, където държаха машините със сериозни повреди или онези, които чакаха за резервни части. Дявол 502 беше прикован към хангара. По дяволите, скапаният компютър никога не беше работил както трябва! И все пак старото момиче се бе държало прилично и ги беше докарало двамата с Коул обратно живи и здрави.

Той се покачи върху една работна подпорка, облегната на задната част на фюзелажа и пристъпи към хоризонталния стабилизатор. Дупките в опашката бяха почти цял инч в диаметър и направо я бяха пробили. Бяха пет. Той надзърна през един от назъбените отвори и видя, че вътре също имаше повреди, а една от напречните метални подпори беше съвсем разкъсана.

Старши лейтенант Джо Уагнър, заместник по техническата част на ескадрилата, застана близо до носа на самолета. Джейк слезе и отиде при него.

— Направо ужас, а? — извика Уагнър.

Пилотът кимна.

— Ти си истински късметлия, Графтън, истински късметлия! Дойдох да погледна пак тая развалина и да се почудя отново на дяволския ти късмет! Дай да те потъркам, дано и за мен да има малко!

Джейк изсумтя.

— Какъв късмет имам чак толкова, та ти е притрябвал така?

— Не бъди толкова сигурен. Виждаш ли тези дупки? Сигурно са от 14.5 мм оръдие! Един-два от снарядите няма начин да не са били с взрив в главите си. Но не са избухнали! Ето къде ти е бил късметът — ако бяха експлодирали, щеше да загубиш вертикалния си стабилизатор! А не знам дали това чудо щеше да иска да лети само с половин опашка! Снарядите са улучили единствената част от самолета, чието съпротивление е толкова малко, че детонаторите вътре в тях не са се строшили! Ела да ти покажа и нещо друго!

Заведе летеца до десния въздухозаборник и се отдръпна, за да му даде възможност да го огледа. По-голямата част от осовата аеродинамична наставка във въздухозаборника липсваше, а лопатките на компресора бяха силно изкривени и деформирани.

— Този снаряд е бил 37-милиметров, истинско чудо! Улучил е право в центъра на аеродинамичната наставка и я е разбил, а компресорът е всмукал парчетата от нея. За щастие ти си изключил двигателя веднага, в противен случай лопатките от компресора щяха да се разлетят, да разрежат фюзелажа и да минат през алуминия като нож през масло. А вътре лопатките сигурно щяха да попаднат в централния резервоар, горивото щеше да бъде всмукано от горещия двигател и самолетът щеше да избухне само след една хилядна от секундата. Но дори и да не бяха попаднали в резервоара, ако ти беше оставил

двигателя да работи, той щеше да се откъсне от носещите възли, тъй като първите два лагера са били унищожени от снаряда.

Джейк Графтън кимна с глава.

— Една хилядна от секундата. Точно толкова време имаха Кори Форд и Боксмън. В един миг бяха там, а в следващия вече изчезнаха в голямо огнено кълбо.

Джо Уагнър отклони поглед встрани.

— Може причината да е бил снаряд, експлодирал в централния резервоар. А може и някой снаряд да е ударил една от бомбите и тя да е избухнала. Никога няма да разберем как точно е станало.

Те поговориха още малко, после Джейк остави Джо и се изкачи до палубата за полети. Запъти се към задната част, стигна до командната кула и се спусна в страничния проход. Отстрани, до туловището на огромния Шило, се бе залепил един кораб с амуниции. Джейк виждаше как мостикът на снабдителния плавателен съд се издига и пада с вълнението много по-рязко от носача. От по-малкия кораб към по-големия се прехвърляха смъртоносни оръжия. В пространството между двата съда бяха опънати жици — по тях се придвижваха бомбите, като понякога те се потапяха във вълните. Докато наблюдаваше цялата операция — вилките, които се клатеха насам-натам, моряците, насочили усилията си към тежките сандъци с бомби без детонатори — Джейк почувства, че това тук няма нищо общо с истинското хвърляне на същите тези бомби над набелязаните цели. Вдигна яката на якето си и се отдалечи.

От разписанието за полетите Джейк научи, че го очакват две дежурства като наблюдател на кулата след изгрев-слънце. Сега беше два след полунощ. Не му се спеше, беше неспокоен и затова се отправи към столовата, където изяде един хамбургер, докато помещението периодично се разтрисаше от страхотните удари на катапултите при носа, които изстрелваха първите самолети за деня. Щом совалките спираха с оглушителен грохот във водните спирачки, столовата се разтрисаше и посудата се раззвъняваше.

Джейк изпи бавно кафето си и изпуши една цигара, мислейки за летците, които катапултите изстрелваха в нощното небе. Когато излитанията приключиха, той удави фасата в остатъка от кафето и се запъти към залата за инструктаж, за да прегледа пощата си, надявайки се да е пристигнало писмо от Кали. Но тази вечер в пощенската му

преградка имаше само официални съобщения. Той седна и се зарови в тях.

След няколко минути забеляза, че Новия тайничко го наблюдава от бюрото на дежурния офицер. Освен тях двамата, в стаята нямаше никой друг. Джейк не вдигна поглед от книгата. За какво ли мислеше Новия? Дали не беше ядосан на Графтън или пък на Форд и Бокс, че бяха имали нахалството да загинат по време на акция? Или се гневеше на себе си, сравнявайки се с пилотите, минаващи през залата за инструктаж? Някога Новия беше един от тях — тогава и той седеше в меките тапицирани столове, за да слуша инструкциите. И той, като тях, бе отварял шкафчето си и, посягайки към спасителната жилетка, противопретоварващия костюм и коланите, беше усещал миризмата на засъхнала пот. Заедно с нея в съзнанието му бе нахлувал спомена за преживения по време на предишните полети ужас и страхът го бе сковавал още тогава, по време на приготовленията за поредното излитане. Срамуваше ли се от себе си заради решението си да се откаже? Ако е така, сигурно нямаше да се самообвинява дълго време! Щеше да намери начин да хвърли вината върху останалите — върху шкипера, системата, другите пилоти, жена си.

Телефонът на бюрото на дежурния офицер иззвъня и Новия сграбчи слушалката, както удавник се вкопчва в спасителното въже. Затвори и без да маха ръка от слушалката, каза:

— Джейк, шкиперът иска да те види в каютата си.

Джейк бавно върна писмата в пощенската си кутия. На излизане хвърли поглед назад към Новия и видя, че, приведен над разписанието за полетите, той препрочита имената на онези мъже, сред които доскоро се беше срещало и неговото.

Графтън почука и получи изръмжаване в отговор. Влезе вътре и видя Татенцето, седнал на бюрото си, и Паркър Каубоя — на койката. И двамата гледаха сурово. Капитан Кампарели измери пилота с поглед от глава до пети и махна с ръка по посока на койката.

Кампарели запали цигара и прокара пръсти през късата си коса. Джейк чакаше. Шкиперът прехвърляше някакви документи. После той се завъртя на стола си и впи поглед в Графтън.

— Един убит навигатор, един взривен във въздуха самолет, а сега и това! — Той размаха листа в ръката си и се вторачи в летеца, все

едно че беше някакъв обект, представляващ научен интерес за него. — Знаеш ли какво е това?

— Не, сър.

— Това е моят доклад до Седми Флот, размножен в достатъчно екземпляри, та да стигне за всички по етапен ред. Името ти е написано с черно навсякъде в него. Случайно да се сещаш какви пикантерии по твой адрес се съдържат вътре?

Джейк поклати глава.

— Вчера, докато бях в Отдела по планиране на бойните действия и разглеждах картите с ракетните площадки, определяни по сведения на атакуваните пилоти, положих всички усилия, но не успях да открия онези ракетни площадки, които са ви обстрелвали, докато сте атакували електроцентралата Бак Чанг. Тогава прегледах ежедневните спец-доклади и зададох един-два въпроса тук-там. После седнах да си поприказвам с приятелчето ти — Стайгър. И какво, мислиш, ми каза той?

— Не зная, сър. — Дишането на Джейк се учести.

— Много лошо! Обзалагам се на 1000 долара, че се сещаш за какво става въпрос. — Лицето му се разкриви и вените по врата му изпъкнаха. — Мистър Стайгър ми направи една изповед. Това стана, след като се опита да обясни защо всички онези ракети, от които сте бягали край Бак Чанг, не са включени в спец-доклада или в картите, въпреки моето изрично нареждане. Той, изглежда, знаеше, че площадките не се намират точно там, където посочихте в бойния рапорт. — Гласът му премина в параден рев. — С две думи, той ме уведоми, че двамата с Коул изобщо не сте се намирали край Бак Чанг, когато онези ракети са се опитвали да ви ударят. Призна, че по това време сте били над Ханой, на малка частна екскурзия!

Джейк сведе поглед.

— Значи е вярно, а? Имате ли и бегла представа какви сте ги свършили? Преди да приключа с теб, вече ще ти се иска вместо Макфърсън, онзи скапан куршум да беше уцелил теб! Мирно, мистър Графтън! — Думата „мистър“ беше изречена накриво и с презрение.

Джейк скочи, застава мирно и впери поглед в стената. Кампарели се приближи на сантиметри от него.

— От 20 години съм във Флота. Спуках си задника от работа, за да достигна тази служба. А ти, зад гърба ми, излъга моето доверие —

измами мен, а и всеки един офицер от тази ескадрила. Господи, не разбираш ли, че всичко във войската се крепи единствено на взаимното доверие? Никой друг, освен навигаторът ти, не би могъл да е с теб в самолета. Ако не можеш, или не искаш да изпълняваш заповедите, значи не струваш и пукнат грош! Даже Новия — този малоумен младок — е десет пъти по-добър от теб! За него поне зная със сигурност, че не е нищо друго, освен един скапан страхливец. И му имам доверие, понеже знам, че е такъв! Разбираш ли ме? — изкрещя той при последния въпрос.

Очите на Джейк срещнаха обвинителния поглед на Татенцето.

— Когато получаваше назначението си, ти се закле, Графтън! „Кълна се, че ще подкрепям и защитавам Конституцията на Съединените Щати от всякакви врагове, и външни и вътрешни, И ЧЕ ЩЕ СЕ ПОДЧИНЯВАМ НА ЗАПОВЕДИТЕ НА ПОВИСШЕСТОЯЩИТЕ ОТ МЕН ОФИЦЕРИ!“ Това е клетвата, изричана от всеки един офицер вече 200 години. И ти я наруши! Не се подчини на заповедите! — Шкиперът си седна пак на стола. — Продължавай да си зяпаш проклетата стена, мистър!

И Кампарели заговори отново, като сега вече владееше гласа си много по-добре, въпреки горчивия укор в него.

— Хората заплюват войниците и моряците по летищата и автобусните спирки из цяла Америка. ROTC^[1] отказват да носят униформите си, защото народът им се подиграва и ги проклина. Можеш ли да си представиш? Американците заплюват мъжете, които са се заклели да ги защитават! Мъжете, заклели се да изпълняват заповедите на цивилното правителство, дошло на власт чрез избори! — Той удари с юмрук по бюрото. — От 200 години насам войската се е подчинявала на заповедите на цивилните, в лицето на правителството. Тези цивилни невинаги са действали мъдро и правилно, понякога дори и не твърде умно. Всъщност, много от президентите на тази страна са се проявявали като доста скапани политици, без необходимата за работата си квалификация, ако не се брои факта, че все пак са успели да излъжат някак болшинството от избирателите си. Но ние сме се подчинявали и на най-големите скапаняци! И знаеш ли защо? Можеш ли да предположиш?

Джейк мълчеше.

— Отговори ми, Графтън!

— Не, сър.

— Тогава ще ти го обясня, та да ме разбереш. Ако в главите на висшите офицери им бръмне мухата, че имат право да следват собствената си съвест, че могат да вършат това, което смятат за правилно, вместо онова, което им кажат, тогава в Съединените Щати ще се възцари военна диктатура. Ще се превърнем в една от многото бананови републики, в които цари пълен хаос!

Джейк чу щракането на запалка. Командирът бавно се изправи от мястото си и застана срещу пилота очи в очи. Гласът му се превърна в дрезгав шепот.

— Нямах никакво право да не се подчиняваш на заповедите! Никакво! Трябва да вършиш това, което ти кажат, дори да ти струва живота и безсмъртната ти душа, ако изобщо имаш такава! Не давам и пукната пара за това, дали баща ти е папата или произхождаш по пряка линия от самия Господ Всемогъщи! Глупак с глупак, тук става въпрос за нашата страна и нашата армия! — Кампарели крачеше нагоре-надолу из стаята. — В погребите на този кораб има достатъчно оръжие, за да изтрием Виетнам, или дори Китай, от лицето на земята веднаж завинаги! Какво би станало, ако капитанът изведнъж решише, че притежава достатъчно власт и мъдрост, за да действа самостоятелно?

Той спря пред застиналия като препариран Графтън.

— В основата си, Флота се крепи върху сляпото подчинение. А Америка винаги ще се нуждае от своя флот! — Обърна се и направи няколко крачки към бюрото. — Също така ще ѝ е необходимо този Флот да ѝ се подчинява! Така че твоята постъпка е неправилна още в самата си основа!

Франк Кампарели седна тежко на стола си.

— Значи, ти смяташ, че заради шибаната дребнава войничка, дето я водим в тая скапана дупка, наречена държава, си струва да се компрометира Флота на Съединените Щати, така ли? Смяташ, че самсамичък, с помощта на един самолет и няколко бомби, ще можеш да накажеш комунистическите копелета и веднъж завинаги да ги направиш добри демократи и републиканци? — Татенцето засмука силно от цигарата си и въздъхна. — Ти си един проклет тъпак! Тъпак си, защото не си разбрал още, че ние трябва да се подчиняваме, без значение дали ще загубим живота си или скапаната война! Кое не ни е

наред според теб, Графтън? Смяташ, че не сме достатъчно агресивни, ли? Мамка му! Жалко, че не можем да ти уредим среща с Форд и Бокс, та да ги питаш тях дали не сме достатъчно агресивни спрямо жълтите!

Тишината натежа във въздуха, подобно на вонята на разлагащ се животински труп.

Джейк усети, че очите му смъдят. Каубоя прочисти гърло, за да привлече вниманието на шкипера, и насочи очите си към треперещите ръце на Джейк. Шкиперът проследи погледа му, след което се извърна настрани.

— Щом излезеш от тази врата, ще отидеш в лазарета и ще уведомиш Лудия Джак, че искам да ти направи пълен медицински преглед. Ако те одобри, ще те изпратя на брега със сутрешния товарен самолет. Ще си вземеш всички летателни принадлежности с теб. От Щатите пристигат два нови самолета по Тихоокеанския маршрут и аз не мога да си позволя да изпратя който и да е от бойните екипажи, за да ги докара тук. Вземи със себе си онзи психопат Коул. Докато отсъствате, ще започнем разследването по случая и когато се върнете, ще ви разпитаме. Щом новите самолети пристигнат в Куби, се обади и ние ще ти пратим час на излитане. После ти ще докараш единия тук; за другия ще изпратим отделен екипаж. Когато пристигнеш в Куби, искам всяка сутрин да докладваш присъствието си на дежурния офицер. Тези заповеди достатъчно ясни ли са?

Джейк кимна.

— Отговори! — диво изрева командирът.

— Да, сър. Заповедите ви са напълно ясни.

— Тогава гледай да им се подчиниш, Графтън! Гледай да им се подчиниш! — Кампарели спря за миг, а после продължи. — Стайгър е задържан в каютата си, без право на посетители. Наредено му е да не вдига телефона. Не прави какъвто и да е опит да се свържеш с него! А сега се измитай оттук, преди да съм решил лично да проверя с какво е пълна главата ти наместо мозък!

Джейк излезе от стаята.

Старшината втори клас в лазарета му каза, че ще трябва да дойде пак по време на визитацията в 07.00 часа. Графтън не беше в настроение да отговаря учтиво.

— Искам да видя Краставото Магаре на секундата, мама му стара! Намери го!

Оказа се, че все пак докторът си е в кабинета. Явно говореше с Кампарели по телефона.

Съблечен по долни дрехи, Джейк не обръщаше внимание на унизителното ръгане, което трябваше да представлява пълният медицински преглед на физическото му състояние. Мислите му бяха другаде. Пред очите му пробягваха лицата на Морган и другите му приятели, които вече бяха мъртви. Двама от тях бяха загинали при автомобилни катастрофи, но 6–7 бяха загинали по време на полет. Докато още бяха в учебната ескадрила, един бе загинал при катапултиране от запалилия се самолет. Тогава парашутът му не се бе отворил и той дълго, много дълго бе падал надолу, към земята. От всички Морган беше най-добрият му приятел, но Графтън бе не помалко близък и с едно момче от Калифорния, което се бе забило със своя А-6 в пустинята Невада на един нощен учебен полет.

Лудият Джак погледна ръцете на пилота.

— Можеш ли да летиш? — запита го докторът.

— Аз не съм лекар — каза Джейк. — Аз карам самолетите на Чичо Сам... — добави той и гласът му пресекна. Шкиперът сигурно не би пропуснал да направи някой коментар относно това твърдение. Е, какво пък, Франк Кампарели беше прав. Но и Джейк бе прав за себе си. Значи, просто трябваше да се уточни до каква точно степен трябваше да се търпи глупостта на висшестоящите. Ако тези цивилни, назначени на постовете си чрез гласуване, не възнамеряват да действат достатъчно твърдо, за да спечелим войната, тогава нямат право да се размотават и междувременно да пращат на сигурна смърт стотици момчета! Кампарели не размишлява — той просто приема глупостите им. Може би проблемът е в това, че генералите и адмиралите никога не казваха на управляващите какви тъпащи са те всъщност.

— Можеш ли да летиш? — повтори въпроса си докторът.

— А ти как мислиш? Преди няколко седмици ти самият се вози в моя самолет. Опасен ли ти изглеждах тогава? Или си мислеше, че цялото ти медицинско образование, в което родителите ти са инвестирали толкова много, е изложено на голям риск?

— Можеш да се облечеш. — Лудият Джак започна да пише медицинския доклад.

— Искам да чуя професионалното ти мнение, Магаре! Ще ми разрешиш ли да карам пак металните птици или не?

— Ти какво искаш? — запита го докторът. — Искаш ли да летиш или не?

Джейк си обу обувките.

— Не зная, докторе. — Говореше бавно, опитвайки се да се съсредоточи. — Летя от 15-годишен. Това е единственото, което знам да правя. Ако тази война продължи още известно време, сигурно ще си умра в някой самолет. — Той взе портфейла и ключовете си от бюрото. — Всъщност, вече не ми пука за нищо!

Докторът внимателно изгледа пилота.

— Когато преди няколко седмици летяхме заедно към брега, ти ми зададе въпрос, чиито отговор смятах, че вече знаеш. Попита ме: „Заслужава ли си човек да рискува живота си по този начин?“. Е, какъв е отговорът, да или не?

— Не си спомням да съм те питал подобно нещо. — Пилотът седна и опря лакти на коленете си. — Винаги съм смятал, че летенето си струва жертвите, които правиш за него! — каза той накрая.

— Животът е много по-прозаичен от летенето, нали? Много по-сложен и безславен. В него няма да откриеш онези съдбоносни задачи, в които трябва да вземеш единствено правилното решение, да избереш между черното и бялото — а летенето е пълно с тях! — Лудият Джак продължи да припява, говореше нещо за добри пилоти, които правят лошия избор в истинския живот, но Джейк не го слушаше, а вместо това разглеждаше снимките, окачени в рамки по стените. На тях бяха увековечени важни моменти от военноморската история — Дюи в залива Манила, Фарагът на път покрай фортовете в Мобайл, „Монитор“ и „Меримак“ в Хамптън Роудс.

Но Лудият Джак беше окачил и още една снимка. На нея се виждаше един взвод моряци, уловени в кадър на брега на Айво Джима, с лица, разкривени от напрежението на битката. В тях нямаше нищо славно.

[1] Reserve Officers Training Corps — запасняците — б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Джейк остави Коул Тайгър да го чака в бара на Клуба за офицери в Куби. Там цареше пълно мъртвило, тъй като в пристанището нямаше акостиран носач. С ново уиски в ръка, Графтън се запъти към телефона, който работеше с монети. Джобовите му направо бяха провиснали под тежестта на тридесетте долара, развалени на по 25 цента. Той и Коул бяха пристигнали предния ден, бяха се подписали в общежитието за несемейни офицери и докладвали на дежурния офицер за присъствието си — точно както им бе наредил Кампарели. Долу в бара Коул бе казал:

— Трябва да ѝ звънеш.

— Твърде много ще искам от нея — отвърна Джейк.

Коул разклати чашката със заровете и я обърна.

— Обади ѝ се. — Отстрани две тройки и върна останалите обратно в чашката. — Да ти имах проблема! — Отново я обърна. Още една тройка. — Хайде де!

Джейк имаше чувството, че пъха монета след монета в някаква покер машина. Уискито му беше намаляло наполовина, когато чу гласа на Кали сред прашенето и смущенията по линията.

— Аз съм. Джейк.

Последва кратка пауза.

— Джейк! Толкова се радвам да те чуя! Мислех, че плаваш. Откъде се обаждаш?

— Куби Пойнт на Филипините. Пристигнах тук вчера следобед с товарен самолет. С мен е още едно момче, навигаторът ми.

Нова пауза.

— В отпуска ли си?

— Нещо такова.

— Джейк! Сигурно си ранен!

— Не, не! Добре съм, наистина. Обаждам се от Клуба на офицерите и държа уиски в ръка.

— Щом пиеш уиски, значи наистина всичко е наред.

— Е, не е съвсем така. Позабърках се в една каша.

— Каша ли? Каква каша?

Той взе да рови в джобовете си за цигари.

— Сгафих с Флота. Направих нещо, което не трябваше да върша.

Не изпълних точно заповедите.

— Много ли е сериозен? Твоят гаф?

— О, можеше и да е по-зле. Поне няма да ме разстрелят. Ще оживея. Връщам се на кораба след три дни, за да закарам един нов самолет. Но страшно много искам да те видя преди това.

— И аз. Наистина!

— Можеш ли да дойдеш?

— Моля? Искаш да кажеш, да хвана самолета до Филипините? И то сега?

— Тъхъ. Зная, че ще ти е много...

— Много ще ми е трудно да взема отпуск точно сега. Работата... Много кратък срок ми даваш. Може...

— Кали, имам нужда да те видя! — Докато чакаше да му отговори, той притисна слушалката между главата и рамото си и запали цигара.

— И как да дойда дотам?

— Хвани самолет до Манила. Аз ще те посрещна там и ще те доведа в Куби.

— Защо не останем в Манила?

— Не мога. Трябва да докладвам тук на дежурния всяка сутрин.

— Значи наистина е сериозно, така ли?

Джейк пое въздух, преди да ѝ отговори.

— Да, доста сериозно е.

— Не затваряй. Ще видя дали не мога да уредя нещо веднага. Можеш да изчакаш, нали?

— Да.

След няколко минути получи сигнал да пусне още монети. Колкото можеше по-бързо, той натика центовете през процепа. Една от монетите се изплъзна от ръката му, удари се в барплота и падна на пода. Той не си направи труда да я вдигне. Накрая тя се обади отново.

— Джейк?

— Тук съм.

— Не мога да дойда по-рано от другиден.

— Добре.

— Мога да взема полета, който пристига в Манила в 1.15 в събота. Няма да имаме много време заедно. Искаш ли да дойда изобщо при това положение?

— Разбира се. Наистина искам да те видя.

— Окей. Ще пристигна с полет Кетай Пасифик 923.

— Разбрах. Ей, нямам търпение да те видя. И, благодаря ти много!

Обеща на Кали, че ще си почива и ще се грижи за себе си, после навъртя още един телефонен номер, след което се върна на бара, иззад гърба на Коул.

— Тя ще дойде, приятелче!

Коул даде знак, че е разбрал, усмихвайки се едва забележимо. Джейк продължи:

— Познавам едно момче от тукашния авиоклуб, той ще ме откара до Манила, за да я посрещна.

Графтън събра заровете и ги сложи в чашката. Разклати я и я обърна върху барплота.

Пет шестици.

Двамата се спогледаха, после се вторачиха в надписа на бара:

„С пет терци печелиш играта, а с пет аса — бара.“

Коул се извърна артистично и огледа празното помещение.

— Барман — повиши глас Тайгър. — Налей два пъти от най-скъпото, което имаш! Налей си едно и на теб! — Сините му очи срещнаха погледа на Джейк и ъгълчетата на устата му леко потрепнаха. — Графтън, без съмнение ти си най-големия късметлия, който съм срещал през живота си!

Прегърнал Кали, Джейк наблюдаваше как Харолд извършва предполетния преглед на четириместната Сесна 172. Старанието на Харолд го впечатли. Повечето пилоти след първата половина на полета не правеха нищо друго, освен да проверят горивото и маслото, преди да излетят за втори път същия ден. Но въпреки цялата тази педантичност, на която бе свидетел, Джейк знаеше, че няма да е

спокоен, понеже Харолд щеше да управлява. Не се чувстваше добре в самолет, чийто пилот не е той самият.

— Надявам се, че този полет ще мине по-гладко от предишния! — каза Кали. Малко след като Джейк я бе прегърнал и целунал на изхода на митницата, тя се беше оплакала, че полетът ѝ от Хонконг до тук е бил твърде неспокоен.

— На 4000 фута височина нямаше атмосферни смущения — поне не по време на полета ни насам — отговори ѝ Джейк.

Кали стисна ръката му и каза:

— Не искам да те насилвам, но не може ли докато летим, да ми разкажеш какво си направил?

Пилотът се усмихна.

— Тези витлови самолети са много шумни. Вътре ще трябва да се надвикваме с двигателя. Смятах, като кацнем в Куби, да наемем стая в някой хотел и после — ако искаш — да отидем на плажа. Знам едно място, където пясъкът е бял като захар и няма никакви хора. Чудесно място за разговори.

Кали се засмя широко.

— Звучи ми много добре!

Докато се изкачваха, самолетът подскачаше от турбуленцията, но щом преминаха над 3700 фута, движението им внезапно стана съвсем плавно. В сравнение със задните седалки, където седяха Кали и Джейк, мястото на Харолд бе малко по-високо, пък и ъгълът на изкачване го извисяваше още повече над тях. На Графтън му се струваше, че Харолд седи върху някакъв трон. Голото му теме блестеше на следобедното слънце. Джейк с тъга си помисли, че след още един полет с Интрудъра, той вече никога няма да е цар на съдбата си във въздуха.

Бяха навлезли в кръга за кацане над пистата в Куби Пойнт и вече летяха от втория към третия завой, когато Джейк погледна ветропоказателя и изчисли, че на финала Харолд ще трябва да се справя със страничен вятър от 15 възела — доста силничък за една Сесна. Пилотът изпълни четвъртия завой и веднага даде десен педал, за да изправи носа по пистата. Докато Джейк наблюдаваше, той отпусна лявото крило и продължи с координирано плъзгане. Така самолетът летеше по глисада, несмуцаван от силния страничен вятър. Графтън дочу свирването на левия колесник, когато опря на земята,

после още един подобен звук, но по-лек — сега и десният беше долу и машината затича по пистата.

— Добре! Успя да се закачиш за третото въже!

С Кали хванаха такси до главния вход на Сьубик. Преминаха пеш по моста и отидоха до най-близкия хотел. Джейк предварително беше платил на администратора да му запази възможно най-добрата стая.

Кали огледа помещението. Тъмнозелената боя по стените беше олющена. От тавана надолу се бяха проточили петна от вода. Чешмата капеше в очукания умивалник.

— Чувствам се все едно че се намирам във второкласен хотел, заради някоя евтина авантюра.

Джейк не каза нищо, а отиде да спре водата. Ръката му замръзна върху кранчето — една черна хлебарка, дълга около три сантиметра, удавена висеше надолу в отточния канал, а едното ѝ пипало се беше закачило за дъното на ръждясалия умивалник. Той бързо отиде в банята и откъсна малко тоалетна хартия. Когато излезе, Кали се взираше в една репродукция, изобразяваща крава на бели и черни петна. С печален поглед, кравата също се взираше в Кали от средата на една яркозелена ливада.

— Тази снимка изглежда така, сякаш са я откъснали от реклама за млечни произведения.

— Американско изкуство за износ.

Той застана пред умивалника, скривайки го от очите на Кали. Протегна ръка към канала и хвана хлебарката в тоалетната хартия, като внимаваше да не я стисне твърде силно. Дочу гласа на момичето зад себе си:

— Какво държиш в ръката си?

— Тъ, нищо.

— Какво е това? Някакъв бръмбар ли?

— Тъхъ.

— Какъв?

— Един черен бръмбар.

— Какво?

Джейк въздъхна.

— Хлебарка.

Кали предпазливо седна на ръба на едното легло. Пружината му заскърца.

Джейк посегна към капака на тоалетната, но се поколеба. Реши първо да я изпразни.

— И колко беше голяма тая хлебарка? — извика Кали от съседната стая.

Тоалетната затрака и застана, докато се пълнеше с вода.

— Не съм я мерил.

— Голяма е. Знам, че е голяма.

Той вдигна капака, хвърли вътре топката тоалетна хартия и отново изпразни водата.

— Господи, че тя била по-голяма, отколкото си представях! Още ли не е отишла в канала?

— Кали, успокой се! Първият път аз изобщо не я пуснах вътре!

— Че защо изпразни водата тогава?

— Просто проверявах как работи тоалетната и това е всичко. Работи страхотно!

От тоалетната се разнесе скърцане и тя спря да се пълни. Джейк остана да види дали няма да прелее, после влезе в стаята и седна до Кали. Тя все още беше на ръба на леглото, скрила лице в ръце. С облекчение забеляза, че тя не плаче.

— Зная, че тук е отвратително. — Обгърна раменете ѝ с ръце. — Съжалявам.

Тя го погледна.

— В банята има ли душ или вана?

— Не. Но в края на коридора има някакви душеве.

— Имам чудесна идея. Защо не отидем в „Хилтън“? Или в „Холидей Ин“? Би било прекрасно!

— Страхувам се, че ще трябва да останем. Тук наоколо няма нищо по-добро.

— Е, тогава провери дали в леглата не щъкат пълзящи гадина. Ако издържат на проверката, мисля, че все пак ще оцелея. А ти?

— Разбира се! Стига да си до мен.

Джипът беше боядисан в бяло и оранжево. Къдравите пискюли по края на брезента подскачаха от движението. С Кали и Джейк на задната седалка, колата излезе от По Сити и се заклати по един чакълест път, миниран с дупки големи колкото готварски тенджерки. Младият филипинец зад волана сякаш изпадаше във възторг, ако улучеше някоя дупка с пълна скорост и изобщо не обръщаше внимание

на молбите на Джейк да намали. Пътниците му се люшкаха наляво-надясно, а от време на време дори подскачаха право нагоре.

— Колко още остава? — попита Кали.

— 20–30 минути.

— Не зная дали ще издържа.

— Дръж се здраво.

— Ако бях бременна, със сигурност щях да абортирам след едно подобно пътуване.

Шофьорът натисна клаксона, който издрънча на тенекия и успешно разгони няколкото пилета на пътя.

Стигнаха в покрайнините на малко рибарско селце и най-последно излязоха от джипа. За да накара филипинеца да ги изчака, Джейк скъса на две една 20 доларова банкнота и му даде половината. Двамата се затътриха към плажа, до който оставаха малко повече от 200 метра.

Ръка за ръка, Кали и Джейк се разхождаха боси по чистия бял пясък, там, където той бе влажен и мек от постоянно прииждащите вълни. Харесваше му как разпенената вода обгръщаше глезените му, а после се оттегляше, галейки пръстите на краката и измъквайки пясъка изпод петите му. Двамата с Кали бяха сами на плажа.

— Залезът е великолепен — каза тя.

— Трябва да видиш как изглежда един залез на височина 30 000 фута.

— Много искам! Сигурно е приказно!

— Така е. Надявам се, че ще мога да видя поне още един залез от въздуха.

Кали беше облякла неговата тениска с надпис „Спортен клуб Джърси Сити“; стоеше ѝ като нощница. Джейк беше гол до кръста, със запретнати крачоли. След като повървяха малко по мокрия пясък, те тръгнаха да се връщат към одеялото, което бяха взели от шкафа в хотела — тъмносиньо на цвят. Джейк предполагаше, че е било откраднато от реквизита на Военноморския Флот.

— Какво биха могли да ти направят? — запита Кали.

— Да ме изправят пред военен съд. Или да ме изпратят в затвора.

— Не, не може да те хвърлят в затвора!

— Възможно е. В момента на кораба се води разследване. Когато приключат, сигурно ще решат да ни изправят пред военен съд.

— Но това не е ли същото като обикновен съд?

— Нещо такова. Само че за военни.

— Значи може и да се произнесе в твоя полза!

— Не е много вероятно.

— Но не невъзможно!

— Виж, постъпката ми е дяволски сериозна. Преди няколко седмици един от подчинените ми ме излъга. Искях шкипера здраво да му навие гайките, но Татенцето не пожела. Аз исках да го накажа, защото ме бе излъгал, не оправда доверието ми. Това, което сторих аз, е много по-лошо от неговата постъпка. И те няма да ми го простят, можеш да бъдеш сигурна! Няма да ме оставят да се измъкна, при положение че не съм се подчинил на дадените ми заповеди — а това е много сериозно! Ще уведомят държавния департамент, а може и самия президент.

— Разбирам. Не се опитвам да омаловажа сериозността на положението. Но не мисля, че трябва да изоставяш всякаква надежда. Какво друго може да ти направи Флота, ако изключим изпращането в затвора?

— Могат да ме изритат от службата с лоша препоръка. Така ще имам страхотни проблеми с намирането на работа в цивилния живот. Или пък да ме накарат сам да си подам оставката и да ми дадат добра препоръка. Така поне ще мога да си намеря работа като летец.

— Нещо друго?

— Е, най-малкото ще ми включат едно порицание в досието. Ако това стане, бих могъл да продължа във Флота. Но няма да има кой знае какъв смисъл. Никога няма да ме повишат в чин — ще си остана лейтенант до края на кариерата.

— Не може ли просто да ти се навикат хубаво и толкова?

— Да ме ударят през пръстите и да ме оставят по живо, по здраво, на служба? Шансът е едно на милион. Както и да погледнеш на въпроса, с кариерата ми във Флота е свършено.

Кали не отговори.

Ярка, почти пълна луна зае мястото на слънцето върху небосклона. Стана малко по-хладно. Двамата седяха рамо до рамо върху одеялото. Кали беше обгърнала покритите си с тениската колене.

— Какво ще правиш, ако се окаже, че не можеш да летиш повече?

— Не зная. Някак си ще трябва да се приспособя. Но войната изобщо няма да ми липсва, по дяволите! Нито пък бомбардировките. Нито убиването. Омръзна ми всичко това.

— Правил си само каквото са ти заповядвали.

— Не бих казал. Не ми харесва мисълта, че ще оставя другите да се бият вместо мен. Би било все едно да избягаш и да ги изоставиш. Вярно е, че войната изтощава. Но ако спра да се бия, то ще е само защото Флота ме принуждава да спра. — След малко той прибави: — Ти смяташ, че всички трябва да спрем да се бием. Веднага. Нали?

— Да — каза тя. — Така мисля. Но нали няма пак да започваме тази тема?

Джейк се замисли за миг.

— Няма. Кой примира от желание да обсъжда войната? Да върви по дяволите! Хайде да поплуваме!

Джейк се дръпна на около десетина фута вляво от одеялото и започна да се съблича. Докато сваляше джинсите и долните си дрехи, той крадешком хвърли поглед към Кали, която се събличаше, както си седеше — просто изхлузи панталонките и бельото си изпод тениската. Изкикоти се и той се стресна. Никога досега не я бе чувал да се кикоти така.

— Какво смешно има? — запита Джейк.

Сега тя направо се разсмя.

— Представляваш много интересна фигура.

Джейк погледна надолу и разбра какво има предвид.

— Да бях си взела скицника поне! — каза Кали. — Позата ти е толкова героична!

Той се извърна настрани и каза през рамо:

— Нали няма да се къпеш с тениската ми?

— Може и да го направя.

— Ама това ми е най-хубавата тениска!

— Джейк, наистина ли мислиш, че всъщност искаш да ПЛУВАШ?

Джейк се изсмя. Полуприведен, извърнат леко настрани, той се придвижи до одеялото. Тя протегна нагоре ръце и Джейк ѝ помогна да изхлузи тениската. Прегърнати, двамата легнаха настрани. Кали свали ръце и се отпусна върху одеялото, докато той, все още на една страна, се надигна на лакът. Лекичко погали зърната на гърдите ѝ с пръсти;

усети, как настръхват под милувките му. Наведе се и я целуна по гърдите, после — по корема и накрая завъртя език около пъпа.

— Гъделичкаш! — изкикоти се Кали. — Сигурен ли си, че онзи таксиметров шофьор няма бинокъл?

— Трябва да е с инфрачервени лещи, за де види нещо изобщо. Така или иначе, тази дюна ни закрива напълно.

Кали внезапно пое въздух и въздъхна, щом ръката на Джейк — след като леко се придвижи нагоре по бедрото ѝ — се спря там, където бе влажно.

— Ти си прекрасна жена, Кали!

По-късно те седяха прегърнати върху пясъка наред прибоа и гледаха как тъмните вълни проблясват под лунната светлина. Единственият звук, който се чуваше, бе ритмичният плясък на морската вода.

В стаята вонеше на инсектицид. Джейк реши, че администраторът на мотела — на когото беше изревал сърдито този следобед — се е стреснал. Банята не изглеждаше много по-чиста, но той заключи, че не би и могла да е по-различна. Бързо се преоблякоха за вечеря, като решиха да оставят прозорците затворени, за да може инсектицидът да си свърши добре работата.

Ресторантът на Клуба за офицери в Сюбик беше почти празен. Треперливата светлинка на свещта върху масата им се отразяваше в прозореца.

— Имам подарък за теб — каза Кали.

— Какъв?

Тя му подаде нещо плоско, увито в тоалетна хартия. Той го разви.

— Това е мида — пясъчен долар. Намерих го днес на плажа. Великолепен екземпляр.

— Много ти благодаря.

— Носи късмет.

— Значи ще го пазя много старателно. Ще имам нужда от всичкия късмет, до който мога да се добера. — Той отпи от бирата, преди да запита: — А ти какво мислиш за това, което направих? За това, че бомбардирах непозволена цел?

Кали сдъвка и гълтна бисквитата си, после отпи от своя джин с тоник.

— Съгласна съм с теб. Не е трябвало да го правиш. Но разбирам какво те е накарало да го направиш. И мнението ми за теб си остава все така високо. Знаеш мнението ми за войната, но се възхищавам от теб за това, че си рискувал живота и кариерата си, за да направиш нещо, което си считал за правилно.

— Благодаря. Радвам се, че си тук!

— И аз се радвам, че съм тук. Но съжалявам, че не си взех скицника.

Въпреки че прозорците в стаята бяха широко разтворени, миризмата на инсектицид все още се усещаше.

— Къде ти е пижамата? — запита Кали.

— Нямам такава. Винаги спя по бельо.

— Съвременен джентълмен — каза тя и внимателно отгърна завивките на леглото. Огледа чаршафите и чак след това се мушна между тях.

Джейк загаси лампата и пипнешком се отправи към нейното легло. Щом седна отгоре, пружините гръмотевично изстенаха и тя се разсмя.

— Какво смешно има? — запита той.

— Приятелите ми мислят, че хукнах насам с такава скорост, понеже ме очаква един страшно романтичен уикенд. А я ни виж къде сме! В някакъв гаден хотел. При това ти си само по бельо!

— Следващият път обещавам, че ще има шампанско, рози и цигулки. — Той нарочно премести тежестта на тялото си, за да може скърцането на леглото да му акомпанира. После каза тихо:

— Кали, прекарахме един великолепен ден.

Ръката ѝ откри неговата.

— Да, така е.

Той се наведе към устните ѝ — влажни и твърди — които веднага се разтвориха с желание. Усещаше топлия ѝ дъх върху бузата си. Тя все още миришеше на море.

— Надявам се, че ще има и други такива дни!

— Целуни ме пак!

Леглото му беше по-удобно, отколкото бе очаквал и той бързо заспа. По някое време през нощта Кали се измъкна от своето легло и се мушна при него. Той се обърна настрани и тя се сгуши до рамото му. Отново заспа, опивайки се от топлината и близостта ѝ.

Малко след седем двамата напуснаха хотела и взеха такси до базата. Докато закусваха, Джейк се оглеждаше, за да види Коул. Накрая се извини и отиде да позвъни в стаята на Тайгър.

— Какво има? — запита Коул сънливо.

— Нали не си забравил, че днес ще летим?

— Не съм.

— Не мислиш ли, че вече трябва да надигнеш задника си от леглото?

— Не. Вчера се обадох на ръководител полети.

— Кога пристигат самолетите?

— Около 10.30. Преди малко ми позвъниха, за да ми кажат. Просто ела на летището в определеното време заедно с летателните си принадлежности. Аз ще се погрижа за всичко останало.

— Звучи добре.

— Няма нужда да се обаждаш на дежурния, аз свърших и тая работа.

— О, благодаря!

— Нищо.

След закуска те взеха такси до летището, което се намираше до корабния пристан. Джейк остави принадлежностите си, както и чантата на Кали пред бараките и плати на шофьора.

Двамата седнаха на слънце на една пейка пред малката едноетажна ламаринена постройка. Беше топло и във въздуха се носеше острата миризма на керосин. След малко той видя как двата Интрудъра проблясват на слънцето, далеч над входа на залива Субик.

— Виждаш ли ги? — посочи ги Джейк на Кали.

— Не още. — След половин минута добави: — Вече ги виждам.

Самолетите спуснаха колесниците си и изпълниха захода за кацане във формация. Джейк се втурна в бараката.

— Идват! — каза той на старши-техника. — Имаш ли бира?

— Колкото искаш.

Пилотът взе една опаковка от шест кутийки и плати с петдоларова банкнота. Излезе и седна до Кали, докато бомбардировачите рулираха. Зад машините се проточваха проигравашите на слънцето реактивни струи, а воят на двигателите ставаше все по-силен. Спряха на не повече от 50 метра и Кали запуши уши. Щом пилотите изключиха двигателите, тя каза:

— Много са шумни.

Джейк бързо отиде до самолетите и подхвърли по една бира на мъжете в пилотските кабини. Доведе летците при Кали и ѝ ги представи един по един. Тя се изправи и ги заразпитва за полета им над Тихия океан, а Джейк се върна при бомбардировачите, за да наглежда зареждането с горивото и техническия преглед. Когато двата екипажа се качиха на една сива военна камионетка и потеглиха. Кали се върна на пейката и загледа Джейк, който се въртеше около моряците, заети с двете машини и им помагаше ту със съвет, ту като се захващаше с работата лично.

После той се върна при нея и запита:

— Искаш ли да видиш какво представлява А-6 отблизо?

— Да, страшно много!

Приблжиха се до самолетите и Джейк каза:

— Не е много красив, с този сплескан нос. Но за сметка на това лети страхотно!

— Крилете са огромни!

— 53 фута обща дължина. Върхът на опашката се намира на 16 фута от земята. Целият самолет е дълъг 55 фута.

— Много е голям.

— Няма как, щом трябва да носи всичкото това гориво и оръжие. — Той сложи ръка на носа на самолета. — Страхотен самолет е! Груман го е конструирал. Конструирал го е да лети и то как!

Джейк я поведе около машината, като ѝ сочеше основните части и обясняваше предназначението им. После се покачи върху стълбата и стъпи върху левия въздухозаборник. Спря и протегна надолу ръка.

— Качи се горе. Можеш да седнеш в пилотската кабина.

Тя неумело се качи и понечи да сложи крак върху седалката.

— Не там — каза Джейк.

— А къде да стъпя?

Джейк ѝ показа как да се спусне в кабината. Щом се настани, тя се огледа около себе си.

— Тук трябва да има някаква грешка! — каза Кали. — Този самолет е прекалено сложен, за да може изобщо някой да лети с него.

Джейк се разсмя и започна да ѝ обяснява за какво служат висотометрите, скоростомера, вариометъра и другите основни летателни прибори. Пропусна по-сложните навигационни уреди,

системата за електронно противодействие и другата електронна апаратура, чиито функции не бе могъл да ѝ обясни за толкова кратко време. Показа ѝ лоста за управление и ръчките за двигателите, като ѝ каза какво се прави с тях.

— Всички тия бутони върху лоста приличат на израстъци.

— Намират се там, за да не се налага пилотът да вдига ръка от лоста, за да ги задейства.

— От кое се пускат бомбите?

— От това. — Той посочи един червен бутон отстрани на лоста.

— Искам да видя как изглеждаш на мястото на пилота.

— Добре. Тогава ще се преместиш ли ето там, да станеш моят навигатор?

Тя дръпна полата си силно нагоре и Джейк ѝ помогна да прескочи преградата в центъра и да седне на дясната седалка.

— Как е? — запита той.

Кали трябваше да вдига глава, за да му отговаря, понеже мястото на навигатора бе с няколко инча по-ниско и се намираше по-назад от седалката на пилота.

— Направо съм зашеметена от всичките тия циферблати, бутони, копчета и ръчки. Сега разбирам защо в тези самолети трябва да летят двама души!

— Най-вече ти трябва опит. И ти можеш да се научиш да го управляваш.

— Не мога дори да си го представя.

Те замълчаха. Летището беше тихо и Джейк чуваше подрънкването на лопатките на компресора, които бавно се въртяха, задвижвани от вятъра.

— Вече май стана време да започна последния си полет като летец от Военноморската авиация.

Кали въздъхна.

— Да можех да направя така, че всичко да завърши добре за теб!

— Искях да летя, понеже обичам свободата, която ми дава летенето. А какво излезе накрая — оказах се забъркан в една война. Цената е твърде висока. Постъпих глупаво. Трябваше да се сетя, че Флота няма да ми плаща само за да летя и да се забавлявам.

— Мисля, че си твърде строг към себе си. Колко от приятелите ти — пилоти, са се записали във Флота само за да могат да участват

във войната? И те просто са искали да летят, нали?

— Да, разбира се. Всички те просто са искали да летят. Но мисля, че повечето са знаели, че шансът да попаднат във Виетнам е голям. — Джейк замълча за миг. — Да, и аз го знаех. Дори май ми се искаше да участвам в бойни полети. Мислех си, че ще бъде както в книгите — небесен рицар или нещо такова. Искам да кажа, никога не съм подозирал, че войната във Виетнам ще се окаже ТАКАВА — гадна и смахната.

— А кой би могъл да предположи?

Джейк отмести поглед от Кали и видя, че Коул Тайгър е застанал пред бараката, облечен в летателния си костюм, със скръстени на гърдите ръце.

— Време е да тръгваме — каза пилотът. Обърна се към Кали, усмихна се и бавно поклати глава.

— Знаеш ли, струва ми се, че те обичам.

Наведе се да я целуне, а тя протегна ръце нагоре и обви врата му.

— Какво чудесно нещо казваш на навигатора си! Джейк, бих искала винаги да летиш!

— Защо те наричат Тайгър? — запита Кали.

Коул едва забележимо повдигна вежди.

— Защото е хищник. Истински тигър! — отговори Джейк.

— А ти имаш ли прякор? — обърна се тя към Графтън. Той сви рамене и се ухили. Кали погледна Коул.

— Има ли прякор?

— Желязната ръка — отвърна Коул. — Джейк Желязната Ръка.

— Желязната ръка ли? Защо го наричате така?

— Защото става железен, когато започне боят. Ама наистина железен!

— Сигурно е така — рече Кали. — А Сами? Той има ли си прякор?

— Има си — каза Джейк. — Но не го знаят много хора. — Усети погледа на Коул. — Всъщност, прякорът му е твърде личен.

Кали тъкмо беше отворила уста да каже нещо, когато Тайгър се намеси:

— Ръководител полети изпрати съобщение на кораба. Трябва да сме там след 40 минути.

— Как е времето?

— Добро е — отвърна навигаторът. — Но ще имаме малко силен насрещен вятър.

— Други проблеми?

— Няма.

Джейк се обърна към Кали.

— Ще видя дали някое от момчетата в бараката не може да те закара до аероклуба. Връщам се веднага.

Кали и навигаторът стояха с лице към самолетите.

— Значи това може и да ви е последният полет с военен самолет, така ли?

— Тъхъ — отговори Коул. — Но аз няма да съжалявам колкото Джейк. Той не управлява самолета — просто си го надява като дреха и така лети.

Коул проверяваше Интрудъра, с който щяха да летят, докато Джейк отиде да сложи чантата на Кали в един сив седан близо до бараката.

— Моля те, пиши ми какво е станало — каза тя.

— Разбира се.

— Веднага щом може...

— Ще ти пиша веднага, щом узная нещо.

— У теб ли е пясъчният долар?

— Тук е — отвърна Джейк и потупа левия джоб на ръкава си. — Благодаря ти, че дойде! Това беше много повече от зов на дълга.

— Радвам се, че дойдох.

Докато се качваше в колата, Кали каза:

— Имай вяра в себе си, Джейк!

ГЛАВА 22

Когато Джейк и Тайгър влязоха в залата за инструктаж и оставиха багажа си върху два стола до вратата, откриха, че Сами също е там и се е разположил зад бюрото на дежурния. Останалите четирима офицери в помещението не обърнаха внимание на новодошлите. Тайгър се зае с попълването на техническата документация, докато Джейк отиде при бюрото и си изтегли един стол, за да седне. Озовал се лице в лице със съквартиранта си, той запали цигара и каза:

— Здравсти, съкафезнико!

Сами изглеждаше угрижен.

— Как беше брегът, Джейк?

— Ами, празен. Нито следа от самолетоносача. Никой нямаше.

— Обади ли се на Кали?

— Тя дойде да ме види от Хонконг.

Сами погледна бележките си.

— Утре в 2 следобед има някакво събрание в салона до столовата. Ще присъстват някакъв капитан и двама от шефовете от Вашингтон. Трябва да са скочили в първия попаднал им самолет веднага след бомбата на Шкипера. Пристигнаха вчера и оттогава разпитват всички — мен включително. — Той замълча и погледна приятеля си. — Лошо ни се пише, Джейк! Някой от нас здравата ще опере пешкира!

— Ами да. И този някой ще бъда аз. Какво им каза?

Гласът на Сами едва се чуваше.

— Излъгах. Казах, че никога не съм те чувал да говориш нищо, което да съдържа и най-малкия намек, че смяташ за маловажни обектите, които трябва да атакуваме и че си замислил да действаш на своя глава. Шкиперът не ми повярва, естествено, и се опита да ме накара да изплюя камъчето, но аз държах на своята версия. Не ме издънвай, моля ти се!

— Знаеш, че няма!

Сами продължи:

— Двамата с Тайгър не сте включени в наряда за полетите. Шкиперът искаше да ви види веднага, щом пристигнете. Имам нареждане да му се обадя лично, след като се приземите. В какво състояние е птичето, с което летяхте?

Джейк поклати глава.

— Има само няколко малки проблема. Нищо, което да не се оправи по време на основния преглед. — И той обясни на Сами точно какви бяха проблемите на самолета.

Сами набра номера и им предаде получената информация. После се обади в каютата на шкипера и съобщи, че Графтън и Коул са пристигнали. Послуша няколко секунди, след което каза „Да“ и затвори слушалката.

— Татенцето иска да те види, Джейк. След десет минути. Ще прати да извикат Коул веднага, след като свърши с теб.

Джейк угаси цигарата си в пепелника и се изправи. Върна се при сведения над бланките Тайгър и му каза:

— Май е дошло времето за обясненията с Татенцето. Кампарели ме вика при себе си веднага. Ти си след мен.

— Добре.

Спокойствието на Тайгър ядоса Джейк.

— Не може ли поне веднъж и ти да проявиш малко естествени човешки реакции, а?

— Направо умирам от страх — с равен глас отговори Коул.

Джейк го погледна и успя някак си да се засмее.

— Опитай се да не го показваш! Никога не издавай чувствата си!

Графтън окачи летателните си принадлежности в съблекалнята и слезе по стълбите към каютата си, където хвърли на пода чантата с дрехите и си запали още една цигара. Изпуши я набързо и се отправи към стаята на Кампарели.

Почука и Каубоя му отвори вратата. Джейк остана прав, докато шкипера, седнал зад бюрото си, не му посочи тясното легло. На една кука от задната страна на вратата бе окачена пилотска униформа цвят каки. Татенцето имаше много уморен вид — явно напоследък не си dospиваше, или поне Джейк реши така.

— Искам истината или ще си търпиш последствията, Графтън!
— Очите на капитан Кампарели се впиха в Джейк. — Какво обяснение

ще дадеш на постъпката си?

Джейк преглътна.

— Какво искате да знаете, сър?

— Трябва да ми кажеш какво точно направихте двамата с онзи откачен Коул! Искам да съм първият, който ще чуе това, което утре на събранието ще кажеш на оня главорез от Пентагона! Говори, момче!

— Сър, Коул и аз се опитахме да сринем със земята Народното събрание в Ханой като използвахме осем бомби Марк 82. Стана онази нощ, когато бомбардирахме електроцентралата в Бак Чанг. Очевидно не сме уцелили.

— А сега ми разправи и за останалите неразрешени цели, които вие с Коул, водени от великата си мъдрост — а тя е колкото на една мравка — сте решили да „сравните със земята“!

— Няма други, сър! Не сме правили други подобни опити. Но ми се ще все пак да бяхме успели да разрушим Народното събрание. Щяхме да се постареем повече, ако знаехме, че ни чака такова нещо! — Преувеличаваше, разбира се, не биха могли да действат по друг начин, дори и да знаеха, че стрелят по самия Хо Ши Мин.

— Какво знаеше Ландийн за това?

— Нищичко. — Въпреки че не можеше да лъже, когато ставаше въпрос за него самия, Джейк бе готов да го направи за приятелите си.

— Глупости, Графтън! — Кампарели рязко се изправи и приближи носа си на сантиметри от лицето на Джейк. — Лъжеш!

— Ние с Коул ви стигаме като жертви, командире!

— Ами Каубоя?

Джейк се изненада. Погледна към Паркър, който не издаде чувствата си дори с едно трепване. Графтън поклати глава:

— Не, сър! Твърдо не! Аз накарах Коул да се захване с тая работа с Народното събрание. Двамата включихме Стайгър. Каубоя си нямаше и понятие какво става — както и който и да било друг!

— Работа! Говориш ми за „работа“! И за какво точно се мислехте — двойка отмъстителни или мафиоти? Като си помисля, само това ви остава, след като приключим с вас, да не говорим, че ще сте големи късметлии, ако избегнете Ливънуърт. — Кампарели приседна на ръба на бюрото си. Помълча малко и каза:

— Защо? Защо ви беше да го правите?

Джейк изглежда покритото с бръчки лице на шкипера.

— Онази ноц вие го казахте много точно, Шкипер. Глупост. Просто исках да ги ударя така, че да ги заболи. Реших, че ако ще рискувам собствения си живот, а и този на навигатора ми, ще е по-добре поне да е имало защо.

— Е, добра работа свършихте, няма що! — Кампарели поклати глава. — Ако това не се отрази на кариерата ми ще бъде чудо — все едно куче да снесе яйце! Прекалено много от себе си съм вложил във флота, за да се разделя с него току-така!

— Съжалявам, шефе! Знам, че не оправдахме доверието ви!

Шкипера разтърка с длан слепоочията си.

— Така си е, Джейк! — Извърна се към Паркър. — Най-добре двамата с теб, Каубой, да се наспим хубавичко тази ноц! И понеже нито Графтън, нито Новия ще летят, все някой трябва да го направи. Първият инструктаж в 22 часа. — Погледна часовника си. — Значи точно след шест часа.

Каубоя се изправи.

— Джейк — каза шкипера, — искам утре на събранието да кажеш чистата истина и нищо друго. Разправи всичко както си е било и нека оставим ония приятелчета да правят каквото си искат, надявайки се, че все някак ще го преживеем и този път!

В коридора Джейк се извини на Каубоя, който за момент обгърна раменете му с ръка и каза:

— Няма за какво да ми се извиняваш! Само дето толкова ми се ще да беше направил на пух и прах цялото им проклето Народно събрание!

Джейк отиде в стаята си и заключи вратата. Известно време обмисля възможността да си налее нещо за пиене, но реши да не го прави. Кутия топла Кола щеше да му е напълно достатъчна.

Разхвърляната каюта, бледозелените стени и звуците на кораба го караха да се чувства зле. Искаше му се Кали Макензи да е с него, при това не само за ноцта или за един уикенд. Даже нямаше нейна снимка! Започна да рови из бюрото си, докато не намери бележник с листа на редове. Преди да завърши първата страница, изведнъж изпита желанието да ѝ купи годежен пръстен още през следващата си отпусका. Ако го пуснеха да слезе от кораба. После си спомни, че бе видял някакви пръстени на витрината на корабния магазин. Може би още беше отворено. С бележника в ръка, той затръшна вратата след себе си.

Седяха в празната каюткомпания до салона, в който заседаваше комисията. Джейк и Тайгър, а също и Сами, Каубоя Паркър и Ейб Стайгър. Капитан Кампарели и Заека Уилсън вече бяха влезли вътре. Всички носеха прясно колосани униформи, цвят таки. Повечето пушеха цигари; на никой не му се говореше. Морски пехотинец-ефрейтор в парадна униформа стоеше изправен до вратата.

Най-накрая вратата се отвори и един облечен в бяло лейтенант промуши главата си през процепа.

— Чакат те, Графтън.

Джейк се изправи и се обърна към вратата.

— Не губи вяра, Джейк!

Пилотът кимна и мина през вратата, която вестовоят затвори зад него.

— Каква вяра? — попита Ейб Стайгър. Сами само го изгледа.

Разкопчаната на врата риза цвят таки с дълги ръкави, в която бе облечен председателят на комисията, едва побираше огромното му туловище. На яката блестяха два сребърни орела, а на гърдите му светеха чифт златни пилотски криле. Навитите нагоре ръкави откриваха богато обрасли в черни косми ръце. Растителността над челото му бе много по-рядка.

— Мистър Графтън. — Говореше му иззад една дълга маса.

— Моля, седнете. Аз съм капитан Феърлей Коупланд. Поканих ви, за да чуете показанията на доктор Кетън за резултатите от прегледа, който ви е направил наскоро. Обикновено това е строго поверителна информация. Тъй като става въпрос за служебно разследване, имам право да чуя показанията и да ги документирам без вашето съгласие. Но искам да ви попитам дали имате нещо против останалите господа тук да чуят мнението на доктора.

Джейк не бе чувал никой преди да нарича Лудия Джак Краставото Магаре с фамилното му име. Обходи с очи стаята. Командващият Шило, капитан Бома бе облечен в обичайната си бяла униформа, въпреки че всички други офицери на кораба носеха дрехи цвят таки. До него седеше началник-щабът на групата, също капитан. По другите столове седяха командирът на авиоотряда, началникът на военновъздушните операции, капитан Кампарели, Заека Уилсън и

няколко по-млади офицера, които Джейк не познаваше. Реши, че са дребни риби, дошли от Вашингтон, за да помогнат на капитан Коупланд да обезглави неверниците.

— Нямам нищо против, сър — отвърна му той.

— Окей, докторе. Какви са заключенията ви от прегледа на лейтенант Графтън?

— Прегледах лейтенант Графтън рано сутринта на 7 декември. — Лудият Джек се консултира с бележките си. — Той е здрав бял мъж, 27-годишен, с добро зрение и отличен слух. Пулсът и кръвното му налягане са на долната граница на нормалното. Единственият му физически проблем е начален стадий на хемороиди. Както добре знаете, господа, това е професионално заболяване, задълбочавало от големите претоварвания. Като се изключи то, лейтенантът е напълно здрав.

Лудият Джек сгъна бележките си и ги постави на коленете си.

— Трябва да спомена и още нещо. Когато го преглеждах, ръцете на лейтенант Графтън трепереха. Това обикновено е характерно за възрастни или хора с нервни разстройства. В случая смятам, че треперенето може да се обясни с постоянния, сериозен стрес, на който бе подложен офицерът от известно време. Виждал съм същия проблем при военни от флота, прекарвали дълги периоди на вражеска територия, където напрежението е безмилостно голямо. Треперенето е един от начините, по които тялото може да реагира на продължителната стимулация на адреналина. Като се има предвид иначе идеалното физическо състояние на лейтенант Графтън, треперещите му ръце от медицинска гледна точка не показват нищо друго, освен че той има нужда от временна почивка.

Джейк хвърли бърз поглед към ръцете си, които съвсем лекичко потрепваха.

— Нещо друго? — подкани го Коупланд.

— Не, сър.

— А психическото му състояние?

— Не съм психиатър, капитане, но бих казал, че сутринта, когато го прегледах, емоционалното му състояние бе абсолютно нормално за човек, подложен на такъв стрес. Смятам, че лейтенант Графтън не е единственият летец или военноморски офицер изобщо на този кораб, който да има подобни симптоми.

— А какво ще кажете за способността му за правилна преценка?

— Нямам необходимата квалификация, за да отговоря на този въпрос. Вие, господа, сте точно толкова подготвени да направите преценка за това, колкото съм и аз.

— Благодаря ви, докторе. Ще ви помоля да дадете писмените си показания на един от моите помощници.

Капитан Коупланд изгледа мъжете в стаята, след което нареди да бъдат повикани и чакащите отвън. Докато новодошлите се разполагаха, той си драскаше нещо по папката пред него.

— Господа, това е неофициално изследване, постановено от Главнокомандващия Тихоокеанския флот. То ще продължи съобразно с Флотския процесуален кодекс. Аз съм капитан Коупланд; през последните 48 часа разговарях с почти всички в тази стая. С някои от вас имах повече от една срещи. Ще докладвам за разкритията си на Главнокомандващия Тихоокеанския флот, който ще реши какво да предприеме по-нататък. Но бих искал да отбележа, че един от възможните варианти в случая ще бъде да се свика военен съд. — Очите му обходиха лицата на мъжете.

— Моят помощник — и той посочи към него с левия си палец, — носи в куфара си непопълнени бланки за временно преназначение, които вече са подписани от шефа на „Личен състав“ на Флота. От мен се иска само да впиша имената. Става въпрос за места като Адак, Аляска, Диего Гарсия в Индийския океан, Зоната на Панамския канал и някои други подобни китни градинки. Ако някой от тук присъстващите не ми сътрудничи както подобава при това разследване, още този следобед ще напусне кораба, за да отиде да гние в някой от изброените курорти, докато изчаква военния съд или хода на приемането на оставката му. Мога да ви кажа със сигурност, че подобни работи траят от три до четири години. Надявам се, че ме разбирате правилно!

Той си пое въздух.

— Предполагам, че всички искате да си поговорим, така че ще пропусна обичайните дрънканици за правото ви на адвокат или пълно мълчание до назначаването на такъв. Смятайте, че вече сте се заклели. За Бога, всеки един от вас ще каже истината, пълната истина и единствено истината. Ясно ли е?

Гробно мълчание. Коупланд попита:

— Ясно ли е, мистър Графтън?

— Напълно, сър.

— Готов ли сте да отговаряте на въпросите ми?

— Да, сър.

— Атакували ли сте някога неразрешена цел?

Джейк отвърна:

— Да, сър, атакувал съм.

— Кога и къде стана това?

— Преди около седмица лейтенант Коул и аз бомбардирахме набелязаната цел, запазихме осем бомби и атакувахме с тях сградата на Народното събрание в Ханой. Това е.

— Само веднаж?

— Да, сър. Само този път.

— Напълно ли сте сигурен в това? — Устните на Коупланд се свиха в едно О, след което се отпуснаха.

— Да, сър.

— Лейтенант, искрено се надявам, че си давате сметка, че сега е времето да си кажете всичко. Насадили сте се в страхотна каша и ако не успеете да се измъкнете от нея чист, всеки капитан от Американските Военновъздушни сили ще дава мило и драго да бъде председател на съдебния процес срещу вас. Когато събранието ни приключи, не бива да има никакви изненади, никакви разкрития, които се появяват изведнъж, понеже е имало нещо, за което сте забравили да ни кажете. — Той се наведе напред и удари с юмрук по масата. — Искам цялата история — тук и сега — без каквито и да било увъртания и недомлъвки!

Висшите офицери от другата маса седяха с изправени гърбове.

— Разказах ви всичко, както си беше, сър. Направихме го само веднаж.

— Така ли е, мистър Коул?

— Той вече ви каза, че се случи само един път. — отвърна Коул.

Коупланд завря пръста си в лицето на Тайгър.

— Мистър Коул, още един такъв отговор и ще станете военно аташе в Непал! Сега ще ви питам още веднаж. Верни ли са показанията на лейтенант Графтън?

— Да, сър, верни са.

— Дватамата с него сте бомбардирали само ЕДНА непозволена цел?

— Тъй вярно, сър.

Капитанът измести вниманието си върху Джейк.

— Докладвахте ли за този удар на разузнавателния отдел?

— Не, сър.

— Съобщихте ли за него в доклада след провеждането на акцията?

— Не, сър.

— Казахте ли на някого, че възнамерявате да бомбардирате непозволена цел?

— На мистър Стайгър, сър.

— И никой друг си нямаше и понятие с какви дивотии сте се захванали?

— Знаехме само аз, Коул и Стайгър.

— А Вие, Коул, споделяли ли сте с някой великото си приключение?

— Не, сър. Не съм. По природа съм доста приказлив, но в случая успех някак да си съдържа устата затворена. — Това изявление накара Коупланд да го изгледа сурово; Каубоя Паркър получи пристъп на кашлица, а Кампарели целият почервения. Джейк Графтън прехапа устни и погледна безизразното лице на Сами. Най-накрая Коупланд подложи Коул на щателен оглед, сякаш предизвиквайки го с погледа си да продължи да се заяжда с него. Невъзмутимият Коул обаче не каза нищо повече.

Коупланд отпи вода от една чаша, след което насочи вниманието си към папката с документите пред него и започна да си записва нещо.

Като повечето следователи, и той отдавна бе научил, че понякога мълчанието може да бъде мощно оръжие. Джейк усещаше постепенната ескалация на напрежението в стаята. Сигурно Коупланд и преди бе използвал същата тактика при разпити на крадци, наркотрафиканти, злоупотребители, фалшиви свидетели — а и професионално обречени нещастници като него.

Накрая Коупланд наруши мълчанието и попита Графтън:

— И точно как подбрахте и координирахте този свободолобив удар?

Пилотът си даваше сметка, че ледът под краката му е много тънък и може да се пропука всеки момент.

— Използвахме карти и снимки, които взехме от Разузнавателния отдел.

— Имате предвид строго поверителни въздушни разузнавателни снимки?

— Да, сър.

— И сте ги изнесли от Разузнавателния отдел, нарушавайки по този начин правилника за сигурността?

— Да, сър. — Пилотите често го правеха по време на дневни полети, за да могат да открият целта по-лесно, но сега не беше време да изтъква този факт и да дразни лъва още повече.

— Мистър Стайгър ли ви помогна?

— Да, сър. Нуждаехме се от неговата помощ. Всъщност, искахме да бомбардираме Главния щаб на комунистическата партия в Ханой, но не успяхме да засечем местоположението му.

— Вярно ли е това, мистър Стайгър?

Очите на Ейб изглеждаха по-изпъкнали от обикновено зад дебелия стъкла на очилата.

— Не чух отговора ви, мистър Стайгър!

— Аз помогнах на Графтън и Коул да планират нападението си над Ханой.

— Благодаря ви, мистър Стайгър. Както разбрах, историята излязла наяве, когато капитан Кампарели проверил бойните карти и разузнавателните доклади и открил, за своя голяма изненада, че в тях няма и помен от ракетните площадки, откъдето са обстрелвали Графтън. След като сте помогнали за осъществяването на атаката, защо не сте фалшифицирали и докладите?

Ейб премигна зад очилата си.

— Не можех да го направя. Знаех къде се намират ракетните бази, откъдето са обстрелвали Графтън. Те бяха включени в компютъра като вече известни ни обекти. Не можех да включа в системата фалшиви противникови бази.

— Казахте ли на Графтън, че няма да фалшифицирате данните?

— Не, сър. Не го обсъждахме изобщо. Нямахме нужда да го правя. Лейтенант Графтън е дяволски добър боец, въпреки че в случая

постъпи грешно. Знаех, че той по-скоро би рискувал да го заловят, отколкото би докладвал погрешни данни.

— Каква би била опасността от включването на несъществуващи противникови ракетни площадки в компютъра?

— Навигаторите планират полетите така, че да избегнат най-опасните вражески противовъздушни бази. Не бих рискувал да оставя някой да прелети близо до истинска противникова артилерия, за да избегне въображаема такава.

Коупланд изръмжа.

— Поне веднъж в цялата тая лудост сте проявили зачатъци на здрав разум! — Той прехвърли няколко листа. Сред абсолютната тишина в стаята шумоленето на хартията прозвуча в ушите на Джейк като картечен откос.

— Е, мистър Графтън, имате на разположение една безкрайно внимателна и търпелива публика. Може би сега е моментът да ѝ обясните защо решихте, че един самолет е в състояние да сложи край на войната?

— Това въпрос ли е, сър?

— Тъх — Коупланд се взираше в отсрещната стена.

— Тогава идеята ми изглеждаше добра.

Коупланд спря очите си върху пилота.

— Хайде, хайде, мистър Графтън! Седим тук с притаен дъх в нетърпеливо очакване да ни обясните, защо един привидно нормален пилот и навигаторът му изведнъж откачат дотолкова, че да се навият да нарушат всичките скапани правила за обстрел, наложени от Военновъздушните Сили? Да не споменаваме и няколкото нарушения на сигурността, както и фалшифицирането на доклади! Айде бе! Я осветлете малко тая мистерия!

Джейк си пое дълбоко въздух.

— Ще говоря само от свое име. Писна ми нощ след нощ да рискувам живота си, както и тоя на моя навигатор, а и един скъп самолет, бомбардирайки абсолютно безсмислени цели — „вероятно струпване на камиони“, „предполагаеми военни лагери“, работилници, които са били обстрелвани поне още десет пъти преди това, „ключови кръстовища“ — схващате за какво говоря. — Той си пое въздух още веднъж. — Не знам кой избира целите, но съм готов да заложа годишната си заплата, че синковците никога не са прелитали през

зенитен огън, рискувайки безценните си задници, за да бомбардират зададените обекти.

Джейк огледа лицата на останалите в залата.

— Моят първи навигатор, Морган Макфърсън, както и още 50 000 други американци, са мъртви. Не всички са загинали по време на бой. Някои умряха на палубата за излитане, докато изстрелваха самолети. Но всички те участваха в едно общо дело. И за какво загинаха всъщност? Знае ли някой? Аз не знам — но едно нещо знам със сигурност — Макфърсън не умря при атака на наистина важна цел. Загина, обстрелвайки някакви дървета! Ще ми се когато го застигна онзи куршум двамата да бяхме насочили бомбите си към нещо от съществено значение за изхода на войната!

Той се наведе напред.

— Предполагам, че „нормалният“ пилот, за когото говорите, просто в един момент се запита дали могат да бъдат считани за „нормални“ висши офицери и политици, които смятат, че война се печели като накараш биещия се да си върже едната ръка зад гърба. Онази нощ капитан Кампарели ми обясни, че единствената защита, с която разполага Америка срещу врагове, много по-силни от шепата мижави комунистчета в Ханой, били въоръжените сили и че САЩ изисквали пълно подчинение от войската си. Но Америка се нуждае и от отделните бойци! При все това водачите на тази армия не подбират цели, които да си струват риска. Всеки ден даваме все нови и нови безсмислени жертви. Трябва или да прекратим тая война или да започнем да я водим като хората! Ако се размотаваме още малко, скоро Америка няма да разполага с войска или флот, които да я защитават — няма да ни останат способни мъже, подлежащи на мобилизация, нито пък ще можем да убедим Конгреса, че трябва да ни отпуска пари за оръжия, за да се бием с тях.

Така че, капитане, можете да предадете на онези адмиралите във Вашингтон, че лейтенант Безименен е напълно готов да изпълнява заповедите им — и той кимна към Кампарели, — Но се надявам все пак, че господата с многото звезди ще си спомнят, че работата на морския офицер е да създава проблеми на врага, а не да разбърква коктейли. Или няма да разполагат с флот, достоен да носи това име!

Джейк понижи глас.

— Капитане, вие ми зададохте този въпрос. Мнението ми си е само мое. Говоря единствено от свое име. Не се подчиних на заповедите и сега съжалявам за това. Нищо от казаното от мен не извинява поведението ми. Готов съм да приема всякакво наказание, което Военноморския Флот сметне за необходимо да ми наложи.

— Има ли още нещо, което искате да кажете? — попита Коупланд.

Джейк се замисли за миг.

— Не, сър.

— Добре, лейтенант. Свободен сте.

Когато Сами влезе, Джейк седеше на койката си.

— Нас, дребните риби, ни изгониха да си вървим малко след като ти излезе — каза му Сами и се тръшна на стола пред бюрото си. — Знаеш ли, никога преди не ме е било толкова страх, колкото по време на това разследване.

— Да — съгласи се Графтън, — и мен! Човече, аз наистина здравата я оплесках! Но поне си казах НА ГЛАС всичко, което ми се щеше да изрека от много време насам. Сега единственото, което ми остава, е да се призная за виновен пред Военния съд. — Той бръкна в джоба си. — Виж това! — И извади пръстена.

Сами го изгледа така, сякаш за първи път през живота си виждаше годежен пръстен.

— Какво е това? Да не е скапан годежен пръстен? В такъв момент ти купуваш някакъв скапан годежен пръстен?

— Ами да — отвърна Графтън. — Най-после си дадох сметка кои са наистина важните неща в този живот. Какво ще кажеш?

С невярващи очи Сами изгледа първо пръстена, после съквартиранта си и отново пръстена.

— От корабния магазин ли го купи?

— Да — щастливо се усмихна Джейк.

— Ти си откачил бе, човек! Те се канят да го обесят на главната мачта, а той тръгнал да купува скъпоценни камъни от корабния магазин! Направо не е за вярване! — Сами сложи ръка на челото си. — Колко плати?

— 300 долара.

— Ами, изглежда ми истински, но пък аз хал хабер си нямам от диамантени пръстени. Но и не искам да имам!

— Още не съм я питал, но мисля, че ще каже „да“. Ще ѝ направя предложението при следващата ни среща. — Джейк огледа пръстена на светло.

Сами наблюдаваше приятеля си отстрани. Запали си цигара и бавно я изпуши. Накрая каза:

— Я дай да го видя този пръстен още веднъж!

Тъкмо го хвалеше, когато на вратата се почука.

Влезе Кампарели.

— Я излез за малко, Сами! Искам да разговарям с Джейк насаме. — Татенцето се бе изправил в долния край на койките. Пое си дълбоко въздух. — Може би няма да има военен съд, но това още не е напълно сигурно. — Той разгледа каютата. — Да ви се намира малко алкохол в този бардак?

Джейк извади от сейфа на бюрото бутилка и като наля няколко пръста от течността в нея в една чаша, я подаде на Кампарели.

— И ти си сипи! Голям късмет имаш, копеле такова!

— Какво стана? Мислех, че влаченето ми под кила на кораба ще бъде сметнато за прекалено малко наказание за постъпката ми.

Кампарели отпи една глътка.

— Трябва му лед. Изглежда че — обясни той, — обясненията за мотивите ти са попаднали право в целта. В Белия дом считат, че не сме достатъчно агресивни. След около 24 часа президентът на САЩ ще обяви всеобща въздушна атака срещу Северен Виетнам. Никсън е дал разрешението си за използването на В-52 срещу целите на Север. Ще включим всичките си въздушни оръжия, с изключение на ядрените, за да направим на пух и прах цял Северен Виетнам. Без граждански цели, естествено, но ще атакуваме всички военни обекти, които имат някаква стойност. — Той поклати глава. — Висшите сили са решили, че ще изглеждаме като пълни кретени, ако изправим пред Военния съд един 27-годишен пилот, чиято грешка е, че е направил това, което лично президентът на Съединените Щати ни е наредил да извършим.

Джейк поклати глава. Значи Коупланд бе записвал имена и бе карал всички около себе си да се подмокрят от страх, просто за да е сигурен, че „ереста“ ще бъде изкоренена из основи. Морското чудовище бе почувствало бодването, беше се тръшкало и бесняло от яд, но го бе пощадило.

Кампарели продължи:

— Ти осъзнаваш грешката си. Огромна грешка беше! Единствената причина, поради която този път ти се размина, е че в момента войската си има големи проблеми с общественото мнение в Щатите — в сравнение с тях всичко, което някога е излизало в пресата за мафията изглежда просто като невинна приказка. Левицата ни смята за престъпници, десницата — за страхливци. Няма смисъл да раздухваме огъня още повече, като организираме и публичен военен съд. — Кампарели се размърда неловко на стола си — очевидно търсеше подходящите думи. — Войната е нашата професия. На мен лично вече ми се повръща от военни теоретици и анализатори, които не биха могли да се измъкнат невредими и от публичен дом!

— Може ли да цитирам думите ви, сър? — нервно се засмя Джейк.

— Мама му стара, естествено, че не! — Татенцето отпи още една глътка. — Ние сме професионални военни. От Началник-щаба на Флота надолу, всички правим това, което ни се нареди. Не може да бъде по друг начин — пък и не бих го искал! Но наш дълг ли е да не се подчиним при определени обстоятелства? Може би. Но къде? И кога? Ти, Графтън, не можеш сам да решаваш това!

— Разбирам.

— Можеш, обаче, да летиш! Каубоя ще ви включи двамата с Коул в полетите за тази вечер. Можеш да вземеш танкера, който беше определен за мен. А аз ще прекарам една спокойна нощ в леглото си най-последно! — Той повиши глас. — Ландийн, вече можеш да влезеш!

Леко смутен, Сами влезе в каютата.

Кампарели заговори:

— Графтън ще лети тази вечер.

Сами кимна. Шкиперът му направи знак да седне. Подаде му една чаша от мивката и му наля малко уиски, след което отбеляза разговорливо: — Снощи някой се е изсрал на фоксела.

— Не бях аз, шкипер! — побърза да го увери Сами.

Франк Кампарели отпи от чашата си.

— И аз така реших. Ако мислех, че може да си ти, Сам, в този момент щеше да си на път за Щатите, закичен с отрязаните си тестиси на якичката. Но мисля, че следващият път, когато акостираме, няма да бъде лошо да останеш на кораба да правиш компания на Джейк. Я по-добре да са следващите два пъти!

— Но не съм го направил аз! — протестира Сами и щедро доля питие в чашата на шкипера.

— Не си ти, но идеята е твоя. Значи и ти си в кюпа. Ако някой те пита защо си наказан, можеш да му кажеш, че е станало, понеже съм намерил алкохол в стаята ви. От теб се очаква да си военноморски офицер, Сам, а не някой смахнат корабен плъх! — Той отпи още една глътка. — Много е добро!

Седяха в мълчание. След малко Кампарели видя пръстена в ръцете на Джейк и се пресегна към него. Повдигна диаманта към светлината и го завъртя бавно така, че камъкът да заискри. Накрая му го върна, без да каже нищо.

Татенцето свърши уискито и цигарата си едновременно. Угаси фаса си и изплакна чашата в умивалника. Спря за миг при вратата, преди да я отвори.

— Внимавай, Джейк! На момичето ще му трябваш цял!

Вратата се затвори зад гърба му с леко прищракване.

ГЛАВА 23

Пресата в Щатите го нарече „Коледната офанзива“. Масивната атака на големите групи Б-52, които с грохот прелитаха и бомбардираха цял Северен Виетнам, целеше да върне упълномощените представители обратно на масата за преговори в Париж. У дома, в Америка, навсякъде се провеждаха протестни митинги; в някои университетски градчета избухваха дори истински бунтове. През последните дни на 1972 година Джейк Графтън прочете за бомбардировките и протестите в списанията и в „Чикаго трибюн“, които получаваше безплатно като участник в бойните действия. Всяка седмица, когато пакетите с вестниците пристигнеха, той ги разтваряше, подреждаше ги по реда на издаване и се заемаше с пълното им изчитане един по един.

Имаше чувството, че Америка ще се разбие на хиляди парчета, преди Севера да започне да проявява здрав разум на масата за преговори. И докато за него бе ясно, че комунистическият режим няма да издържи всеобхватна, разгърната въздушна атака, Джейк не бе толкова сигурен, че при тези масови протести правителството на Съединените Щати би могло да продължи дълго в провеждането на избраната твърда линия. Трудно бе да се предположи кой ще се предаде първи. За да избегне безсмислените размишления по този въпрос, Джейк отгърна на страницата с рекламните обяви за множество най-разнообразни коледни подаръци. Уводните статии на „Трибюн“ може и да осъждаха комерсиализирането на празника, но за пилота на другия край на света бе истинска наслада да си представя хилядите щастливи хора в Америка, които можеха да осъществят мечтите си като си купят дрехи, коли, парфюми или скъп алкохол. Снимките на красиви жени и прочути мъже, седнали пред празнично горящи камини сякаш говореха, че някъде по света все пак съществуват такива неща като топлина и стабилност.

Нощните полети на ескадрилата се бяха променили. Рокаите, които струваха над пет хиляди долара всяка, се товареха по 16 на

самолет, за да се пуснат над вражеските ракетни площадки само минути преди появата на Б-52. За Джейк смяната в политиката на САЩ бе истински късмет. Така той можеше да продължи да лети. През повечето време пилотираше бомбардировачи, но понякога двамата с Тайгър се качваха на А-6Б, чиято цел бе да предпазват Б-52 от вражеските ракети. Въпреки старанията си да парират противниковата ракетна отбрана, Джейк и Тайгър станаха свидетели на гибелта на няколко от огромните птици в нощното небе над Северен Виетнам. Оставяйки огнена диря след себе си, бомбардировачите се отделяха от формацията, в която летяха — златни точки на фона на черното небе. Пилотите на Б-52 спокойно докладваха по радиото за сполетялото ги нещастие, след което шестчленният екипаж, или поне тези от тях, които бяха останали живи след вражеското попадение, скачаха в адския студ на горните атмосферни слоеве, докато самолетът им, целият в пламъци, обречено се гмурваше надолу.

Откакто се бяха видели за последно в Куби, Джейк бе получил от Кали няколко писма, но той с нетърпение очакваше отговора ѝ на последното си послание, в което ѝ разказваше за неофициалното разследване, както и за резултатите от него. Вечерта след Коледа откри в преградката си за писма бледожълт плик. Долови лекия мирис на люляци, който се излъчваше от него и се усмихна. Предвкусвайки удоволствието от четенето на писмото ѝ, той реши да го отвори, когато се прибере в каютата си. Тъкмо се извърна, за да тръгне натам, когато Новия му извика.

— Очакваш добри новини, а, Джейк? Приличаш на котка, която току-що е погълнала домашното канарче!

Графтън се ухили още по-широко.

— Ами ти, как я караш?

— О, доста добре! Какво ще кажеш да ме заместиш за около половин час, докато си взема един хамбургер?

— Добре — Джейк седна на мястото на Новия зад бюрото на дежурния офицер. — Какво става? — попита той, чудейки се дали ще има време да прегледа набързо писмото на Кали.

— Току-що излетяха два бомбардировача — последните за деня. Смяната приключи в 22 и 30. Основният танкер отказа на катапулта, така че изстреляха вместо него резервния.

Джейк прегледа наряда. Заека Уилсън и Фред Моголън бяха изпортили работата с катапултирането на първия зареждач.

— След минута ще ти се обадят от Техническият отдел, за да ти дадат номера на танкера за последните кацания.

Новия продължи:

— Инструктажът ще започне след около десет минути. Шкиперът е в каютата си. — Резервният танкер щеше да чака готов и екипиран по време на последните приземявания, в случай че някой от самолетите горе се нуждаеше от още гориво.

— Добре, върви да ядеш! Вече съм в течение!

В стаята за предполетна влезе Фердинанд Магелан и като взе формулярите за техническото състояние, се отправи към бюрото на дежурния. Придърпа си стол, пресегна се към кутията шоколадови бонбони, които жената на Новия му бе изпратила за Коледа, след което я побутна и към Джейк.

— Какво става със самолета ти? — попита Джейк с пълна уста и разлисти отново наряда. — Пет-двадесет и две?

— Заместник-командирът отказа полета на катапулта. Каза, че имало някакъв проблем с десния двигател. Четири пъти поред го форсира, докато дежурният на катапулта направо откачи, след което просто отказа да излети. Така че ни изтеглиха и изстреляха вместо нас Снейк Джоунс и Дик Кларк.

— Къде ви разпределиха, когато се качихте в кабината?

— На катапулт номер 2. Седяхме си там и се вирахме в черната дупка.

— Много ли е тъмно?

— Нощта е по-черна и от черна котка в кофа въглища в полунощ, когато няма и луна! По-черна от душата на Хитлер! По-черна от...

— Е, харесва ли ти във флота, Фърд? — прекъсна го Графтън, когато видя Уилсън да влиза.

— Все едно да ядеш лайна с лъжичка! — отвърна навигаторът и без повече приказки се зае с попълването на документите, докато Джейк се задълбочи в наряда.

Заместникът седна на стола си точно зад гърба на дежурния офицер.

— Трябва да се стараем повече с тия танкери — отбеляза Уилсън. — За какви други повреди ще докладваш, Моголън? — Когато

Фърд спомена за още два дребни отказа. Заека му каза:

— Е, като свършиш, ги занеси в Техническия отдел и ги дай на главния инженер. Аз току-що му разясних в детайли проблема с онзи двигател. Така че нямат никакви основания да не го оправят.

— Тъй вярно, сър! — Навигаторът си тръгна, като взе със себе си формулярите.

Телефонът иззвъня. Шефът на Техническия отдел каза на Джейк:

— Още се занимаваме с резервния танкер. След малко пак ще се свържем с вас.

— Окей, шефе! — Джейк отбеляза информацията в наряда, по телевизора тръгна картина от последните кацания.

— Е, как си Графтън? Как се чувстваш след чудото, станало с онова разследване? — обърна се Уилсън към гърба на Джейк.

— Добре съм, сър — отговори му през рамо той.

— Сигурно някой от чичовците ти е сенатор! Имаш късмет, че не аз трябваше да решавам! Веднага ги надушвам твърдоглавците като теб!

Джейк извъртя стола си и погледна заместника право в лицето.

— Вече втори път ме наричат така! Никак не ми харесва!

— О, така ли било? Може да си голям смелчага, Графтън, но нямаш акъл да натовариш муха до максимално излетно тегло. А това за мене си е чисто твърдоглавство. Ти как му викаш?

— Поне имам някаква смелост, за разлика от някои!

— И какво по-точно искаш да кажеш? — Уилсън присви очи и леко се изчерви.

Джейк присви устни, опитвайки се да реши докъде може да стигне.

— Чувал съм някои хора да ви наричат Заека. Естествено, зад гърба ви! И не мисля, че имат предвид размножителните ви способности, Заеко!

— Ах ти, копеле гадно! Аз съм ти командир! Никой не може безнаказано да ми говори така! — Лицето на Уилсън бе пурпурночервено. Той скочи на крака. — Никой, разбра ли? — Вдигна брадичката си. — Мислиш се за голяма работа, нали! Направо ми се драйфа от такива нахакани задници като теб!

Телефонът иззвъня. Джейк се пресегна към слушалката, без да изпуска от очи надвисналия над него мъж със стиснати юмруци.

— Лейтенант Графтън. — Имаше проблеми с гласа си.

— Говори Джо Уагнър. Къде е шкиперът?

— В каютата си.

— Току-що приключих с пълната проба на 522. Нищо им няма на двигателите! Включете го в наряда като резервен танкер за последното кацане.

— Дадено, сър! — Джейк затвори и погледна заместника. — Между другото, двадесет и втори е пак на линия!

— Какво? — Уилсън не вярваше на ушите си. — Мама му стара! Ами нали аз тъкмо го свалях тоя самолет! Кой се обади?

— Джо Уагнър — спокойно отвърна Джейк. — Казва, че всичко си било окей.

— Ще видим тая работа! По-късно ще се разправям с ТЕБ! — Докато излизаше от стаята, Уилсън си промърмори — Скапан твърдоглавец!

Джейк седна на бюрото и задиша дълбоко. На монитора над главата му самолетите безшумно кацаха един след друг. Вече приземилите се екипажи започнаха да пристигат в каюткомпанията. Новия се върна от бюфета точно когато телефонът зазвъня отново.

— Предполетна четири. Тук лейтенант Графтън, сър!

— Там ли е заместник-командирът? — беше Кампарели.

— Мисля, че отиде в Техническия отдел да търси Джо Уагнър.

— Джо е в каютата ми. Изпрати някой да намери капитан Уилсън и да го прати при мен. Искам да го видя! — Шкиперът затвори.

— Нови, върви да намериш заместник-командира! Сигурно в момента вдига пара в работилниците. — Джейк напразно опита да скрие задоволството от гласа си. — Кажу ми, че шкиперът го вика в каютата си.

Когато Новия се върна, Джейк тръгна към каютата си. Сега най-после щеше да прочете писмото на Кали. Тъкмо се бе настанил зад бюрото си с писмото в ръце, когато телефонът иззвъня.

— Искаш ли да чуеш последната клюка? — изкикоти се отсреща Сами. — Уилсън Заека е спрял от полети! Перманентно.

— Колко перманентно?

— Ами така, завинаги! Махнали са го, подрязали са му крилцата, видели са му сметката! Нещо като ампутация.

— Не думай!

— Казват, че било понеже прекалено често подмокрял гащите.
Джейк прочисти гърло.

— Сигурно му е доста тежко! — успя да произнесе накрая той.

— Направо съм с разбито сърце! — изсумтя Сами и затвори.

Пилотът върна слушалката върху вилката и се разсмя с глас. Смя се, докато очите му не се просълзиха.

Най-после отгърна листата от писмото на Кали. Беше му изпратила и една своя снимка, която той повдигна към светлината, за да я разгледа по-добре. Тя стоеше изправена на Виктория Пийк, на фона на замъглените планински склонове на Новите Земи. Това бе снимка на привлекателна млада жена в проста лятна рокля с цвят на жито — всъщност, нищо особено, — но за Джейк всеки дребен детайл бе от огромно значение. Взря се в усмихнатите ѝ устни и си припомни как точно бе изглеждала малко преди да я целуне за последен път.

Той поклати глава. Мушна снимката между листата и започна да чете писмото. „Скъпи Джейк — пишеше му тя. — много съм щастлива, че всичко е завършило толкова добре за теб. Онази мида, която ти подарих в Куби, за да ти носи късмет, май се оказа наистина магическа.“ Поздравяваше го за връщането му към летенето. Джейк бе доволен, че тя го разбира така добре. След още няколко изречения прочете: „Знам колко важно е летенето за теб; страхувах се, че ако те лишат от възможността да летиш, ще се чувстваш така, сякаш част от теб — може би най-важната — е умряла!“

В убежището на каютата си Джейк се замисли доколко важно бе летенето за него наистина. Като момче то му бе носило свобода и небивало вълнение, което животът иначе не можеше да му предложи. Но какво бе за него летенето сега, когато да бъде пилот значеше да умее да избягва противниковата зенитна артилерия или пък да се врязва като острието на нож през завесата от трасиращи снаряди? Даде си сметка, че истински жив се чувстваше само в моментите, когато ракетите и снарядите се опитваха да го застигнат, а той бе оголен и на предела на силите си. Беше се пристрастил към адреналина, съпътстващ сблъсъците с подигравателно хилещата се в лицето му смърт.

Отново разгледа снимката на Кали, след което продължи да чете: „През целия си живот съм търсила мъж, който не носи никаква маска и

действително е такъв, за какъвто се представя — някой, който да е наясно със себе си и никога да не се преструва. Мисля, че го намерих.“

Джейк дочете писмото, сгъна го и го прибра в плика. Сложи снимката на бюрото си. Спомни си, че бе оставил мидата в джоба на ръкава на летателния си костюм и откри, че като по чудо, въпреки крехкостта ѝ, тя бе все още цяла. Уви я в малко тоалетна хартия и я пхна в плика. После прибра писмото в сейфа си.

Извади пръстена от синята му кутийка и повдигна диаманта към лампата. Върху стената заиграха цветни зайчета. Може пък и да не е чак такава лудост, помисли си той. Сложи годежния пръстен в джоба на мястото на мидичката и дръпна ципа.

На 28 декември Джейк и Тайгър научиха, че за пети пореден път трябва да атакуват ракетни площадки. Този път целта им се намираше в северните покрайнини на Ханой.

— Може би ще е най-добре да заобиколим града — предложи Тайгър.

Джейк разгледа стенната карта. Местата, където имаше зенитни и ракетни бази, бяха отбелязани с цветни карфици. Ханой направо приличаше на игленик. Е, те с Коул и преди бяха ходили там. Джейк се върна до масата, където Тайгър бе разтворил картите си.

— Тъхъ — съгласи се той и попита — Кога ще се появят големите майчици?

— Б-52 ще пристигнат около 10 минути след 19.33 — времето, определено за пуск на нашата атака.

Джейк разгледа правените от въздуха снимки на ракетната площадка, които Стайгър бе събрал. На тях се виждаше класическото тактическо разпределение за ракетната система СА-2 „земя-въздух“: шестте ракети на своите шасита бяха разположени в кръг около фургона с радарната антена. Шаситата се намираха в изкопани в земята ровове — така, в случай че ракетата бе унищожена или пък избухнеше преди да бъде изстреляна, взривната вълна нямаше да достигне другите или фургона със системата за насочване. Отстрани Джейк забеляза два паркирани трактора. Беше виждал стотици подобни бази. Провери датата — снимките бяха правени преди повече от 18 месеца.

Горният десен ъгъл бе размазан. Джейк знаеше, че този ефект се бе получил от оръжие, стреляло по правещия снимките Виджилънт.

Хвърли снимките обратно на масата и разгледа маршрута, който бе избрал Тайгър. Навигаторът беше решил да пресекат вражеската територия южно от фара на входа на пристанище Хайфон, да продължат направо към един остров сред реката в северните покрайнини на Ханой и там да заемат бойния курс. След като приключе с бомбардировката трябваше да направят рязък завой наляво, за да заобиколят града и да излязат от югоизточния му край, откъдето да се насочат към безопасността на океана.

Пилотът разучи подробно едромащабната карта, която показваше в детайл терена около острова — изходният пункт за тази нощ — както и релефа около набелязаната цел. Може би щеше да бъде достатъчно светло, за да се виждат реките под тях. Надали!

— Още едно военноморско приключения! — рече Графтън и потупа навигатора си по рамото.

Още веднъж набързо огледа картата с обозначените противникови зенитни бази, след което отиде в бюфета, за да изпие чаша кафе преди инструктажа.

Тази нощ Малкият и Големият Оги бяха разпределени на танкер. Когато Джейк и Тайгър влязоха в съблекалнята, те ги намериха вече готови. Малкият не бе разменил с Графтън и две думи, откакто той се бе върнал от Куби, но сега каза:

— Накъде сте тази вечер?

Графтън му отговори, без да си дава труда да поглежда към дребосъчния пилот. Малкият Оги се застоя, наблюдавайки как Джейк проверява и внимателно зарежда с патрони своя Магнум .357. Той отдавна бе заменил предишния си Колт 38 с това много по-мощно оръжие.

— Ако тая нощ хвърлиш топа, мога ли да взема стереоуредбата ти?

Джейк се ухили. Очевидно всички грехове, в които го бе обвинявал Малкият Оги преди, вече му бяха опростени.

— Ако намериш такава! — каза му Джейк. За разлика от повечето си колеги, той не си бе купил от Куби Пойнт скъпа японска уредба. Малкият го цапна в рамото и излезе от съблекалнята.

Джейк извади съдържанието на джобовете си и го постави, включително и портфейла, върху най-горния рафт на гардероба си. Сложи в един от големите джобове на пилотския си костюм другия портфейл, в които стояха зелената му лична карта, удостоверяваща, че принадлежи към Военноморския Флот, картата на Женевската конвенция и една 20-доларова банкнота. Като повечето летци и той носеше в спасителната си жилетка издадените от флота малки златни жетони на стойност няколко хиляди долара — за в случай че му се наложеше да се пазари или да подкупва някой от местните — но иначе нямаше у себе си нищо, което да има особена парична или сантиментална стойност. Освен пръстена. Той стоеше в левия джоб на ръкава му, където преди бе държал мидата.

Вече облечен, хванал торбата с шлема си в ръка, Джейк спря за миг преди да затвори гардероба си. Прегледа още веднъж какво имаше вътре — нещо, което правеше винаги преди полет. С болезнена яснота съзнаваше, че ако го свалеха или пък загинеше, Сами Ландийн щеше да е този, който ще трябва да прибере тези малки отломъци от неговия живот. Е, досега бе преживял еднакъв брой излитания и кацания. Пресегна се към джоба с пръстена, увери се, че ципът е затворен до край и след като затръшна вратата на гардероба, завъртя комбинацията на ключалката.

Излетяха на смрачаване. Джейк издигна Интрудъра на 20 000 фута и бавно потегли нагоре над залива. През облаците, които покриваха планините в Лаос, се процеждаха яркочервени, оранжеви и жълти отблясъци от залязващото слънце. Златистите тонове постепенно бяха заменени от синьо и виолетово. Джейк бе виждал хиляди изгреви и залези, но грандиозната гледка, която представляваше всеки един от тях, неизменно предизвикваше дълбокото му вълнение. Някой ден двамата с Кали щяха заедно да наблюдават залеза от пилотската кабина.

— Системите работят нормално — обяви Тайгър. Джейк включи на автопилот. Постоянното бипкане на вражески радар, издирващ цели в нощта, бе съвсем ясно доловимо. — Комунистическите копелета ни засякоха — измърмори навигаторът.

Вниманието на Джейк бе привлечено от една падаща звезда. Какво да си пожелае? Да оцелее? Да се върне при Кали жив и здрав?

Пожела си да види още такива звезди — нещо, което наистина стана през следващите няколко минути.

— Засякох фара.

Фарът на полуостров До Сон, който се врязваше навътре в пристанището на Хайфон, не бе пален от години.

— Трябва да погасим аванс от шест минути. Какво ще кажеш за шестминутен завой надясно?

Джейк бутна лоста, след което го пусна. Автопилотът пое зададения наклон.

— Нещо си много приказлив тази вечер — каза той на навигатора си.

— Контролната карта! — подсети го Тайгър.

Двамата заедно подготвиха превключвателите върху оръжейното табло, двойно провериха програмата, която трябваше да потвърди изправността на електрониката и проследиха завъртането на стрелките на компаса и хронометъра. Когато завършиха завоя, Тайгър отново провери местоположението им. Според дисплея пред пилота, вече почти бяха стигнали мястото, където трябваше да пресекат брега. За секунда Джейк кръстоса поглед с Тайгър, след което изключи автопилота. Снизиха с 1000 фута и Джейк изключи външните сигнални светлини, транспондера и ТАКАН-а.

— Дявол 500 изключи транспондера!

— Блек Ийгъл, прието, пет две нули.

Самолетът се снижи към морето. Бипкането на вражеския радар вече се чуваше с увеличаваща се честота. Операторът работеше вече само в техния сектор, определяйки курса и скоростта им. На 500 фута Джейк хоризонтира и остави скоростта да падне до 420 възела.

— Три мили до пресичане на брега — информира го Тайгър.

Противниковият радар отново се бе върнал към обзорен режим. Може би ги бяха загубили в резултат на отразените от водата вълни.

Джейк примига, за да отстрани потта от очите си. Взря се напред, търсейки сребърната пясъчна ивица, която отделяше сушата от морето. Намираще се на 1 миля пред тях. Джейк видя малките вълнички, които непрестанно се разбиваха в брега. Сети се за Кали на плажа.

— Блек Ийгъл, Дявол 500 пресече брега.

— Прието 500. Пресичате в 19.19 — До целта оставаха още 14 минути.

Светлините на звездите се отразяваха от оризовите ниви и широките реки, които бързаха за срещата си с морето. Все още не ги обстрелваха отдолу. Противниковият радар продължаваше да бипва на всеки 12 секунди, но на 400 фута над плоската делта самолетът бе невидим поради приземното ехо.

От ляво към тях полетя първият вражески снаряд за тази нощ. Джейк се концентрира върху поддържането на височината и посоката.

Тайгър обяви засичане на изходния пункт. Джейк армира системата за бомбопускане и бутна ръчките в крайно положение, като заедно с това започна да завива. Точно по средата на завоя пред тях откриха огън няколко оръдия. Пилотът видя издигащите се вериги от трасиращи снаряди и инстинктивно извъртя самолета на почти 90 градуса, за да го промуши през празнината между тях. Вече се намираха над покрайнините на Ханой.

Точно когато се промъкваше през пролуката, още едно оръдие откри огън.

Ужасен, Джейк за миг замръзна, наблюдавайки как смъртта протяга нажежено пипало към него. Интродърът се разтресе от ударите. В следващия миг вече летяха сред тъмната бездна отвъд зенитния обстрел. Всичко свърши за броени секунди.

Джейк изправи наклона. Кабината бе озарена от яркочервената светлина на лампа „Пожар“ на левия двигател. В огледалото за задно виждане все още не се виждаха пламъци. Но температурата на газовете в засегнатия двигател се бе покачила на повече от 700 градуса по Целзий, а мощността бе спаднала с над 10 процента. Джейк почувства вибрирането на седалката, пода, ръчките и лоста за управление. Птицата бе сериозно ранена. Той бързо изключи притока на гориво към левия двигател.

Навигаторът се отмести от тубуса на радара и се взря в приборите, отчитащи състоянието на двигателя, намиращи се пред лявото коляно на Джейк.

— Много ли е зле? — светлината от сигнализиращата за пожар лампа се отразяваше от визъора на шлема му.

— Левият двигател е извън строя. Засече ли целта?

Тайгър отново прилепи лице към тубуса.

— Дај вляво с 10 градуса.

Джейк последва курсозадатчика. Погледна за оставащото разстояние между коленете си. Още 8 мили. На дисплея светна лампата „Атака“. Джейк включи режим „следене на целта“. Скоростта постоянно падеше и на 350 взела левият генератор се изключи. С един генератор радарът и компютърът щяха да продължат да функционират, но не и апаратурата за електронно противодействие. Слушалките на Джейк мълчаха, но не защото жълтите бяха приключили за тази нощ. Нито една лампичка върху таблото на навигатора не светеше.

Голям късмет извадиха тия кучи синове! Да ни думнат по този начин си е чист късмет!

Манометрите на хидравликата привлякоха вниманието на Джейк. Едната от двете системи показваше нулево налягане. А от другата работеше само едната помпа. По дяволите! Вместо 4, сега имаха само една помпа — и то просто така, изведнъж!

Джейк погледна компютърния директор. Почти бе центриран. Червената лампа „пожар“ бе толкова ярка, че той се протегна, за да я закрие с ръка, но в следващия момент и тя угасна. Пилотската кабина отново потъна в тъмнина.

— Още три мили — обяви се Тайгър.

Нови трасиращи откоси се втурнаха към тях. Джейк се опита да не им обръща внимание, да се концентрира единствено върху провеждането на образцова атака. Нещо отпред привлече погледа му.

Към тях се носеше ослепяващо бяла огнена топка. По-бърз от мисълта, Джейк дръпна лоста назад и вражеската ракета профуча край тях. Божичко, мина просто на сантиметри! Джейк насочи носа на Интрудъра право към установката, откъдето бе дошла ракетата.

— Засякох фургона с радара им — съобщи Коул.

Джейк проследи как маркерът за бомбопуск се спусна надолу по дисплея. В отговор на компютърния сигнал за пуск, той яростно натисна гашетката на лоста.

Бомбите не се освободиха.

Джейк натисна гашетката още веднъж и после пак. Никакъв пуск не последва.

Той прещрака главния ключ на системата за бомбопускане, избрал ръчно задействане и натисна гашетката. Нищо.

Противникът откри яростен огън точно пред тях.

— Можеш ли да я намериш още веднъж? — попита Коул Джейк.

— Да.

Графътн отпусна лявото крило и пое на юг. Този път смяташе да задейства аварийно освобождаването на бомбодържателите. Рокаите нямаше да се разпръснат, а щяха да останат в контейнерите си, прикрепени към държателите. Когато избухнеха всички наведнъж, жълтите щяха скъпо да платят.

— Още не сме извън играта — каза той на Коул. — Най-добре кажи на нашите, че сме го загазили.

Докато завиваха, навигаторът се залови с радиото.

Във въздуха избликнаха още оръдейни залпове, но слава богу, не прекалено близо. Джейк успя да завие, като постоянно проверяваше налягането на единствената работеща хидропомпа. Понеже управлението на самолета се задвижваше от хидравличното налягане, едно по-рязко дръпване на лоста би претоварило помпата и би оставило пилота зависим от електрическата резервна помпа, която имаше твърде ограничен капацитет. Резервната помпа бе в изправност — лампичката с надпис „Резервна хидравл.“ върху елтаблото светеше — но тя можеше да им осигури достатъчно налягане единствено за хоризонталното и вертикалното кормило, при това с намалена ефективност. Примката се стягаше все повече и повече.

— Как ще настроим системата?

Пускът на бомбодържателите бе единственият избор, който имаше Джейк. Измежду над петдесетте предварително програмирани варианта за избор на балистични траектории на оръжията, заложи в компютъра, нямаше нито една, която да отговаря на пускане на бомбите с бомбодържателите. Точно затова Коул бе задал този толкова важен въпрос.

— Ти какво ще кажеш? — попита Джейк.

— Държателите ще паднат като забавени Снейкс, може би малко по-плоско — каза Коул. — Можем да използваме това, а пък аз ще вкарам корекцията.

Пилотът провери скоростомера. Показваше постоянни 325 възела. Скоростта бе малка, но щяха да прибавят към тридесетина възела след бомбопуска.

Край тях профучаха огнени топки. Нещо се вряза в едното крило и лостът силно потрепери в ръката на Джейк. Той бързо погледна към лявото крило. Всичко бе наред. Но през две дупки на дясното крило бликаше гориво, което въздушната струя отнасяше.

Исусе! Милостиви Боже, помогни ни да се измъкнем живи от този ужас!

— Имам захват на целта. Атакуваме — каза Тайгър.

Последните пръски от горивото на дясното крило изчезнаха в потока. В лявото крило имаше още един тон, но и двете крила се изпразваха чрез обща помпа, която се нуждаеше от подаване на гориво и от двете крила, за да бъде ефективна. Джейк нямаше избор. Отвори крановете на крилата и хвърли неизползваемото гориво. В централния резервоар все още разполагаха с 9000 паунда, което щеше да им даде някакъв шанс да оцелеят, стига да успеяха да се доберат до танкера в Залива.

— Две мили. — Пилотът се приготви да натисне бутона за аварийно хвърляне на бомбите. Маркерът на екрана бързо се спускаше надолу.

— Дай ми една секунда предупреждение — подсети той Тайгър. От съображения за сигурност веригата изискваше бутонът да бъде натискан поне една секунда, за да се предотврати случайното освобождаване на оръжията.

— Сега!

Джейк натисна бутона и го задържа. Бух! Той бутна лоста и извъртя силно наляво. Хидравличното налягане и скоростта паднаха, но трябваше да избегнат зоната на взрива, преди да бъдат пометени от ударната вълна. Бомбите избухнаха. В огледалата проблясна ослепителна светлина. Ударната вълна разтреса целия самолет, но не му причини никаква вреда. Интродърът полетя на юг над града.

Тайгър включи микрофона си и се свърза с диспечера от Блек Ийгъл, седящ в безопасност в кръжащия над Залива Е-2.

— 500 напуска района на целта и тръгва назад.

— Разбрано. Обявявате ли аварийна ситуация?

— Да. Ще ни трябва танкер веднага щом пресечем брега.

Джейк избра централния резервоар на горивомера и докато чакаше стрелката да отчете точното количество, продължи да лавира сред взривове и редове трасиращи снаряди.

Мили Боже! Бяха им останали само 5000 паунда. Резервоарът направо бълваше горивото навън. Няма да стигне дори да се доберем до танкера. Ще трябва да катапултираме! Но къде? Дори измъкването от пределите на Северен Виетнам вече бе проблем.

Пред тях трептящите огнени ленти на трасиращите снаряди раздираха нощното небе. В момента летяха над Ханой — противниковата артилерия бе навсякъде около тях. На светлината от звездите и зловещия блясък на трасиращите откоси, отдолу ясно се очертаваха контурите на покриви и дървета. Джейк снижи, докато почти обърсваше с корем покривите. По дяволите, дори само да успееш да се измъкнат от Ханой щеше да е истинско чудо!

На тази височина и при тази светлина самолетът им бе видим за всеки мъж, жена или дете с оръжие в ръка. Джейк усещаше почукванията от куршуми на леки оръжия. Хрътките бяха хванали лисицата си натясно.

Точно когато показваше на Коул данните за горивото, един огнен поток отясно се насочи право към предната част на фанара. Джейк изтегли нагоре и над него и двамата мъже инстинктивно се дръпнаха назад, колкото и безсмислено да бе това. Извадиха късмет. Ударите бяха само по опашката.

— Къде се намирате — каза някой по радиото.

— Точно над Ханой сме — изкрещя Графтън. Така, както бе осветен от трасиращите снаряди, градът приличаше на отворената паст на Ада. Като че ли на покрива на всяка сграда имаше десетки противовъздушни оръдия.

— И радиото го отнесе — информира го Тайгър.

Разтресоха се от поредните попадения. По обикновено тъмното табло сега светеха множество жълти лампи. Левият генератор бе извън строя, лявата разпределителна кутия — също, хидравличните помпи, горивният филтър... Защо и горивният филтър? Джейк нямаше време да мисли за това. Към тях летяха огнени топки, нещо удари по крилата...

Машината умираше. Джейк погледна към Тайгър.

— Можеш да скачаш вече, ако искаш...

— Продължавай да хвърляш зара! — отвърна му навигаторът.

Джейк зави рязко надясно и информира по нямото радио.

— Дявол 500 завива на запад. Отиваме към Лаос.

Концентрира се върху поддържането на носа нагоре и летеше малко над върховете на сградите. На тази светлина мерачите виждаха самолета съвсем ясно, така че единственото, което му оставаше, бе да лети колкото можеше по-ниско, за да затрудни прицелването им. Навигаторът продължи да предава намеренията им по радиото, за в случай че емисиите им все пак се приемаха от някой.

Отпред и вляво едно оръдие откри огън с дълъг откос. Снарядите се издигнаха в плоска дъга. Джейк леко потегли, така че да мине точно над тях. Но стрелецът се коригира. В миг пилотът дръпна ръчката на работещия двигател и самолетът намали скоростта: трасиращите снаряди минаха малко пред него. Джейк върна ръчката докрай напред и се гмурна надолу колкото се осмеляваше. Снарядите коригираха посоката си като в забавен кадър.

— Ще ти се подпали шибаната цев — изкрещя той на противниковия стрелец.

Пред тях се появи сграда, която се извисяваше далеч над заобикалящите я. Самолетът зави от дясната ѝ страна и снарядите попаднаха право в нея.

Припламване. Бели проблясъци от дясно. Джейк присви очи в тази посока. През града просветнаха следи като от картечен откос — 12 за секунда.

— Б-52 атакуват — с възхищение в гласа прошепна Тайгър.

Градът лежеше оголен под пулсиращата светлина на бомбите. Интрудърът, разтърсван от ударни вълни, сякаш висеше сред раздираната от пукот вселена, изпълнена с блясъци от бомби и нажежени до бяло огнени кълба. Почти цяла минута невидимите Б-52 вилняха над града. А-6 се стрелна в тъмнината над оризовите ниви. В огледалото за задно виждане Джейк видя горящите пожари и все още издигация се към небето зенитен огън.

— Мили Боже! — каза Тайгър Коул.

— Ще успеем, приятелю — рече с треперещ глас Джейк.

Горивомерът показваше 4000 паунда. От време на време нощта бе осветявана от случайни снаряди — дреболия, в сравнение с това, което току-що бяха преживели. Графтън издигна самолета до почти 500 фута според радарния висотомер. Барометричният висотомер не помръдваше.

— Дай 5 градуса вдясно — каза Тайгър. — Преди малко компютърът отказа, но радарът още работи. Навлизаме в някаква долина. Ще се опитам да те насоча нагоре по нея.

Земята се надигаше срещу тях. Джейк започна да се изкачва, поддържайки 500 фута над терена. Тъмнината отвън бе пълна. Продължиха напред, като Тайгър подаваше минимални промени в курса.

Лявата лампа „Пожар“ отново светна. Яркостта ѝ отвличаше вниманието му, така че Джейк я разби с джобното си фенерче. Наблюдаваше горивомера. 3200 паунда. Преминаха над най-високата точка на долината и продължиха да се изкачват. След миг се изкачиха над максималната височина, която можеше да отчете радиовисотомера и той спря да работи, което бе нормалното.

— Завий с 10 наляво и дръж този курс.

Тайгър нагласи радиото на аварийната честота, която винаги се прослушваше. Тези емисии се излъчваха от отделен предавател, така че бе възможно някой да ги чува, въпреки че собствените им слушалки мълчаха. Очите го сърбяха. Джейк разхлаби кислородната си маска и подуши въздуха в кабината. Нещо гореше. Изключи климатичната инсталация. Миризмата изпълваше пилотската кабина. Върна маската обратно и я затегна здраво.

Джейк на практика виждаше пропадането на стрелката на горивомера. Къде отиваше това гориво? Би трябвало да изтича през дупките, пробити от вражеските куршуми в отсека на левия двигател. Ако се възпламени, скоро ще се здрависваме с Кори Форд и Боксмън. Горивните камери и соплото сигурно все още бяха достатъчно горещи, за да възпламенят горивото. Джейк провери още веднаж системата за запуск и подаване на гориво, за да се увери, че възпламенителите в камерите не са под ток. Ключът беше на „Стоп“, въпреки че той не си спомняше кога го бе изключил — и слава богу, защото ако не беше, вероятно вече щяха да са мъртви!

Стрелката показваше 2300 паунда. На минута се губеха някъде към 300 паунда — част от които отиваха за десния двигател и част изтичаше през пробойните във въздуха. Джейк изчисли, че това правеше 18 000 паунда за час. Оставаха им осем минути — някъде към 50 мили.

Всяка пролетяна миля увеличаваше шансовете им да бъдат спасени, вместо да попаднат в плен. Спасителните хеликоптери на Военновъздушните сили биха могли да ги вземат от Лаос, докато в добре защитения Северен Виетнам хеликоптерът просто не би имал шанс.

Хайде, миличка! Не ни изоставяй точно сега!

Оставаха им 1800 паунда. Усещаше вътрешностите си свити на топка. Трудно му бе дори да мисли за дилемата, пред която бяха изправени.

— Скачал ли си преди? — попита той Тайгър Коул.

— Да, и си счупих крака.

Кошмарът, от който се страхуваха всички военни пилоти, най-накрая бе станал реален и за тях. Трябваше да катапултират над вражеската територия и да се опитат да оцелеят, използвайки единствено собствената си съобразителност и малкото, което носеха в спасителната си жилетка. Ако никой не дойдеше да ги вземе, ги чакаше сигурна смърт или затвор в някоя миниатюрна килийка. Да те вземат в плен бе равносилно на това да се погребеш жив.

1200 паунда. Лампата „Минимален остатък“ светна.

Вниманието му бе привлечено от някаква слаба светлина сред облаците. Джейк нагласи огледалото така, че да може да види по-добре. Точно под лявото му крило проблясваше колебаещ се жълт пламък.

— Горим! — изкрещя той. Трябваше да катапултират ВЕДНАГА.

— Още не! — каза Коул и протегна ръка пред гърдите на пилота.
— Може би още няколко мили!

— Горящите реактивни самолети имат гадния навик да експлодират, нали знаеш! — отвърна Джейк. Пред очите му бе съответното изречение от ръководството за летателна експлоатация на А-6 Интродър: „При визуално откриване на пожар — катапултирай!“

Носът на самолета пропадна надолу. Той дръпна лоста назад, но носът продължи да пада. В манометрите на хидравликата нямаше никакво налягане. Огънят бе стопил хидравличните магистрали.

Тайгър спря да говори по радиото и погледна Джейк.

Бавно, много бавно носът започна да се издига, но самолетът се извъртя наляво. Джейк разклати лоста и педалите. Никакъв резултат. Дявол 500 бе свършен.

Двамата се спогледаха.

Тайгър Коул протегна нагоре и двете си ръце, сграбчи основната катапултна ръчка и с бързо, рязко движение, я дръпна надолу към главата си. В следващата секунда вече го нямаше — изгуби се сред страхотния шум, бученето на вятъра и разлетелите се парчета плексиглас.

За последен път, по навик, Джейк обходи с поглед приборите, след което дръпна резервната катапултна ръчка между краката си. За частица от секундата, преди катапултната седалка да изхвърчи нагоре през плексигласовия фанар, Джейк зърна таблото и жълтите пламъци, които се отразяваха в огледалото; тази картина се вряза в паметта му завинаги.

Нещо го удряше по цялото тяло, блъскаше го в гърдите, ръцете, краката, врата. Той си даде сметка, че това трябва да бяха дъждовни капки. В същия момент парашутът се разтвори и здравата го разтърси точно през чатала.

След оглушителния шум, придружаващ катапултирането, сега наоколо цареше абсолютна тишина. Не се виждаше нищо. Той панически се пресегна към парашутните въжета, които се издигаха нагоре от раменете му. Бяха здрави като стомана. Успокоен, Джейк се опита да мисли.

Защо не виждаше нищо? Не бе ослепял — просто светлината не беше достатъчна. Като здраво се хвана за найлоновите въжета от двете страни на врата си, той остави времето да минава. За секунда слухът му долови лекото бучене на реактивен двигател.

Кислородната маска! Ако изпаднеше в безсъзнание от удара при приземяването и кислородът от аварийната бутилка свършеше, преди да се е събудил, той можеше да умре от задушаване. Трябваше да се отърве от маската. С дясната си ръка опита да напипа закопчалките, които придържаха маската към шлема. Беше загубил цялата си сръчност. Панически ужас сковаваше движенията му и заплашваше напълно да го обземе. Опита се да потисне паниката и да напипа мястото, където трябваше да се намират закопчалките. Намери ги, откопча маската и я захвърли в тъмнината под себе си. През цялото време с всички сили стискаше лявото въже на парашута.

Отново с дясната ръка той се пресегна към ремъците на колана си. Нямахше да има нужда от лодката. Откопча десния ремък и усети тежестта да се премества към задната част на бедрата му. Като внимателно смени ръцете си, Джейк се зае и с левия ремък. Накрая лодката падна и тежестта от краката му изчезна изведнъж. Ръката му автоматически отново се вкопчи в дясното въже на парашута.

Чу глухия гръм от далечна експлозия. Това сигурно бе неговият самолет. Краят на Дявол 500.

Подушна лек вятър, който разхлади лицето му. Някъде отдолу го чакаше джунглата. Кога ли щеше да стигне там? Тъмнината бе пълна. Сети се за фенера в спасителната си жилетка, но не можеше да рискува да го загуби при приземяването.

Биенето на сърцето му, нежната целувка на вятъра и дъжда и успокояващата здравина на парашутните въжета бяха единственото нещо, което сетивата му можеха да доловят сред черната тишина.

Той започна да разсъждава. Дали щеше да падне в короната на някое дърво, или щеше да се приземи в оризова нива или пък наскреде камениста рекичка? Дали нямахше да се разбие в някоя скала? Той събра крака, за да прикрие чатала си, постави лявата си ръка върху дясното рамо, а дясната — върху лявото и притисна глава надолу към лактите си. Сега просто трябваше да чака.

Цялото му тяло напрегнато очакваше удара. Отпусни се, каза си Джейк. Или не, по-добре остани стегнат. Дръж краката си прибрани един към друг и гледай да опазиш „семеината скъпоценност“.

Нещо го блъсна в краката, след което се стовари върху тялото му. Обсипаха го серия от бързи, твърди като скала удари. Усети, че краката му се разтварят; през лявата страна на тялото му премина жестока, агонизираща болка. Премяташе се, а ръцете му отчаяно се опитваха да напипат въжетата, които вече не бяха на мястото си. Лицето му се набразди от кървящи драскотини. След това той загуби съзнание.

ГЛАВА 24

Майор Франк Алън седеше в кабината на един А-1 Скайрейдър, в небето над Лаос. РП-то на борда на летящия команден пункт, заедно с въздушните диспечери от предната линия усърдно търсеха цел, достойна за оръжията на Алън. Той и намиращият се на хиляда фута под него воден кръжаха вече почти цял час, когато РП-то ги информира за един свален самолет, А-6 Интрудър, с борден номер Дявол 500. След като потвърди сведенията, Алън провери горивото си и отбеляза времето на коленния си планшет.

— Номад 17, ще ви насочим към тях, за да се опитате да установите радиовръзка — каза диспечерът.

— Разбрано, Номад 17.

Диспечерът подаде данните за района, където вероятно бе паднал самолетът и Алън се наведе към картата си. Когато самолетът, който продължаваше да кръжи, подходи необходимия курс. Алън изправи наклона и нагласи газта и горивната смес. Големият бутален двигател на А-1 веднага откликна на корекциите и стрелката на скоростомера се установи на 140 възела. Воденият го последва по петите. Алън определи мястото на падналия самолет и измери разстоянието — щеше да му отнеме към един час. Оправи посоката, включи второто радио на аварийната честота и като увеличи звука и намали смущенията, предаде:

— Дявол 500, Дявол 500, тук Номад 17.

Тишина. След като опита безуспешно още няколко пъти, накрая той се отказа да ги търси. Звездите осветяваха върховете на облаците, намиращи се на няколко хиляди фута под него. Той си помисли за двамата американски летци, които се бореха за своето оцеляване там долу, на земята. Надяваше се единият да не е старият му приятел от Тексаския Университет — Каубой Паркър.

Партизаните на Патет Лао често просто убиваха пленниците си, вместо да си правят труда да ги транспортират до военнопленническия лагер и да ги хранят. Но ако тези двамата ги заловяха войниците от

Виетнамската армия, които охраняваха Пътя на Хо Ши Мин, може би щяха да ги откарат в Ханой, за да ги затворят заедно с останалите пленници. А може и просто да ги вържат за някое дърво и да ги одерат живи. Като се опитваше да прецени каква бе вероятността да намери летците в джунглата отдолу, Алън провери приборите и се вслуша в звука на двигателя си, както бе правил при повече от двеста подобни полета преди.

Двигателят звучеше добре. Скоро мислите му се върнаха към датата на ротация, която настъпваше след три седмици. Дали да се върне в Щатите или да остане за още един период? Все още не беше решил. Напоследък често мислеше по този въпрос по най-различно време.

Облаците щяха да му създадат проблем на сутринта, когато дойдеше време да измъкнат двамата летци от джунглата. Де да можеха да се разкъсат или поне да изтънеят дотолкова, че да позволят на самолетите и вертолетите да си вършат работата!

Усили звука на второто радио и продължи да лети напред.

Джейк Графтън бе сам в една голяма стая, чиито стени се губеха в мъгла. На голия под зееха два отворени дървени ковчега. Той се приближи към тях с кънтящи стъпки и погледна вътре. В единия ковчег лежеше Тайгър Коул, но другият бе празен. Вместо с червена коприна и сатен, отвътре ковчегът бе покрит с пръст и прогнили листа. Той се извърна с отвращение и видя към него да се приближават множество хора, пристъпващи напред рамо до рамо. Костюмирани бизнесмени, дългокоси студенти, дребни жълти мъже в черни пижами — всички заплашително настъпваха срещу него. Някакви ръце го повдигнаха нагоре и той започна да пада по спирала надолу в черната бездна.

Събуди го плющиящият по лицето му дъжд. Нямахме престава къде се намира и не можеше да се помръдне от мястото си. Гадеше му се. Затвори уста и се опита да диша, но носът му бе запушен. Даде си сметка, че главата му се намира ПОД краката! Стори му се, че измина цяла вечност, докато вися така в тъмнината и се опитваше да събере сили.

Размаха ръце край себе си. Дясната му ръка докосна нещо. Нещо меко, но плътно. Пръст и листа. Откри, че виси само на около един фут от земята и паниката го напусна. Стисна зъби, за да не извика от болката в гърдите си и се опита да намери в тъмнината катарамите на раменните колани. Трябваше да бъдат върху гърдите му, точно под ключицата, но този път не бяха на мястото си. Не можа да ги открие и, вбесен и задавен от страх и болка, той изхлузи ръкавиците си и обезумял започна да се опипва навсякъде, с надежда да открие познатите метални катарамии. Отчаянието породии паника и той престана да се върти малко преди тя да го победи напълно.

Може би закопчалките се бяха изместили, когато се бе завъртял в сбруята. Бавно провери предположението си. Намери лявата катарамна над рамото си и внимателно я отвори, като така освободи главата и лявото си рамо. Сега, когато вече знаеше къде да търси, лесно намери и дясната, откопча я и тялото му се свлече надолу, докато почти се просна на земята. Краката му, обаче, все още бяха оплетени някъде над главата.

Трябваше му фенерчето. Наложии си да се съсредоточи, за да си припомни къде го бе сложил, след което методично започна да го търси. Лъчът проряза тъмнината. Необходими му бяха няколко секунди, за да фокусира, после откри, че краката му бяха оплетени във въжетата, които продължаваха нагоре в клоните на дърветата.

Нещо мокро изпълваше устата му. Кръв? Опипа лицето си с ръка, след това насочи фенера към дланта си. Тя бе яркочервена. Махна забилите се в лицето му парчета счупен плексиглас от визьора на шлема. Докосна носа си и в миг го проряза остра болка. Явно бе счупен.

Мина цяла минута, преди да събере сили да продължи отново. Извади от джоба на жилетката си ножа за разрязване на парашутните въжета и се зае да освободи краката си. Не беше лесно — въжетата се състояха от много найлонови нишки. Спря за миг да си почине и завъртя фенера около себе си. Отвсякъде го заобикаляше единствено тъмен шубрак.

Като псуваше наум, той поднови опитите си да пререже омотаните бели нишки, които го хващаха като муха в мрежата на паяк. Болката в гърдите отляво ограничаваше движенията му. Устата му отново се изпълни с кръв и той я изплю. Целият бе мокър от смесицата

от дъжд, пот, повръщано и кръв. Най-накрая десният му крак бе свободен. Тялото му отново се приплъзна надолу и сега вече той лежеше на земята, като единия му крак все още бе омотан във въжетата.

Близостта на свободата му вля нови сили и той усърдно продължи да реже останалите нишки с ножа. Най-после и левият му крак се освободи. Преряза го силна болка.

Изстена — първият звук, откакто беше дошъл в съзнание. Когато болката поотслабна, той с мъка седна и внимателно огледа левия си крак на светлината на фенера. Летателният му костюм бе разкъсан на коляното, което не бе защитено от противопретоварващия костюм, който се навличаше над другия. Коляното, както и краищата на разкъсания плат, бяха покрити с кръв. Ставата бе подута, но поне още можеше да я свива.

Почисти калта и листата от врата си и си свали шлема. Визьорът се бе натрошил. Прокара пръсти през косата си, която бе лепкава и твърда.

Радиостанциите! Той бръкна в предния джоб на спасителната си жилетка и измъкна едната от двете, които носеше със себе си. Изглеждаше напълно здрава. Включи я на режим аварийен маяк, което би позволило на тези, които го търсят да се насочат към него. Изчака малко така и включи радиото на предаване/приемане, като нагласи силата на звука.

— Тайгър, тук е Джейк. — Никакъв отговор. Продължи да опитва през интервал от една минута, докато най-накрая навигаторът му се обади.

— Ей, Джейк! — Въпреки че едва го чуваше, гласът на Тайгър изпълни пилота с огромна радост.

— Къде си?

— Откъде, по дяволите, да знам?

— Аз съм добре. А ти?

Гласът, който му отговори, звучеше уморено и слабо.

— Не съвсем. Не мога да се освободя от парашута си.

По дяволите!

— Аз успях. Ще те намеря. Дръж се, докато дойда при теб!

— На никъде не съм тръгнал!

Джейк намали звука на предавателя и завъртя фенерчето около себе си — отвсякъде го заобикаляха само дървета и храсти. Докато все още седеше, той намери една от бутилките с вода и я изпи цялата, като само веднъж спря, за да си поеме въздух. Водата бе топла, но поне отми соления сладникав вкус в устата му. Пиеше му се още, но беше по-добре да запази втората бутилка за по-късно, когато щеше да е още по-жаден. Завинти капачето на празната бутилка и я мушна обратно в жилетката си.

— Дявол 500, Дявол 500, чувате ли ме?

Сърцето на Джейк подскочи и той с треперещи ръце настрои радиото.

— Дявол 500 Алфа ви чува отлично!

— Дявол, тук Номад 17. Включи си маяка за тридесет секунди!

— Разбрано.

Джейк включи радиото на съответния режим и го обърна така, че антената му да сочи право нагоре. Така пилотът на Номада щеше да го засече с помощта на своя радиокompас. След 30 секунди Джейк отново превключи радиото си на приемане/предаване.

— Номад, тук Дявол 500 Алфа, засякохте ли ме?

— Да. Засякохме те. Идентифицирайте!

— Джейкъб Лий Графтън, лейтенант, 735994.

— Разбрано. Чакай.

Джейк седна и се остави да го обземе въодушевлението, породено от надеждата за скорошно спасение. Вече ни намериха! Ще ни спасят!

— Дявол, тук Номад. Заедно ли сте двамата? Ранени ли сте?

— Не сме заедно. Пилотът има дребни наранявания. Тайгър, ти как си?

Настъпилата тишина бе прекъсната накрая от техния спасител.

— Разбрано — не сте заедно и пилотът е леко ранен.

— Навигаторът ми не може да се освободи от въжетата на парашута си — обясни Джейк.

— Добре, Дявол Алфа. Не се предавайте! Ще се свържа пак с вас след няколко минути. Чакайте.

Въодушевлението бе заменено от разочарование. Сгушен в тъмнината, Джейк си припомни полета и отчете всяка направена грешка. Не трябваше да атакуват целта втори път. Трябваше да натисне

бутона за аварийно изхвърляне и да се спасява към морето. Сега двамата с Тайгър можеха да си седят в спасителните лодки и да чакат да дойде Ангела. Да де, ама наоколо, в тъмната вода, щяха да обикалят акули...

— Дявол Алфа, тук е Номад. Включи си маяка за още тридесет секунди.

Джейк го направи.

— Окей, Дявол — каза му пилотът на Номада. — Имаме горедолу добра представа къде сте. Ще дойдем да ви вземем веднага, щом се развидели. Междувременно си намерете някоя дупка и се сврете в нея, момчета. Имате ли часовник?

Джейк погледна китката си. Луминесцентните стрелки на часовника му светеха в тъмнината. — Да, сега е 20.57.

— Окей. Някой ще се свърже с вас в 10 и на всеки кръгъл час след това. Разбра ли?

Джейк потвърди и разговорът приключи. Той сложи предавателя до себе си и се опита да мисли. Първо трябваше да намери Коул и да го освободи от парашута. Но как щеше да го открие в тази джунгла?

Когато катапултираха курсът беше 250 градуса. Колко време бе минало между двете катапултирания? Спомняше си съвсем точно каква скорост отчиташе в онзи момент скоростомерът — 245 възела. Беше скочил може би секунда или две след навигатора си. Опита се да сметне какво се получава когато обърнеш скоростта във фута за секунда, но се отказа и реши, че едва ли бе повече от хиляда фута. Колкото дължината на палубата за излитане на Шило, а може би дори по-малко. Коул се намирал някъде на около 1000 фута от мястото, където седеше той.

Извади компаса си, разви парашутното въже, с което го бе обвил преди много време и го провеси на врата си.

Преди да тръгне, Джейк отново огледа цялото си тяло. По коляното и гърдите му имаше кръв, но тя бе започнала да се съсирва. В спасителната си жилетка имаше и руло бинт, който той уви около коляното си, върху летателния и противопретоварващия костюм. За раната на гърдите си за момента не можеше да направи нищо, но пък и тя все още не го болеше много.

Джейк взе фенерчето и радиото и като използва за опора ствола на едно дърво, се изправи на крака. Беше сгрешил. Болката в гърдите

бе ужасна. Прехвърли част от тежестта си върху ранения крак и той поддаде. Трябваше да направи всичко от начало. Адреналинът му вече падаше. Лицето му пулсираше, а гърдите и коляното го боляха страхотно. Ударите, които бе получил, докато бе падал сред клоните на дърветата го караха да изпитва болка във всичките си мускули. Все пак откри, че ако свива ранения си крак, може да куцука някак си. Погледна компаса и тръгна.

След няколко болезнени крачки Джейк спря. Ами ако минеше покрай Коул без да го види в тъмнината?

— Тайгър? — прошепна Джейк в предавателя. Беше му хрумнало, че може и да не са сами в тази джунгла.

Един мек глас му отговори:

— Да?

— Каж ми, ако ме чуеш, че идвам. Ще ти помогна да се измъкнеш от тази каша.

— Да — Не каза нищо повече. Джейк напразно притисна предавателя към ухото си, за да чуе още нещо. Тази едничка дума достатъчно добре показваше състоянието на навигатора му. Джейк остави радиото на „приемане“, прибора го в джоба си и дръпна ципа. Хвърли още един поглед на компаса и продължи да се движи.

Ходът му беше бавен и мъчителен. Препъваше се в разни корени и лиани. Клоните на дърветата шибаха лицето му. Постоянно падаше, но всеки път успяваше да се накара да стане и да продължи. След време погледна часовника си. Бяха минали само 15 минути! Какво разстояние бе преминал? 200 ярда? Знаеше, че ловците и туристите често губеха представата си за разстояние. Болката в гърдите бе направо непоносима — сигурно няколко от ребрата му бяха счупени. Завъртя фенера около себе си и видя, че отвсякъде е заобиколен от мокра, буйна растителност.

Откри, че междувременно бяха минали още 15 минути и отново проговори в предавателя:

— Тайгър?

Никакъв отговор. Изчака почти една минута и опита пак. Притискаше малкия говорител към ухото си.

— Да — отвърна му немощен шепот.

— Чу ли нещо? Имам чувството, че направо вършея наоколо.

— Не.

Защо, когато го бе попитал дали е ранен, Коул не му отговори нищо?

— Много зле ли си ранен? — Джейк изчака. Може би Тайгър не бе чул въпроса. Но това не можеше да бъде! Тогава защо не му отговаряше?

— Мисля, че ми е счупен гръбнака.

Франк Алън удари с юмрук по бедрото си. Счупен гръбнак! Толкова лошо ранен човек не би могъл да избегне врага или да се закачи за спасителното въже, което щяха да му спуснат. Щеше да се наложи вертолетът да спусне някой от екипажа, може би дори и двама, за да го сложат на носилка. А това означаваше да рискуват живота на всички, докато вертолетът висеше над джунглата.

Алън обсъди с летящия команден пункт проблема с тежко ранения летец, като за целта използва основния си радиопредавател, настроен на специалната кодирана честота. От там му дадоха имената на свалените пилоти. Прякорът „Тайгър“ му звучеше познато и сега вече Алън се сети кои са двамата мъже и свърза имената с лицата. Колко време мина, откакто бе ходил на Шило? Три или четири седмици? След още няколко разменени реплики командният пункт нареди на Алън и водения му да се върнат в Након Фаном, тяхната база. Алън бе определен да води спасителната акция. Позивната му щеше да бъде Сенди Едно.

Франк Алън имаше да свърши много неща, преди да изгрее слънцето. Нахвърли набързо няколко бележки върху колениния си планшет. Щеше да има нужда поне от два хеликоптера „Джоли Грийн“ за провеждане на операцията. Те щяха да изтеглят двамата мъже от джунглата. Но Алън и неговите Скайрейдъри първо трябваше да открият свалените летци и да направят всичко, което бе необходимо, за да подготвят и обезопасят района за хеликоптерите. Ако се наложеше, реактивни самолети от цяла югоизточна Азия щяха да бъдат използвани за да помогнат при евентуална атака на врага.

Прегледа картите още веднаж и пак провери пеленгите, които бе засякъл с помощта на радиокompаса, както и данните за местоположението от ТАКАН-а на Након Фаном. Двата пеленга се пресичаха на място, намиращо се само на 4 мили от последната

известна позиция на Дявол 500, както ги бе информирал летящият команден пункт. Но като отчете съответните разстояния и чувствителността на уредите, той реши, че припокриването на данните е просто съвпадение. Двамата летци можеха да се намират където и да е в радиус от 10 мили от двете засечени точки. Обгради с кръг съответните места и внимателно разучи картата на червената светлина от фенерчето си. В кръга с радиус от 10 мили попадаха високи 5800 фута планински върхове и селата Сам Нуа и Ван На Йунг. Надяваше се, че летците не са се приближили към селата, защото ако селяните бяха чули катастрофата, щяха да се въоръжат и да бъдат готови с първите лъчи на слънцето да започнат да преглеждат района храст по храст, в търсене на парашути.

На картата бе отбелязан път, който минаваше през Сам Нуа и водеше на запад, към горния край на Меконг и Долината на Гърнетата. Едно от северните разклонения на пътя на Хо се виеше през долина, която, както Франк Алън предполагаше, щеше да е покрита с гъста растителност, обградена с карстови варовикови скали. Щом имаше път, щеше да има и хора. Хора, камиони и пушки. Той написа думата „напалм“ и дебело я подчерта.

Джейк отговори на повикването в 23.00 часа, но Тайгър мълчеше. Въпреки че от въздушния команден пункт се бяха опитали да окуражат Джейк преди да прекратят радиовръзката, Графтън продължаваше да се чувства самотен в отчаянието си. Не само че прекрасно си даваше сметка за опасността, която ги грозеше двамата с Коул, но и усилията през последния час го бяха изтощили напълно.

Желанието да пие и да изпуши една цигара го накара да се размърда. Реши, че водата може да почака, но неистово му се пушеше. Обърса мръсните си ръце в панталоните и затърси цигари из джобовете си. Наполовина пълният пакет в джоба на ръкава му бе мокър и смачкан. Хвърли го на земята, но после се сети, че по-късно ще изсъхне и го прибра отново. В долния ляв джоб на противопретоварващия костюм намери неотварян пакет цигари и запалка. С треперещи ръце разкъса целофана.

Беше прекрасно да вдиша дима, но когато трябваше да го издиша, остри болки пронизаха носа му. Издиша дима през устата,

след което жадно всмука цигарата отново.

Димът! Ами ако жълтите го подушеха? Едва не угаси цигарата, но после реши, че страховете му са силно преувеличени. Все пак извади револвера си и го хвана така, че пръстът му да е на спуська, а цевта да сочи напред в пълната тъмнина, която отвсякъде го заобикаляше. Единствената светлинка в мрака бе горящият край на цигарата му.

Тежестта и формата на оръжието му помогнаха да се успокои. Хладната стомана на барабана, плавната извивка на прицела, грубата дървена дръжка, назъбеното петле — всичко това му вдъхваше чувство за сила и сигурност. Но на фона на автоматите, с които би могъл да го нападне някой виетнамски взвод, пистолетът му би изглеждал като детска играчка. Въпреки това той се чувстваше много по-добре, стиснал револвера в ръка.

Спомни си за пръстена, който бе купил за Кали. Потупа левия джоб на ръкава си и усети, че е там — тъничък и твърд на пипане. Извади го и се увери, че камъкът е все още в обкова си. После върна пръстена обратно в джоба и дръпна докрай ципа.

Пушеше, стискаше револвера си и се вслушваше в нощната джунгла. Опита се да мисли. Трябваше да открие Тайгър и да му помогне, колкото можеше. На сутринта, когато пристигнеха Сендите, щеше да ги насочи към себе си. След като Сендите засечеха точно местоположението им, щяха да дойдат хеликоптерите Джоли Грийн и да ги измъкнат от този ад. Тайгър щеше да бъде издърпан пръв — с носилка. Джейк щеше да изчака на земята. После екипажът на хеликоптера щеше да му спусне яркооранжевата специално пригодена за преминаване през гъста растителност кука. Добре, това е, което трябваше да стане. Сега да видим как точно щеше да се осъществи на дело!

С помощта на фенерчето се огледа наоколо за пръчка, на която да може да се опира при ходене. Откри нещо подходящо и отрязва с ножа си намиращия се близо до земята клон. После го срязва така, че да бъде дълъг около 6 фута. Като се опираше на него, той се изправи на крака. Погледна компаса на светлината на фенера си и закуцука в посока изток.

Падаше често. Всяко повдигане на крака за поредната крачка бе равносилно на истински подвиг. Държеше се за пръта с две ръце, като

притискаше фенера между дървото и дясната си ръка. С мъка вървеше по неравния терен, покрит с гъста, трудно проходима тропическа растителност. Напълно забрави за компаса — сега цялата му мисъл бе заета да придвижва някак си единия си крак пред другия. Скапан от умора, той губеше все повече и повече време, за да стане след всяко ново падане. Фенерчето падна, но Джейк дори не забеляза. В главата му, скована от болка и умора, имаше само една мисъл: — Трябва да намеря Тайгър Коул!

След като измина цяла вечност, Джейк се спъна и падна в малко поточе, като удари счупения си нос в някакъв камък. Болката надви умората, а студената, бързо течаща вода в миг го ободри. Джейк започна да пие — на малки глътки, като си поемаше дълбоко въздух между тях. Когато утоли жаждата си, той се претърколи по гръб във водата.

Трябваше да продължи. Да намери Тайгър Коул. Това бе единственият смисъл на живота му в момента. Опита се да напипа пръта си, но не успя да го намери. Събра всичките си сили, обърна се по корем и започна да пълзи. Носът му сякаш се блъскаше във всеки издаден клон по пътя му, а раненото коляно като по чудо намираще всички камъни, за да се удари в тях.

Най-накрая се предаде. Не можеше да продължи нататък. Изтощението и болката го надвиха и той потъна в дълбок сън.

Дъждът спря да вали два часа преди изгрев-слънце. Бурята отмина отвъд планините, надолу по долината на Червената Река, за да достигне накрая морето. Въздухът все още бе много влажен. По листата се образуваха капчици вода и се събираха в малки ручейчета, които започваха да криволичат надолу из гъсталака, за да достигнат накрая до земята, където потъваха в мокрия килим от изгнили листа. Но Джейк Графтън не видя нищо от това. Той лежеше там, където силите го бяха изоставили окончателно и спеше.

ГЛАВА 25

В командния пункт на спасителните операции към Након Фаном. Франк Алън научи в 00.15 часа, че нито един от двамата летци на А-6 не се бе отзовал на контролното повикване в полунощ. Това не беше добре. Наложиха се Алън да спре усилията си да организира и инструктира екипажите на участниците в спасителната операция и да претегли всички трудности.

Предвижданията за времето бяха оптимистични — призори се очакваше разкъсване на облачната покривка над района, където щеше да се проведе акцията, но това бе единственото светло петно в иначе мрачната картина. Теренът представляваше комбинация от карстови варовикови скални образувания и дълбоки долини. Щеше да е сравнително лесно да приберат свалените летци, в случай че те се намираха някъде на високото. Но ако бяха ниско долу в долината, техните спасители можеха да се окажат силно застрашени от вражеската противовъздушна отбрана, разположена високо сред скалните масиви.

Навигаторът беше сериозно ранен, а пилотът вече не отговаряше на повикванията. Алън се чудеше, дали не бе хванат в плен. Беше му казал да стои на едно място, но, разбира се, той сигурно сега обикаляше района, търсейки приятелчето си. Може да бе попаднал на противников лагер или пък на някой временен склад за гориво край шосето. А може би бе загубил радиопредавателя си или пък бе паднал от скала.

Алън се отказа да прави по-нататъшни предположения и реши, че ще е по-добре да се концентрира върху детайлите, които биха били от някаква полза — като примерно въоръжение и позивни, гориво и навигационни ориентири — все неща, които биха могли да му дадат различни варианти за действие, в зависимост от ситуацията. Това поне му беше пределно ясно — трябваше да е достатъчно гъвкав, да разполага с повече от едно решение във всеки даден момент, ако искаше да спечели предстоящата битка.

В пет часа сутринта Алън вече се намираше във въздуха. Десетте Скайрейдъра — отживелици с бутални двигатели във века на реактивните самолети — полетяха на север над облаците, сред които вече започваха да се появяват тъмни процепи. Всеки самолет разполагаше с по четири двадесет милиметрови оръдия в крилете. В добавка всички носеха и по един допълнителен резервоар под всяко крило и множество други оръжия, сред които имаше 2.75-инчови НУРС-ове, бели фосфоресциращи димки, и четири 250-паундови бомби, съоръжени с 36-инчови удължени възпламенители, наричани още „косачки“.

Когато стигнаха предварително избраната от Алън точка на изчакване, която той бе нарекъл „Алфа“, осем от Скайрейдърите започнаха да кръжат на най-икономична скорост, която позволяваше пълноценно използване на горивото, докато Алън и неговият воден продължиха към района, където щеше да се проведе спасителната акция. Алън бе решил да държи по-голямата част от силите си в резерв, докато не разбере къде точно се намират свалените летци, както и доколко силна е вражеската опозиция.

На изток розовото утро вече се разпукваше над хоризонта. Франк Алън активира системата за бойно използване и провери работата на прицела. Всичко беше наред. Звездите избледняха, а небето изсветляваше все повече и повече. Прегледа въпросите, които трябваше да установят със сигурност самоличността на двамата летци, в случай че успееше да установи контакт с тях. Тези лични въпроси, които всеки сам си измисляше, се пазеха в главната квартира на базата за спасителни операции. С тяхна помощ се установяваше дали ответниците са тези, за които се представят. Знаеше се, че понякога виетнамци, които говореха перфектно английски, биваха използвани, за да вкарат в клопка и унищожат американски спасителни самолети. Също така бе възможно оцелелите свалени пилоти да са хванати в плен и да бъдат принуждавани да установят радиовръзка със своите. Единствено точните отговори, известни само на човека, който ги бе писал, щяха да докарат спасителните хеликоптери.

— Сенди вика Дявол 500 на аварийната. Чуваш ли ни? — Този въпрос бе зададен четири или пет пъти по аварийната честота — точно както бяха правили на всеки кръгъл час през цялата нощ. Никакъв отговор.

Сега чакането бе още по-трудно. Върховете на облаците горяха с червен огън. Алън погледна надолу към процепите в облачната пелена, чудейки се какво ли ги очакваше, когато започнеха снижението.

Какво бе станало с двамата летци през нощта? Щеше ли да ги посрещне зенитен огън? Той забарабани с пръсти по фанара отстрани и засвири с уста някаква безименна мелодия.

Грохотът на двигателите на Скайрейдъра, летящ малко над върховете на дърветата, събуди Джейк от дълбокия му сън. Лежеше буден и се вслушваше в отдалечаващия се шум. Тъмнината на нощта сега бе заменена от сивкав полумрак. Потърси предавателя си и го включи. Първата му, прибързана трансмисия не даде никакъв резултат. Вторият път прогърмя нечий силен глас:

— Дявол 500, тук Сенди. Дай ми маяка за 30 секунди, ако можеш.

— Прието — с изтръпнали пръсти Джейк завъртя съответните копчета.

— Засякохме те. Включи на 282.0.

— Разбрано. — Джейк превключи на резервната аварийна честота. Чу: „...и парашутът е на около петдесет ярда северно от пътя.“

Джейк натисна копчето за предаване. Беше му трудно да говори.

— Сенди, тук Дявол 500 Алфа. Преди минута над главата ми мина един Спад. Точно над мен. Боже, как се радвам, че сте тук!

Отвърна му уверен, весел глас:

— Добро утро, Дявол Алфа. И ние се радваме, че сме тук. Време е за идентифициращите въпроси. Кой е най-добрият автомобил на света?

— Шевролет от 57-ма.

— И какъв е цветът на най-хубавия автомобил на света?

— Син.

— Изчакайте. — Джейк дишаше толкова учестено, че трябваше да положи големи усилия, за да се успокои малко. — Дявол Алфа, виждаме парашут на около 50 ярда северно от пътя. Близко ли си до него?

Джейк се огледа. Заобикаляше го единствено джунгла. Отчаян, той отвърна:

— Не знам.

— Добре, сигнализирай ми още 15 секунди, а после внимавай и ми кажи, когато следващият самолет мине близо до теб.

— Прието.

Сърцето му биеше с все сила. Джейк се вслуша в дълбокия тътен на буталните двигатели — гърлените, обещаващи спасение звуци сякаш идваха от всички посоки.

Растящата възбуда го караше да скочи и да затича, но той изчака, напрегнал слух, за да долови двигателя, който се чуваше по-силно от останалите. Звукът на приближаващ се двигател се усили и Джейк се напрегна още повече. Протегна врат нагоре, като се опитваше да види нещо над гъстата гора, издигаща се на повече от 200 фута над него. Невъзможно! През балдахина от листа не се виждаше дори частичка от небето.

— Приближавате се — изкрещя той в микрофона.

Самолетът бе почти над него. Шумът от двигателя се усили, достигна до кресчендо и го отмина.

— Сега — извика Джейк. — Току-що прелетяхте над главата ми. — Не беше видял самолета.

Бученето на двигателя бързо се отдалечи.

— Окей. Намираш се на около 40 ярда западно от парашута. Нека бъдат 40 ярда на северозапад. Парашутът е на петдесетина ярда северно от шосето, което върви от изток на запад. Вероятно може да се види от пътя. Това твоят парашут ли е?

Джейк подскочи.

— Божичко! Може да е на навигатора ми — Дявол Браво. Може би. — Това „може би“ прибави просто, защото изведнъж се сети за нощното си безцелно скитане наоколо.

— Успяхте ли да се свържете с Дявол Браво?

— Не.

Джейк се изправи на крака и погледна компаса си, който продължаваше да виси на врата му.

— Сенди, това сигурно е парашутът на навигатора ми. Ще отида да проверя. Моят трябва да е някъде на запад от тук.

Джейк закуцука на югоизток. Мили Боже, нека Тайгър да е под онзи парашут!

— Джейк, сещаш ли се за името на общия ни приятел от Тексас? Тексас?

— Каубоя! — Кой, по дяволите бе този? Дали не е Франк Алън?
— Ами да. Така се казваше, наистина!

— Слушай ме сега внимателно, Джейк! Намираш се близо до път, който има вид на доста използван от жълтите. Още никой не е започнал да стреля по нас, но врагът е някъде долу и със сигурност те търси.

Уплашен до немай-къде, Джейк прехвърли предавателя в лявата си ръка и намали звука. В дясната хвана револвера.

— Внимавай, Джейк!

— Добре — прошепна той.

Продължи да върви напред. Най-накрая го видя — белееше се сред листака. Слава Богу, че не беше на върха на някое дърво, защото жълтите отдавна да го бяха открили! Значи Тайгър висеше на 100 фута от земята. Джейк замръзна на място и се заслуша. Сърцето му биеше до пръсване. Влагата му пречеше да диша дълбоко и той се задъхваше. Чу шумоленето на листата, но то явно бе причинено от лекия вятър във върховете на дърветата. Коляното му пулсираше. Наведе се и го докосна с опакото на ръката си — проряза го остра болка. Мамка му! Понечи да пристъпи напред, но после се спря и провери пистолета си. Несъзнателно бе дръпнал петлето. Ако се спънеше, револверът можеше да гръмне по погрешка. Той пъкна под мишница предавателя и използва палците на двете си ръце, за да върне петлето обратно.

Въпреки че така предавателят се заглушаваше от ръката му, Джейк все пак продължаваше да чува разговарящите помежду си пилоти. Явно бяха открили и другия парашут. Имаше чувството, че звукът на радиопредавателя бе силен като духова музика. Знаеше, че жълтите са някъде в джунглата около него и го търсят, затова, преди поредния мъжки глас да прогърми по радиото като удар на чинели, той го изключи.

Сега, когато предавателят вече мълчеше, а бученето на самолетите се чуваше някъде от много далеч, гората около Джейк изглеждаше злокобно притихнала. Тялото му се сгърчи от пристъпи на треперене. Стисна здраво дръжката на револвера. Подобно на хванато

в капан животно, той беше крайно напрегнат. Изчака така известно време, след което направи крачка напред към контрастиращия на зеленината на джунглата процеп бяла коприна. Огледай се, послушай се, пристъпи... Огледай се... послушай се... крачка... огледай се...

Тайгър Коул лежеше по гръб с провиснали към земята ръце върху един камък, с височина до коляно. Главата му бе гола; шлемът бе паднал до скалата. Целият бе оплетен в объркани парашутни въжета. Беше се приземил близо до една рекичка, в местност, осеяна с камъни и скали.

Очите на Коул бяха затворени, а устните — откренати. Лицето му бе подуто и на петна — очевидно от ухапвания на насекоми. Джейк докосна бузата му. Беше топъл. Гърдите му се надигаха.

Хвала тебе. Боже! Беше жив!

Джейк си спомни за самолетите над тях и отново включи предавателя.

— Намерих го. Жив е, но е в безсъзнание. Намираме се точно под парашута.

— Прието.

Джейк внимателно раздвижи главата му напред-назад и масажира бузите му.

— Хей, Тайгър! Хей, Тайгър! Събуди се! Това съм аз, Джейк!

Клепачите му потръпнаха и той отвори очи. Отначало Тайгър просто се взираше в далечината, но после погледът му се спря върху лицето на Джейк. Най-накрая успя да фокусира.

— Джейк?

— Да. Тук съм, приятелю! Добрите вече ни намериха, а лошите още не са успели. Ще се справиш! — Джейк разкопча ципа на спасителната жилетка на Коул, извади една от бутилките му, отвинти капачката и повдигна главата на навигатора.

Тилът му бе някак много мек. Графтън го погледна. Беше покрит с кръв. Отново разгледа шлема в основата на скалата. Беше счупен на две. Може би именно той бе спасил живота на Коул.

Джейк процеди малко вода между разтворените устни на навигатора си. Коул преглътна и адамовата му ябълка се раздвижи. Джейк му даде да пие още.

— Стига — немощно рече Коул.

— Къде си ранен?

— Гръбнакът ми е счупен. Не мога да се движа. А и не виждам добре. От време на време изпадам в безсъзнание.

— Може и да не е счупен. Чувстваш ли това? — Джейк го стисна за по-близката ръка.

— Да.

Джейк хвана бедрото му.

— А това?

— Малко, но не мога да го мръдна.

Джейк сложи ръка на челото му, донякъде за да изтрие потта, но и просто за да го докосне. Една-две сълзи се претърколиха по бузите на пилота. През сълзи, Джейк видя, че една от зениците на Коул бе силно разширена.

— Махни ме от тая скапана скала!

— Преместването може да те убие.

— Всички ще си отидем все някога. А сега ме свали от тая шибана скала и ме остави да легна върху листата.

Джейк разкопча ремъците на парашута и освободи Коул от оплетените въжета. Не, гръбначният му мозък все още не бе прекъснат и ако го преместеше, рискуваше да го убие или да го парализира за цял живот.

— Ще трябва да останеш върху скалата, докато екипажът на спасителния хеликоптер не ми помогне да те сложим на носилката.

Коул започна да псува Джейк, но той не му обърна внимание, а хвана въжетата и се опита да свали парашута на земята. Задърпа от няколко ъгъла, дори увисна на въжетата с цялата си тежест, така че краката му се отделиха от пръстта, въпреки болката в гърдите. Но парашутът явно щеше да си остане горе, във върховете на дърветата. Тук отделни части от небето можеха да се видят през процепите в листака, понеже, поради скалистия терен, тропическата растителност бе малко по-рехава.

— Този път здравата изпортих нещата, Тайгър! Направо сме затънали до шия в... — но Джейк видя, че Коул отново бе загубил съзнание. Дръпна ципа на един от джобовете на спасителната си жилетка и извади оттам малкото останал му бинт. Разкъса опаковката и положи рулото под главата на Коул. Поне беше по-меко и чисто от скалата. Вдигна преподавателя на Тайгър от земята — явно той го бе

изпуснал там през нощта — и го изключи, за да не се хабят батериите. После отново се свърза със Сенди.

Когато свърши и с това, Джейк пак обърна внимание на Коул.

— Събуди се, Тайгър, Събуди се! Хайде, Върджил! — Напръска лицето му с вода и Коул отвори очи.

— Какво, по дяволите, става, Джейк? Кръщаваш ли ме, или това е последното причастие?

— Ти само стой буден. Ще трябва да си помагаме, за да си спасим задниците от този ад. Стой буден. Няма да умреш в ръцете ми, копеле такова!

— Няма начин! Хей, имаш нещо на врата си. Прилича на пиявица.

Напипа неща студено и хлъзгаво. Като се опитваше да не разкъса животното на две, Джейк го дръпна и усети болка, когато част от кожата му се откъсна заедно с пиявицата. Потръпна от погнуса. Щом имаше една, сигурно имаше и още. Бързо разкопча спасителната си жилетка и коланите и като обезумял се опипа целия. На гърба, малко над плешката, намери още една и веднага я махна от кожата си. На лявата му ръка имаше още две. Три се бяха впили в краката му, точно над горния край на ботите. Пиявиците бяха дебели, насмукани с кръв. Когато ги махна всичките, Джейк отри кървавата си ръка о панталоните.

Разгледа внимателно Коул и прокара длан по вътрешната страна на дрехите му. Не откри нищо. Започна да разкопчава облеклото му.

— Недей. Мога да жертвам малко кръв — и без това си имам предостатъчно. Просто ме остави да си лежа тук.

Джейк навлече спасителната си жилетка и предпазните колани и се увери, че всичките му джобове са закопчани. Седна до главата на Коул и сложи револвера в скута си.

— Снощи чух гласове — прошепна Коул. — Жълтите са наблизко.

Франк Алън си имаше проблем. Още не бе видял и следа от виетнамците, а те несъмнено често използваша този път. Ако бяха разположили оръдията си по стръмните карстови скали, които продължаваха на изток и запад и се издигаха на няколко хиляди фута нагоре към облаците, то нищо летящо не би могло да се чувства

сигурно в тази долина. Без съмнение жълтите чакаха хеликоптерите да пристигнат, преди да се покажат от скривалищата си.

Алън зави и отново прелетя със самолета си над пътя, като се надяваше да привлече към себе си огън или пък да забележи прикрито зенитно оръдие. Нямахше късмет.

След няколко минути слънцето щеше да се изкачи достатъчно високо, за да огрее ширналата се от изток на запад долина и тогава вече щеше да е много трудно да се забележат проблясващите дула на пушките или трасиращите снаряди. Като си даваше ясна сметка колко опасно бе това всъщност, той облетя надигация се терен от двете страни на мястото, където се намираха двамата свалени летци. Воденият му летеше над и малко встрани и зад него, готов да атакува евентуалния противник. Но никой не започна да стреля по тях.

— Прекалено тихо е — каза Алън на водения си, капитан Боби Крушата Бартлът — отличен пилот, с първо назначение във Виетнам.

— Хайде да обстреляме южната страна на пътя и да видим какво ще стане.

— Добре.

Франк се насочи на изток. Там небето бе съвсем ясно. Двата Скайрейдъра, идеално очертани на фона на небесната синева, представляваха примамлива цел. Алън повтори намеренията им за Графтън, който чуваше репликите им, след което вдигна крило и се обърна, за да полети отново обратно над пътя.

Червената точка върху мерника му обходи дърветата. Когато достигна 1000 фута, Алън натисна бутона на лоста. Скайрейдърът потръпна от отката на стрелбата с двадесетмилиметровите оръдия. Трасиращите снаряди се понесоха надолу към джунглата. Разрита педалите, без да пуска бутона. След една секунда го отпусна и сега Крушата започна да стреля. Така прелетяха над цялата долина, като стреляха на смени.

От северната страна на шосето към тях се издигна откос трасиращи снаряди. И двамата пилоти го видяха едновременно и рязко го избегнаха.

— Прилича на 23-милиметрово под някаква камуфлажна мрежа — предположи Крушата.

Завиха точно под разкъсалата се облачна пелена на 4000 фута над джунглата и отново се снижиха надолу, като Алън водеше, а

Бартлът го следваше отзад и малко встрани. Франк се концентрира върху мястото, където трябва да се намираше невидимият стрелец. Червената точка върху мерника му отново пробяга по джунглата.

Сега! Натисна бутона и снарядите му полетяха към гората.

От двете страни на пътя избухна оръдейна стрелба — целеха се по водещия самолет.

— Вдигни се, Франк! — изкрещя му Бартлът.

Приборното табло пред Франк Алън се пръсна и някаква невероятна сила размаза левия му крак. Но той продължи да стиска лоста здраво и се опита да вдигне носа на самолета. Стъклото на фанара се разтроши. Край пилотската кабина запрелитаха парченца от капациите на двигателя. Самолетът се тресеше под ударите на тежките снаряди. Предното стъкло се обля в масло и той вече не можеше да вижда нищо пред себе си.

В следващия момент вече бе извън артилерийския обстрел и летеше ниско над върховете на дърветата. Само няколко от осемнадесетте цилиндъра все още работеха. Скоростта му бързо намаляваше и той се носеше към дърветата. Натисна бутона за аварийно освобождаване на товара и оръдията му паднаха на земята. По навик погледна към скоростомера, но там, където преди се бе намирал този уред, сега зееше изпълнена със стърчащи оголени жици дупка.

Изобщо не усещаше левия си крак. Когато се опита да натисне педала, самолетът отказа да му се подчини.

Време беше да си върви. Дръпна ръчката за катапултиране. Не се случи нищо.

Мили Боже! Прекалено ниско бе, за да скача! Беше на не повече от 300 фута над върховете на дърветата!

Пътят! Може би щеше да успее да приземи старото момиче върху пътя. Машината се задъхваше, губеше все повече скорост. Той обходи с очи терена от ляво, опитвайки се да открие ивицата утъпкана земя.

Ето я, успоредно на него, но прекалено далече. Прекалено, прекалено далече!

Бутна ръчката за задкрилките надолу, изцеди и последната унция от подземната сила, докато те бавно се спускаха.

Нямаше да успее! Когато върховете на дърветата изникнаха на едно ниво с разпадащия се самолет, Франк Алън изключи двигателя. Дърветата погалиха желязната птица, която подскочи за последен път и се мушна в клоните им.

Франк Алън залитна с всичка сила напред. Пред очите му причерня и светът изведнъж се изгуби.

Когато чу преподавателят му да обявява за първи път „ще обстрелваме“, Джейк легна до навигатора си, надявайки се, че скалата и близките дървета ще бъдат достатъчно сигурна защита. Коляното го болеше страхотно.

Сега вече, на дневна светлина, той провери дали револверът му е зареден с истински, а не със сигнални патрони. После прегледа и оръжието на Тайгър — автоматичен Колт, калибър 45. Дръпна затвора докрай назад и зареди. Остави петлето вдигнато и постави на предпазител.

Когато го застигна грохотът от оръдията на Скайрейдъра, Джейк зарови глава в ръцете си. Големите куршуми можеха да преминават през дървета и храсти, да рикошират от земята и скалите. Един от дебелиите колкото палец куршуми можеше да разкъса човек на две.

Чу насечения гърмеж на 23-милиметровото оръдие на жълтите, както и коментарите на пилотите по радиото. Вдигна глава и се опита да определи къде точно бе разположено оръдието, но не успя, защото звуците отекваха из цялата долина. Чу бученето на буталните двигатели и постоянно нарастващото трещене на присъединяващите се към обстрела нови и нови оръдия. После врявата рязко спря и Джейк долови глухото, неравномерно туптене на издъхващ двигател.

Сърцето му препускаше лудо в гърдите. Джейк усещаше кръвта му да пулсира в слепоочията и разбития нос.

Чу трясъка на падането — болезнен удар, последван от измъчената, продължителна агония на блъскащ се, огъващ се, трошащ се метал. Последвалата тишина бе направо злокобна.

Пилотът диво се огледа около себе си. Къде бе станала катастрофата? Кой самолет бе това? Беше ли се измъкнал навреме пилотът?

По радиото му казаха, че е бил самолетът на Франк Алън и че той не е успял да скочи. Джейк си помисли, че трябва да отиде при него и да му помогне. Заклещен в останките от самолета, Алън може и да беше още жив. Но се страхуваше да остави Коул сам. Ами ако северновиетнамците дойдеха, докато него го нямаше?

Дяволите да го вземат! Заудря с юмруци пръстта, бесен пред своята безпомощност. Бяха хванати в капан и сега жълтите ги ползваха като примамка за Скайрейдърите и вертолетите. Всичко ставаше по негова вина. Не трябваше да опитва да бомбардира целта втори път! Вместо това по-добре да бе избягал към морето! Псуваше и проклинаше собствената си глупост. Сви здравия си крак нагоре и го прегърна, като тихо стенеше.

Някъде там, пред Франк Алън, проблясваше светлинка — ярка, позната светлинка. Опита се да се сети къде я бе виждал преди, но паметта му бе като празна стая. Чуваше нещо, което му напомняше на капещ кран на чешма.

О, светлината трябва да бе слънцето! Ами да, слънцето! Явно облаците се бяха разкъсали и слънцето се беше издигнало високо над хоризонта.

С върховно усилие на волята той отвори очи. Седеше в пилотската кабина, но приборите не си бяха по местата. Зеещите дупки на таблото пред него смътно го тревожеха и той се опита да си изясни защо. Малко по малко успя да подреди разбърканите картини в паметта си. Очите му отново се помръднаха. Самолетът лежеше сред червена кал — грозна просека на сред джунглата. Опита се да раздвижи ръце. Не стана. Изобщо не ги чувстваше. Значи бе минал през дърветата, за да стигне накрая до пътя. Може би точно заради това бе останал жив.

Защо не можеше да се движи?

Успя някак си да наведе глава напред и да погледне надолу. Долният ръб на приборното табло почти докосваше предната част на седалката. Лостът за управление се бе забил в таблото, силно изкривен. Краката му бяха заклещени под таблото, а от пилотския му костюм капеше кръв. Таблото се намираще там, където трябваше да са краката му.

Не виждаше лявата си ръка. Тръгваше от рамото му, но после се губеше някъде зад седалката. Самата седалка се бе отскубнала от мястото си. Е, поне дясната му ръка изглеждаше цяла. А това вече беше нещо.

Усилието да придвижи дясната си ръка изискваше повече воля и енергия, отколкото имаше в момента. Главата му отново се килна назад.

Нещо капеше. Какво? Дали не беше гориво, изтичащо от разкъсания резервоар? После видя червеното петно върху козирката над приборното табло. Металът бе вдлъбнат. От главата му ли? Наистина, усещаше лицето си мокро. Капенето продължаваше. Той с любопитство люшна глава напред още веднъж. Сега вече го видя — отпред върху спасителната му жилетка имаше петно кръв; от брадата му капеше кръв. А, да, и визьорът на шлема му липсваше — сигурно се бе счупил.

Сега, когато любопитството му вече беше задоволено, той отново клюмна с глава назад и остави мисълта си просто да се рее, без да се спира на нищо конкретно. Очите му се приковаха върху дърветата край пътя. Видя златните снопове светлина по местата, където слънцето осветяваше леката мъгла. Слънчевите лъчи проникваха над таблото през дупката, която някога бе представлявала предното стъкло на фанара, и топлеха лицето му. Слънцето не се ли намирал зад гърба му, докато летеше, малко преди да го ударят? Явно при жестокия сблъсък със земята самолетът се бе завъртял на 180 градуса. Отбеляза си наум този факт и веднага го забрави, като реши, че сънят е много по-важен за момента.

Не, не биваше да спи! Жълтите щяха скоро да дойдат. Но какво можеше да направи? Не се сети за нищо подходящо и проблемът изхвъркна от главата му. Вторачи се в разхождащото се по горния край на командното табло насекомо.

Жълтите щяха да дойдат по този път. Проблемът отново стоеше пред него и този път той му обърна внимание. Те никога нямаше да се опитат да го измъкнат от тази развалина, а той самият по никакъв начин не би могъл да го направи сам. Може би екипажът на спасителния хеликоптер щеше да успее да го изкопае. Но той

прекрасно си даваше сметка, че всеки подобен опит би бил фатален за евентуалните му спасители.

Направи нечовешко усилие, използвайки цялата сила, която можеше да мобилизира, и накара дясната си ръка да се премести от скута му към кобура, закопчан на бедрото. Усети твърдата, студена дръжка на пистолета.

Работата беше изтощителна, така че той отново си почина, като притвори очи под напичащото слънце. Лошо, че стана така. Какво щеше да каже тя, когато научеше? Всичко уж бе толкова хубаво. Защо тогава го бе напуснала?

Болката отново започна. Все едно че някой бе забил нож между плешките му. Вероятно щеше да го боли все повече и повече.

Като стисна зъби, той накара дясната си ръка да извади пистолета от кобура и да го положи в скута му. Не можеше да направи нищо повече. Раздвижването на рамото бе увеличило болката в гърба и лявата му ръка. Потта се стичаше в очите и устата му. Усети соления ѝ вкус.

О, сега вече стана страшно — разкъсващата болка сякаш го режеше на парчета.

Болеше го все по-силно с всяка изминала минута. Премига, за да махне потта от очите си и се опита да възроди някои спомени, да мисли за неща, които някога беше обичал. Но бе много трудно да задържа бягащите му картини.

Нещо се движеше в края на пътя, в дълбоките сенки, където слънцето все още не бе проникнало. Очите му забелязаха движението, но не можеха да фокусират скритата фигура. Бавно, но сигурно на слънцето излезе човек, облечен в тъмни дрехи. Държеше пушка, насочена право към Франк Алън.

Пилотът проследи мъжа с очи. Азиатецът беше висок, прекалено висок. Перспективата бе явно погрешна. Ами да, тялото на самолета лежеше на земята, вместо да стои на колесниците си.

Тишината бе смутена от шум на двигател. Войникът погледна към небето, готов да затича, но после очевидно промени решението си и продължи бавно да напредва към кабината. Сега вече Франк можеше да види очите му. Най-накрая той стъпи върху остатъка от лявото крило и погледна през счупения фанар към заклещения вътре пилот. Ухили се и разкри два реда жълти, изпочупени зъби.

Пистолетът в скута на Франк изгърмя и мъжът падна назад с изражение на огромна изненада.

Пистолетът бе изчезнал. Откатът се бе оказал прекалено силен за немоцната му ръка. Зачака войника да се изправи. Болеше го всяко вдишване.

Може би го беше убил.

Франк наведе глава напред и потърси пистолета. Сигурно беше изпаднал през тесния процеп между седалката и таблото от дясната му страна. Между предната част на седалката и таблото имаше луфт, широк около половин инч.

Ти си безмозъчно лайно, Франк! Трябваше да застреляш себе си!

Чу над главата му да профучават няколко Скайрейдъра, летящи на пълна газ. В далечината се деряха двадесет и три милиметрови оръдия. След секунда долови и приглушения пукот на избухващия напалм.

Предавателят! Аварийното му радио беше в спасителната жилетка. Повдигна нагоре здравата си ръка и хвана ципа. Беше толкова слаб, че не можа да го помръдне. Като не можеше повече да държи ръката си в това положение, той се облегна назад и се вслуша в туптенето на сърцето си. Най-накрая опита отново. Този път успя да разкопчае ципа и да вземе радиото.

Очите му бяха пълни със сълзи от болка. Стисна зъби и започна да мига, за да може погледът му да се проясни.

Божичко! Толкова го болеше!

Дишането му бе учестено и повърхностно; всяко надигане на гърдите сякаш забиваше остър нож все по-надълбоко във вътрешностите му.

Неспособен да повдигне предавателя до устните си, той стисна микрофона и се опита да говори:

— Тук Сенди едно — от устата му излезе само хриптящ шепот. От усилието го проряза нова, огнена болка.

— Сенди първи, добре ли си? Извън пилотската кабина ли се намираш?

Стегна се до краен предел и като стисна копчето за предаване, повдигна радиото с няколко инча към устните си.

— Не. — Пое си въздух. — Заклещен съм. С мен е свършено.

— Дръж се, Франк. Хеликоптерите ще бъдат тук след около половин час. Ще надупчим района, а после ще те измъкнем. Не се предавай!

По бузите на Франк Алън се стичаха сълзи. Бартлет беше много слаб лъжец. Не можеше да повика хеликоптерите, преди да са направили долината на пух и прах. А това можеше да отнеме часове.

— Няма да издържа, Боб... Помогнете ми веднага!

— Ще трябва да почакаш, Франк. Ще ги държим настрани от теб, докато не дойдат хеликоптерите.

— Бих го направил и сам, Боб... но не мога! Исусе, Боб... Бих направил същото за теб...

Напрежението му дойде твърде много. Ръката му се отпусна в скута. Хапеше устните си и кръвта от тях се смесваше с тази, която все още се стичаше от челото му.

Някъде много дълбоко от вътрешността му се откъсна тиха въздишка. О, Боже! Исусе, грешен съм. Божа майко да се слави твоето име, о Исусе, разкъсвам се на парчета, и ти умря заради мен и аз признавам греховете си и моля твоето опрощение и пресвета дево майко господна спри тази болка...

Чу рева на големия звездообразен двигател, който заглуши писъците му. Скайрейдъра бе точно над слънцето. Видя проблясващите на слънчевите лъчи лопати на витлото и просветванията на оръдейните дула отпред на крилата. После дойде абсолютната тъмнина.

ГЛАВА 26

Джейк Графтън лежеше на земята, свит на две край предавателя си. Беше чул всичко: молбата и стенанията, дългото отсечено трещене на двадесетките, а после пълната, мъртвешка тишина. Заради него бе загинал един човек.

До съзнанието му достигна далечен вой на реактивни двигатели. Приближаващият се звук ставаше все по-силен и по-силен. Самолетите бичуваха джунглата със стоманения си камшик. Оръдейните снаряди помитаха и разкъсваха всичко по пътя си, избухваха бомби, профучаваха ракети, пукотът на 23-милиметровите противовъздушни оръдия пулсираше през короните на дърветата. От време на време до него достигаше пращането на напалм. Насред тази буря, Джейк загуби напълно представа за времето. В душата му продължаваха да отекват последните думи на пилота на Скайрейдъра. Жалостивите му молби се врязаха в паметта му, както нищо друго в живота му до сега.

Чакаше там, в калта, и вонята на тропическия хумус проникваше през счупения му нос. Противовъздушните оръдия замлъкнаха; вероятно, реши Джейк, войниците бяха загинали под изсипалия се от небето дъжд от огън и стомана. Накрая дори накъсаният рев на двадесетмилиметровите оръдия утихна, понеже стрелците в самолетите бяха открили, че вече няма по кого да стрелят.

Джейк извърна глава и погледна Тайгър Коул, който продължаваше да лежи в същата поза, в която го бе заварил Графтън, а мощните му гърди продължаваха да се надигат и спускат. Сърцето му продължаваше да се бори за живота си.

— Джейк? — изграчи Тайгър. Пилотът се изправи на здравето си коляно, за да може навигаторът да го види. — Не би могъл да направиш нищо друго за онзи мъж, Джейк, освен това, което стори за него приятелят му!

— Значи си чул?

— Да.

— Толкова бях уплашен — призна си Джейк и закри лице в ръцете си. После отново погледна Коул. — Искан ми се да бях отишъл при него. Никой не бива да умира сам! — Джейк стисна ръката на Тайгър.

Навигаторът меко проговори:

— Знаем какво е да те е страх — той млъкна и известно време просто дишаше. — Никога не бих могъл да съм пилот, понеже ме е страх от самолета. Не бих могъл да дръпна ръчките или да отпусна носа! — Примига бързо няколко пъти. — И сега ме е страх.

— Ще се измъкнем! — гласът на Джейк не звучеше кой знае колко убедително.

— Дяволите да те вземат, Графтън! Мамка ти! Той загина, опитвайки се да помогне на нас! — Изтощен, Тайгър затвори очи. Когато ги отвори отново, каза: — Погледни синьото небе там горе! През листата на дърветата могат да се видят малки отрязъци от него. — Очите му се извърнаха към Джейк. — Ти ще се спасиш. На мен ми стига. Не желая да прекарам следващите 40 години в инвалидна количка. Искан да умра тук. Искан ти да...

— Дявол — прекъсна ги радиопредавателят, — към вас се приближават трима-четирима от лошите. Току-що пресякоха пътя; очевидно са забелязали парашута. Ще пристигнат, преди да можем да направим нещо. Най-добре, ако можете, се скрийте.

— Прието — тихо каза Джейк в микрофона. Наведе се, пусна радиото и започна да претърсва хрусталака във всички посоки.

— Ти се махай! — настоя Тайгър Коул. — Аз съм свършен. Хайде! Изчезвай!

Сякаш по своя собствена воля, револверът се пхна в ръката на Джейк. Той огледа дърветата в посока към пътя. Настоятелните молби на навигатора отекваха в ушите му. Изправи се и тръгна назад, с лице към Коул, след което се обърна и затича напред. Падна, преди да е успял да стигне далеч.

Забил лице в пръстта, той изпадна в паника. С мъка се изправи на крака и пак се втурна напред. След още четиридесет ярда отново падна. Този път остана да лежи на земята.

Какво правиш? Как ще живееш после със спомена за това? Пилотът на Спад-а бе свършен, но Коул още не е! Ти си единственият, който може да му помогне да се качи на вертолета и да се измъкне от

тук. Той иска ти да го направиш, дори и това да му струва живота. Още не се е предал!

Паниката го напусна и вместо нея го обхвана пълно спокойствие. Беше сигурен в едно — по-скоро бе готов да умре, отколкото да изостави Тайгър Коул.

Изправи се на крака и извади и двете оръжия. Плъзна затвора на автоматичния пистолет, само колкото да види месинговия блясък в гнездото, после сложи предпазителя. Стисна го в дясната си ръка, като палецът му лежеше върху лоста на предпазителя. Припомни си случаите, когато беше стрелял с автоматичен пистолет, сети се колко бързо можеше да произведе изстрел, ако махнеше предпазителя с палец, докато показалецът натискаше спусъка. В дясната си ръка стисна револвера Магнум .357 със свалено петле. Още не.

Проплъзга обратно в посоката, от която бе дошъл. Когато забележа лежащия на земята Тайгър, той се скри зад големия дънер на едно дърво и зачака. Чуваше шумоленето на вятъра в листата над главата си, както и далечното бучене на бутални и реактивни двигатели.

За пореден път очакваше появата на елена в Апалачите — с надежда и без страх.

Ако загинеше, щеше да лежи тук редом с Франк Алън и Тайгър Коул. Ако оцелееше, щеше да бъде с Кали. Вдигна дясната си ръка към джоба на ръкава и напипа твърдостта и обещанията, които носеше в себе си годежният пръстен.

Ако изобщо искаш да направиш нещо, трябва да се приближиш още! Трябва да си на такова разстояние, че да успееш да ги убиеш, преди те да са успели да вдигнат автоматите си и да започнат да стрелят. Чакаше с чувство на спокоен фатализъм, но дишането му бе повърхностно. Държеше автоматичния пистолет в дясната, а револвера — в лявата ръка. Щеше да е въпрос на късмет. Те бяха калени войници, свикнали да се бият в джунглата, готови да посрещнат неочакваното; той бе въздушен боец.

Вниманието му беше отклонено от ниското бучене на приближаващ се Скайрейдър, летящ малко над върховете на дърветата. Джейк погледна нагоре, след което отново извърна очи към Коул и видя, че съвсем близо до него стои някакъв мъж. Графтън се придвижи напред, заедно с нарастващия шум на самолетния двигател. Облеченият в черно мъж, с гръб към него, вдигна глава към небето.

Сега Джейк различи още една човешка фигура, която тъкмо се навеждаше над Тайгър. Звукът се усилваше. Изтреця автомат и пилотът трепна, след което постепенно отново се отпусна. Имаше още много работа, преди да го застигне някой куршум.

С безкрайно търпение той направи още една крачка.

През листака забеляза трети войник, който свали от рамото си своя АК-47, когато бученето на Скайрейдъра се загуби в далечината. После той огледа джунглата около себе си. Никой от мъжете не можеше да забележи сред общата зеленина облечения в зелен костюм пилот.

Тримата войници се събраха край проснатото тяло на навигатора и оживено, но тихо заобсъждаха нещо. Един от тях се наведе и зашлеви лицето на Коул, а останалите се разсмяха, успокоени, че вече не ги заплашва стоманения гняв на бойните самолети.

Трима войници с автомати. Дали нямаше и още? Внимателно, Графтън! Ако има някой, който не си видял, няма как да избегнеш куршума!

Той изчака. Все още се намираше на повече от 50 фута от тях — прекалено далече, за да е сигурен, че ще може да ги уцели всичките. Един или двама нямаше да са достатъчно. Щеше да му се наложи да стреля, ако се опитаха да убият Тайгър, но засега по-добре да изчака. Разгледа черните им дрехи и тъмните маскировъчни шапки. Единствените си провизии носеха окачени на коланите около кръста.

Едва доловим, до него достигна звука на предавател. Тримата мъже се заоглеждаха из високия до глезените детрит, с който бе обрасъл „пода“ на джунглата. Единият триумфално вдигна в ръце радиопредавателя, за да могат да го видят и останалите.

Джейк направи крачка напред, после втора. Мъжете се бяха скупчили край кутията. Все още частично се прикриваха от тропическата растителност. Графтън се придвижи с още две крачки напред.

Дано да продължаха да зяпат радиото!

Той направи още една крачка. Сега се намираше само на 40 фута от тях.

Вдигна пистолета на нивото на гърдите си и пренесе тежестта си за поредната крачка. В този миг мъжът, който стоеше с лице към него, го забеляза. По загорялото му лице се изписа изненада в същата

секунда, в която куршумът, изстрелян от 45-калибровия Колт го уцели право в гърдите. Главата му клюмна напред, широкополата му шапка падна и той се свлече на земята.

Мъжът отдясно се извърна, като заедно с това се опитваше да нагласи оръжието си. Пилотът стреля. Реши, че и този път е уцелил, насочи пистолета към падащата фигура вляво от него и бързо изстреля три последователни куршума във войника, който се изтърколи настрани сред разхвърчалите се парченца пръст и трева. Изчакай! Прицели се добре!

Виетнамецът продължаваше да се търкаля из листака. Джейк внимателно се прицели и отново стреля. Куршумът застигна движещото се тяло; то потрепера и спря на място, разтърсвано от конвулсии.

Джейк отново се извъртя към човека отдясно, който се опитваше да се изправи и да насочи пушката си към него. Джейк стреля бързо и пропусна. Онзи почти бе успял да вдигне цевта си. Пилотът стреля още веднаж и сега вече насочения срещу му автомат падна и войникът се свлече на земята.

Мъжът отляво, донякъде прикрит от храстите, продължаваше да се движи, така че Джейк направи няколко крачки към него и се опита да се концентрира върху мушката и да укроти оръжието. Натисна спусъка. Не последва нищо. Патроните бяха свършили. Той пусна Колта, стисна револвера с две ръце и издърпа назад петлето.

Мъжът лежеше по гръб сред листака. Пищеше. Джейк се измести леко настрани, за да се прицели по-добре. Пушката на войника проблясна няколко пъти, докато Графтън се опитваше да вземе на мушка гърчещата се фигура. Натисна спусъка в същия момент, в който нещо го уцели в главата.

Главата му се пръскаше от болка. Зрението му беше размазано, опита се да се движи, но това само направи болката в главата непоносима.

— Джейк?

Звукът бе някак си изкривен и сякаш идваше от много далече.

— Джейк?

Гласът прозвуча вече от по-близко. Той протегна ръка.

— Зад теб съм, Джейк.

Много внимателно Джейк се извъртя така, че да се окаже с лице нагоре. Светът около него бясно се въртеше и той имаше чувството, че пада, но постепенно световъртежът намаля. След като си почина, Графтън се опита да седне. Падна назад, стенойки.

— Май един куршум засегна слепоочието ти, Джейк. Но ти го пречука, копелето!

Пилотът се претърколи наляво. Вторачи се в навигатора, който лежеше на около осем фута от него, с извърната към Джейк глава. Постепенно успя да фокусира, въпреки че образът на Коул продължаваше да потрепера при всеки нов удар на сърцето му.

— Знаех си, че ще се върнеш, Графтън!

Бавно, много бавно Джейк се сви и се изправи до седящо положение. Стисна главата си с ръце като в менгеме.

— Сигурно имаш сътресение от куршума.

Джейк зарея поглед около себе си. Северновиетнамците лежаха проснати наоколо, изпружили безчувствените си тела.

Значи това било!

Извънредно бавно той припъзля към най-близкия труп. Очите на мъртвия гледаха в някаква точка далече, далече, отвъд предела на знанието, на живите. Това беше първият човек, който някога бе застрелял. Джейк се приближи още. Войникът бе пропътувал много пътища, изминал хиляди мили, видял безброй неща, вероятно бе убил мнозина и сега лежеше наред джунглата мъртъв заедно с приятелите си. Вонята на испражнения достигна до Джейк, въпреки запушения му нос. Сфинктерът на мъртвеца се бе изпуснал. Значи така мирише смъртта — на лайна. Много подходящо!

Изправи се и седна, като изчака световъртежът да отmine. От въртенето и пулсирането на главата му се догади и той повърна. Светът си дойде на мястото. Отново погледна към мъртвите войници. Телата им сякаш вече бяха започнали процеса на завръщане към пръстта — донякъде бяха покрити с изпопадали по земята листа.

До него лежеше един автомат. Щяха да имат нужда от него, в случай че се появяха още вьетнамци. Вдигна оръжието и видя, че е на „автоматична“. Вътре се виждаха патрони, очакващи реда си да попаднат в цевта. Джейк обърна обратно оръжието и от него се изсипаха листа и пръст. Болката в главата му постепенно се

превръщаше в отвратителна мигрена. Подпря приклада на автомата на земята и бавно се изправи на крака.

— Мислех, че си мъртъв. Ще се справиш ли? — попита Тайгър.

— Да.

— Тогава защо не намериш онова шибано радио и не питаш онези момчета горе кога, по дяволите, ще ни измъкнат оттук? Ако се помотаят още малко, ще ни се наложи да избием цял полк!

Джейк намери предавателя. Наведе се внимателно и го взе в ръце. После също толкова внимателно вдигна и своя 357, след което разрови листата за 45-калибровия колт.

— Ако търсиш Колта, мисля, че го изпусна ей там. Боже, Джейк, приличаше на самия Уайт Ърп, когато стреляше по тия копелета. Подсещай ме, че за напред трябва да ти викам „сър“!

Джейк вдигна пистолета и включи микрофона.

— Пречуках жълтите. Кога ще дойде вертолетът?

— Кой е служебният ви номер?

Той се вторачи в предавателя, опитвайки се да мисли.

— Не мога да се сетя, мамка му! Господи! Елате да ни приберете, гадни копелета такива!

— Кой е най-хубавият автомобил на света?

— Шевролет А'57.

— Значи ги пречукахте онези гадняри, а? Браво на вас! Вертолетът ще бъде тук след пет минути. Сега слушайте внимателно. Ще спуснат носилка с един от екипажа, за да издърпат първо навигатора. Ти ще чакаш на земята. Дръж си главата наведена надолу, докато не спуснат специалното въже, после се закачи за него и ние ще те изтеглим — заедно със спасителя.

— Добре. Но без повече усукване!

— Ще се вдигне много огън и пушек, Алфа едно. Мислим, че се справихме с тежката артилерия, но там долу има още доста лековъоръжени вьетнамци. Ако стане прекалено напечено, може да се наложи вертолетът да се оттегли за известно време и да ви остави двамата с човека от спасителния отряд да почакате на земята. Не се паникьосвайте!

— Ясно! — Той свали надолу предавателя и изтри кръвта от лявото си око.

— А сега просто седни, концентрирай се и ми кажи, когато вертолетът дойде точно над теб.

— Хубаво.

Джейк седна до навигатора си, смени празния патрон в револвера с нов от спасителната жилетка, след което прибра оръжието в кобура. Извади от спасителната жилетка на Коул нов пълнител и изхвърли празния. После мушна Колта в жилетката си.

Той положи автомата в скута си, опря гръб на скалата, върху която лежеше Коул, и огледа заобикалящата ги джунгла, както и гъсто преплетените корони на дърветата над тях. Болката в главата му се локализира в лявото слепоочие; пулсираше с всеки удар на сърцето му.

— Може би трябва да претърсиш труповете. Сигурно имат някакви документи.

— Майната им!

— Ако скоро не дойдат да ни приберат, може да се появят още такива като тях. Мястото направо гъмжи от жълти. Ако ни хванат с тези трупове край нас, ще се постараят да умираме колкото може по-дълго.

— Няма да ни хванат. — Автоматът тежеше върху бедрата му. — Ще се измъкнем — Франк Алън загина, за да може ние да се спасим!

— Затова ли се върна?

Джейк си спомни какво бе казала Кали, когато ѝ разказа за Морган — преди, както му се струваше, много време — „Ти си направил каквото си могъл, не е можело да се направи нищо повече. Не си се предал.“ Опита се да намери точните думи, с които да отговори на въпроса на Коул.

— Трябваше да се върна. Франк Алън не ни изостави. Морган също не избяга. Ние двамата с теб забъркахме голяма каша, като се опитахме сами да сложим край на войната. Но ти не ме заряза в бедата.

— Радвам се, че летяхме заедно — каза Коул. — Чуй! — Далечното бучене на бутален двигател постепенно набираше мощ. Джейк се прилепи към земята.

Край пътя заизбухваха огнени клади. Напалмът се запалваше с рев, в момента в който въздухът възпламеняваше гъстата смола. Нагоре през клоните на дърветата се издигаше черен, убийствен пушек.

След няколко минути Скайрейдърите направиха още един заход. Бледосивият пушек на белия фосфор — Уили Пит — се носеше между стволовете на високите дървета — тъмни колони, завинаги скрити от слънчевата светлина.

После Джейк чу звука, който бе чакал. Над бученето на работещите с пълна мощност бутални двигатели се открии воят на реактивни двигатели с пулсиращи лопати. Вгледа се в листака над главата му, за да види следите от роторната въздушна струя. От радиото долетя спокоен глас:

— Чудесно, виждаме парашута.

— Те са точно под него!

Туптенето на лопатите и писъкът на двигателите се усили. Спасението им се приближаваше с рев към тях.

Джейк зърна люлеещата се зелена метална маса, която се носеше над разбунените корони на дърветата. Изведнъж го помете истински ураганен вятър; из въздуха полетяха откъснати клони и листа. Той изкрещя в радиопредавателя:

— Тук сме! Тук сме! Точно над главите ни сте! Спрете!

Хеликоптерът увисна над него. Джейк скочи на крака и размаха ръце, неспособен повече да сдържа възбудата си.

Заедно с носилката, от вертолета се спусна и мъж с шлем, чието лице не се виждаше заради спуснатия визьор. Въздухът бе изпълнен с летящи листа и прах, така че беше трудно да се види каквото и да било. Джейк трябваше да се бори, за да диша. Очите му бяха притворени; вираше се през мигли в изпълнения с прах въздух пред себе си. Когато носилката докосна земята, Графтън, който се бе свил на две, за да се предпази от разразилата се буря, се придвижи напред, за да помогне на спасителя да я откачи и пренесе до Коул. Джейк изкрещя в ухото му:

— Гръбнакът му е счупен!

— Знам. — Спасителят завъртя глава наляво-надясно и забеляза трите трупа. — Какво, по дяволите...

Стигнаха Коул и той се наведе над него, за да провери очите му. Направи знак на Джейк да хване краката на Тайгър. Дватамата заедно повдигнаха леко безпомощния навигатор — само колкото да могат да го прехвърлят на носилката. Джейк все още се опитваше да затегне

долните предпазни ремъци, когато другият приключи със закопчаването на горните и дойде да му помогне.

После той му посочи куката в края на дебелото въже. Джейк я придвижи към тях и те нанизаха на нея и четирите клупа на въжетата на носилката. Отдалечиха се и мъжът каза нещо в предавателя, който държеше в ръка.

Джейк видя, че Тайгър Коул го гледа. По бузите му се стичаха сълзи. Джейк набързо му стисна ръката и в следващия миг въжето се обтегна, носилката се отлепи от земята, за да се вдигне нагоре и да изчезне в развълнуваното море от листа над главите им.

Джейк не беше способен нито секунда повече да сдържа свръхвъзбудата си, той стисна с все сила в прегръдките си техния спасител. Мъжът му отвърна с не по-малко буйна прегръдка.

— Ще оцелеем! — изкрещя той в ухото на Джейк.

Джейк Графтън радостно кимна и отново го притисна към себе си. Сега мъжът го заведе до спуснатото приспособление за изтегляне и окачи специалната карабина на сбруята му за въжето, след което закачи и себе си към него. Каза няколко думи в предавателя и двамата мъже се заиздигаха над земята.

Колкото по-нагоре се качваха сред клоните на дърветата, толкова повече се усиливаха бученето и завихрянето. После, като по чудо, шумът сякаш се смекчи, сведе се само до тъпа болка и далечно ръмжене в ушите на Джейк. Оглушаваше, защото нямаше шлем, който да предпазва ушите му.

Щом се измъкнаха над върховете на дърветата, хеликоптерът полетя напред и повлече със себе си Джейк и спасителя. Графтън видя гъстия черен дим и огън в поразените от напалма участъци. Когато димът се разнесе, пред него се разкри картината на покритите с джунгла хълмове, над които се издигаше образуваната от отделената влага мъгла — неземно ефирна на фона на хоризонталните утринни слънчеви лъчи. Душите на загиналите се въздигат към небето, рече си Джейк.

Лекият вятър охлади лицето му.

Джейк забеляза, че мъжът от екипажа на вертолета го наблюдава и се смее. Когато най-накрая ги издърпаха в търбуха на хеликоптера, двамата здраво се бяха хванали за ръце.

БЕЛЕЖКИ

авиохоризонт — жirosкопичен уред, по който пилотът съди за разположението на самолета в пространството

арестер — приспособление, с което се улавят самолетите, кацащи на палубата на самолетоносач — състои се от стоманени въжета и хидравлика за погасяване на кинетичната енергия

бръснец полет — полет на пределно малка височина

бъркани яйца — жаргон за лавровите клонки по козирката на фуражките на старшите офицери от Флота

вариометър — уред, показващ каква височина набира или снижава самолетът за единица време

вектори/векторирание — курсове, които ръководителят на полети дава на пилота за да го изведе в определена точка над земната повърхност

Виет Конг — доброволните отряди от Южен Виетнам, които са се биели срещу американската армия

въздухозаборник — устройството, осигуряващо достъпа на въздух до двигателя на самолета

директори — стрелки в електронните уреди, показващи на пилота посоката, в която трябва да отклони лоста за управление, за да промени траекторията на самолета

дългата (страна) — страната от полетния кръг, по която самолетът лети в посока обратна на посоката за кацане

имелман — фигура от пилотажа, при която самолетът набира височина и променя посоката на полета на 180°

индукционно съпротивление — част от общото съпротивление, действащо на самолета, която се предизвиква от подемната сила

инфрочервени капани — приспособления със силно топлинно излъчване, които се изстрелват за защита от ракети с топлинни глави

катапултна седалка — на военните самолети служи за аварийно напускане; изстрелва се от самолета от специален експлозивен заряд,

след което се използват малки ракетни двигатели за стабилизация и допълнително отдалечаване от самолета

керосин — авиационно гориво за реактивни двигатели

координирано плъзгане — метод за кацане, който се използва от пилотите при силен страничен вятър

курсозадатчик — стрелка или символ в навигационните уреди на самолета, която се използва от пилота за маркиране на курса, който той желае да поддържа

лупинг — фигура от пилотажа, при която самолетът лети в кръг във вертикална равнина

НУРС — неуправляеми ракетни снаряди

планьор — термин, с който се означава съвкупността от тялото, крилата и опашните плоскости на самолета

позиция „Янки“ — условна точка в Южнокитайско море, около която се движи самолетоносачът по време на съответното плаване

полетен кръг — условен правоъгълник около всяка полоса за излитане и кацане, по страните на който се подреждат самолетите, които изпълняват визуално излитане и кацане

полутоно — фигура от пилотажа, при която самолетът се обръща по гръб и изпълнява снижение, като излиза от фигурата в посока обратна на посоката, от която е влязъл с увеличена скорост

претоварване — величина, изразяваща съотношението между подемната сила и теглото на самолета; $3g$ означава, че на тяло, което се намира в самолета и тежи 5 кг при определена еволюция му действа сила от 15 кг

противопретоварващ костюм (ППК) — специален костюм, който с действието си позволява на пилотите по-лесно да преодоляват претоварването

радиал — пеленг на самолета спрямо дадената отправна точка, в този случай кораба

радиокомпас — уред, който показва положението на самолета спрямо земните радиофарове

система „часовник“ — въображаемият часовник се разполага така, че 12 часа да е на носа, 6 часа на опашката на самолета; по този начин се опростява указването на цели в пространството около самолета дори и членовете на екипажа да са седнали по различен

начин спрямо надлъжната ос на самолета; например „на три часа“ е отстрани в дясно

сопло — устройство, през което излизат изгорелите газове от реактивния двигател

спец — офицер, който се занимава с подбор и подготовка на разузнавателни данни за противника

СПУ — система за комуникация между членовете на екипажа на самолета

„Сребърна звезда“ — една от най-високите награди, които се дават на военослужещи в американската армия

срив — аеродинамично явление; при определени условия самолетът губи способността си да лети

Субик Бей — най-голямата военноморска база на американския флот в театъра на бойните действия по време на войната във Виетнам

тангаж — термин, определящ положението на самолета спрямо напречната му ос

траверс — линия, пресичаща под прав ъгъл пътя на самолета

тримуване — балансиране на органите за управление на самолета чрез специални механизми; това позволява да се снемат усилията, които пилотът чувства в органите за управление (лоста и педалите)

фанар — прозрачната горна част от кабината на самолета

фиксатори на РУД — механични ограничители, без освобождаването на които ръчките не могат да бъдат придвижени зад определена позиция

финал — страната от полетния кръг, по която самолетът лети до кацането

форсаж — ограничен режим на работа на двигателите на бойните самолети, при който за сметка на рязко увеличаване разхода на гориво се постига допълнително увеличаване на тягата на реактивния двигател

цветни ризи — всяка работна група на палубата на самолетоносача носи ризи в определен цвят в зависимост от характера на дейността ѝ; например: виолетови носят тези, които боравят с горивото, червени — тези, които боравят с въоръжението и т.н.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.